JORGE ZEPEDA PATTERSON

TRICOUL NEGRU

virtual-project.eu

JORGE ZEPEDA PATTERSON

TRICOUL NEGRU

Original: *Muerte contrarreloj*
[*The Black Jersey*] (2018)

Traducere din limba franceză de:
RAMONA FILIP

virtual-project.eu

CRIME
SCENE
PRESS

2019

Jorge Zepeda Patterson (n. 1952 în Mexic) e scriitor, jurnalist, analist politic, economist și sociolog. Are o diplomă în Economie de la Universitatea Guadalajara, a terminat un masterat la Facultatea Latinoamericană de Științe Sociale, iar doctoratul în Științe Politice l-a obținut la Sorbona. A fost directorul mai multor publicații din Mexic și are o rubrică în cotidianul *El País.* Conduce ziarul electronic *Sinembargo. mx.* Romanul său de debut, *Los corruptores,* a ajuns în finala pentru Premiul *Dashiell Hammet,* iar al doilea – *Milena o el fémur más bello del mundo* – a câștigat Premiul Planeta în 2014. Cărțile sale au fost traduse în peste zece limbi. A fost supranumit „un Stieg Larsson mexican".

Volumul *Tricoul negru* / *Muerte contrarreloj* (2018) este primul său roman tradus în limba română.

PROLOG

Duminică, atunci când șarpele colorat trece pe sub Arcul de Triumf și încheie în Paris călătoria de douăzeci și trei de zile și trei mii cinci sute de kilometri, eu aș putea fi într-un sertar la morgă, sau îmbrăcat cu tricoul galben, câștigând Turul Franței. Niciodată n-am urcat pe podium, niciodată n-am câștigat vreo etapă, dar acum mă aflu la doar câteva secunde distanță de lider, Steve Panata, coechipierul și fratele meu de unsprezece ani încoace: ca să îmbrac tricoul galben, trebuie să-l trădez în ultima etapă.

Pentru a câștiga o etapă a Turului, unii cicliști sunt dispuși să moară în coborâri sinucigașe la mai mult de nouăzeci de kilometri pe oră. Acum știu că mai sunt și alții, dispuși să ucidă pentru a ieși învingători. Printre noi există un asasin și poliția m-a însărcinat să descopăr cine e. Un criminal care a decimat liderii echipelor și care trebuie arestat înainte să dea o nouă lovitură. Eu însumi aș putea fi următoarea lui victimă. Dar mai știu și că, datorită intervențiilor lui, aș putea câștiga Turul Franței.

2006

Toți l-au detestat din clipa în care au pus ochii pe el, toți în afară de mine. Mesteca gumă întruna și, la fiecare trei secunde, își aranja câte o șuviță, ca pe o meșă pe care s-ar fi temut că o pierde. Chiar și în lipsa acestor ticuri ar fi provocat antipatia întregului grup: venise în tabără la volanul unui Land Rover de colecție și scosese din el o bicicletă aerodinamică pe care noi, ceilalți, nu o văzuserăm decât la profesioniștii de elită. Nu-l ajuta nici faptul că era american, avea figură de actor de Hollywood și afișa un zâmbet care dădea de înțeles că lucrurile îi ies mereu cum își dorește.

Eu l-am primit cu brațele deschise – nou-venitul reprezenta singura șansă ca restul să mă lase în pace. De când sosisem în cantonament în urmă cu două săptămâni, sportivii mă transformaseră în victima farselor pe care doar tradiția și frustrarea în urma antrenamentelor dificile le puteau inspira, într-o tabără dominată de anxietate și testosteron. Cicliștii transformaseră primele mele săptămâni de profesionist – dacă se poate spune că salariul de cincizeci de euro pe săptămână mă făcuse profesionist – într-un purgatoriu, așa că am fost mulțumit de prilejul care mi se oferise să nu rămân singura țintă a abuzului celorlalți.

Poate că asta ne-a unit: rezistam cu seninătate la hărțuiala la care eram supuși și o puneam pe seama unui ritual de inițiere a învățăceilor. Sau, mai bine zis, el a rezistat cu seninătate iar eu am ajuns să-i urmez exemplul.

— Nu te atinge de cereale, cred că au scuipat în ele, mi-a spus prima dată când am vorbit și mi-a oferit un baton proteic.

Părea mai mult amuzat decât contrariat, ca și când faptul că descoperise asta însemna că e mai inteligent decât cei din jur.

Pe măsură ce treceau zilele, înțelegeam că nu era vorba de niciun ritual de inițiere: pur și simplu le era teamă de noi. Dintre cei patruzeci și șase de sportivi din cantonament, numai douăzeci și șapte urmau să fie păstrați de clubul Ventoux și doar nouă dintre cei mai buni urmau să facă parte din prima echipă, cea care participă la cursele care contează cu adevărat.

O lună mai târziu, când antrenamentul a devenit mai exigent și turele zilnice s-au transformat în niște călătorii de câte o sută șaizeci de kilometri care includeau și cățărări dificile, am înțeles că teama pe care o inspiram era justificată. Eram mai buni. Steve Panata rula într-un ritm natural, cu o eleganță pe care nu o mai văzusem niciodată și nici nu mai urma s-o văd; devora kilometrii parcă fără efort, la o viteză care ne obliga pe ceilalți să ne aplecăm peste ghidon. Eu compensam datorită unei anomalii fiziologice care, în alte circumstanțe, m-ar fi transformat în fenomen de circ: ADN-ul tatălui meu, născut în Alpii francezi, și genele columbiene ale mamei mele, ai cărei strămoși se trăgeau din Anzi, cu siguranță se potriviseră foarte bine, pentru că ajunseseră să mă doteze cu un al treilea plămân. Nu-l aveam cu adevărat, dar sângele mi se oxigena într-un ritm în care, practic, s-ar fi putut spune că mă dopam.

Odată ajunși pe șosea, Steve și cu mine am început să ne luăm revanșa pentru afronturile suferite: o făceam aproape fără să ne fi propus asta, însă lipsiți de inocență. El îmi zâmbea malițios cu douăzeci sau treizeci de kilometri înainte de linia de sosire stabilită de antrenori și, în urma unui gest complice, creșteam ritmul, la început subtil, pentru ca restul să nu se dea bătuți și să depună eforturi suplimentare; zece kilometri mai târziu, când ne dădeam seama că grupul ajunsese la limită, acceleram ca să-i lăsăm în urmă. Dar nu înainte ca Steve să dea lovitura de grație: începea să povestească, pe un ton liniștit, cel mai

recent film pe care-l văzuse, de parcă s-ar fi aflat într-un bar, la discuții, nu pe o pantă care-i lăsa pe toți ceilalți fără suflare.

Astfel, n-a trecut mult și, pe lângă frica pe care le-o inspiram, în ceilalți și-a făcut loc și ostilitatea față de noi. Câteodată mă gândeam că, închiși în refugiile acelea din munții Cataloniei, printre zeci de aspiranți plini de animozitate și decișii să devină profesioniști cu orice preț, riscam o bătaie care ne-ar fi putut pune în pericol propriile cariere. Pentru toți acei puștani – inclusiv pentru mine – singurul lucru care ne-ar fi salvat de la un loc de muncă mediocru, care să ne chinuie prin vreo fermă sau o fabrică, era să trecem de selecția pe care urmau s-o facă antrenorii de la Ventoux. Ca să fiu sincer, unii dintre ei parc-ar fi fost sortiți să ajungă la pușcărie. Nu era cazul lui Steve, pentru care ciclismul profesionist era doar o opțiune printre multe altele către un viitor extravagant și generos. Încă un motiv pentru a-l detesta.

Existau și altele: de exemplu, faptul că, atunci când își propunea, dădea dovadă de un șarm irezistibil, mai cu seamă față de femei, directori și antrenori. Un șarm care provocase mai multe dispute cu clienții fideli în puținele ocazii în care echipa evadase într-unul dintre barurile din zonă, fie și numai pentru o bere fără alcool. Un flirt nerușinat sau un schimb de șervețele cu numere de telefon mâzgălite pe ele erau de-ajuns să dezlănțuie un scandal care se lăsa adesea cu pumni.

Pentru cineva atât de predispus să provoace invidia și ostilitatea celor din jur, Steve era notoriu pentru neputința de a-și lua singur apărarea. Toată eleganța de care dădea dovadă pe bicicletă sau în ringul de dans lăsa loc stângăciei când începea bătaia: de câteva ori reușiserăm să scăpăm, cu demnitatea mai mult sau mai puțin întreagă, doar datorită antrenamentului meu de polițist militar și

a experienței în armată, luptându-ne cu bețivi furioși prin baruri sordide.

În timp, am reușit să neutralizăm atacurile nenorociților care ne hărțuiau, deși numai după ce am fost nevoit să mă iau la bătaie cu bestia grupului, un tip dur și sever din Bretania, cu mușchi și față de buldog. Avea cu zece sau douăsprezece kilograme mai mult decât mine, dar el nu crescuse într-un cartier mărginaș din Medellín și nici nu petrecuse trei ani prin cazărmi în Perpignan. Eu îmi concepusem o strategie de supraviețuire care consta, în principiu, din evitarea oricărui conflict, ceva care se potrivește de minune temperamentului meu. Dar asta e o strategie care funcționează cu condiția să dau dovadă de cea mai mare violență posibilă în rarele cazuri în care conflictul nu poate fi evitat, ca de exemplu atunci când a trebuit să-i iau apărarea lui Steve.

Ivan, englezul, distrugea întruna roțile de la bicicleta prietenului meu pe timpul nopții, ceea ce ne obliga să facem reparații frenetice pe ultima sută de metri ca să putem răspunde la timp la apelul antrenorilor. Într-o dimineață, am constatat că bicicleta dispăruse; zâmbetul sarcastic cu care ne-a întâmpinat Ivan lăsa să se înțeleagă clar cine era vinovat. Mă gândesc că își imagina că, în sfârșit, Steve îl va înfrunta. Asta i-a distras atenția, nu m-a văzut venind. Mi-am luat avânt cu toată forța și l-am lovit cu cotul în față. L-am izbit exact între mandibulă și tâmplă. Imbecilul a căzut urât, în vreme ce însoțitorii lui asistau uluiți la nemaipomenita agresiune. Nu se așteptau nici la ceea ce-a urmat: i-am tras șuturi brutei chircite până când a dezvăluit unde ascunsese bicicleta. După acel incident, ne-au lăsat în pace.

A mai fost de ajutor și modul politicos în care Steve a început să se deschidă în fața celorlalți sportivi. Împărțea cu generozitate conținutul pachetelor pe care le primea din Statele Unite, pline de discuri cu muzică, geluri și batoane

proteice, pantofi de sport, tricouri – o mită subtilă care a ajuns până la urmă să dea roade. La sfârșitul sezonului de antrenament, ne tratau de parcă am fi fost regii șoselelor.

Câteodată mă întreb dacă adânca prietenie care, în cele din urmă, ne-a definit viețile a fost pecetluită de alianța aceea de la început, bazată pe protecția reciprocă; pentru mine, cel puțin, așa a fost. Chiar și cu tot ce s-a întâmplat ani mai târziu, rămân convins că a existat ceva veritabil și profund în acea frăție necondiționată, de o loialitate absolută, pe care am legat-o din prima clipă.

De fapt, amândoi am fost fascinați unul de celălalt. El avea douăzeci și unu de ani când ne-am cunoscut, eu douăzeci și trei. Steve fusese ținut în puf, fiind singurul copil răsfățat al unui cuplu de avocați de seamă din Santa Fe, New Mexico. Părinții lui i-au aprobat și încurajat obsesia pentru bicicletă și i-au pus la dispoziție antrenori semiprofesioniști când s-a hotărât să participe la competițiile pentru juniori din țara lui: le-a câștigat pe toate, mereu înconjurat și protejat de o mică trupă finanțată în primul rând de familia lui, și apoi de sponsori, atrași de potențialul pe care îl radia acest băiat de aur.

Dar acum, în nordul Spaniei, Steve se confrunta pentru prima oară cu un teritoriu ostil. Împotriva voinței lui, familia fusese de părere că n-ar fi putut niciodată să ajungă pe culmile ciclismului rutier fără să fie călit în antrenamentele nemiloase oferite de echipele europene. Poate de aceea părea hipnotizat de capacitatea mea de a supraviețui în situații care, pentru el, erau exotice și fascinante, iar pentru mine erau o nimica toată. Eu am devenit cine sunt prin forța împrejurărilor, așa cum se întâmplă cu toți cei care nu poartă numele de Panata. Am ajuns ciclist așa cum alții ajung funcționari sau vânzători, pentru că acela a fost colacul meu de salvare, de care m-am putut agăța

când încercam pur și simplu să mă mențin la suprafață în mijlocul vârtejului. Pe de altă parte, Steve făcea parte dintre cei al căror viitor e consecința unui destin inevitabil.

El considera condițiile în care crescusem, aproape orfan, o risipă de libertate. Tatăl meu, un militar francez atașat ani de zile la diverse ambasade din America Latină, se despărțise de mama, o femeie din Bogotá, de origine peruană, dintr-o familie nevoiașă, când eu încă nu împlinisem nouă ani. Din acel moment mi-am petrecut verile într-o cabană în Alpi, unde el decisese să-și petreacă anii de pensie, iar restul timpului într-o casă din cărămidă roșie de la marginea Medellínului. Am avut o copilărie marcată de abandon din cauza turelor epuizante la două spitale diferite unde mama lucra ca asistentă medicală. Cu timpul, am înțeles că ea doar căuta un pretext să se țină la distanță de fiul pe care-l avea dintr-o căsătorie pripită în urma unei sarcini nedorite. Mai târziu, în adolescență, eram convins că se aștepta ca într-o zi să nu mă mai întorc din călătoria pe care o făceam în Franța în fiecare an. Aș fi făcut-o din tot sufletul dacă tatăl meu n-ar fi fost la fel de dornic să scape de mine de fiecare dată când îl vizitam. Să-mi plătească drumul și să mă găzduiască timp de cinci săptămâni reprezentau o obligație pe care colonelul Moreau o îndeplinea cu rigoare, deși fără prea mult entuziasm.

Probabil aș fi ajuns să fiu recrutat de vreuna dintre bandele de adolescenți care terorizau cartierul dacă nu mi-ar fi sărit în ajutor bicicleta. Mama a fost cea responsabilă, chiar dacă nu-și propusese asta: turele suplimentare și o mărire de salariu ne-au permis să ne mutăm din San Cristóbal, o zonă mărginașă, în San Javier, un cartier popular din Medellín. Dacă mutarea a însemnat un pas înainte pe scara socială, în același timp a fost și un pas înapoi din punct de vedere

orografic, care m-a condamnat să străbat cei șapte kilometri între casă și școală pe jos, motiv pentru care trebuia să mă trezesc la 4:30 ca să ajung la timp la prima oră. La un moment dat, sigur i s-a făcut milă de lipsa mea de somn, pentru că într-o zi a apărut cu o bicicletă mare și grea, la mâna a doua, mai mult ca sigur furată; o bicicletă pe care am ajuns să o numim „de temelie”, pentru că mi-a schimbat viața.

În mod paradoxal, lenea a fost cea care m-a transformat în cățărător. Noul meu vehicul îmi permitea să pun ceasul să sune la 5:30. Mai târziu, am început să-mi cronometrez traseul ca să pot prelungi timpul de somn. Devenise o obsesie: în fiecare săptămână încercam să scurtez cu un minut sau două drumul până la școală. Am redus greutatea ghiozdanului, am învățat să profit de fiecare curbă, am numărat ocaziile în care foloseam frâna și le-am redus la minimum. Câțiva dintre colegii mei râdeau de ghetele vechi și rupte cu care începusem să vin la școală, dar nu-mi păsa: tălpile lor groase îmi permiteau să ajung mai ușor la pedale și să reduc timpul de călătorie cu trei minute.

O profesoară a observat frâna violentă cu care încheiam traseul în fiecare zi, urmată de o pauză în care verificam cât era ceasul și notam în carnețel. M-a întrebat de ce făceam asta și apoi a citit curioasă tabelul cu notițe. O săptămână mai târziu, mi-a povestit despre o cursă pentru cicliști amatori, ea fiind unul dintre organizatori. La început, ideea să concurez mi s-a părut absurdă, ridicolă chiar: ghetele mele rupte și bicicleta grosolană nu se potriveau cu imaginea idolilor mei columbieni îmbrăcați în haine colorate, călare pe vehicule aerodinamice. Dar nu puteam să refuz. Jumătate dintre colegi, sau măcar jumătatea care împlinise treisprezece ani, erau îndrăgostiți de doamna profesoară Carmen. Entuziasmul ei neobosit, zâmbetul cald, ochii verzi, și mai ales felul în care

îi fremăta fusta la fiecare pas o transformaseră în eroina viselor noastre umede.

Chiar și atunci când am văzut că toți concurenții erau îmbrăcați mai bine ca mine, m-a consolat faptul că existau și alte biciclete ca a mea. Am parcurs traseul hotărât să-mi impresionez profesoara: am demarat rapid de la punctul de plecare, surprins de ușurința cu care îi lăsam în urmă pe toți ceilalți și fără ca măcar să fac ceva diferit față de ceea ce făceam zilnic pe drumul spre școală. Am înțeles curând de ce: ceilalți rulau în așa fel încât să poată rezista celor treizeci și doi de kilometri care ne despărțeau de finiș. Eu eram deja epuizat la kilometrul zece. Curând după aceea au început să mă depășească primii concurenți. La cinci kilometri distanță de final, eram ultimul din cursă. A fost primul meu contact cu supliciul șoselei: picioarele îmi deveniră de gelatină și la fiecare pedalelor simțeam cum mi se destramă măruntaiele. A fost și primul contact cu inamicul pe care toți cicliștii îl poartă înăuntrul lor și care-i încurajează să renunțe la calvar; îmi spunea că făcusem suficient, că eram cel mai tânăr din competiție, că mai bine o abandonam decât să ajung la final, dar apoi mi-am imaginat dezamăgirea lui Carmen și am hotărât că nici nu voi renunța, nici nu voi fi ultimul. M-am concentrat la spinarea celui care se afla cu treizeci de metri în fața mea și am dat tot ce-am putut cu fiecare pedală, l-am ajuns din urmă și am căutat cu privirea următoarea spinare. Curând, am uitat de oboseală. Când am ajuns la linia de sosire am vomitat și am rămas frânt în două o vreme, din cauza durerii care mă înjunghia într-o parte, chiar dacă nu m-am mișcat de acolo. Voiam să-i număr pe cei ajunși după mine. Au fost zece. Înainte să mă retrag, Carmen m-a îmbrățișat și m-a sărutat pe obraz.

Din ziua aceea, mi-am petrecut serile înconjurând dealurile din împrejurimi. Am plănuit

trasee mai lungi, am măsurat și scurtat timpul de deplasare, am citit tot ce-mi dăduse Carmen despre alimentație și tehnici de competiție și am încercat să asimilez și să pun în practică tot ce puteam, împingând totul la limită. Picioarele mi-au crescut și m-am descotorosit de ghete, deși a mai trecut multă vreme până să câștig o cursă. Îmi ajungea entuziasmul lui Carmen și faptul că, la sfârșitul fiecărei competiții, atunci când mă opream la linia de sosire, numărul celor care ajungeau în urma mea era tot mai mare.

În acele lungi antrenamente pe cont propriu am devenit sportivul care sunt acum. Tehnicile și strategiile le-am învățat mai târziu, dar acolo am construit adevărata substanță din care e făcut un ciclist profesionist: capacitatea de a-și provoca singur durere, de a se duce până la limită și totuși de a merge mai departe. Mă epuizam pe pante imposibile, convins că suferința mă apropia de Carmen și mă făcea vrednic de atenția și afecțiunea ei.

Cu toate astea, dispariția ei doi ani mai târziu, când a fost promovată la o școală privată din Bogotá, mi-a zdruncinat micul univers și m-a împins la disperare. După câteva săptămâni chinuitoare, m-am convins singur că puteam s-o aduc înapoi cu ajutorul bicicletei: faima mea de sportiv ar fi ajuns până la capitală și ne-ar fi adus, în cele din urmă, împreună. Am transformat bicicleta în instrumentul meu de tortură și mi-am dublat ședințele masochiste de antrenament. Durerea mi-a devenit cel mai bun prieten.

Atunci am început să-mi dezvolt cealaltă manie pentru care urma să fiu cunoscut: să măsor, să cronometrez, să număr și să înregistrez tot. Mulți ani mai târziu, colegii mei, cu Steve însuși în frunte, urmau să râdă de obsesia mea pentru cifre iar și mai mulți urmau să-mi spună „domnul contabil” ca să mă enerveze. Cu toate acestea, mai devreme sau mai târziu, toți mă întrebau câți

kilometri mai aveam până la linia de sosire sau ce loc ocupa în clasament un ciclist care se distanța de pluton și o lua la goană. Niciodată nu m-a deranjat să fiu nenorocita lor de Wikipedia în locuri în care nimeni nu putea să-și folosească mobilul.

Tot în munții din Medellín mi-am dat seama că restul nu aveau aceeași relație stranie pe care o am eu cu propria sudoare: e groaznic să fii alergic la transpirația produsă de propriul corp atunci când trăiești ca să-l faci să transpire. Clima țării mele deja îmi provoca urticarie și mă obliga să recurg la prafuri și unguente care s-o trateze, și nu e ca și cum aflasem asta abia în momentul în care m-am urcat pentru prima oară pe bicicletă, doar că până atunci nu fusese deranjant decât în zilele de căldură excesivă. Acum, iritația devenise un tatuaj înrădăcinat în acele zone ale corpului de care un adolescent n-ar trebui să se simtă rușinat, sau cel puțin nu din asemenea motive.

Așa, transpirând și numărând, am ajuns să devin o figură cunoscută în cadrul curselor care se organizau uneori la sfârșit de săptămână în regiune. La un moment dat, am renunțat să-i mai număr pe cei care ajungeau după mine și am început să fac asta cu cei care ajungeau la linia de sosire înaintea mea. Mă chinuiam să dau din pedale, până când reușeam ca, de fiecare dată, să fie mai puțini.

Apoi au început să apară primele locuri pe podium. Deși concuram împotriva adulților, micile recompense bănești și bacșișurile din partea pariorilor m-au ținut departe de violența mistuitoare din Columbia acelor ani. Nu a fost o perioadă fericită. Bicicleta mea cântărea peste douăzeci de kilograme și penele inoportune la care mă condamna starea jantelor m-au forțat să abandonez jumătate dintre curse. N-am mai simțit niciodată acea furie neputincioasă pe care o aveam privind de pe marginea drumului, cu lacrimi în

ochi, cum treceau cicliștii pe care-i lăsasem în urmă cu doar câteva minute înainte.

Banii traficanților de droguri, de care încercam să fug, au schimbat totul. Unul dintre prietenii din cartier, recrutat de bande, devenise interesat să parieze pe cursele la care participam: avea, poate, șaisprezece sau șaptesprezece ani și nu era decât un soldat de rang inferior în rândurile crimei organizate, dar banii pe care obișnuia să-i afișeze îmi păreau o avere. Într-o zi în care am terminat pe locul trei, m-a felicitat zgomotos și a sărbătorit de parcă ar fi fost victoria lui. Probabil era drogat, pentru că în euforia lui mi-a luat bicicleta și a aruncat-o într-o mică râpă din apropiere. Înainte să apuc să sar după ea, m-a târât până la un magazin și mi-a cumpărat-o pe cea mai bună pe care am găsit-o. Luni întregi am trăit cu teama că în orice moment își va lua înapoi sprijinul, într-un fel sau altul. Din fericire, s-a limitat doar la a paria pe mine. Vreau să cred că și-a recuperat investiția cu vârf și îndesat, pentru că de atunci am început să câștig mai multe curse.

La scurtă vreme după ce am împlinit șaptesprezece ani, am aflat de întoarcerea lui Carmen în Medellín, acum ca directoare a fostei mele școli. Primul meu instinct a fost s-o vizitez numaidecât și să-i arăt ce sportiv devenisem. Dar m-am abținut; m-am gândit că nu am altceva să-i arăt în afară de medaliile din competițiile pentru amatori, chiar și atunci când în cadrul lor existau și premii sau mize importante. Am hotărât să nu mă prezint în fața ei până nu aveam să câștig o cursă de profesioniști. Am reușit să mă înscriu la Vuelta la Cordillera, care se ținea trei luni mai târziu: o competiție feroce la care obișnuiau să participe atât profesioniști la început de drum, cât și veterani aflați la sfârșitul carierei. M-am antrenat obsesiv, până când am înregistrat progrese care m-au convins că am o șansă reală să câștig.

Cu două săptămâni înainte de competiție, un fost coleg de școală m-a sunat să-mi anunțe moartea lui Carmen într-un schimb de focuri între bande rivale. Am participat la înmormântare de departe și am bocit în hohote sfârșitul adolescenței mele. Am încetat să mă mai urc pe bicicleta pe care mi-o dăruise amicul meu, traficantul de droguri, sau pe oricare alta.

La puțin timp după aceea, când am împlinit optsprezece ani, mama a acceptat cererea în căsătorie a unui doctor cu inimă mare și halenă pronunțată, un act mai mult de capitulare decât de dragoste din partea ei; în orice caz, o situație în care eu n-aveam niciun loc. Două săptămâni mai târziu, am lăsat o scrisoare în bucătărie, iar trei zile după aceea am bătut la ușa tatălui meu, pe partea cealaltă a oceanului, fără să-l fi anunțat înainte. Aproape că nici n-a fost surprins, m-a servit cu o farfurie de linte și m-a instalat în camera pe care obișnuiam s-o ocup în timpul vizitelor din vară.

În următoarele luni, am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să câștig un loc în inima lui. Dacă îmi cerea să tai lemne, eu ciopârțeam pădurea până mi se lua pielea de pe mâini. Am învățat să gătesc tocana lui preferată și să conduc vechea camionetă Ford ca să-l degrevez de sarcina cumpărăturilor săptămânale din satul cel mai apropiat. Când au venit zăpezile, am început să învăț să schiez cu aceeași intensitate pe care o avusesem înainte pentru pedalat. El respecta numai sporturile de iarnă și considera o prostie să te obosești călare pe o bicicletă când o motocicletă ar fi făcut același lucru cu o eficiență infinit mai mare. Sau, cel puțin, asta mi-a zis în ziua în care am dorit să-i vorbesc despre micile mele realizări pe două roți.

După o mulțime de lovituri și căzături, până la sfârșitul anului nu mai eram o rușine de schior. Eram hotărât să devin, mai devreme sau mai târziu, ghid turistic pe perioada iernii. Câteva zile după aceea, tata m-a anunțat că hotărâse să mă

înroleze în armată și că reușise să mă aloce unui regiment stabilit la poalele munților Pirinei, sub comanda unei vechi cunoștințe de-a lui. Cu optsprezece ani în urmă, decretase că eu trebuia să mă nasc pe teritoriul Franței, chiar dacă pentru asta mama a trebuit să zboare până în Europa, însărcinată în opt luni, cu un certificat falsificat de medicul ambasadei.

Am plecat la campament convins că mă aștepta o viață de sclav, de săpat tranșee și lungi campanii în deșertul Sahara, și poate că așa ar fi fost dacă o neașteptată întorsătură de situație nu m-ar fi urcat din nou pe șaua bicicletei. Colegul tatei a murit la doar câteva zile după sosirea mea. L-a înlocuit colonelul Bruno Lombard, o persoană mult mai interesată de ciclism și de competițiile sportive dintre regimente rivale decât de viața de armată sau de teoria militară. Când a aflat de aventurile mele din competițiile pentru juniori din munții Columbiei, m-a inclus în echipa lui.

— Ai grijă de ea ca și când ar fi a ta, mi-a spus, la câteva zile după ce a ajuns acolo, arătându-mi o bicicletă de competiție, zgâriată și uzată.

Nu știu cum a reușit să facă rost de acea duzină de biciclete de cursă, nici ce a trebuit să dea la schimb. Păreau să fi fost lăsate în urmă de o echipă profesionistă din diviziile inferioare, dar cu siguranță erau de competiție, chiar dacă din deceniul precedent.

Deși, în teorie, bicicleta aparținea statului francez, m-am simțit de parcă tocmai mi se oferise un Ferrari. În săptămânile următoare am făcut tot ce-mi stătea în puteri să nu mă dau jos de pe ea, cu riscul de a ajunge să mi se lipească dosul de șa și să trebuiască să lipsesc de la îndatoririle de recrut.

Cu siguranță că un ofițer s-a plâns de indolența mea, pentru că Lombard a luat o decizie radicală, cea care a făcut ca astăzi să devin detectivul Turului: m-a repartizat micii unități de poliție militară a regimentului, aflată sub comanda lui

directă. Asta m-a eliberat de majoritatea rutinelor plictisitoare ale trupei și mi-a oferit ocazia să mă las pe mâna antrenorului echipei de ciclism pe care Lombard o recrutase.

Don Rulo era un bătrân morocănos, dur și intransigent. Presupun că din cauza caracterului său nu ajunsese să antreneze echipe profesioniste, chiar dacă experiență și talent avea din plin. A remarcat înclinația mea pentru cățărări și, în lunile care au urmat, mi-a împins corpul la limită pe culmile munților impunători din zonă.

Pe parcursul următorilor patru ani, regimentul nostru a câștigat absolut tot: nu doar competițiile în care ne confruntam cu echipele altor instituții ale statului francez, ci și turnee regionale, pentru care bunul Lombard găsea mereu un pretext care să-i permită să-și ducă băieții.

„Băieții" lui eram, de fapt, Julien și cu mine, alături de aproximativ douăzeci de alți recruți care s-au alăturat și apoi au abandonat echipa pe rând, de-a lungul anilor, motivați mai degrabă de odihna și de privilegiile pe care le oferea Lombard voluntarilor decât de talent sau de pasiunea pentru bicicletă. Julien era un sportiv bun care ar fi putut, cu timpul, să devină profesionist într-o echipă modestă, dacă trecutul său în bandele din Marsilia nu l-ar fi chemat înapoi, odată cu terminarea serviciului militar. Avea instincte bune pe șosea și o capacitate feroce de a suporta durerea și de a se strecura pe versanți, iar asta era de-ajuns. Era singurul lucru de care aveam nevoie pentru a urca pe podium de tot mai multe ori, lucru care încetase să mai fie amuzant pentru toată lumea, cu excepția lui Lombard.

La douăzeci și doi de ani devenisem faimos în presa locală sub porecla de Hannibal. Gluma, al cărui sens nu l-am înțeles de la început, era că generalul cartaginez își condusese armata împotriva Romei prin Pirinei și Alpi, pe spatele unor elefanți. Cu timpul, a ajuns să-mi fie drag

acest nume, chiar dacă vreme de câteva luni am fost suspicios: nu mi se părea deloc amuzant să fiu comparat cu expediția elefantină a cartaginezului. Am decis să-mi tatuez pe ceafa micul dragon, simbolul regimentului nostru, cu speranța că asta avea să alunge orice referire la blestematele pahiderme. Lombard, în schimb, a celebrat și a susținut numele de Hannibal de parcă astfel ar fi consacrat o legendă.

La sfârșitul celor patru ani, colonelul a fost nevoit să mă lase să plec, întristat, dar mândru de creația sa, deși nu înainte de a-mi asigura un loc în echipa belgiană Ventoux, legendarul loc de naștere al profesioniștilor.

Nu știu în ce moment am decis să mă dedic ciclismului profesionist. La vremea aceea deja știam că e o profesie care te chinuie cu disciplină și durere pe care ți-o provoci singur. Poate că a am luat decizia după reacția tatălui meu, atunci când m-am întors în refugiul lui alpin la terminarea serviciului militar. „Nici măcar campamentului nu i-ai fost de folos”, mi-a spus când i-am bătut din nou la ușă. Probabil crezuse că urma să devin ofițer de rang înalt ca el, ca apoi să afle că devenisem șef al poliției militare la doar câteva săptămâni de la sosirea mea în Perpignan. Cuvintele lui m-au ajutat să iau hotărârea: în clipa aceea mi-am spus că, într-o zi, urma să intru în Paris purtând tricoul galben.

Zece ani mai târziu, presa continua să mă numească „Hannibal”, deși nu reușisem să câștig nicio etapă în Pirinei, ca să nu mai vorbim de vreun loc pe podium într-unul dintre tururile principale.

TURUL, ETAPELE 1 – 6

— Iar de sex nici nu se pune problema, a spus Giraud, antrenorul, la finalul ultimei discuții de strategie din autocarul care ne deplasa la Utrecht, pe pământ neerlandez, unde urma să începem prima etapă din Turul Franței.

Era o recomandare retorică, aproape o glumă: niciunul dintre noi n-ar fi pus în pericol o cursă pentru care ne pregăteam de luni întregi pentru o noapte de plăcere. Ca să ajungi la Paris trei săptămâni mai târziu trebuia să știi, mai presus de toate, cum să-ți gestionezi oboseala. Când arzi șase mii de calorii pe zi, fără să le poți recupera, sexul e ultima ta urgență.

Singura care nu părea să înțeleagă asta era Svetlana. Iubitele și soțiile nu sunt binevenite în Tur, și niciuna nu era mai puțin binevenită decât iubita lui Steve, un supermodel aproape la fel de faimoasă ca el. Rusoaica hotărâse să poposească în Țările de Jos în drum spre Londra ca să-l surprindă și să-i ureze succes cavalerului ei, spre uluirea acestuia.

Cu câteva ore înainte, chiar în acea dimineață, am primit pe mobil un apel de la Steve. N-a răspuns salutului meu, doar voia ca eu să aud vocea Svetlanei. Am înțeles ce încerca să-mi transmită și am sărit în ajutorul lui, știind că cei doi sunt încă în cameră. Am bătut la ușă și i-am spus cu voce tare că fuseserăm selecționați pentru testul antidoping care urma să se desfășoare în camera mea. Ea a deschis ușa și eu m-am prefăcut că sunt surprins să o găsesc acolo.

— Dar abia am ajuns, Stevie! a protestat ea. Hannibal, nu-mi face asta!

— N-are nimic de-a face cu tine, Stevie, s-a apărat Steve cu un ton posomorât.

Așa își spuneau unul altuia, ceea ce era motiv de batjocură între ceilalți sportivi, chiar dacă am

senzația că mulți o făceau ca să-și ascundă invidia provocată de sânii spectaculoși ai rusoaicei.

În general, Svetlana credea că tot ce se întâmplă are de-a face cu ea, chiar și testul antidoping, o pacoste inventată special pentru a-i compromite partida de sex matinal cu iubitul. Cămașa cu nasturii descheiați lăsa să se înțeleagă clar ce anume întrerupsese sosirea mea. În timp ce Steve se îmbrăca, Svetlana a avut grijă să ucidă mesagerul cu priviri înveninate.

Niciodată nu-mi plăcuse de ea. Iar Fionei, prietena mea, supervizor al mecanicilor Uniunii Cicliste Internaționale, cu atât mai puțin. În puținele ocazii în care am cinat împreună toți patru, rezultatul a fost o atmosferă de priveghi. Cele două femei nu puteau fi mai diferite, ceea ce Svetlana ținea cu tot dinadinsul să facă evident în ochii lui Steve: sub pretextul că îi dădea sfaturi pentru a-și îmbunătăți înfățișarea, își bătea joc de formele necizelate ale Fionei, de coama ei dezordonată, de mușchii duri și mari de atlet la proba de 100 m – deși nu era –, de mâinile mereu aspre și mânjite de ulei.

Felul în care Fiona devenise directoarea inspectorilor tehnici ai Uniunii Cicliste era în sine o poveste stranie. Vreme de treizeci de ani, tatăl ei, un irlandez de rasă pură, fusese șeful mecanicilor celor mai bune echipe din circuitul profesionist și avea o reputație legendară în care sportivii credeau orbește. Orfană de mamă de la zece ani, tatăl ei o indusese în grupul lui de asistenți. Toți cei ai casei și cei din afara ei se obișnuiseră cu micuța roșcată care se străduia să folosească uneltele alături de părintele său, ca o asistentă medicală alături de un medic. Cu timpul, a devenit ea însăși o extensie a bicicletei: auzul și mâinile ei erau capabile să calibreze o rotație perfectă a lanțului sau să perceapă o zgârietură aproape invizibilă care ar fi putut provoca pierderea mai multor milisecunde la fiecare kilometru. Competențele bătrânului, care

aproape că provocau superstiții în cadrul circuitului, se extinseseră și asupra moștenitoarei sale, mai ales când irlandezul hotărâse să se pensioneze la vârsta de șaptezeci de ani. La momentul respectiv, fetița roșcată devenise o frumusețe explozivă, chiar și cu brațele ei puternice și cu o spinare mai lată decât majoritatea sportivilor slăbănogi. Era o amazoană cu un temperament puternic și vorbe puține, care stârnea dorința și teama multor colegi și profesioniști, mai ales de când comanda legiunea de inspectori care asigurau respectarea unui labirint complex și uneori capricios de reguli tehnice.

Fiona obișnuia să dea din cap distrasă ca răspuns la împunsăturile Svetlanei. Uneori, când rusoaica începea să insiste, o privea cu aceeași curiozitate pe care i-ar fi stârnit-o un extraterestru. În fond, eforturile pe care le făcea modelul ca să se remarce erau de înțeles; noi, ceilalți trei, trăiam prin și pentru bicicletă. Și, chiar dacă Steve și Fiona aveau un trecut comun cam tulbure și abia reușeau să se suporte unul pe altul, în timpul petrecut după masă puteam să ne pierdem în conversații lungi și pasionale despre avantajele unui anume tip de pedală sau despre cea mai bună metodă de a urca pe culmile temutului Tourmalet.

Desigur, existau motive care să explice cum de cei doi erau împreună. Femeia era model de lenjerie intimă iar el era unul dintre cei mai faimoși și înstăriți burlaci. Însă eu aveam senzația că pentru amândoi conta și presiunea din partea presei, a sponsorilor și, mai presus de toate, a publicului, care nu se aștepta decât ca o altă celebritate să fie partenera idolului lor.

Ușurarea de care a dat dovadă Steve imediat ce am ieșit din camera lui ca să ne îndreptăm spre a mea mi-a confirmat din nou bănuiala. Era ziua deschiderii oficiale a Turului, iar afară, pe străzile din Utrecht, lumea ciclismului fierbea de entuziasm și nerăbdare. Am petrecut dimineața

încuiați în camera mea, făcând speculații asupra traseului și a șanselor ca Steve să poarte tricoul galben de campion când urma să intrăm în Paris, trei săptămâni mai târziu. Pe la ora 12, când ne-am zis că Svetlana trebuia să se fi întors, în sfârșit, la Amsterdam să ia avionul, am mers să luăm prânzul cu restul echipei, ne-am îmbrăcat și am plecat la autocar ca să ascultăm în continuare avertismentele antrenorului nostru.

Pe atunci nu ne doream altceva decât să înceapă nenorocita de competiție: trecuseră multe luni de pregătire, de revizuire a traseelor, de diete spartane insipide. Tensiunea numărătorii inverse a ultimelor ore nu dispare decât atunci când ciclistul ajunge pe șosea și se închide în vârtejul autist pe care-l impune bicicleta.

În acest an, ca în toți cei precedenți, sarcina mea principală era să nu câștig. Eu eram acolo să-l ajut pe Steve să câștige. Sunt un locotenent[1] loial, cel mai bun din echipă chiar. Timp de douăzeci și una de zile va trebui să-l apăr de rivali, de vânt, de foame și de sete, de accidente și obstacole și, mai ales, de munții înalți, unde adversarii lui ar putea să-l distrugă. Eu sunt cel care-i permite lui Steve să ajungă la ultimul kilometru înainte de vârf depunând cât mai puțin efort, chiar dacă pentru asta trebuie să mă epuizez și să termin cursa pe unul dintre ultimele locuri. Am fost cea mai bună pereche din circuit în ultimii ani, chiar dacă numai el a urcat pe podium.

Turul a început cu un scurt contratimp individual în care Steve nu a avut nevoie de ajutorul nimănui; e campionul mondial al acestei probe. Totuși, în zilele următoare, toate pronosticurile au început să se destrame. Ne-am dat seama foarte curând că acest an urma să fie diferit de cei anteriori, chiar dacă nu puteam ghici cauza.

Se spune că prima săptămână nu e altceva decât o încălzire și o ocazie de prezentare pentru echipe

și concurenți: drumuri lungi pe șosele plate prin Belgia și nordul Franței, în care plutonul ajunge de obicei întreg la linia de sosire, chiar în urma sprinterilor care își dispută ultimii metri. Adevărata bătălie se amână pentru a doua și a treia săptămână, când cățărările cumplite din Pirinei și Alpi decimează sportivii și le permit celor mai buni atleți să se remarce.

Totuși, de data asta, sportivii au început să dispară chiar înainte să înceapă prima etapă: câteva accidente și o tragedie eliminaseră diverși concurenți importanți din trupa de o sută nouăzeci și opt de cicliști care au participat la prolog, acea primă zi neoficială a competiției. Nimeni nu s-a speriat. Eram obișnuiți cu destinul care are ultimul cuvânt pe șosea: o pană inoportună a jantei, un coleg care-și pierde echilibrul și te agață în cădere, un fan care se bagă în drum, o gripă care boicotează luni de pregătiri. Luam de bun faptul că, odată la câțiva ani, exista un *annus horibilis,* o ediție blestemată a Turului Franței; la sfârșitul primelor patru etape, am început să bănuim că asta urma să fie cea mai rea dintre toate.

O tensiune neobișnuită a început să ne acapareze. Englezul Peter Stark, Columbianul Óscar Cuadrado și colegul meu american, Steve Panata, erau cei trei mari favoriți la titlul de campion în Paris. În ultimii ani câștigaseră pe rând principalele competiții, iar datorită rivalității lor aprinse ciclismul trezea interesul unei mulțimi de oameni care urmăreau cu încântare disputa pentru supremație între cei trei sportivi care urmau să marcheze acea eră. Stark, Cuadrado și Panata își propuseseră să transforme Turul din acest an în arena unde aveau să decidă, în sfârșit, care dintre ei era cel mai bun ciclist al generației lor. Jurnaliștii, fanii și sponsorii încingeau atmosfera; organizatorii se așteptau la un număr record de telespectatori și au acționat în consecință, plănuind un traseu diabolic. Piatra cubică din a treia etapă a

fost un adevărat infern, să rulezi pe un astfel de teren cu cincizeci de kilometri la oră îți distruge boașele, la propriu – fiecare salt se simte ca o lamă de cuțit în picioare și un șoc electric în brațe. Nici vorbă de piatra cubică fină din Paris, lustruită de cauciucurile a mii de mașini, ci de adevărate bucăți de piatră colțuroasă aflată pe niște drumuri înguste de țară, pe care nu mai trece nimeni. Rareori am dat peste un drum mai teribil, care să ne facă să suferim mai mult decât cel între Seraing și Cambrai, când am ieșit din Belgia. Ploaia care a căzut implacabil pe parcursul întregii zile a transformat traseul într-un teren minat.

Singurul mod de a evita să fii prins într-o cădere masivă era să rămâi în fruntea plutonului. Sarcina mea în acea zi a fost să-l conduc pe Steve acolo cu orice preț. Problema e că, în astfel de cazuri, alți două sute de concurenți încearcă să facă același lucru, ceea ce provoacă niște adevărate ambuteiaje pe drumurile acelea înguste. Dacă încerci să depășești un alt ciclist în astfel de condiții, ajungi să provoci căzături în lanț și, în consecință, clavicule rupte, brațe fracturate și comoții cerebrale.

Noi, cei din echipele lui Steve, a lui Cuadrado și a lui Stark, am scăpat nevătămați din măcel pentru că, fără să ne vorbim între noi, acționam în complicitate: toți cei douăzeci și șapte de cicliști, nouă în fiecare echipă, am ieșit în față și am blocat ieșirea pentru a împiedica celelalte echipe să ne deranjeze liderii. În aceste prime etape nu concuram unii cu alții, ci pur și simplu voiam să supraviețuim. Totuși, nu am putut să rămân indiferent la ceea ce se petrecea în spatele meu: de mai multe ori am împiedicat trecerea câte unui coleg, apărându-mi poziția cu coatele și cu dinții și, Doamne iartă-mă, condamnându-l la a fi strivit de potopul de biciclete, picioare și brațe care se agitau la fiecare căzătură.

Această a treia etapă a fost cea mai cumplită, chiar dacă nu a fost singura rea. La sfârșitul celei de-a șasea zile abandonaseră cursa cincizeci și doi de cicliști: cel mai mare număr din istorie la o competiție de nivelul acesta. Cu toate cele întâmplate, cei mai mulți dintre noi puneam perioada de ghinion pe seama destinului. O zi mai târziu urma să descopăr că astrele, sau orice altceva ne afecta norocul pe șosea, nu ofereau o explicație pentru toate acele tragedii; asta dacă nu cumva și asasinatul se număra printre căile alese de soartă.

ETAPA 7

— Fiul meu s-a urcat pe bicicletă la patru ani, s-a umflat în pene Murat, musculosul sprinter din Fonar, echipa noastră.

— Atunci sigur a ajuns deja foarte departe, a glumit Steve, deși nimeni nu s-a arătat încântat de glumă, care nu era nouă pentru ceilalți.

Umorul colegului meu nu e de obicei cel mai potrivit pentru a sparge gheața sau, ca să fiu sincer, pentru a sparge orice altceva în afară de buzele și capetele altora.

Luam cina într-un mic hotel în apropiere de Rennes, epuizați la finalul etapei a șaptea din Tur. Și aceasta fusese o zi frustrantă, ploioasă, marcată de accidente. Nu aveam prea mult chef de petrecut și nici nu era sănătos să râdem de Murat; mușchii și spinarea lui sunt la fel de disproporționate precum izbucnirile sale nervoase.

Dar așa era Steve, inconștient de riscuri, fără să-și dea seama de sentimentele celor din jur. Numai eu știam că puterea lui de a răni nu era voluntară. Nu exista, de fapt, răutate în el. Puteam să afirm că era un tip generos, în felul lui. Știu colegi care și-au extins cariera sau contractele mulțumită unor elogii spontane din partea lui Steve pe contul lui de Twitter, urmărit de milioane de oameni, sau în cadrul unuia dintre nenumăratele interviuri cu care îl asedia presa. Am ajuns să cred că neputința lui de a înțelege temerile și nesiguranța care-i stăpânească pe cei din jur se datorează convingerii lui că toată lumea o duce la fel de bine ca el, o autonegare foarte convenabilă pentru a-și asuma fără vinovăție viața privilegiată pe care a dus-o.

Cu toate acestea, tăcerea care s-a lăsat peste cei de la masă și zgomotul făcut de furculița lui Murat când a căzut în farfurie l-au făcut să își dea seama că încălcase una dintre convențiile nescrise pe care niciodată nu se obosea să le asimileze. Ca în multe

alte situații dificile, mi-a căutat privirea, cu speranța că va întâlni un zâmbet care să-i lămurească pe toți ceilalți că era vorba doar de o glumă inocentă și nu de o batjocură la adresa fiului lui Murat. Și, ca de multe alte ori, eu am făcut mult mai mult de-atât.

— Da, sigur va ajunge departe băiatul! La ultimele antrenamente ne-a urmărit o bună bucată de drum și aproape că ne-a ajuns, vă aduceți aminte? În sfârșit, avem speranța că vom avea un Murat chipeș în circuit!

Și atunci, da, câțiva dintre cei de la masă au râs cu poftă. Bestia, porecla sub care era cunoscut puternicul catalan, se datora pe de o parte feței sale strâmbe, parcă sculptată cu pumnul, și pe de alta ferocității cu care se lansa în atac aproape de finalul curselor, iar Murat era mândru de numele său de războinic.

Zece minute mai târziu, echipa s-a împrăștiat pentru a-și croi drum spre camere. Fără a pune la socoteală gluma proastă a amicului meu, moralul sportivilor era deja la pământ. Abia dacă parcurseserăm o treime din cei trei mii trei sute cincizeci de kilometri pe care urma să-i înfruntăm în această ediție a Turului, că în numai șapte zile plutonul avusese parte de mai multe accidentări și scandaluri decât în cele douăzeci și una de etape ale anului precedent.

În acea dimineață fusese eliminat spaniolul Carlos Santamaría din cauza unei acuzații de dopaj, spre surpriza întregului circuit, întrucât era cunoscut drept un model de integritate și onoare în ciclism. Impactul a fost teribil pentru că, la momentul respectiv, Santamaría, liderul echipei Astana, ocupa a treia poziție în clasamentul general.

Doar Steve era în toane bune. Câțiva dintre principalii lui rivali își pierduseră forțele. Șansele lui de a câștiga Turul se îmbunătățiseră în ultimele zile. M-a invitat să vorbim puțin și să bem una

dintre băuturile energizante care-i purtau numele. L-am asigurat că eram făcut praf și m-am îndreptat spre lift. I-am simțit frustrarea pentru că amândoi ne obișnuiserăm, încă din timpul primelor competiții la care participaserăm împreună, să schimbăm păreri în legătură cu mersul zilei respective și provocările celei care urma. Când nu făceam asta era pentru că Steve avea ceva mai important pe cap: la începutul carierei – femei, iar în ultimii ani – întâlniri cu agentul lui, însoțit mereu de un nou sponsor. Am decis că astăzi era ziua în care eu aveam altceva mai bun de făcut, chiar dacă asta însemna numai să mă prăbușesc în pat.

Noi doi eram singurii din echipă care ne bucuram de privilegiul de a avea camere proprii – o clauză din contractul lui care-mi fusese extinsă în mod generos și mie. Când i-am întors spatele ca să traversez holul, m-a urmărit cu privirea o vreme, apoi, cum făcea cu orice nu se conforma dorințelor lui, m-a șters din minte. Presupun că nici măcar nu observase că nu am apucat să ajung la lift.

— Domnule Moreau, îmi puteți acorda câteva minute?

Această întrerupere mi-a accelerat pulsul într-un fel în care nu reușeau s-o facă o culme abruptă sau câteva ore de pedalat pe șosea. Avea și de ce: nimeni nu mă striga pe numele de familie. Bărbatul îmbrăcat elegant care-mi atingea acum ușor brațul, ca și când ar fi încercat să mă împiedice să fug, nu părea vreun reporter care reușise să se strecoare în hotel ci, în schimb, încarnarea unuia dintre cele mai temute coșmaruri: costumul impecabil și mustața îngrijită mă făceau să mă gândesc că e funcționar al vreunei instituții, iar în cazul de față nu putea fi vorba decât de temuta AMA, Agenția Mondială Antidoping.

Chiar dacă eram convins că-mi păstram organismul curat, evitând substanțele interzise,

știam că probele de urină din zilele anterioare ar fi putut înregistra substanțe ilegale absorbite involuntar sau că nu se putea elimina posibilitatea unor erori ale laboratorului – n-aș fi fost primul ciclist dat afară din competiție din cauza unei probe contaminate. M-am gândit la Carlos Santamaría și mi-am imaginat numele apărând pe prima pagină a ziarelor de a doua zi.

— Spuneți, am răspuns defensiv și mi-am retras inconștient brațul, încercând să mă îndepărtez de ce urma să-mi pice pe cap.

— Am putea să discutăm într-un salonaș, lângă șemineu, sergent Moreau? Nu vă reține prea mult.

În realitate, eu nu ajunsesem niciodată mai sus de gradul de caporal, dar n-aveam de gând să contrazic pe nimeni. Într-adevăr, din holul principal se putea intra într-un mic salon luminat slab de un șemineu artificial, pornit cu toate că temperatura era de douăzeci și opt de grade. Hotelurile de pe traseu nu sunt tocmai un exemplu de lux și confort, și nici de bun gust.

L-am urmat în acel colț retras cu sentimentul că intram într-o capcană. Faptul că menționase trecutul meu militar mi-a stârnit curiozitatea, însă mi-a lăsat temerile intacte.

— Permiteți-mi să mă prezint, sunt comisarul Favre.

Mi-a arătat în fugă o legitimație în timp ce vorbea, cu agilitatea unei mișcări repetate de o mie de ori.

— Și, pe lângă asta, a continuat, înclinând capul, un admirator al performanțelor dumneavoastră sportive.

Din pricina cuvintelor lui, dar mai ales a tonului mieros pe care le rostea, curiozitatea începuse să-mi depășească teama. Nu părea interesat să mă rețină pentru doping, deși nu puteam exclude posibilitatea că voia să mă interogheze în legătură cu traficul de substanțe interzise în circuit. Ceea ce a zis în continuare mi-a confirmat bănuiala.

— Avem nevoie de cooperarea dumneavoastră, domnule sergent. Vă rog, luați loc, faceți-vă comod.

M-am aruncat pe micuța canapea și m-am simțit la fel de confortabil ca în scaunul unui dentist. Comisarul continua să insiste să-mi ridice gradul în ierarhia militară; m-am gândit că, dacă exista vreo problemă, era mai bine să fiu sergent decât caporal, așa că am acceptat promovarea fără să spun nimic.

— Nu pot să vă ajut în materie de droguri. Sunt curat. M-am ținut departe de toți și de toate care au de-a face cu rahaturile astea. Dumneavoastră ar trebui să știți asta.

— Nu rahaturile astea ne îngrijorează, ci un altul, mult mai nociv.

A făcut o pauză, și-a apropiat fața de a mea și a adăugat aproape în șoaptă:

— Printre dumneavoastră e un asasin.

Și-a îndreptat din nou corpul și s-a îndepărtat de mine ca să-mi observe reacția.

Cu siguranță l-am dezamăgit, pentru că n-am avut niciuna. Fraza era atât de absurdă încât creierul meu n-a găsit nicio formă de a o procesa, cel puțin nu imediat. În schimb, la lumina șemineului fals am observat ceara care îi strălucea în mustața fină, sculptată deasupra unor buze groase și umede. Un spectacol care, după părerea mea, li s-ar fi părut seducător anumitor femei și dezgustător altora.

Dezamăgit de tăcerea mea, a început să explice. A făcut-o ca și când ar fi recitat un raport militar:

— Unu: Hugo Lampar, australian, cel mai bun cățărător al echipei Locomotiv, a fost atacat acum două săptămâni pe un drum pustiu în timpul unui traseu de antrenament. Nu au existat martori. Fracturi multiple și nicio șansă să mai participe la Tur. Fără el, opțiunile lui Serguei Talancón sunt puține, dacă nu chiar nule.

Doi: Hankel a fost atacat la câțiva pași de hotelul lui la căderea nopții, cu trei zile înainte să înceapă competiția. Deși afirmă că nu a opus rezistență și și-a oferit imediat portofelul, pe unul dintre hoți l-a deranjat cât de puțin avea, l-a pus la pământ cu un singur pumn și i-a zdrobit glezna. Nu și-a mai putut folosi piciorul, cel puțin pentru o vreme. Nu era considerat unul dintre principalii favoriți la titlu, dar neașteptatul loc trei pe care l-a obținut în Turul Italiei la doar douăzeci și patru de ani a însemnat că o parte din presă credea că, dacă Turul avea de oferit vreo surpriză anul acesta, ea urma să vină din partea germanului.

Trei: englezul Cunninham a parcurs prima etapă drogat, plin de antihistaminice. Era singurul care i-ar fi putut pune probleme lui Steve Panata, colegul dumneavoastră, domnule sergent, la proba de contratimp. Cunninham a terminat cu trei minute mai târziu, drept care pentru tot restul Turului nu va mai reprezenta niciun fel de amenințare. Doctorii nu-și pot explica felul în care s-a îmbolnăvit: a mâncat aceleași lucruri ca restul echipei și nu suferă de alergii.

Patru: acum câteva zile, în timpul celei de-a cincea etape, doi „fani” s-au băgat exact în fața echipei Movistar, pretinzând că nu voiau decât să salute camera motocicletei care merge în fața echipei. Locotenenții lui Cuadrado nu au avut nicio șansă să reacționeze și a avut loc o cădere masivă. Patru dintre ei au fost nevoiți să abandoneze competiția, iar columbianul a rămas cu jumătate de echipă și cu tot restul Turului de parcurs. Cei care au provocat căderea s-au dovedit a fi niște huligani radicali din Marsilia, cărora nu li se cunoștea vreo pasiune pentru ciclism. Și ei sunt la spital, iar despre unul avem o informație care spune multe: de curând îi intraseră în cont opt mii de euro.

Comisarul a făcut o pauză și a început din nou să mă studieze în timp ce asimilam informațiile.

Niciuna dintre aceste întâmplări nu-mi era străină, nici mie, nici restului lumii, chiar dacă până atunci nu știusem detalii. Treaba cu Movistar era cea mai neliniștitoare: fără jumătate din echipa lui, șansele lui Óscar Cuadrado erau egale cu zero, iar asta schimba perspectiva asupra Turului. Dacă spusele comisarului erau adevărate și nu fusese vorba de un accident, cineva schimbase cursul istoriei ciclismului.

Cu toate astea, nu-mi venea să cred că cineva ataca turneul și, cu atât mai puțin, că încerca să-i elimine fizic pe favoriții la podium. În fiecare an, Turul lua tribut un număr de cicliști printr-o serie de accidente, de multe ori tragice. Noi, profesioniștii, ajunseserăm cu toții să presupunem că anumiți ani erau mai siniștri decât alții și că acesta era unul dintre ei.

— Un furt petrecut în circumstanțe misterioase și câteva accidente nu înseamnă neapărat că e vorba de un complot. În cei zece ani de când particip la Tur am văzut toate astea și altele mai rele. Nu vi se pare excesiv să vorbim despre un asasin printre noi?

— Nu am terminat.

Comisarul își umezi buzele și făcu o pauză lungă, savurându-i efectul.

— Acum două ore am găsit trupul neînsuflețit al lui Saul Fleming plutind în cada de baie din camera lui, cu încheieturile tăiate. Oricine a încercat să însceneze suicidul a făcut o treabă de mântuială. Asta ne-a împins să vorbim cu dumneavoastră.

De data aceasta, comisarul a reușit să obțină reacția pe care o căuta. Fața mea a arătat, probabil, spaima pe care mi-a produs-o imaginea bunului Saul înecat în propriul sânge: nu fuseserăm niciodată prieteni, dar ne respectam profund. Fleming era perechea lui Stark în același fel în care eu eram cea a lui Steve. Avuseserăm parte de nenumărate bătălii, roată la roată, în timp ce ne

apăram campionii. Fără să ne vorbim, în timpul etapelor de munte desfășuram o competiție proprie în cadrul competiției principale: cine va ajunge cel mai departe încercând să-și protejeze liderul? M-a trecut un fior gândindu-mă că englezul nu mă va mai provoca niciodată în timpul urcușului. Ceva se schimbase pentru totdeauna.

A doua mea reacție a fost mai degrabă un gând, deși nu mai puțin teribil. Fără Fleming, compatriotul lui, Stark, era pierdut. Era pe locul cinci, la șaisprezece secunde distanță de Steve, dar până în ziua de azi își menținuse convingerea că va recupera în etapele de munte, care încă nu avuseseră loc. Era un cățărător mai bun decât colegul meu, dar chiar și așa ar fi avut nevoie de un miracol să-l ajungă din urmă fără ajutorul puternic al lui Fleming.

— Înțelegeți de ce avem nevoie de dumneavoastră, domnule sergent.

— Nu, nu înțeleg.

În creierul meu era încă întipărită imaginea unei căzi prea înguste să cuprindă brațele lungi și slabe ale adversarului meu.

— Am ajuns la concluzia că asasinul sau asasinii fac parte din circuit. Au lovit cu o precizie de chirurg pentru a afecta cât mai puternic rezultatele cursei.

— Dar asta ar putea face oricine, am protestat eu.

Îmi venea greu să cred că un membru al comunității noastre închise ar putea să atenteze asupra cuiva din propriul grup. În ciuda rivalității, echipa de cicliști era o familie și, prin extensie, cuprindea și mecanicii, medicii, maseurii, antrenorii și instructorii.

— Orice fan al ciclismului îi poate identifica pe favoriți și le poate cunoaște punctele forte și pe cele slabe.

— Să fim serioși, sergent Moreau: știți că niciun fan nu are acces la bucătăria vreunei echipe, la

bicicletele concurenților sau la cada de baie din camera de hotel a unuia dintre sportivii unei echipe atât de ermetice ca Batesman.

Comisarul avea dreptate în privința acestui ultim punct. Echipa lui Stark și a lui Fleming era formată exclusiv din sportivi britanici, și tot englezi erau și asistenții lor. Restul echipelor erau mici națiuni, cu membri recrutați de pe toate continentele. Nu era cazul echipei Batesman – erau ei înșiși o insulă, aproape o frăție. Nu degeaba ceilalți colegi îi porecliseră Brexit.

— Ar trebui să vă uitați la pariori, se joacă adevărate averi pe competiția asta, am încercat eu să mă opun, deși argumentul a părut mai puțin convingător decât îmi doream.

Totuși, am insistat:

— Există și sponsori care riscă investiții de câteva milioane, care ar putea fi un eșec sau un *boom,* depinde de rezultat.

— Nu excludem nicio ipoteză și le investigăm pe toate. Dar, chiar și dacă motivul este extern, e evident că făptașii, dacă nu chiar și autorii morali, se află în interiorul circuitului.

— Și de ce vorbiți cu mine?

— E evident, domnule sergent: în fond, niciodată n-ați încetat să faceți parte din armată. Aveți antrenament de polițist militar. Eu însumi v-am studiat dosarul și știu că ați participat la atelierele de tehnici de investigație adecvate și chiar că ați soluționat câteva cazuri la momentul respectiv.

Spunând acestea, comisarul a pus un dosar cu sigiliu oficial pe măsuța care ne despărțea. I-am cerut din ochi aprobarea, am deschis dosarul și am aruncat o privire peste vreo douăsprezece pagini, majoritatea decolorate de vechime. Presupun că voia să-mi demonstreze că eu eram mai mult decât un ciclist, că eram membru al statului francez și că respectivul dosar confirma acest lucru: eu n-am observat decât trecerea timpului peste un chip

oarecum măsliniu, cu ochi albaștri și păr scurt, imaginea prin care diverse documente de identitate îmi arătau viața pe care o dusesem înainte ca bicicleta să o devoreze pe toată.

Mi-am adus aminte de seminarele de trei sau patru zile din Paris, la care participasem cu doisprezece ani în urmă printre jandarmi și polițiști de provincie, dar nu-mi puteam aminti decât niște noțiuni vagi de balistică și de medicină legală învăluit într-un nor gros de fum de țigară. Viziunea aceea m-a făcut să mă gândesc la Claude, micuța agentă din Biarritz cu care căzusem de acord să compensăm atelierele plicticoase și birocratice cu niște ședințe speciale în care să recapitulăm pe cont propriu anumite teme de anatomie legală.

— Vi se pare ceva amuzant, domnule sergent?

Gestul meu, provocat de amintirea plăcută, nu a trecut neobservat de comisar. Mă examina la fel cum face un mecanic când învârte o roată pe bancul de lucru pentru a găsi un defect aproape imperceptibil. Am presupus că nu-i convenea deloc să se destăinuie cuiva din afara cercului de polițiști și că ideea de a o face nu-i aparținea. Probabil că era în căutare de argumente care să confirme că, de fapt, nu era cea mai bună idee să mă implice în caz.

— Nimic, doar o reacție stârnită de neputință. Nu știu cum aș putea să vă ajut, chiar și dacă bănuiala dumneavoastră ar fi adevărată. Nu știu câte știți despre ciclism; sarcinile din cadrul unei echipe care participă la Tur sunt extenuante, nu numai din punct de vedere fizic. E nevoie de concentrare absolută: e imposibil să faci pe detectivul când nu vrei decât să ajungi cu viață în etapa următoare.

— *Să ajungi cu viață în etapa următoare,* repetă comisarul. Interesant v-ați ales cuvintele, sergent Moreau. Chiar asta ne întrebăm: câți dintre dumneavoastră vor fi în viață mâine. Până acum nu au existat victime din echipa dumneavoastră,

dar câtă vreme nu știm de unde vin toate acestea, toți sunteți în pericol.

Argumentul lui mi-a dat fiori. Dacă asasinul ar fi dorit să ajungă la Steve în loc de Stark, cu siguranță eu aș fi fost cel care ar fi sângerat până la moarte în cada aceea. Am încercat să-mi amintesc ce poziție aveam în pluton atunci când falșii fani blocaseră calea echipei Movistar cu câteva zile în urmă: echipa noastră tocmai preluase conducerea plutonului și trecuse de curbă când deodată am auzit ciocnirea bicicletelor în spatele nostru. Huliganii din Marsilia nu ne ochiseră pe noi. O presimțire rea mi-a înțepat un anumit punct din creier, apoi senzația a fost întreruptă brusc de sosirea unui bărbat care s-a așezat în fața comisarului, dar mi s-a adresat mie.

— Avem nevoie de dumneavoastră, Hannibal. Nu putem continua așa, a spus Sam Jitrik, o persoană care nu avea nevoie de nicio prezentare. Sper că domnul comisar v-a explicat cât de gravă e situația. Am recapitulat toate argumentele poliției și am ajuns la concluzia că sunt corecte: accidentele au fost provocate intenționat, a spus șeful cel mare al Turului Franței, sfântul patron al circului, omul cel mai important din ciclismul mondial. Dacă așa stau lucrurile, e vorba despre cea mai mare amenințare cu care s-a confruntat Turul în toată istoria sa. Mai sunt două săptămâni până la final, dar autoritățile ar putea anula competiția dacă aceste crime continuă, ceva ce nu s-a petrecut niciodată în ultima sută de ani.

Cuvintele lui grave și sumbre erau subliniate de un deget arătător lung, ca o baghetă de dirijor. Statura lui era impunătoare chiar și când stătea așezat, în ciuda celor șaptezeci de ani; era un bărbat pe care, ca pe un afiș de epocă, trecerea timpului îl avantajase.

— Ați putea crește nivelul de securitate, să limitați accesul publicului la șosea, să blocați

hotelurile în care ne cazăm, am răspuns într-un efort inconștient de a-l convinge.

Era prima dată când schimbam o vorbă cu marele faraon, deși participam la competiție de zece ani.

— Nu ne-ar folosi la nimic să blocăm ce se află în exterior dacă responsabilii sunt înăuntru, nu credeți?

— Și numai dumneavoastră ne puteți ajuta, sunteți ofițer al armatei franceze și unul dintre cei mai cunoscuți și mai respectați membri ai echipei, a intervenit Favre. N-am putea să avem încredere în nimeni altcineva. Și nu puteți spune nimănui ceea ce tocmai v-am dezvăluit; i-ar alerta pe făptași.

— Ca să nu mai vorbim de festinul de care ar avea parte presa și de panica ce ar urma. Întregul turneu ar fi în pericol, a spus Jitrik.

Apoi și-a dres vocea, a adoptat un ton solemn și a ridicat din nou degetul.

— Turul Franței este una dintre marile instituții pe care țara noastră le etalează în fața lumii, iar pentru noi e principala instituție – nu putem permite să devină un circ sângeros și scandalos. E o chestiune de siguranță națională să-l protejăm. Fac apel la conștiința dumneavoastră de francez, de militar și, mai ales, de ciclist profesionist.

Jitrik s-a oprit, emoționat de propriile cuvinte, și probabil și eu aș fi fost mișcat dacă îngrijorarea nu mi-ar fi fost atât de mare. Voiam să-i spun că nu eram militar și nici măcar francez de rasă pură, că refuzam să accept că vreo persoană din familia extinsă din care făceam parte ar fi fost dispusă să asasineze un coleg pentru a schimba cursul competiției, dar n-am spus nimic și, în cele din urmă, am dat din cap aprobator. Am stabilit procedurile pentru următoarele zile și ne-am despărțit câteva minute mai târziu.

În condiții normale, n-ar fi fost o noapte rea; la momentul respectiv ocupam poziția a zecea în

clasamentul general, un loc neobișnuit pentru un locotenent. Am dormit puțin, chiar dacă am pus zăvorul la ușă: cada scorojită și pătată de rugină prost ascunsă pe care am descoperit-o în camera mea a fost protagonista puținelor vise care mi-au vizitat somnul.

Clasament general, etapa 7

1	Rick Sagal	26:40:51
2	Steve Panata	+12”
3	Serguei Talancón	+13”
4	Luis Durán	+26”
5	Peter Stark	+28”
6	Alessio Matosas	+34”
7	Pablo Medel	+36”
8	Milenko Paniuk	+52”
9	Óscar Cuadrado	+1’01”
10	Marc Moreau	+1’03”

ETAPA 8

— Te îngrijorează ceva, Mojito? m-a întrebat Fiona în timp ce eu mă încălzeam pe bicicleta staționară la ședința de antrenament dinaintea etapei din acea zi.

Deși existau multe motive pentru care s-o iubesc pe Fiona, cunoștințele ei de geografie nu erau unul dintre ele: din cine știe ce motiv, credea că mojito e o băutură Columbiană și îmi pusese porecla cu ani în urmă. În privat obișnuia să-mi spună *Dragon,* deși în public prefera *Mojito,* i se părea mai festiv. Din fericire, nimeni nu-i urmase exemplul, iar nenorocita de băutură nici măcar nu-mi plăcea.

— De ce întrebi?

Tonul acru și defensiv m-a surprins chiar și pe mine.

— Nu te-ai uitat la potențiometru de când stau să te privesc. În felul ăsta nu-i bun la nimic.

Fiona avea dreptate. Rutina pregătirii ne obliga să respectăm o metodă de pedalat scrupuloasă, concepută pentru fiecare ciclist în parte, care consta în a atinge un anumit număr de wați într-un anumit număr de minute; a pedala fără să-l consulți însemna o risipă de energie.

— Sunt distrat. Nu l-am văzut pe Fleming toată dimineața. Cei de la Brexit deja au terminat două ședințe de bicicletă dar el nu a apărut, și strategia mea de azi depinde de ce face el ca să-l ducă pe Stark în frunte.

Nu mințisem întru totul. Îmi petrecusem dimineața așteptând să apară englezul, dorindu-mi ca astfel totul să revină la normal, în ciuda lucrurilor pe care le auzisem noaptea precedentă. Să-l văd pe Fleming ar fi însemnat că toată conversația cu comisarul fusese un coșmar, o glumă proastă sau ceva de genul ăsta.

Fiona a ezitat, ceea ce era neobișnuit pentru ea. În calitate de inspector-șef al echipelor și regulamentelor Turului, puține lucruri îi scăpau.

— Fleming nu se întoarce, a spus, coborând vocea. Poate că autoritățile o să dea știrea la sfârșitul zilei: azi-noapte l-au dus la spital în stare critică. Doar atât știu.

Expresia mea a neliniștit-o cu siguranță pentru că, împotriva obiceiului, și-a trecut mâna peste spatele meu aplecat. În general evita orice fel de gest intim în public, deși tot circuitul știa că suntem iubiți. Sau, mai bine spus – și ăsta e un lucru cu care trebuie să mă împac eu –, că ea mă alesese să-i fiu iubit.

— Vino la rulotă diseară și vorbim, Mojito, și nu lăsa asta să-ți afecteze planul de cursă.

De data asta, mâna ei mi-a strâns ușor gâtul în timp ce privirea i s-a îndreptat către potențiometru: într-adevăr, arăta șase sute optzeci de wați, o cifră mai potrivită pentru un sprint final decât pentru un antrenament progresiv.

Fiona știa mai mult de-atât, chiar dacă nu avea să-mi spună decât cu puține minute înainte de a începe traseul pe care-l aveam astăzi înainte: o sută optzeci și unu de kilometri, în mare parte pe plat, deși nu lipsiți de riscuri. Nu se preconizau atacuri din partea liderilor, care-și păstrau energia pentru munte, dar zile ca asta, în care plutonul rămâne unit până la final, prezintă cel mai mare risc de căderi masive.

Sarcina mea era să țin echipa aproape de frunte și să neutralizez sprinturi din partea oricăruia dintre primii cincisprezece din clasamentul general. Dacă s-ar fi desprins vreunul, ar fi fost cumplit de greu să-l prindem din urmă iar cursa ar fi devenit un coșmar.

Cu toate astea, etapa a trecut fără mari probleme – vreo șase încercări de evadare din partea unor cicliști neimportanți, care până la urmă au fost absorbiți de pluton. Să fiu cinstit, cicliștii bănuiau

că ceva nu merge bine; viteza medie a acelei zile, treizeci și opt de kilometri la oră, a fost cu mult sub cea de patruzeci și patru din etapele anterioare. Pe parcursul etapei, colegii mei se întrebau unul pe altul dacă se știe ceva despre Fleming și au început să apară zvonuri de tot felul în legătură cu tragediile care începuseră să se acumuleze. Cu toate astea, toți continuau să pună perioada stranie prin care treceam pe seama destinului.

Cele cinci ore de relativ calm și provocări puține mi-au permis să examinez liniștit informațiile pe care mi le încredințase comisarul. Înainte de kilometrul cincizeci al cursei, ajunsesem deja la concluzia că atacurile asupra Turului nu puteau avea decât două scopuri: unu – de a vătăma competiția, indiferent de cine urma să devină campion. Dacă așa stăteau lucrurile, înseamnă era vorba de cineva interesat să ne lovească aleatoriu, în repetate rânduri, până când i-ar fi obligat pe organizatori să întrerupă cursa sau, măcar, ar fi discreditat instituția. Într-un asemenea caz, atacul ar fi fost rezultatul unor resentimente de natură economică sau sportivă împotriva Turului. Mi-am adus aminte de echipe eliminate din competiție în anii precedenți și de anumiți sportivi care tunaseră și fulgeraseră în fața organizatorilor dintr-un motiv sau altul.

Inevitabil, l-am observat pe Viktor Radek, irascibilul ciclist polonez care rula cu câțiva metri înaintea echipei mele. Cu trei ani în urmă, o căzătură pe care o pusese pe seama unei manevre greșite a uneia dintre motocicletele oficiale l-a făcut să piardă patru minute și, odată cu ele, locul cinci în clasamentul general. Organizatorii n-au vrut să-l compenseze pentru întârzierea suferită și Radek a preferat să abandoneze competiția, jurând că nu se va mai întoarce niciodată. Însă acum, spre surpriza tuturor, se înscrisese din nou sub sigla echipei Locus. Am hotărât să-l plasez primul pe lista de suspecți.

Aproape fără să-mi fi propus, am fost surprins să pedalez alături de el câțiva kilometri mai încolo. Fiecare gest al său părea să-mi confirme bănuielile. Dacă ar exista o imagine tipică a ticălosului, Radek era întruparea ei. Chiar dacă ritmul cursei era mai relaxat în comparație cu alte zile, expresia lui părea cea a unei feline care mârâia; saliva uscată și cenușie care cobora din colțurile gurii lui proiecta o imagine dementă, malițioasă. M-am întrebat dacă în acel moment se gândea la următoarea lovitură. Mi-am adus aminte de cada ruginită din camera mea, am încetinit mișcarea pedalelor și am început să mă distanțez.

Douăzeci de kilometri mai târziu, m-am forțat să gândesc ca un polițist. Pe lângă ură și resentimente, celălalt motiv principal pentru care cineva ar comite o crimă era lăcomia și, fiind vorba de o competiție atât de râvnită ca Turul Franței, asta nu putea să însemne decât că atacurile aveau ca scop modificarea rezultatelor cursei. Poate părea absurd, dar nu e: sportivii își riscă viața la propriu în coborâri vertiginoase, cu până la nouăzeci de kilometri pe oră. Câțiva contau pe frica celorlalți și acelea erau momentele în care inițiau atacuri aproape suicidale. Dacă erau, deci, dispuși să moară, de ce să nu fie dispuși și să ucidă?

Acest fir de gândire m-a făcut să revizuiesc lista celor care beneficiaseră de pe urma tragediilor din ultimele zile. Opt dintre cele douăzeci și două de echipe care porniseră în cursă erau în continuare complet nevătămate, deși dintre acestea doar trei aveau șanse la titlu. Din motive practice, Stark și Cuadrado au fost eliminați. Imaginea pe care o ofereau amândoi nu lăsa urmă de îndoială în legătură cu starea lor de spirit: Stark pedala cu mândrie, dar era clar că mintea îi era la morgă, alături de trupul prietenului său. De două ori colegii lui de echipă au fost nevoiți să-l tracteze din coada plutonului, unde rămăsese în urmă fără

să-și dea seama. Nu m-ar fi surprins dacă ar fi abandonat cursa înainte de a ajunge la Paris.

Óscar Cuadrado arăta mai bine, dar cu toții știam că în zona de munte urma să fie complet singur. Era un foarte bun cățărător și nu puteam elimina posibilitatea că va câștiga vreo etapă. Totuși, nimeni nu o poate face zi după zi fără locotenenți care să-l apere pe marile culmi. Iar aceștia, locotenenții, erau la spital.

Marele beneficiar, prin urmare, era Steve. Ceea ce mă ducea la o concluzie absurdă: eu îi cunoșteam toate defectele, chiar dacă și toate calitățile, iar prietenului meu îi lipseau cruzimea sau ferocitatea necesare pentru a vătăma vreodată un coleg. Însăși aroganța lui l-ar fi împiedicat să încerce să triumfe pe orice altă cale prin care nu și-ar fi putut dovedi superioritatea față de rivali.

Mai mult, nu eram nici măcar la jumătatea Turului: nimic nu ne asigura că Steve, eu însumi sau oricare alt membru esențial al echipei nu va fi următoarea victimă. Gândul m-a împăcat în privința lui Steve, chiar dacă mi-a provocat un fior pe șira spinării, cum numai senzația că mă aflam în pericol de moarte o putea face.

Am întors capul să mă asigur că Steve se afla unde trebuia: pedalând în urma roții mele, încercând să depună cât mai puțin efort până în momentul în care era nevoie de el. Mi-a zâmbit cu un gest de complicitate și încredere cu care obișnuia să-mi recunoască sacrificiul, un gest sincer și intim, fără intenții ascunse sau rea voință; confirmarea pactului care ne făcea o echipă profesionistă aflată în propriul ei univers. M-am simțit rușinat de suspiciunile care-mi trecuseră prin minte și mi-am spus că voi face imposibilul pentru ca nici el, nici eu să nu devenim încă un nume pe lista victimelor.

Am petrecut următorii șaptezeci de kilometri încercând să previn orice pericol. Am făcut manevre astfel încât să rămânem protejați de restul

echipelor, dar suficient de departe de centru cât să putem evita să fim agățați în cazul unei căderi colective. În timpul ultimei treimi a etapei, m-am gândit în continuare la alți posibili suspecți. Odată eliminat Steve, mai erau cel puțin trei pretendenți la titlu: unul dintre ei era italianul Alessio Matosas, un veteran care câștigase Turul cu șase ani în urmă. Cu trei ani în urmă, nu-și dorea decât să intre în Paris între primii zece iar astăzi ocupa locul șase și, în cazul în care Steve ar fi suferit vreun accident, ar fi devenit unul dintre principalii favoriți la titlu. Era un cățărător curajos, cu o putere înnăscută de a citi slăbiciunile adversarului și de a ataca la momentul potrivit.

Altul era cehul Milenko Paniuk. La fel ca Matosas, era un bun cățărător și spera să-și îmbunătățească poziția în clasament atunci când urma să ajungem în zona de munți înalți. Ocupa locul opt, la puțin sub un minut distanță de Steve; echipa lui, Rabonet, încă avea nouă membri, doi dintre ei cățărători buni.

În sfârșit, mai era spaniolul Pablo Medel, un tip imprevizibil la cățărare. De fapt, imprevizibil în multe privințe. Medel era singurul ciclist care avea la el cărți de vizită, ca și când ar fi fost vânzător de asigurări. La un moment dat am ținut una dintre ele în mână. Sub numele lui era scris un titlu: CICLIST RUTIER PROFESIONIST, de parcă i-ar fi fost teamă să nu fie confundat cu un balerin din cauza tricourilor de sport pe care nu și le dădea jos niciodată. Însă Medel nu mai părea deloc vânzător de asigurări când se urca pe bicicletă. Era capabil să susțină mai mult de cinci sute cincizeci de wați timp de jumătate de oră ceea ce, tradus într-un sprint pe teren dificil, însemna cinci minute de avantaj în fața unui rival pe parcursul ultimilor kilometri. Era o diferență care ar fi putut să-i aducă un loc pe podium în etapele decisive. Medel era unul dintre principalii campioni ai curselor scurte – de trei sau patru zile – care se țineau în restul

anului. Din nefericire pentru el, eforturile titanice pe care le depunea obișnuiau să-și spună cuvântul în timpul curselor lungi, de câteva săptămâni. Cu toate astea, dacă antrenorul lui ar fi reușit să-i dozeze eforturile și dacă ar fi ajuns în a treia săptămână pe una dintre primele zece poziții, ar fi devenit o adevărată amenințare în timpul ultimelor zile din munții înalți, punctul culminant al Turului.

Când plutonul a ajuns la final fără mari probleme, lista mea cuprindea patru nume: Radek cel ranchiunos; Matosas, veteranul; Paniuk și puternica sa echipă; Medel și legendarele sale cățărări. Îi cunoșteam pe toți patru la perfecție, mai ales pe Medel, cu care îmi exersam spaniola și jucam domino în timpul competițiilor mai puțin solicitante. În afară de Radek, nu luasem în calcul posibilitatea ca vreunul dintre ei să fie criminalul pe care-l căutam, însă faptul că beneficiau de pe urma tragediilor îi făcea suspecți principali pe directorii, antrenorii, medicii și maseurii lor.

Când am coborât de pe bicicletă, mi-am dat seama că același lucru se putea spune și despre Steve al nostru. Altcineva era la fel de interesat de triumful prietenului meu sau chiar mai interesat: Robert Giraud, antrenorul echipei, un individ dornic să câștige cu orice preț.

În total, lista mea cuprindea cinci linii de investigație. Trei dintre ele reprezentau o amenințare personală: dacă voiau să fie campioni, trebuiau să se descotorosească de Steve, de mine sau de amândoi. Ranchiuna lui Radek, pe de altă parte, era o ruletă rusească în stare să doboare pe oricine. Ultimul de pe listă, Giraud, era șeful echipei Fonar și, după părerea mea, era complet inofensiv pentru oricare membru al echipei noastre. Și totuși, dacă ar fi trebuit să aleg un criminal, aș fi preferat să fie un purtător de pantaloni lungi și nu unul dintre colegii mei de suferință.

În noaptea aceea n-am putut să scap nici de Steve, nici de comisar. Când în sfârșit s-a terminat lunga rutină de transferuri, întinderi, hidratări și masaje, ne-am adunat să luăm cina pe o terasă înconjurată de grădini și livezi, la marginea orășelului Mûr-de-Bretagne. Mă simțeam mai obosit decât de obicei, deși era adevărat că, pe măsură ce Turul avansează, ai aceeași senzație în fiecare noapte. La sfârșitul fiecărei etape ești convins că de data asta ai ajuns la limită și nu ți-a mai rămas strop de energie în corp pentru ziua următoare. A repeta această rutină timp de trei săptămâni e o provocare ce poate deveni de nesuportat pentru aproape o treime dintre cicliști, care se văd nevoiți să abandoneze competiția înainte de final, și asta fără intervenția unor asasini sau sabotori.

În noaptea aceea, oboseala mea era de alt tip: chiar dacă traseul fusese ușor și îl privisem ca pe un soi de pauză, mă simțeam de parcă aș fi traversat Alpii. Am pus oboseala suplimentară pe seama misiunii pe care comisarul mi-o încredințase. Nu fusese tocmai ușor să-mi imaginez comploturi, să fac liste de suspecți, să mă tem că voi deveni victima unui asasinat în timp ce parcurgeam o sută optzeci și unu de kilometri în cinci ore. De aceea, aș fi preferat să mă pierd printre arbuști și să scap neobservat pentru a mă putea prăbuși în camera care-mi fusese repartizată – o cameră dotată cu duș, din fericire, nu cu o cadă ruginită –, dar nu am putut să-l las pe Steve cu buza umflată două nopți la rând. În plus, comisarul mă pândea fără îndoială să stăm de vorbă, așa cum căzusem de acord, iar Fiona mă aștepta în rulota parcată la câțiva metri de hotelul nostru.

Când am ajuns la masa din cantină, mi-a ajuns să văd fețele colegilor mei pentru a înțelege că se petrecea ceva. Un comunicat de presă din partea Turului informase publicul că Fleming se sinucisese și toți cei prezenți, în jur de

cincisprezece persoane, ciclişti şi antrenori, şuşoteau câte doi sau câte trei. Am auzit cuvinte de admiraţie şi de recunoştinţă la adresa decedatului, dar şi blesteme resemnate la adresa dezastrelor acumulate. Nu a lipsit nici protestul lui Guido, portughezul, împotriva organizatorilor, de parcă sinuciderea lui Fleming ar fi fost un act de răzvrătire motivat de condiţiile impuse sportivilor.

La sosirea lui Giraud, directorul tehnic, s-a lăsat liniştea. Steve îl urma doi paşi mai în spate: am presupus că vorbiseră în privat înainte de a se alătura grupului.

— Puţini dintre voi ştiţi asta, dar am fost primul antrenor al lui Fleming, a spus Giraud în timp ce se aşeza în capul mesei. Acum treisprezece ani, acolo, la Liverpool, când am fost să ţin nişte seminare şi am ajuns să antrenez o echipă semiprofesionistă timp de câteva luni. Era un căţărător înnăscut şi l-am făcut să-şi dea seama că trebuie să plece de pe insulă ca să întâlnească munţi demni de talentul lui.

Vorbea ca şi când ar fi fost singur, deşi îl cunoşteam suficient de bine ca să ştiu că nu era decât un spectacol. Giraud era genul de persoană care făcea totul să se învârtă în jurul lui, inclusiv viaţa bietului Fleming.

Am privit spre chipul plin de durere al lui Steve şi, pentru prima oară de când îl ştiam, am observat o fisură în optimismul lui neclintit. Bărbia lăsată în piept, ochii umezi şi un rictus pe buze m-au făcut să mă gândesc, tot pentru prima oară, la cât de mult semăna cu tatăl lui.

— Astăzi am pierdut un mare om, a continuat Giraud, delectându-se cu pauzele pe care le făcea, încântat de el însuşi. Palmaresul lui nu include locuri pe podium sau recorduri, deşi toţi cei din circuit ştim că bătălia pentru munte nu va mai fi niciodată la fel. Fleming nu a cucerit etape, dar a făurit mulţi cuceritori; n-a îmbrăcat niciodată tricoul galben, dar fără el mulţi englezi n-ar fi

ajuns să-l poarte la Paris. Și, mai presus de orice, a fost îndrăgit și admirat de către toți cei care am avut onoarea să rulăm alături de el. Propun să respectăm motivele pe care le-a avut ca să ia o decizie atât de cumplită, să-l onorăm printr-un moment de reculegere și să-i dedicăm fiecare kilometru pe care-l devorăm pe traseu mâine.

Giraud reușise să-i înduioșeze pe toți cei de la masă, chiar și pe cei câțiva care nu se înțeleseseră prea bine cu Fleming, un ciclist care nu era deloc subtil când venea vorba să blocheze un spațiu liber nelalocul lui. Steve și-a reținut un suspin și câțiva și-au ridicat șervețelele ca să se șteargă la nas. Eu nu m-am simțit atât de afectat, probabil pentru că meditam la moartea lui Fleming de ore bune, sau pentru că sentimentalismul manipulator al tehnicianului nostru mi se părea șocant. Am descoperit nu numai că nu eram înduioșat, ci eram nervos, și am înțeles imediat de ce. Ceea ce tocmai spusese despre Fleming urma să fie propriul meu epitaf, poate peste trei zile, poate peste douăzeci de ani, într-un cimitir din Perpignan, însă cuvintele ar fi fost aceleași: „Niciodată n-a îmbrăcat tricoul galben, dar fără el…” Am simțit un junghi în ceafă.

Am terminat de mâncat, am recapitulat strategia pentru ziua următoare și ne-am despărțit în grupuri mici. Steve m-a luat de braț și s-a aplecat spre mine, de parcă ar fi fost gata să leșine.

— Te simți bine? Ți-e rău? am întrebat speriat.

Apoi am încercat să-mi amintesc dacă existase ceva în trecutul lui care să-l lege de Fleming, dar nu mi-a venit nimic în minte. Noi fuseserăm mereu rivali sadea ai englezului așa că reacția lui îmi părea exagerată, chiar dacă era vorba de moartea unui coleg în condiții tragice și neașteptate. M-am gândit la expresia comisarului, „un suicid înscenat de mântuială”, și un gând groaznic mi-a trecut prin minte. Toate incidentele fuseseră plănuite la perfecție, mai puțin această sinucidere prost

înscenată. Era posibil ca vinovații să nu fi vrut să-l ucidă pe Fleming, ci doar să-l rănească pentru a-l obliga să se retragă din competiție. Poate că englezul și-a recunoscut agresorii, a încercat să strige după ajutor și ei au fost nevoiți să-l omoare. Oare asta îl chinuia pe Steve, se simțea responsabil, direct sau indirect, de un asasinat? De asta încercase Giraud să-l liniștească între patru ochi? Erau amândoi implicați?

— Nu-ți dai seama, frate? mi-a răspuns, oarecum exasperat.

M-a oprit din mers și m-a luat de umeri.

— Tu ai putea fi următoarea victimă!

— Ce tot spui acolo? am întrebat.

Ar fi trebuit să fiu singurul care știa că există un asasin printre noi. Oare cu câți dintre colegii mei vorbise comisarul?

— Giraud are urechi în biroul lui Jitrik. A aflat că organizatorii au apelat la poliție. Sunt convinși că cineva încearcă să-i elimine pe favoriți. Cuadrado a rămas fără echipă, iar Stark fără Fleming. Astea n-au fost accidente, ci atacuri premeditate. Acum o să ne atace pe noi!

— Liniștește-te, n-o să se întâmple nimic, astea nu-s decât bârfe, zvonuri din circuit! Turul ăsta e blestemat și nu e prima oară când curmă vieți.

— Pe șosea – da. Niciodată noaptea, pe holuri sau prin camere de hotel.

În timp ce vorbea, scruta întunericul dimprejur. Privirea lui era cu adevărat îngrozită. Eu însumi am simțit un fior și m-am întors pe călcâie ca să revin la terasa de unde plecaserăm.

— În plus, nu trebuie să-ți fie teamă de nimic, tu ai parte de protecție, i-am amintit.

În același timp, îl căutam cu privirea pe unul dintre bodyguarzii care obișnuiau să-l însoțească oriunde ne duceam. Cu câțiva ani în urmă, un contract de publicitate de câteva milioane îl obligase să accepte bodyguarzi din partea unei companii de pază profesioniste, care proteja

multimilionari și șeici arabi în timpul vizitelor în Occident.

— Nu eu sunt în pericol, a protestat grăbit, de parcă eu nu eram în stare să văd ceva ce sărea în ochi. Nu i-au lovit pe Cuadrado și pe Stark, ci pe cei care-i ajutau să câștige. Nu pe mine o să mă atace, ci pe tine.

Eram gata să-i întorc replica, dar Giraud s-a apropiat de noi ca să-l ia pe Steve. A pretextat ceva despre o modificare la pantofii lui care-l deranjau de câteva zile. Avea atâția sponsori încât nu putea să poarte mereu mărcile pe care le-ar fi preferat. Corpul și craniul lui Steve fuseseră scanate la rezoluție înaltă și transferate pe un manechin sofisticat, pe care se proiecta echipamentul de cursă din materiale și tehnologii ultimul răcnet. Am fost recunoscător pentru întrerupere. Am căutat cea mai apropiată ieșire în stradă ca să mă pot întâlni cu Fiona. Comisarul mi-a ieșit în cale imediat ce-am făcut primul pas pe trotuar.

— Ce bine că ați ieșit să vă întâlniți cu mine, așa putem să ne plimbăm puțin și să facem schimb de notițe, a spus Favre.

M-a luat de braț și m-a plantat sub un felinar puternic care lumina trotuarul. Am fost mulțumit de acest gest pentru că noi, cicliștii, nu prea facem plimbări între etape. Limităm cât se poate orice deplasare, iar atunci când trebuie să ne mișcăm, o facem ca niște bătrâni – un obicei al cărui scop e acela de a conserva caloriile pe care corpul le recuperează.

— Vă deranjează dacă stau jos? i-am zis în timp ce mă aplecam și-mi sprijineam spatele de stâlpul felinarului.

Prima poruncă a oricărui ciclist în timpul unei curse de trei săptămâni e să conserve energia: „Dacă stai în picioare, așază-te; dacă stai jos, culcă-te, și ferește-te de scări ca de ciumă”.

O briză ușoară cu miros de mare începuse să alunge căldura densă care se așternuse ca plumbul

pe tot parcursul zilei. Comisarul s-a lăsat pe vine lângă mine, vizibil incomodat de o situație atât de neobișnuită. Lăsa impresia că-și îndeplinea meseria de polițist ghidându-se după niște idei pe care le luase dintr-un serial TV, iar a sta pe jos în mijlocul străzii nu făcea parte din niciun scenariu cinematografic.

— Vreo noutate? Ce reacții ați observat în cadrul echipei când au anunțat moartea lui Fleming? V-a atras atenția ceva, domnule sergent?

— Lucruri firești: tristețe, uimire, confuzie… Impactul a fost dur, dar n-am observat vreo reacție ieșită din comun.

În timp ce spuneam asta, nu am putut să nu-mi amintesc de Steve și de ieșirea lui din urmă cu câteva momente. M-am întrebat dacă Favre ne urmărise din tufișuri.

M-a examinat cu atenție, la fel ca în noaptea precedentă, și abia atunci mi-am dat seama că mă adusese acolo pentru ca felinarul să-mi lumineze pe deplin fața, în timp ce chipul lui era pe jumătate întunecat, un decor similar primei noastre conversații de lângă șemineu. Poate că, până la urmă, scena se potrivea mult mai bine cu ideile lui decât îmi închipuisem.

— Înțeleg. Presupun că pe traseu n-ați avut prea multe ocazii să stați de vorbă cu ceilalți, a spus pe un ton înțelegător. Dar ce-au spus în timpul întâlnirii echipei Fonar? Sigur ăsta a fost subiectul principal de conversație, nu? A spus ceva directorul dumneavoastră?

Am avut senzația că sunt supus unui interogatoriu în toată regula: chipul meu iluminat, în contrast cu al lui, m-au făcut să mă gândesc la coperta unui roman polițist din anii ’50. Nu mai lipsea decât pălăria neagră de fetru de pe capul lui Favre.

— Condoleanțele de rigoare, am răspuns, prost dispus.

Comisarul a simțit că mă enervasem și corpul i s-a destins, probabil cu intenția de a activa altă fațetă a personajului pe care-l juca.

— Vă deranjează dacă fumez? Vântul o să împrăștie fumul, a promis și a făcut o pauză.

A aprins o țigară și a tras din ea cu sete, de parcă lua o decizie delicată.

— Nu vreau ca interacțiunile noastre să fie ca niște interogatorii, domnule sergent. Nu mărturia dumneavoastră mă interesează, ci puterea dumneavoastră de observație, de investigație. Mi-aș dori să putem avea o relație colegială.

— De acord, domnule comisar, așa să fie. Înțeleg ce e în joc și promit să fac tot efortul. Dar deja ar trebui să mă odihnesc, altfel nu voi putea menține ritmul plutonului în următoarele zile. Dacă într-una dintre zile nu parcurg distanța minimă și sunt eliminat, nu vă mai sunt de mare ajutor. Mai bine vă propun următorul lucru: când aflu ceva ce v-ar putea fi util, vă contactez. Dacă vreți să fiu agentul dumneavoastră sub acoperire în cadrul circuitului, nici nu e convenabil să fim văzuți împreună.

Acest ultim argument îmi părea atât de irefutabil încât m-am gândit că lămurisem problema odată pentru totdeauna; el a reacționat de parcă nici nu mă auzise.

— Am urmărit sursa banilor pe care i-au primit huliganii din Marsilia. Au fost depuși *cash* și apoi trimiși dintr-o mică bancă din Varșovia.

Nu am putut să nu mă gândesc la polonezul Radek și la revenirea lui neașteptată în Tur. Comisarul a continuat să vorbească de parcă ar fi făcut un rezumat al cazului în fața colegilor săi.

— La casele de pariuri n-au fost semnalate tranzacții mari sau ieșite din comun care să justifice asemenea atacuri. Am verificat contractele sponsorilor ca să aflăm dacă vreuna dintre vedetele principale are vreo clauză de milioane care să-i impună să câștige Turul: nimic, primele și

bonusurile sunt la fel ca în orice alt an. N-ar trebui să fie atât de dificil să descoperim cine sunt asasinii: unul dintre cei care vor urca pe podium la Paris cu siguranță e făptașul sau are legături cu el. Problema, domnule sergent, este că trebuie să-l demascăm acum, înainte să facă o nouă victimă.

Am simțit un soi de reproș în vorbele comisarului, de parcă fiecare minut în care asasinul era în libertate ar fi fost vina mea. Nu știu, poate că nu asta era intenția polițistului, dar ce e sigur e că eu sunt genul de om care se simte brusc vinovat atunci când trece pe lângă o patrulă. Prin urmare, m-am retras în defensivă: dacă Favre mă depășea considerabil în privința cunoștințelor de criminalistică, trebuia să-l fac să înțeleagă că, atunci când venea vorba de bicicletă, el era novicele pe lângă mine.

— Cu tot respectul, domnule comisar, dar nu înțelegeți nimic despre ciclism. Dumneavoastră vă concentrați toate eforturile pe bătălia pentru tricoul galben, fără să vă dați seama că în cadrul Turului au loc o sută nouăzeci și opt de bătălii. Fiecare ciclist își duce propriul război, iar majoritatea sunt dispuși să moară pentru el. Echipele își ierarhizează membrii de la unu la nouă și fiecare dintre ei vrea ajungă cât mai în față. Locotenentul care îndeplinește funcția de primă rezervă vrea să înlocuiască a doua rezervă, și acela pe a treia și tot așa. Puștanul care ajunge pentru prima dată în Tur, care știe că mai sunt alți patru care așteaptă ca el să cadă, face tot posibilul să vină și anul următor. Cel care a participat la două Tururi și nu a terminat niciunul înțelege că următorul ar putea fi ultima lui șansă. Mai e și cățărătorul care va încerca să-și etaleze toate calitățile pentru ca vreo echipă să-l facă lider sezonul următor și așa mai departe. Presiunea e imensă, nu doar pentru cei de sus. Spuneți-mi numele oricărui ciclist și eu vă spun cel puțin trei bătălii pe care le duce, ca să nu mai vorbim de competiția dintre echipe. Așa că nu, nu

se reduce totul la cei trei care vor urca pe podium în ultima etapă.

Am sfârșit monologul rămânând fără aer, dar mulțumit. Știam că ipoteza comisarului, concentrată pe lideri, coincidea cu lista mea de suspecți, dar nu voiam să-i spun asta. Mă cam săturasem de felul în care se uita de sus la mine, fără măcar să o ascundă.

— Orice jucător de fotbal, baschet sau orice altceva luptă să se facă remarcat. Totuși, nu-mi aduc aminte să fi avut loc asasinate prin vestiare, a răspuns, și el tot defensiv.

— Exact asta nu înțelegeți. Ciclismul nu e un joc. Se spune „Hai să jucăm fotbal, baschet sau tenis", dar nimeni nu spune „Hai să jucăm ciclism" pentru că ciclismul nu se joacă, ciclismul e o luptă, un război.

Expresia nu era a mea, o auzisem de la un jurnalist, dar Favre nu trebuia să știe asta.

— Nu-i o coincidență că ni se spune „pluton" – suntem un grup care merge la război, doar că războiul acesta se dă între noi înșine.

Concluzia mi s-a părut chiar mai bună, pentru că am presupus că era propria mea creație, deși nu eram chiar sigur.

— Atunci, cu atât mai mult trebuie să ne implicăm, sunt prea mulți suspecți, a spus fără dușmănie, ridicând steagul alb în urma discuției noastre.

Am dat din cap fără să spun nimic și am continuat să mă gândesc la lista mea, deși nu eram dispus să i-o împărtășesc sub nicio formă, nu chiar atunci. Am profitat de mica mea victorie: dacă domnul comisar dorea ca eu să joc rolul colegului lui, trebuia să-mi ofere ceva și mai bun.

— Spuneți că sinuciderea lui Fleming a fost o înscenare. De unde știți? Ce dovadă aveți?

Favre m-a privit cu o expresie surprinsă. A fumat jumătate de țigară în tăcere și s-a hotărât, în sfârșit, să vorbească.

— Îl drogaseră, poate la cină sau folosind o băutură energizantă sau un baton din acelea pe care nu încetați să le beți și să le mâncați când vă dați jos de pe bicicletă. Atacatorii se așteptau să-l găsească dormind și credem că intenționau să-i provoace o fractură, simulând o căzătură la ieșirea din cadă. Mă rog, asta e ipoteza noastră. În ultimul moment, Fleming s-a opus. Corpul lui prezintă ușoare vânătăi pe claviculă, de parcă cineva l-ar fi ținut în strânsoare. De fapt, a murit înecat, nu din cauza pierderii de sânge.

— Cei din echipa Brexit erau cazați într-un hotel micuț pe care îl ocupau doar ei. Orice persoană străină grupului ar fi fost observată de personal, am reflectat cu voce tare și cu o oarecare satisfacție la final, pentru că mi-am dat seama că începeam să folosesc expresii polițiste. Organizatorii Turului aleg hotelurile pentru fiecare etapă, le distribuie între cele douăzeci și două de echipe și publică în avans lista cu repartizarea.

— Așa cum era de așteptat, *Galionul Albastru* e atât de mic încât nu are decât o cameră de supraveghere, de proastă calitate și foarte prost poziționată. Totuși, am observat o siluetă, în aparență un bărbat, traversând holul principal și urcând scările. Recepționerul spune că nu a văzut nimic, dar tot el e contabilul hotelului și când e liniște se bagă în micul birou unde își ține registrele. Oricine are un pic de dexteritate în materie de chei și lacăte ar fi putut să intre în hotel și să descuie ușa de la camera lui Fleming. Nu a fost forțată nicio încuietoare.

Inevitabil, m-am gândit la legiunea de mecanici care țin plutonul în mișcare, toți capabili să monteze și să demonteze o bicicletă în câteva clipe. Pentru cea mai mare parte dintre ei ar fi o joacă de copii să desfacă un lacăt. Asta m-a dus cu gândul la Fiona: sigur mă aștepta în rulota ei, probabil neliniștită de întârziere. Bine, era doar un

fel de-a spune. Nu existau foarte multe lucruri pe lume care s-o neliniștească pe femeia aceea.

M-am ridicat în picioare ca să pun capăt întrevederii cu comisarul, dar el a adăugat un ultim comentariu, de parcă mi-ar fi ghicit intențiile:

— Nu e nevoie să-i povestiți doamnei Fiona tot ce-am vorbit, deși cu siguranță ar fi foarte util să o întrebați dacă ea sau altcineva din biroul ei a observat ceva ciudat în ultimele zile.

Am dat din cap tăcut, am întins mâna în semn de rămas-bun și m-am îndreptat spre rulotă. Da, comisarul avea dreptate: foarte puține lucruri îi scăpau din vedere doamnei Fiona.

La fel cum agenția antidoping se asigura că sportivii nu folosesc substanțe interzise, biroul Fionei se asigura că toate echipele și toți sportivii respectă reguli stricte în privința bicicletelor, a instrumentelor și a echipamentului: greutatea minimă – șase kilograme – și dimensiunile fiecărei biciclete erau verificate cu minuțiozitate, pentru a nu transforma competiția într-o simplă înfruntare între tehnologii. Spre deosebire de Formula 1, autoritățile din domeniul ciclismului voiau ca victoriile să se bazeze pe efortul, strategia și talentul personal ale sportivilor, nu pe calitatea echipamentului tehnic sau pe cât de gros era portofelul sponsorilor.

Da, Fiona ar putea ști ceva. Rămânea de văzut cât anume voia să-mi împărtășească. Când am ajuns la rulotă, am văzut că luminile erau stinse și am tras concluzia că în noaptea aceea nu urma să obțin absolut nimic. Era trecut de miezul nopții, probabil își dăduse seama că fusesem reținut și se culcase.

Am petrecut o mare parte din noaptea aceea perpelindu-mă în așternuturi, recapitulând două liste: cea a suspecților și cea a clasamentului general de la sfârșitul etapei. Matosas, Paniuk și Medel se aflau pe amândouă. La fel și Steve.

Clasament general, etapa 8

1 Rick Sagal 31:01:56
„Nu e rivalul nostru, va cădea în etapa de munte”.

2 Steve Panata +18”
„La următorul contratimp va urca pe primul loc”.

3 Serguei Talancón +23”
„Nu are echipă”.

4 Luis Durán +26”
„Echipă slabă”.

5 Alessio Matosas +34”
„Periculos”.

6 Pablo Medel +40”
„Periculos”.

7 Milenko Paniuk +42”
„Periculos”.

8 Peter Stark +58”
„Eliminat, bietul Fleming”.

9 Óscar Cuadrado +1’05”
„Avea echipă, dar i-au distrus-o”.

10 Marc Moreau +1’07”
„Locul 10 nu va fi de-ajuns să o fac fericită pe Fiona”.

2005 – 2016

Niciodată n-o să înțeleg motivele pentru care Fiona m-a ales pe mine și nu pe Steve, dar câteodată mă întreb dacă nu cumva asta a fost prima fractură într-o prietenie care până atunci rezistase la orice.

Cu unsprezece ani înainte, în timpul primei noastre campanii de profesioniști în cadrul echipei Ventoux, amândoi concuraserăm în calitate de locotenenți, simpli pioni în serviciul liderului istoric al echipei, belgianul Bijon, pentru care era ultimul sezon. De aceea circulau tot felul de supoziții în legătură cu cine avea să-l înlocuiască pe Bijon anul următor. Echipa nu deținea suficiente resurse să aducă un sportiv de top în circuit, prin urmare era clar că directorul tehnic trebuia să promoveze pe cineva din propriile rânduri, iar opțiunile se limitau la Steve și la mine.

Nu era o dilemă ușor de rezolvat pentru conducerea de la Ventoux. În acel moment, aveam calități și talente similare. Majoritatea experților înclinau către mine – din punct de vedere istoric, campionii Turului tind să fie cei mai buni cățărători în etapele de munte, iar eu aveam tot ce-mi trebuia pentru a deveni unul dintre ei. Cei douăzeci și patru de ani ai mei păreau mai adecvați pentru un lider de echipă decât cei douăzeci și doi ai lui Steve. De fapt, amândoi eram prea tineri, dar vârsta lui s-a dovedit într-un final o anomalie în istoria circuitului.

În cele din urmă, am fost învins din două motive. Spaniolul Miguel Induráin dominase ciclismul rutier de-a lungul anilor ’90 fără să fi fost un cățărător extraordinar. O parte dintre rivalii lui obișnuiau să-l întreacă pe munte și, cu toate astea, era cel mai bun din generația lui la proba de contratimp și un ciclist de etapă nemaipomenit. În cursele contra-cronometru individuale obținea de

obicei un avantaj pe care apoi îl doza pe parcursul zilelor rămase, mulțumită consecvenței și strategiei defensive a echipei lui, din care făceau parte mulți cățărători capabili să-l apere în timpul urcușurilor dure. Exact acesta era profilul lui Steve: un ciclist de neoprit, mai puțin în etapele de munte. Ventoux a pariat că Steve va deveni noul Miguel Induráin.

— Nu, tu ai fost adevăratul factor decisiv, îmi spunea Fiona de fiecare dată când aduceam vorba despre asta. Ventoux a pariat pe Steve în ciuda slăbiciunii lui pe munte pentru că tu erai acolo să compensezi pentru ce-i lipsea lui. N-ar fi rezistat fără tine. Știau că îl aveau pe cel mai bun cățărător din circuit și au decis să te sacrifice în favoarea lui Steve. Dacă ar fi ales profilul lui Merckx sau al lui Pantani în loc de modelul Induráin, azi ai fi numărul unu în lume.

Al doilea factor a fost, poate, cel decisiv. Echipa avea nevoie de sportivi noi și mult mai serioși iar noi branduri americane de echipament sportiv erau cea mai finanțatoare variantă. Posibilitatea de a-l transforma pe băiatul de aur într-un star a asigurat viitorul financiar al echipei.

De obicei eram recunoscător pentru încrederea pe care Fiona o acorda acelui prezent ipotetic, dar nu o luam prea tare în serios. O puneam pe seama iubirii puțin ursuze, deși mereu necondiționată, pe care o avea față de mine, și a lipsei de simpatie față de amicul meu și cei din jurul lui.

În fond, știam că nu numai șefii de la Ventoux fuseseră responsabili pentru decizia care ne-a pecetluit destinul. În acele luni de nesiguranță, Steve și cu mine ne-am jurat că vom accepta orice deznodământ și că acela care va pierde va deveni cel mai bun scutier cu putință pentru celălalt. Eram convinși de adevărul celor spuse: înfruntam dificila sarcină de a deveni profesioniști cu aceeași convingere pe care o aveau războinicii când mergeau la luptă, jurând să lupte spadă contra spadă, fără să le pese dacă sunt aliați sau inamici.

Nu numai că deveniserăm inseparabili: prinși în propriul nostru univers, am devenit adulți, echilibrând slăbiciunile unuia prin punctele forte ale celuilalt. Compania și temperamentul meu acționau ca frână pentru ieșirile necontrolate ale lui Steve. Pe de altă parte, pofta lui de viață și încrederea nelimitată în sine m-au ajutat să mă scutur de timiditatea și șovăiala căpătate în urma unei copilării în timpul căreia m-am simțit ca o pacoste pentru părinții mei.

— Mâine mergem la întâlnire, frumosule, mi-a zis, la câteva săptămâni după ce ne-am cunoscut.

Steve reușise să-și dea întâlnire în oraș sâmbăta seara cu una dintre puținele tinere pe care le întâlneam în relativul exil al cantonamentului din Girona. De obicei el se întâlnea cu fetele care lucrau la magazinele și restaurantele din apropiere. Niciodată nu am înțeles cum reușea să stabilească o întâlnire promițătoare în cele câteva minute libere de după antrenament.

— Mergem? Amândoi? am răspuns, surprins și puțin îngrijorat.

Nici izolarea militărească, nici timiditatea nu mă ajutaseră să dezvolt o viață amoroasă sau sexuală tocmai prodigioasă. Pentru mine, femeile continuau să reprezinte ceva magic și fascinant, aproape întotdeauna inaccesibile, și o sursă nelimitată de obsesie și anxietate.

— Susy o să vină cu prietena ei cea mai bună, vin ele să ne ia, a spus.

Apoi a deschis un sertar și a scos din el două prezervative pe care le-a aruncat înspre mine.

— Marca mea norocoasă.

Mi se părea de neconceput ca o primă întâlnire să ducă la *asta,* care de obicei era rezultatul unor lungi cruciade și asedii bazate pe strategii prudente. De fapt și de drept, întâlnirea a fost un eșec. Dumnezeu știe sub ce pretext a târât-o Susy pe prietena ei, Elena, în acea sâmbătă, dar a fost de ajuns prima privire pe care a aruncat-o în direcția

mea ca să-mi dau seama că fata se aștepta la un al doilea Steve.

Amicul meu nu s-a dat bătut: prefera să rămână fără Susy sau fără oricare altă cucerire solitară decât să mă lase lipsit de companie. Încetul cu încetul, am început să mă relaxez, să mă las condus de spontaneitatea lui Steve și să nu mă mai tem de o conversație cu tânăra care-mi picase la loterie. Până la urmă, au trecut patru luni până când am folosit primul dintre prezervative, pe care îl purtam în buzunar, cu optimism și religiozitate, la fiecare întâlnire. Pe al doilea l-am folosit vreo trei săptămâni mai târziu.

De fapt, undeva în adâncul sufletului, știam că eu am fost cel cu adevărat responsabil de faptul că Ventoux l-a ales pe Steve drept lider al echipei. Când privesc în urmă, îmi dau seama că în acele luni am făcut un pas înapoi. Nu știu dacă a fost pentru că mă temeam de presiunile cu care se confruntă un lider atunci când duce pe umeri sarcina de a justifica printr-o victorie sacrificiile pe care le face restul echipei sau pentru că înțelegeam că, în ciuda jurămintelor făcute unul altuia, Steve n-ar fi suportat să fie pus pe locul doi însă, atunci când a fost luată decizia, am simțit o ușurare de nedescris. Mi-am spus că așa era cel mai bine pentru amândoi, singura posibilitate să rămânem împreună; mi-am spus că eu eram cel mai puternic, cel care era capabil să reziste adversarilor cu fermitate. Ce știu sigur e că acel Eddy Merckx pe care Fiona jură că îl am înăuntrul meu a murit înainte să apuce să iasă la iveală.

În următorii ani, Steve a devenit un David Beckham al ciclismului. Realizările lui au fost impresionante, însă capacitatea lui de a deveni o vedetă mondială și de a atrage sponsori multimilionari s-a dovedit și mai puternică. Eu am devenit cel mai bun cățărător care nu a urcat vreodată pe podium și nici nu a îmbrăcat tricoul galben de lider, cel mai bun locotenent din circuit,

sau aproape cel mai bun. Singurul meu rival se înecase în cada ruginită din baia unui hotel de trei stele în urmă cu două nopți. Steve a respectat pactul nostru cu sfințenie. Amândoi am făcut-o. Victoriile lui m-au îmbogățit și pe mine, am ajuns să fiu o clauză în contractele oricărei echipe care dorea să-l recruteze. Mereu mi-a mulțumit de pe podium, mereu am fost primul pe care-l îmbrățișa atunci când cobora de pe el și încă îmi amintesc cu drag cum a încercat să mă urce și pe mine pe platforma de premiere atunci când a câștigat primul lui Tur al Franței, un gest pe care organizatorii l-au oprit la timp.

Însemna asta că sunt un învins, un laș? Oare asta crezuse tatăl meu? Așa să se explice disprețul lui? Niciodată nu mă gândisem la asta, cel puțin nu până acum, când începeau să mă neliniștească insinuările Fionei și ale lui Lombard că eram un sportiv mai bun decât credeam eu însumi. Sau poate că așa fusesem până atunci, pentru că în sfârșit aveam posibilitatea să fiu între primii care vor intra în Paris, chiar dacă datorită intervenției unui asasin. Pentru prima oară, postul de locotenent nu îmi mai părea suficient. Era lașitate sau loialitate ceea ce trăisem atâta vreme? Deschideam în sfârșit ochii, sau pur și simplu viața mă călise destul cât să mă pot lupta pentru o poziție mai bună decât cea de etern învins?

Ceea ce nici Fiona, nici tatăl meu – cât a fost în viață – n-au înțeles niciodată e natura relației dintre mine și Steve. Încă de la început, amândoi am trăit victoriile obținute de parcă ne aparțineau amândurora. Și, din multe puncte de vedere, chiar așa era. Lângă roata mea, el putea economisi chiar și douăzeci și cinci la sută din energie pe o pantă mai lungă. Eu trăiam ca să îl salvez de cele șase etape care se desfășurau în Pirinei și Alpi, unde adversarii lui puteau să-l facă praf. Când restul coechipierilor noștri rămâneau în urmă, eu mențineam același ritm ca și Steve, ca un

remorcher implacabil, până când îmi explodau plămânii și îmi cedau picioarele, ceea ce nu se întâmpla decât pe ultima bucată a cursei când, deja, daunele pe care i le puteau provoca rivalii erau minime. Nu-mi păsa de colapsul de atunci sau de faptul că eram depășit de zeci de cicliști mediocri. Niciodată n-am terminat un Tur printre primii cincisprezece în clasamentul general, o anomalie având în vedere că eram considerat unul dintre cei mai buni cățărători din circuit. Îmi ajungeau respectul pe care această faimă îl inspira în rândul colegilor mei și trofeele pe care le obținea prietenul meu datorită colaborării noastre.

În timp, ne-am mutat în case alăturate pe colinele din jurul lacului Como, aproape de tabăra de cantonament a echipei Fonar, așa că eram împreună aproape tot anul, mai puțin în timpul scurtelor vacanțe pe care le luam în decembrie: el mergea în Colorado, iar eu nu mă duceam nicăieri. De mai multe ori, rutina ne-a fost întreruptă de sosirea vreunei iubite în casa lui Steve, chiar dacă în general o părăsea după câteva luni, descurajată de abandonul la care o condamnau obligațiile unei vieți dedicate în întregime bicicletei.

Am devenit dependenți de antrenament, inclusiv în afara calendarului stabilit de antrenori. Mă duceam la el la cinci dimineața și mergeam cu bicicleta timp de șase sau șapte ore pe munții din nordul Italiei, unul lângă altul, în ciuda frigului glacial al lunilor din extrasezon. Niciodată nu au fost plimbări de relaxare: vorbeam puțin, cronometram urcările și coborârile, modificam provocările și obiectivele de la o zi la alta, încercam strategii de urmărire. Practic, ne provocam o durere și o oboseală extremă, dar era ceva reconfortant în epuizarea absolută cu care se încheia fiecare zi: senzația că ne-am făcut datoria.

Nu încape îndoială că ne-am făcut-o. Eram atât de sincronizați încât, câțiva ani mai târziu, când antrenorii ne-au pus să mergem printr-un tunel de

vânt monitorizat de calculator pentru a optimiza unghiul și distanța de la care corpul meu îi oferea lui cea mai mare economie de energie, constatările lor au fost identice cu cele pe care le făcuserăm noi intuitiv în timpul lungilor ședințe solitare. Reacționam la orice schimbare de intensitate sau direcție a vântului la fel cum ar fi făcut-o o turmă, cu mici ajustări inconștiente care ne permiteau să obținem viteza maximă. Mult timp am fost perechea cea mai rapidă din istoria ciclismului. Eram o pereche în mai multe sensuri, în ciuda tuturor femeilor care trecuseră prin viețile noastre.

Asta până când a sosit Fiona.

ETAPA 9

M-am trezit de dimineață cu senzația că era ceva important care îmi scăpa din vedere în legătură cu lista de suspecți, ca atunci când ieși din casă și vezi că ai cheile, portofelul și mobilul în buzunar, însă știi că ai uitat ceva esențial dar imposibil de definit.

Până acum, lista mea se limita la cei care beneficiau de pe urma atacurilor asasinului: cehul Paniuk, italianul Matosas, spaniolul Medel, însuși anturajul lui Steve, cu Giraud în frunte, și polonezul Radek, motivat de ranchiună.

Totuși, noaptea trecută Favre privise situația din alt unghi: căutarea vinovatului plecând de la *modus operandi.* Logica lui de polițist nu lua în considerare numai mobilul, ci și alibiurile și abilitățile făptașilor. Asta mi-a adus aminte de fragmente risipite din seminarele de criminalistică la care Lombard mă obligase să particip în urmă cu treisprezece ani. Acestea au fost imediat înlocuite de zâmbetul micuței Claude din Biarritz, căruia i s-a adăugat și imaginea unui mic caiman tatuat pe abdomenul ei, care mi-a lăsat un gust vag, ușor sărat, în gură.

M-am forțat să urmăresc din nou firul blestematului de *modus operandi:* mecanicii și dexteritatea lor în a descuia broaște, medicii și abilitatea lor de a administra somnifere sau toxine, maseurii și puternicele lor mâini care ar fi putut provoca vânătăile de pe corpul lui Fleming. Zeci de chipuri cunoscute mi-au trecut prin minte, unii mai apropiați decât alții, membri anonimi ai vastului personal din jurul cicliștilor care participă în fiecare an la Tur.

Pe calea asta nu ajungeam nicăieri. Lista de suspecți s-ar fi putut extinde la nesfârșit. În plus, nu aveam acces la dosarul fiecărui atac, la descrierea locului crimei, la ora exactă sau modul

precis în care fuseseră comise. Fără toate acestea îmi era imposibil să urmăresc suspecți sau să exclud oameni nevinovați.

Am ajuns la concluzia că trebuia să mă întorc la lista mea inițială și să mă concentrez asupra celor care aveau de câștigat de pe urma dispariților și asupra autorilor morali. Mai devreme sau mai târziu, asasinul trebuie să atace din nou. Dacă era vorba de un psihopat care încerca să distrugă Turul, trebuia să dea lovituri tot mai spectaculoase pentru a-și îndeplini scopul. Dacă, dimpotrivă, autorii doreau să impună un anume campion cu orice preț, erau nevoiți să intervină din nou. Ambele posibilități erau îngrozitoare.

Am hotărât să las investigația deoparte și să mă concentrez la ziua pe care o aveam înainte; ori mă dedicam ciclismului în următoarele ore, ori ajungeam să privesc Turul la televizor în următoarele zile. Pentru mulți, contratimpul individual e cea mai importantă probă în ciclism. Traseul e mai scurt decât în altele, dar pedalăm de parcă ne-ar urmări Garda financiară. O bătălie solitară contra-cronometru, fără ajutor sau locotenenți, în care fiecare pedală, fiecare metru și fiecare secundă sunt decisive. O probă la care Steve era regele absolut astfel încât întrebarea era nu cine va câștiga etapa, ci câte secunde de avantaj va avea el față de toți ceilalți. În pluton erau trei sau patru cicliști care se remarcau la contratimp, dar niciunul dintre ei nu era liderul vreunei echipe care aspira la titlu. Nu ne făceam griji în legătură cu ei.

Pentru mulți cățărători, etapa putea deveni bătălia de la Waterloo, mai ales de data asta, când organizatorii – niște nenorociți – aleseseră un traseu neobișnuit de lung, de patruzeci și doi de kilometri. Dacă Steve era în formă putea termina cu un avantaj de trei sau patru minute în fața rivalilor lui, ceea ce ar fi stabilit odată pentru totdeauna învingătorul din acest an.

Când am ajuns la zona unde echipele își instalaseră bicicletele de încălzire, încordarea plutea în aer ca smogul deasupra unui oraș. L-am văzut pe Matosas, cu sprâncenele lui negre și groase îmbinate într-una singură, făcând exerciții de încălzire în picioare în timp ce antrenorul îi dădea indicații. Nu părea să fie atent decât la ce se auzea din căștile pe care le avea în urechi. Mă întrebam dacă ascultă îngrozitoarea muzică pop italienească deși, la cât de puțin îl cunoșteam, ar fi putut asculta și arii. Am ajuns la concluzia că a doua variantă era foarte puțin probabilă – Matosas era un clișeu al culturii populare italiene, chiar dacă o versiune bună a acesteia. Per total un tip inofensiv, cu excepția respirației lui, care ar fi putut pune pe oricine la pământ.

La câțiva metri mai încolo, Paniuk pedala intens, și el cu căștile în urechi. În cazul lui nu era nevoie să fac speculații în materie de muzică, cu toții îi cunoșteam pasiunea pentru *metal* și ne puteam imagina volumul asurzitor cu care își chinuia timpanele. Dintre toți cățărătorii, cehul avea cele mai mari șanse să termine cu bine proba zilei. Statisticile lui la proba de contratimp nu erau rele așa că avea o ocazie bună să se distanțeze de alți specialiști de munte. M-am apropiat de el în modul detectiv, gândindu-mă la cum ar fi cel mai bine să inițiez o conversație lejeră care să ducă la descoperiri importante. Nu mi-a venit nimic în minte, așa că m-am oprit brusc la doi metri în spatele lui și chiar și de acolo m-a izbit norul aromatic care îl înconjura. Paniuk era un tip extravagant: cine altcineva ar fi fost în stare să facă baie în apă de colonie înainte să meargă cu bicicleta pe drumuri de țară? Deși, dacă stăm să ne gândim mai bine, câți dintre noi nu eram extravaganți, la cât de dedicați eram acestei absurde profesii? Chiar azi, la fel ca în orice zi de competiție, mă acoperisem din cap până-n picioare

cu amidon de porumb, în speranța că voi întârzia astfel efectul coroziv al propriei mele transpirații.

Am privit în jur și mi-am dat seama că una dintre bicicletele staționare era liberă, iar alături exersa Viktor Radek, ranchiunosul. M-am îndreptat într-acolo și m-am urcat pe ea imediat.

— Ce mai faci, Viktor? Cum îți merge Turul ăsta? am sondat eu terenul.

La fel ca mulți alți polonezi, vorbea fluent franceză.

— Rău, la fel ca tuturor. Nimănui nu-i merge bine Turul ăsta, a răspuns acru. Bine, mai puțin protejatului tău, adăugă după o pauză.

Nu i-am luat în seamă aluzia. Părul lui Radek e în stare să distragă pe oricine de la orice, nu numai pentru că e neîmblânzit, dar și pentru că nu vede niciodată pieptenele dimineața. Una dintre maniile lui, care nu sunt puține, e că i se pare că-i aduce ghinion dacă se uită în oglindă înainte să se urce pe bicicletă.

— Nici Steve nu e atât de mulțumit, anul ăsta au băgat mai multe etape de munte.

Radek n-a răspuns. N-ar fi trebuit să îl contrazic, ci să-l las să-și spună povestea și să-și destăinuie ranchiuna. Voiam să văd până unde putea ajunge cu dușmănia lui. Era un personaj ciudat, nu doar din cauza înfățișării lui extravagante: păr blond și creț, picioare și brațe prea lungi pentru trunchiul instabil și felul lui sincopat de a se mișca îl făceau să pară o sperietoare de ciori care încerca să meargă. O sperietoare de ciori prost-dispusă.

— Dar ai dreptate, totuși. Deja au abandonat mai mult de șaizeci și abia am trecut de partea ușoară. Turul e prea solicitant, am continuat, de parcă n-ar fi trecut două minute de tăcere în urma răspunsului lui.

— Partea ușoară? E o crimă să ne pună să mergem pe piatră cubică în primele etape. Mi-ar plăcea să-l văd pe Jitrik cum pedalează pe pietrele alea ude și pline de nisip din satele pe unde ne

obligă să mergem numai pentru că Turul încasează câte cincizeci de mii de euro nenorociți de la fiecare orășel. Am scăpat din primele două caramboluri ca prin urechile acului.

— Și mai e și treaba cu Fleming. Inexplicabil…

— Nu e deloc inexplicabil, la câtă presiune suntem supuși. Dumnezeu știe cu ce probleme se confrunta Fleming ca să ia o asemenea decizie. În dimineața aia l-au eliminat pe Santamaría, cică pentru dopaj; dar cu toții știm că era curat.

Îi ascultam răspunsurile și îi examinam în același timp chipul, care i se înroșise dintr-odată de indignare. Dacă Radek era asasinul, era mai bun actor decât ciclist: nici cea mai mică urmă de vinovăție sau de tulburare, ci pur și simplu ură aprinsă. În plus, brațele lui slăbănoage nu lăsau impresia că ar fi fost capabile să țină pe cineva sub apă împotriva voinței lui. Dacă englezul fusese înecat de un asasin solitar, era foarte puțin probabil ca acesta să fi fost Radek.

Câteva secunde mai târziu, organizatorii i-au cerut lui Radek să se îndrepte spre platforma de pornire. Cicliștii plecau la două minute distanță unul de altul pentru a evita pe cât posibil depășirile. Steve urma să plece penultimul pentru că era al doilea din clasamentul general, iar eu urma să plec cu șase poziții înaintea lui, corespunzătoare locului zece pe care îl ocupam. Mai era mai puțin de o oră până când urma să fiu chemat. Mi-am pus căștile în urechi și m-am cufundat în lista de melodii *vallenato*[2] și salsa pe care o foloseam ca să pedalez pe bicicleta staționară.

Am continuat să dau din picioare în ritm moderat în timp ce-mi corectam lista de posibili vinovați; l-am mutat pe Radek pe ultimul loc, dar nu l-am exclus.

— Bietul de el, ce suflet chinuit! a spus Lombard în timp ce-mi dădea o palmă peste spate

în semn de salut, cu privirea fixată pe locul din care dispăruse polonezul.

— Domnule colonel! M-ați speriat. Nu faceți asta, am spus, tresărind.

Încă de pe vremea stagiului îi vorbeam cu dumneavoastră, chiar dacă el mă tutuia.

— Mereu te salut așa, a răspuns, și el surprins.

„Da, dar nu puteți s-o faceți când umblă liber un asasin pe aici” m-am gândit, dar nu am zis-o cu voce tare. Bătrânul militar ieșise la pensie cu șase ani înainte și scopul lui în viață era să-mi urmărească îndeaproape cariera, cel puțin pe durata competițiilor. La început mă incomoda prezența lui, mereu drăgăstoasă, dar obsesivă, deși până la urmă am ajuns să mă obișnuiesc cu ea și chiar să-i fiu recunoscător. Era la curent cu toate noutățile în materie de tehnologie, medicină și sport, iar cu ajutorul fiului lui, informatician de profesie, îmi monitoriza performanța mai ceva ca însăși echipa Fonar. De mai multe ori mi-am ajustat strategia de cursă și programele de antrenament conform sugestiilor lui.

Cu timpul, și ceilalți din circuit l-au adoptat ca pe o figură din peisaj. Avea resursele, timpul și relațiile potrivite pentru a-și câștiga un loc în extinsa trupă care-i acompania pe cicliști. Obținuse prima acreditare în cadrul circuitului drept consultant al lui Bimeo, teribilul și puternicul șef de securitate al Turului. În ultimii ani, el și Fiona deveniseră de nedespărțit, drept pentru care ea îi oferise a doua acreditare ca inspector pe probleme de protocol și proceduri. Lombard le folosea pe amândouă ca să se deplaseze peste tot, pe parcursul întregii competiții, ca peștele în apă. Militarul și iubita mea păreau uniți nu doar de angajamentul lor absolut față de lumea ciclismului, ci și de un soi de relație tată-fiică și, evident, de convingerea pe care o aveau amândoi că eu trebuia să mă lepăd de conducerea lui Steve.

De data aceasta trebuia să le fiu recunoscător amândurora. Lombard își dăduse toată silința pentru ca și Fonar, și sponsorul lui Steve să-mi ofere un echipament la fel ca acela pe care îl folosise colegul meu în anul precedent. Urma să am parte azi de îmbrăcăminte și o bicicletă de contratimp în valoare de peste jumătate de milion de euro. Doar analiza și proiectarea noii căști a lui Steve ajunseseră să coste două sute cincizeci de mii de dolari, o investiție pe care producătorul urma să o recupereze atunci când prototipul pe care eu îl purtam acum avea să fie lansat pe piață.

— Clasamentul general e în continuare foarte strâns, dacă scoți cei mai buni timpi ai tăi putea să ajungi între primii cinci, iar dacă vei fi acolo când încep etapele de munte, restul e joacă de copii: campion, sau măcar un loc pe podium.

— Vorbiți mai încet, am spus, temător.

M-am uitat în jur ca să mă asigur că nu ne asculta nimeni. O astfel de conversație între un locotenent și consultantul lui personal era un sacrilegiu mai mare decât dacă doi cardinali s-ar fi întrebat cum le-ar sta îmbrăcați în alb în timp ce oficiază slujba în Piața Sfântul Petru.

— Deja am făcut simularea de traseu și doar șapte sau opt cicliști îți bat timpul la proba de contratimp. Ajută mult și că aveți două coline pe traseu, a insistat el, deși de data asta mi-a șoptit la ureche. Nu-i puteam vedea gura, dar puteam să jur că saliva.

Bunul Lombard.

M-am gândit că arătam ca niște conspiratori care-și șopteau secrete; aceiași cardinali, de data asta vorbind despre otrăvuri. Apoi am observat că nu ne băga nimeni în seamă. Întâlnirile clandestine cu comisarul, iar acum intrigile lui Lombard, mă făceau paranoic. Totuși, gândurile lui bune m-au înduioșat: nu exista nici cea mai mică posibilitate să se adeverească ce zicea, dar loialitatea și grija lui îmi inspirau afecțiune. Mereu existau două sau

trei etape de munți înalți în care sarcina mea era să urc în fața lui Steve până când nu mai aveam niciun dram de energie, iar când se întâmpla asta, ultimii kilometri deveneau un chin care se desfășura cu încetinitorul. În acele zile treceam linia de sosire la cincisprezece minute după câștigător. Rolul meu de locotenent mă condamna să termin Turul în urma primilor douăzeci de cicliști, în ciuda oricăror eforturi ale lui Lombard.

În ziua aceea, totuși, nu s-a înșelat: am terminat proba de contratimp pe locul șase, cu cincizeci și opt de secunde în urma lui Steve. Matosas a reușit să se strecoare între cei mai buni zece timpi ai etapei. Era clar că italianul urma să facă tot ce-i stătea în putință ca să fie în fruntea plutonului când urma să intrăm în Paris.

Chiar în noaptea aceea am aflat că unul dintre lucrurile pe care Matosas le considera necesare ca să câștige era să mă ucidă.

— Credeam că nu mai vii, mi-a spus Fiona după cursă, fără să se întoarcă înspre mine.

Prăjea un filé de somon în minuscula ei bucătărie.

Îmi oferise cheia de la rulota ei cu câteva săptămâni înainte, dar acum intuiam că regreta asta. Eram convins că mă iubește – cum ar fi putut să fie altfel, după doi ani în care trăiserăm împreună o viață nebunească – însă îmi dădeam seama că își apăra în continuare intimitatea și spațiul personal cu aceeași ferocitate ca în prima zi.

— M-a reținut ceva, am răspuns.

M-am gândit la posibilitatea de a-i povesti despre sarcinile mele de detectiv, însă am preferat să nu o implic, cel puțin nu încă.

— Giraud era euforic după victoria lui Steve, așa că și-a lungit discursul ăla plictisitor de dinaintea cinei.

— Și n-a spus nimic de timpul tău? Anul trecut Steve a ajuns cu trei minute înaintea ta și ai

terminat pe locul cincisprezece, acum pe locul șase. Ești ciclistul care a progresat cel mai mult la contratimp. Vorbești serios că nenorocitul ăla n-a zis nimic?

— N-a zis, am răspuns și m-am apropiat de ea, am sărutat-o pe gât și am îmbrățișat-o din spate.

Spre surprinderea mea, am simțit-o că tresare când i-am atins corpul ferm. Mi-am amintit că ziua următoare era una de odihnă și am cochetat cu posibilitatea de a încălca pactul de castitate pe care îl stabilisem pe durata Turului.

— Un nemernic. Pentru Fonar nu există decât Steve, a răspuns ea cu furie, eliberându-se din îmbrățișarea mea.

Am privit cu dezamăgire chimonoul subțire pe care obișnuia să-l îmbrace la sfârșitul zilei și silueta conturată de mătasea lui. Mi-am dat seama că urma să rămână inaccesibilă. Fiona nu se enerva des, dar când o făcea, supărarea putea să dureze ore bune.

— Steve era mai bucuros decât mine de locul meu șase și l-a sărbătorit ca și când ar fi fost propria lui victorie, am protestat.

— Pentru că asta crede, că e victoria lui! E atât de plin de el încât, în mintea lui, tu ai devenit mai bun la proba de contratimp datorită lui, de parcă talentul lui s-ar transmite la cine se află cel mai aproape de el, a spus Fiona.

M-am gândit că, dacă ar fi existat vreo șansă să pătrund în chimonoul ei în noaptea asta, nu era cea mai bună strategie să-i iau apărarea lui Steve, și totuși nu puteam să nu o fac. Era nedreaptă cu prietenul meu.

— Îl judeci nedrept. Ar fi trebuit să-l vezi ieri cât era de abătut când a aflat de moartea lui Fleming. Niciodată nu l-am văzut așa.

— Nu-mi explic reacția aia, niciodată n-au fost prieteni, a spus ea categoric, de parcă ar fi știut totul despre amicul meu. Hai să fim serioși. Dacă nu se-ntâmplă vreo catastrofa, moartea lui Fleming

îl elimină practic pe Stark iar Steve și Giraud au calea deschisă spre victorie în Paris. Au rămas fără rivali.

— Bine, mai sunt Matosas, Paniuk și Medel. Ei trei sunt cățărători mai buni decât Steve și ar putea să aibă ceva șanse în Alpi.

— Tu ești cel mai bun cățărător! Cu ajutorul tău, Steve ar putea să-i neutralizeze, a spus, privindu-mă pentru prima oară în acea noapte.

Apoi, cu voce mai joasă, a adăugat:

— De fapt, ești singurul care l-ar putea învinge pe Panata.

Ca de multe alte ori, Fiona a spus cu voce tare ceea ce eu nu îndrăzneam să articulez. O tăcere prelungă a urmat bombei revelatoare pe care scurta sa frază a instalat-o în cameră, o bombă cu numărătoare inversă, pentru că prima mea reacție a fost să nu-i permit să explodeze. Presupun că loialitatea mea pentru Steve era la nivel subcutanat; în loc să procesez comentariul Fionei și consecințele teribile pe care le-ar fi dezlănțuit, creierul meu s-a concentrat pe ultimul cuvânt. Ea nu-l aprecia pe Steve, dar mereu îi spunea pe numele mic. Faptul că acum îi folosea numele de familie îmi părea straniu, aproape amenințător.

Pentru a nu știu câta oară m-am întrebat ce naiba se petrecuse între ei, ceva ce niciodată nu îndrăznisem să întreb și nici ei nu păreau dispuși să-mi povestească. Cu șase ani înainte, Fiona fusese șefa mecanicilor echipei Fonar, în care Steve și cu mine eram liderii. Amicul meu, la fel ca mulți alții din circuit, încercase să o seducă. Nu era singura femeie din circuitul profesionist: mai erau maseuze, nutriționiști, medici. Nu multe, dar erau. Cu toate acestea, faptul că era considerată cea mai bună într-un domeniu care până atunci fusese exclusiv masculin stârnea o fascinație nespusă printre sportivi. Firea ei secretoasă, mâinile și cămașa mereu mânjite de ulei, salopeta cu bretele, atât de neatrăgătoare, părul roșcat și

ochii verzi, un chip ursuz, dar fără să-și piardă puterea de atracție, un amestec straniu și ispititor care o transforma într-o pradă inaccesibilă pentru toți lupii din haita în care nu exista un mascul alfa mai înfierbântat decât Steve Panata.

Amicul meu încercase toate căile posibile pe durata celor douăzeci de luni în care Fiona lucrase pentru echipa noastră. La un moment dat, sigur devenise o obsesie, pentru că niciodată nu l-am văzut să profite astfel de statutul lui de vedetă pentru a încerca să învingă rezistența unei femei: cerea revizii personale ale bicicletelor lui ca s-o oblige să fie singură cu el, îi făcea vizite nepotrivite, dând buzna în rulota ei la căderea nopții, îi cerea să-l însoțească la München în afara sezonului ca să supravegheze noile componente de carbon ale bicicletei de ultimul răcnet pe care o proiecta sponsorul său. Ceva s-a întâmplat, sau a încetat să se întâmple între ei, pentru că la sfârșitul sezonului Fiona și-a dat demisia din echipă și a plecat fără să-și ia la revedere.

Cât timp a lucrat pentru Fonar, am avut două sau trei conversații mai lungi cu ea, dar nu am fost niciodată apropiați. Eu abandonasem de ceva vreme binecunoscuta timiditate în fața femeilor, dar îmi era clar că irlandeza nu era deloc de nasul meu și mă gândeam că eram mult prea apropiat de Steve pentru ca ea să se poată simți confortabil în preajma mea.

Cu toate acestea, câteva luni mai târziu mi-a trimis un e-mail în care îmi descria programul meticulos de adaptare a posturii, a pedalelor și a șeii bicicletei pentru a ajusta diferența de cinci milimetri dintre tibia mea stângă și cea dreaptă. Sugestia ei a devenit un schimb regulat de mesaje care, încetul cu încetul, au devenit tot mai personale.

În primăvara de acum doi ani, la sfârșitul Turului Cataloniei, mi-a bătut la ușă într-o noapte și, după ce m-a salutat scurt, s-a strecurat în patul

meu. Vizitele au devenit o rutină de-a lungul următoarelor luni, atunci când calendarul ne permitea să ne aflăm în același loc, chiar dacă se petreceau numai ca să dormim îmbrățișați. Fiona cea inexpresivă și ursuză din timpul zilei părea să dispară noaptea: dormea lipită de mine și mă mângâia cu tandrețe printre vise și murmure de neînțeles.

Trebuie să recunosc că prestigiul meu în cadrul circuitului a crescut semnificativ imediat ce s-a aflat de relația mea cu ea. Timp de câteva luni, toți colegii m-au tratat cu respectul pe care l-aș fi meritat dacă aș fi câștigat Turul Spaniei sau al Italiei – toți, mai puțin Steve, bineînțeles.

Când i-am confirmat că Fiona intrase în viața mea, ceva a început să se destrame în relația simbiotică pe care o aveam de ani de zile. În acele prime zile, l-am surprins de mai multe ori cum mă examina cu atenție, de parcă ar fi încercat să detecteze în mine ceva ce-i scăpase înainte. Presupun că se străduia să descopere motivele pentru care ea mă alesese pe mine, ceva ce și pentru mine constituia un mister.

Probabil că nu a găsit nimic care să-i justifice preferința, așa că a ajuns la concluzia că era vorba de o încercare de răzbunare din partea Fionei. Un soi de pedeapsă în stil irlandez: faptul că se încurcase cu mine nu numai că îi demonstra disprețul față de el dar provoca și o discordie amenințătoare care ar fi putut să-i afecteze cariera de ciclist.

Atunci a hotărât să-și ia gândul de la Fiona și să mă recucerească de partea lui; cel puțin, așa am interpretat felul în care Steve a început să mă curteze și să lanseze o campanie de critici împotriva ei. A insistat să mă includă în câteva dintre profitabilele lui anunțuri publicitare, i-a mulțumit din cale-afară locotenentului lui în toate interviurile, m-a prezentat mai multor amice ale lui din grupul internațional de milionari pe care îl

frecventa și, așa cum am aflat ulterior, a încercat să facă viața Fionei în cadrul circuitului un coșmar.

După ce a eșuat pe ambele fronturi și s-a convins că relația dintre mine și ea era menită să reziste, și-a schimbat atitudinea, în următoarele luni a părut oarecum ofensat, de parcă ar fi fost victima unei trădări din partea mea, chiar dacă păstram toate aparențele și codurile profesionale și personale pe care le construiserăm de-a lungul anilor nu se schimbaseră deloc. Era clar, totuși, că încrederea lui în sine, până atunci impenetrabilă, avusese de suferit, iar faptul că daunele fuseseră provocate pe neașteptate de prietenul lui necondiționat făcuse totul și mai umilitor.

Atunci a început să dedice mai mult timp cerințelor agentului său și agendei de evenimente pentru celebrități. A oficializat relația cu Svetlana și a dat-o uitării pe Fiona, împreună cu orice mai avea legătură cu ea. În apărarea lui, trebuie să recunosc că obsesia pentru antrenamente nu i-a scăzut și nici nu a neglijat disciplina zilnică pentru a-și menține corpul în limita parametrilor stricți pe care îi cere acest stil de viață. Nu ne-am modificat nici rutinele de lucru care ne ajutau să fim tandemul cel mai de succes din circuitul profesionist.

La rândul ei, Fiona l-a ignorat complet pe Steve. La început i-a ignorat hărțuiala lui ostilă, apoi disprețul absolut de care dădea dovadă. Se referea la el ca la o variabilă care făcea parte din existența mea, dar fără să-i acorde mai multă atenție decât altor factori, precum vremea de-afară sau calitatea bicicletelor pe care le foloseam.

Cel puțin asta crezusem. Deși acum, în momentul în care ea a lăsat să-i scape comentariul că eu aș putea să-l învinge pe Panata, îmi dădeam seama că Fiona plănuia de luni întregi cea mai eficientă campanie care putea fi concepută împotriva „fratelui” meu, cum îi plăcea lui să mă

numească: aceea de a mă convinge că sunt un ciclist mai bun decât el.

— Steve are un avantaj de aproape două minute asupra mea, ca să le recuperez ar trebui să-l trădez pe munte. În plus, Giraud nu-mi permite niciodată să evadez fără să-l târăsc pe Steve după mine. M-ar vâna propria mea echipă.

— Nu și dacă o faci la momentul potrivit.

M-am gândit la Alpe d'Huez și la cei douăzeci de kilometri lungi și abrupți pe care urma să-i parcurgem în etapa 20, cu o zi înainte să ajungem în Paris. Teoretic, Fiona avea dreptate: dacă reușeam să fac ca restul din echipa Fonar să ajungă la începutul pantei deja epuizați și să rămân singur cu liderul, puteam să mă descotorosesc de Steve cu câțiva kilometri înainte de finiș și să recuperez orice avantaj ar fi putut avea el în acel moment asupra mea în clasamentul general. Mi-am imaginat cât de surprins ar fi fost colegul meu când aș fi apăsat pe pedale și l-aș fi lăsat singur și paralizat pe o pantă de zece grade.

— Dar nu o s-o fac, am spus. Nicio victorie nu poate justifica o trădare atât de mare.

— Steve a fost cel care te-a trădat pe tine. Pot să înțeleg de ce acum unsprezece ani ai acceptat ca el să devină lider și tu să fii locotenent.

A pronunțat acest ultim cuvânt ca și când ar fi mestecat ceva grețos.

— A fost decizia șefilor de la Ventoux și tu erai un necunoscut, aveai puține opțiuni la momentul respectiv. Trei sau patru ani mai târziu, oricare dintre echipele intermediare ar fi fost încântată să te aibă drept lider. Știu că ai primit mai multe propuneri în ultima vreme.

— Niciodată nu au fost la nivelul ofertei de la Fonar, m-am apărat.

— Care-ți cere să fii în continuare al doilea. Steve a neutralizat orice posibilitate să devii unul dintre cei mari și a făcut-o pentru că era în

interesul lui. Nu-i faci așa ceva unui prieten la care ții cu adevărat.

— Sunt cel mai bun locotenent din circuit. Împreună am reușit să intrăm în istorie, am răspuns ofensat.

Era un argument slab, dar tonul meu indignat îl compensa. Niciodată nu abordasem în mod explicit subiectul. Relația mea personală cu Steve fusese până acum o temă tabu între noi.

— Tu nu ești cel mai bun locotenent din circuit. Ești cel mai bun cățărător din circuit! Lombard și fiul lui fac calcule și construiesc modele de luni întregi. Dacă ai concura înconjurat de opt cicliști, la fel ca Steve, ca să nu mai vorbim de tehnologia de ultimă oră de care are parte un lider, ai scoate un timp mai bun decât al lui cu vreo trei sau cinci minute, depinde de cât s-ar merge pe munte în anul respectiv.

— Astea nu sunt decât obsesiile lui Lombard, focuri de artificii.

— Nu, nu sunt. Îi observ tehnica și cifrele de ani de zile. Progresul tău e mai bun decât al lui Steve, doar că e ascuns de rolul pe care îl aveți amândoi în echipă. Tu ți-ai îmbunătățit contratimpul, dar Steve nu a avansat pe munte. Ai devenit un ciclist mai bun decât el, punct cu punct. Măcar recunoaște, chiar dacă până la urmă nu îndrăznești să iei o decizie.

Ultima propoziție a spus-o sfidător, cu fața aprinsă și mâinile pe șolduri. Niciodată n-o văzusem așa. M-am întrebat cât din pasiunea pe care o demonstra avea de-a face cu dragostea pentru minte și cât cu resentimentele față de Steve.

Dintr-odată, am simțit din plin oboseala acumulată de-a lungul zilei. Nu-mi rămânea decât să ajung în camera mea, să mă prăbușesc pe pat și să uit de comploturi și trădări. Viața era mult mai ușoară când se limita la încercarea de a-l face campion pe colegul meu. Chiar dacă Fiona avea, poate, dreptate, eu mă refugiam de ani de zile în

acea versiune a mea care se complăcea cu sine însuși.

M-am îndreptat către ușă, dar am înțeles că nu puteam să las lucrurile așa. Fiona ieșise din bucătărie ca să mănânce așezată pe micul scaun din partea din spate a locuinței ei. Știam că nu plănuia să împartă cu mine somonul și salata, interzise în dieta mea la acea oră din noapte. M-am apropiat de ea cu intenția să-mi iau la revedere cu o îmbrățișare lungă care ar fi alungat măcar o parte dintre demonii invocați, dar nu am apucat s-o ating. O explozie a cutremurat rulota și un val de căldură mi-a lovit spatele ca respirația dogoritoare a unui dragon. Am ajuns pe jos, la picioarele iubitei mele, zăpăcit și confuz. Când fumul s-a risipit, am observat o deschizătură enormă într-un capăt al rulotei și flăcări care începeau să cuprindă vehiculul. Apoi m-am uitat înspre Fiona, care abia începea să se ridice. Mi-a citit în ochi întrebarea și a dat din cap în semn de nu. Niciunul dintre noi nu eram răniți.

— Trebuie să ieșim de-aici, poate să explodeze! am strigat, încă asurzit.

— Ce putea să explodeze a explodat deja. Ăsta a fost rezervorul de benzină, a spus ea și a parcurs împleticit cei doi metri până la un stingător. Câteva minute mai târziu, când au ajuns primii polițiști, nu mai rămăsese decât o gaură fumegândă și o rulotă scoasă din uz.

Au mai trecut două ore până când am putut să mergem în cameră, după ce am trecut de consultul medical și de interogatoriile de rigoare din partea autorităților locale. Ca prin minune, scăpaserăm fără măcar o zgârietură. Comisarul m-a asigurat că urma să aducă un expert care să afle cauza exploziei, dar am anticipat la ce concluzie urma să ajungă: deși dăduse greș, atentatul făcea din mine cea de-a șasea țintă a asasinului Turului.

În ciuda regulamentului echipei, Fiona a rămas în camera mea în acea noapte. A adormit cu mine

în brațe, în timp ce mintea mea adăuga și scotea nume de pe lista suspecților. Eram furios, nu doar pentru că atacul devenise personal, ci și pentru că atentaseră la viața ei. Mi-am spus că orice idee cu privire la șansele mele în cadrul Turului trebuia să treacă pe planul al doilea: adevărata prioritate era să descopăr asasinii înainte să lovească din nou. Totuși, ultima imagine care mi-a trecut prin minte înainte să mă cufund în somn a fost, desigur, tabelul cu clasamentul general. Niciodată nu mai fusesem printre primii șase în Turul Franței.

Clasament general, etapa 9

1 Steve Panata 31:43:12
„Sarcina mea e să mă asigur că nimeni nu-i ia tricoul galben”.

2 Rick Sagal +58”
„Niciun risc cu Sagal, va pierde pe munte”.

3 Phil Cunninham +1’04”
„E bun doar la contratimp, nu ne amenință”.

4 Martin Dennis +1’25”
„*All-rounder*, va pierde pe munte”.

5 Alessio Matosas +1’42”
„Ăsta e periculos și suspect”.

6 Marc Moreau +1’47”
„Chiar dacă nu o să rămân aici, nu e deloc rău să fiu în *top ten*”.

7 Milenko Paniuk +2’05”
„Va fi un risc pe munte”.

8 Óscar Cuadrado +2’22”
„Nu mai are echipă”.

9 Pablo Medel +2’35”

„Periculos, imprevizibil”.

10 Luis Durán +3’01”

„Nu are echipă”.

ETAPA 10

Poate calitatea lui umană lăsa de dorit, dar nimeni nu se putea îndoi de eficiența lui Giraud, directorul nostru tehnic. Ieri, când tot Turul a profitat de ziua de odihnă pentru a se deplasa din Bretania în Pirinei, m-a trezit foarte devreme și m-a pus să zbor la Toulouse cu un mic avion închiriat. Am ajuns cu câteva ore înainte de restul echipei la un mic hotel pe lângă Pau, unde urma să rămânem timp de două nopți, cu scopul de a evita valurile de reporteri care alergau după mine să le ofer o declarație în legătură cu explozia rulotei. Misiunea lui Giraud era să-l facă pe Steve campion și niciun atentat, reporter sau polițist nu putea să mă împiedice să-mi îndeplinesc rolul în acest plan. Directorul tehnic voia să se asigure că nimic nu mă putea distrage de la rolul pe care trebuia să-l îndeplinesc în etapele de munte care urmau să înceapă în acea zi. Până la urmă, pentru asta mă aduseseră aici: ca să fiu scutierul lui Steve pe durata celor șapte etape în care cățărătorii puteau să atace.

Mi-a părut rău s-o las singură pe Fiona cu sarcina ingrată de a comunica cu presa, deși știam că ea nu avea sponsori pe care trebuia să-i păstreze: urma să le arunce două fraze și să se închidă în biroul itinerant al organizatorilor până când trecea furtuna. Totuși, mi-a lăsat un gust amar faptul că trebuia s-o părăsesc la o zi după ce-și pierduse ceea ce, până la urmă, era casa ei, cel puțin pe timpul sezonului de competiții. Sau poate ar trebui să zic un gust și mai amar pentru că mă trezisem gâtuit de efectele fumului din incendiu. Am făcut gargară, convins că scuipam funingine în chiuvetă. Bine măcar că nenorociții de piromani avuseseră amabilitatea să mă atace în ajunul unei zile de odihnă.

Cu toate acestea, m-am bucurat să scap de Tur, cel puțin pentru câteva ore. Izolarea hotelului și faptul că presa și fanii îi așteptau pe cicliști abia la căderea serii îmi ofereau un refugiu neașteptat. Asta e mare lucru – hărțuiala a mii de fani și camerele foto și de filmat pot fi la fel de epuizante ca pedalatul pe mii de kilometri. M-am întrebat cum reușea Steve să facă fața acestei presiuni, care pentru el era mult mai mare și nu se limita doar la marile competiții, ca în cazul meu. El intrase în rândul celebrităților agasate de paparazzi. Revistele de scandal scriau obsesiv despre idilele și aventurile lui cu modele și actrițe.

Deși temporară, singurătatea mi s-a părut atât de liniștitoare încât mi-a venit cheful să ies puțin din hotel, să mă arunc la umbra unui stejar bătrân și să mă întreb cum ar fi decurs viața mea dacă nu mi-ar fi ieșit în cale bicicleta. Frunzele mari și verzi, cu nervuri varicoase, pe care le observam de jos, capabile să renască în fiecare primăvară fără să le pese de cine câștiga sau pierdea Turul, puneau totul în altă perspectivă. Tatăl meu murise cu douăzeci de luni în urmă, lăsându-mi moștenire cabana lui din Alpi. Pe patul de moarte, m-a pus să-i promit că într-o zi mă voi muta acolo și voi continua tradiția de familie pe care o începuse bunicul lui. L-am asigurat că o voi face, fără să am vreo intenție să-i îndeplinesc dorința, grăbindu-mă să plec de lângă corpul sfrijit al omului indiferent și egoist care agoniza într-un spital de provincie. Dar acum, când priveam frunzele care se legănau la poalele altui munte, mi-am spus că viața aceea bucolică și liniștită ar fi putut avea farmecul ei. Preț de o clipă mi-am imaginat propria siluetă pe terasa care domina frumoasele văi alpine, îmbrăcat cu o cămașă de flanel în carouri și ținând o cană mare de cafea, după care mi-am dat seama că aceea era imaginea colonelului Moreau, pe care o păstrasem din timpul unei vizite din copilărie. La

naiba – să mă duc acolo însemna să devin umbra tatălui meu.

Nu, am hotărât. Bicicleta era viața mea, felul meu de a înfrunta lumea, și ce voi face în următorii treizeci de ani urma să fie o consecință a primilor treizeci, pe care mi i-am petrecut dând la pedale. Preferam să îmbătrânesc ca Lombard, devotat pasiunii lui, decât ca tata, dedicat să-și nutrească amărăciunea.

Am abandonat Alpii și m-am mutat în iubiții mei Pirinei. Ce s-ar întâmpla dacă aș ceda dorinței Fionei și a lui Lombard și i-aș ataca pe Steve și pe toți cei din echipa mea în etapele de munte? Exista, oare, o șansă reală să-i fur tricoul galben? Nici măcar nu eram sigur că aș fi putut să-l obțin, chiar dacă mi-aș fi propus. Din clipa în care aș fi încercat, aș fi devenit un *paria* și aș fi rămas mai singur decât bietul Óscar Cuadrado pe toată durata competiției. În plus, dacă aș fi reușit, eram eu dispus să trăiesc în stresul pe care mi l-ar fi provocat paparazzi și expunerea mediatică permanentă, așteptările uriașe precum și în cel de la următoarea competiție? M-am gândit la interesele enorme care se aflau în joc și la rolul principal pe care îl au câștigătorii marilor tururi în această schemă complexă. Chiar atunci, aceste interese dezlănțuiseră un val de tragedii.

Ideea mi-a amintit că un asasin umbla liber printre noi, un asasin care atentase la propria mea viață cu câteva ore înainte. M-am ridicat, convins că cei treizeci de ani la care meditam s-ar fi putut reduce la treizeci de minute. Eram singur și vulnerabil, la marginea pădurii. Dacă asasinul ar fi încercat să-și termine treaba, aș fi devenit complicele lui numărul unu. M-am întors în grabă în cameră, la fel de repede ca o țestoasă nehotărâtă. În noaptea aceea am căutat-o pe Fiona pe *WhatsApp* și am invitat-o să doarmă cu mine. Presupun că și ei îi lăsase un gust amar dispariția mea subită, pentru că mi-a răspuns că era obosită

după ce condusese rulota lui Lombard toată ziua și că rămânea să doarmă acolo până găsea ceva mai bun.

În ziua următoare, Giraud a menținut protecția din jurul meu. Dimineața devreme a ordonat să-mi fie aduse în cameră mâncarea, maseurul și o bicicletă staționară. Ideea era ca presa să nu mă vadă până în clipa în care urma să ies din autocar, cu câteva secunde înainte de semnătura regulamentară din Tarbes, orășelul de unde urma să înceapă etapa. Ceva mai târziu, a ajuns în camera mea o a doua bicicletă, cu Steve în urma ei: după o zi, de odihnă, antrenorii voiau să ne destindem mușchii încordați.

— Ți-am spus că o să te atace! a zis când a intrat pe ușă, apoi m-a luat în brațe.

— A fost doar un rezervor de benzină defect, am răspuns, eliberându-mă dintr-un salut care s-a dovedit stânjenitor pentru amândoi.

Atunci mi-am dat seama că, deși petrecuserăm mii de ore împreună, contactul fizic dintre noi fusese minim: îmbrățișări scurte și spontane pentru a sărbători o victorie, plus cele obișnuite de la câte o aniversare. Acum, însă, acest contact mă tulburase, fiind singuri în cameră. Mi-am amintit interviul unei reporterițe care, ca să mă provoace, a citat nu știu ce studiu despre homosexualitatea deghizată în camaraderie care se regăsește din plin în vestiarele atleților. Am abandonat ideea cu viteza luminii.

— Pe dracu' defect, a încercat el din nou. Le-am cerut bodyguarzilor mei să te protejeze și pe tine de acum înainte, cel puțin până se termină Turul și ne cărăm de aici, a continuat el, apoi s-a urcat pe una dintre biciclete și a început încălzirea.

— Nu a fost un atac. Fiona mi-a spus că trebuia să schimbe rezervorul de benzină, trebuia reparat de multă vreme. Din fericire, era gol.

Nu mințeam: asta a fost explicația pe care ea o oferise poliției după incident, aceeași pe care o

repetase dimineața pentru reporterii care o interceptaseră în drum spre autocarul organizației, folosit pe post de birou. Eu nu mai știam ce să cred. Cinci victime erau deja prea multe pentru a o pune pe a șasea pe „seama unui simplu accident, dar nu voiam să-l sperii și mai mult pe Steve și, cu atât mai puțin, să fiu nevoit să fiu acompaniat permanent de unul dintre bodyguarzii lui. M-am întrebat cum o luaseră restul colegilor mei de la Fonar sau toți ceilalți cicliști. Continuau să creadă că tragediile nu țin decât de ghinion, sau realizaseră că îi înconjurau alți demoni?

— Crezi că oamenii lui Paniuk sunt vinovați? Sau ai lui Matosas? Italian nemernic, e disperat să câștige un al doilea Tur înainte să se retragă, a spus Steve de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Ar trebui să atace în Pirinei dacă vor să aibă vreo șansă, am spus, încercând să deviez de la subiectul atentatului. Teoretic, atacurile ar putea începe chiar azi.

— Șapte etape de munte, trei în Pirinei și patru în Alpi – restul e o joacă de copii. Dar anul ăsta cățărările sunt mai dure decât în cele patru rânduri în care am câștigat, a meditat Steve în timp ce pedalam, oarecum distrași, cu ochii la tapiseria cu căprioare și păduri care părea să se desprindă din perete. Nici măcar organizatorii nu vor ca eu să câștig anul ăsta, a adăugat, îngrijorat.

Eram pe punctul să-i răspund când Lombard a dat buzna în cameră în urma a doua bătăi ipocrite în ușă.

— Hannibal, n-ai idee cât de rău îmi pare, mi-a spus în loc de salut, ignorându-l pe Steve. E vina mea: Fiona mi-a cerut s-o ajut să-și repare rulota, dar Turul ne-a ocupat tot timpul.

Lombard părea să fie întruchiparea dezolării, de parcă el ar fi fost de vină pentru explozie. Totuși, când și-a dat seama că Steve era și el prezent, și-a schimbat comportamentul. Nu se aștepta să-l găsească la mine în cameră la ora aia. L-a salutat

înclinând din cap, mi-a spus că mă va revedea înainte să înceapă etapa și a ieșit în același fel în care a intrat.

— Bătrânul ăsta e din ce în ce mai nebun, frate. Când o să scapi de el? Nu face decât să te distragă.

— Bătrânul ăsta e motivul pentru care sunt azi aici. În plus, ai auzit și tu, rezervorul era defect, așa că nici să nu te gândești să-mi dai un bodyguard, pentru că n-o să accept. Asta chiar că mi-ar distruge concentrarea.

Am continuat să vorbim o vreme despre incident, dar apoi ne-am concentrat pe strategia pentru acea etapă. Era agitat. Era prima zi de munți înalți și, deși cățărările mai abrupte fuseseră planificate pentru zilele următoare, azi urma să avem o provocare unică: impozantul urcuș pe La Pierre Saint Martin, la finalul rutei, după aproape patru ore de traseu. Ultimii cincisprezece kilometri urmau să fie brutali, cu pante lungi, înclinate la mai mult de zece grade – tipul de pantă care te obligă să urci în viteza întâi cu mașina și pe care cicliștii o simt ca o lovitură în rinichi.

Primii o sută cincizeci de kilometri au trecut repede și fără probleme. Câteva echipe mai slabe, fără aspirații la podium, au profitat de această bucată lungă de drum pentru a încerca evadări lungi și agresive. Fără vreun mare elan, plutonul a trebuit să-și mărească viteza pentru ca distanța față de evadați să nu devină prea mare. Am fi preferat să nu ne consumăm prea tare înainte de a ajunge la proba dură care ne aștepta pe ultima porțiune de traseu.

Deși obosit, cea mai mare parte a plutonului a ajuns întreg la poalele marii coaste, însă imediat ce am început să urcăm pe La Pierre Saint Martin, sprinterii au început să se desprindă ca niște furnici de pe un băț pe care îl scutură cineva. Ne așteptam la un atac din partea lui Matosas, dar nu la un atac coordonat între cei trei rivali principali; mă rog, cei rămași în urma asasinului. Locotenenții

italianului, ai lui Paniuk și ai lui Medel au accelerat ritmul de la începutul urcușului, câștigând teren în fruntea plutonului: nu părea o strategie improvizată. La fiecare două sute de metri, unul dintre ei se băga în față și mărea viteza. Nenorociții se jucau cu noi, cele trei echipe se vorbiseră între ele!

La jumătatea urcușului, pe porțiunea cea mai dificilă, mai supraviețuiam abia zece. Cu trei kilometri înainte de finiș mai eram doar cinci: Steve, cei trei rivali ai săi și eu.

Rămași fără escorte, Matosas, Paniuk și Medel au făcut același lucru pe care îl făcuseră locotenenții lor: au acționat ca o singură echipă, câștigând mereu teren în frunte. De mai multe ori, trioul a încercat să scape de noi cu mișcări sinuoase într-o parte și în alta a drumului, dar de fiecare dată am răspuns atacurilor lor lipindu-mă de roata ultimului dintre ei. Mă temeam că Steve nu va fi capabil să se mențină în spatele meu în timpul acestor schimbări de direcție și de viteză, dar automatismele și ultimele lui rezerve de energie l-au ținut la câțiva centimetri de roata mea. Pedala fără să-i bage în seamă pe ceilalți cicliști, concentrându-se numai să nu piardă beneficiul cărării pe care i-o croiam. Știa că eu mă ocupam de restul.

Nu era ușor. În teorie, o accelerare bruscă ar fi trebuit să-i solicite mai mult efort celui din fruntea plutonului decât celui protejat, cu două sau trei poziții mai în spate, care trebuie doar să urmărească roata celui din față. Numai că organismul nu reacționează așa. Cel care accelerează subit ca să evadeze știe că va depune un efort suplimentar și se pregătește pentru asta; cel care încearcă să-l urmărească reacționează cu o secundă sau două întârziere și se vede obligat să-i ceară corpului său o sforțare instantanee de care de multe ori nici nu e în stare. Când atacatorul s-a distanțat cu trei sau patru metri, avantajul

urmăritorului dispare și breșa devine foarte greu de închis.

Se părea că cei trei se înțeleseseră asupra unui soi de semnal, pentru că la fiecare două sau trei înlocuiri, cel care era în frunte iniția de fapt un atac pe care ceilalți doi îl urmau cu promptitudine. Din fericire, am reacționat la timp de fiecare dată și am putut să le neutralizez ofensivele. În acel moment, furia era cel mai bun combustibil. Steve, aflat într-un fel de transă, răspundea automat mișcărilor mele ca și când o bară invizibilă ar fi unit roata mea din spate cu roata lui din față.

Când mai aveam un kilometru până la linia de sosire, am crezut că pericolul trecuse. Atacurile celor trei rivali ai noștri pierduseră din vigoare și așa părea că a considerat și Medel, care a decis să nu mai urmeze strategia, s-a ridicat în picioare pe pedale și a dat tot ce a putut. Presupun că spaniolul voia să câștige pe culmile Pirineilor care separă Franța de țara lui. După trecerea liniei de sosire, urma să fie deja pe pământ navarez. De data asta, Matosas și Paniuk nu l-au urmat. Eu încă mai aveam rezerve, mă menținusem pe urma celorlalți și aveam energia necesară să-l prind, dar acel atac era prea violent pentru Steve și am ales să-l las să plece. Mi-am imaginat-o pe Fiona dând din cap dezamăgită, cu mâinile în șold.

Imaginea m-a motivat să mă duc în fruntea cvartetului. Voiam să-l împiedic pe evadat să obțină un avantaj prea mare. Dacă urma să fiu laș, măcar să fiu un laș care dă dovadă de inițiativă. Cu două sute de metri înainte de finiș, Matosas și Paniuk s-au aruncat să obțină locul doi, să se desprindă de Steve și să beneficieze de secundele bonus pe care Turul le acordă primilor trei care ajung la final în fiecare etapă. Am privit către colegul meu: chipul lui era un monument de oboseală. Am rămas cu el și l-am tractat până la linia de sosire.

În acea zi, Medel s-a apropiat de lider cu patruzeci și opt de secunde, Matosas și Paniuk cu douăzeci și una – câștigurile lor nu erau de neglijat, dar în continuare digerabil. Nedigerabilă era strategia folosită de cele trei echipe ca să uneltească împotriva echipei Fonar. Dacă ar fi fost vorba de o pantă mai lungă și mai abruptă, daunele ar fi fost devastatoare și nici măcar nu era nevoie de o zi catastrofică pentru a schimba pozițiile de pe podium. Ar fi fost de-ajuns efectul cumulat a încă șase etape cu atacuri similare celor de azi.

Când am urcat în autocarul care ne-a dus la hotel, l-am găsit pe Giraud ieșit din minți. Directorul tehnic voia să reclame cele trei echipe rivale. Steve era la fel de furios. În ceea ce mă privește, găseam situația firească până la un anume punct: Medel, Paniuk și Matosas erau liderii unor echipe cu buget mai modest și locotenenți mai puțin cunoscuți decât cele trei puteri conduse de Steve, Oscar Cuadrado și Stark. Însă ieșirea surprinzătoare din competiție a cicliștilor de la Movistar și Batesman transformase aceste echipe în contracandidați, cu condiția să neutralizeze Fonar, adică exact ceea ce încercau să facă.

Am presupus că asta și intenționa asasinul: să-l transforme în campion pe unul dintre cei care își dezvăluiseră astăzi intențiile. Am refăcut în minte lista tehnicienilor celor trei echipe, șefii mecanicilor, sponsorii lor. Trebuia să fie unul dintre ei: nici Matosas, nici Paniuk, nici Medel n-ar fi avut vreo șansă să cucerească Parisul dacă n-ar fi existat circumstanțele care eliminaseră cinci sau șase cicliști cu șanse mai mari de reușită. Oricine ar fi fost responsabil de acele agresiuni o făcuse spre beneficiul unuia dintre cei trei. Și, în ciuda a ceea ce îi zisesem lui Steve, credeam că explozia rulotei Fionei se potrivea perfect cu această strategie. Dacă rezervorul de benzină ar fi fost plin, în seara aceea aș fi fost într-un pat de spital, nu într-unul de masaj. Ce e mai rău, n-aș fi

putut să-l protejez pe Steve pe munte în dimineața asta și Matosas ar fi fost acum îmbrăcat cu tricoul galben.

Din fericire pentru mine, cursa dramatică tocmai încheiată atrăsese atenția presei, care părea să fi uitat de explozia din noaptea precedentă: toate întrebările reporterilor pentru membrii echipei Fonar s-au axat pe înfrângerea suferită de Steve în fața celor trei cicliști care erau după el în clasamentul general. Nimeni, cu atât mai puțin mass-media, nu vrea ca învingătorul să fie deja stabilit la jumătatea cursei. Din cauza avantajului lui Steve și a colapsului lui Stark și al lui Oscar Cuadrado, Turul din acest an era în pericol să devină o cursă spălăcită, lipsită de orice fel de suspans, însă atacul din partea lui Medel, Matosas și Paniuk deschidea drumul către o nouă rivalitate și prevestea niște zile dramatice în etapele de munți înalți.

Același lucru care încingea presa îl copleșea și pe Steve. N-a mai adus vorba de explozia rezervorului de benzină sau de nevoia de a mă proteja. Noua provocare era prea teribilă pentru a fi ignorată.

— E un complot inacceptabil, judecătorii trebuie să facă ceva, a spus Giraud cu indignare.

Convocase o întâlnire cu toți sportivii și asistenții tehnici cu puțin timp înainte de cină, în autocarul principal.

— Sunt douăzeci și șapte de cicliști împotriva a noua, imposibil să concurăm așa. Trebuie să încercăm o alianță cu alte echipe, a propus Steve.

— Niciuna dintre echipele mai mici nu ne va ajuta. Mai mult, cred că se bucură de situație. Ar fi încântați s-o vadă pe puternica Fonar cum mușcă din țărână, am spus.

Încercam să invoc puțin bun-simț, deși m-am surprins chiar pe mine însumi când am luat cuvântul. De obicei tind să evit conflictele, mi se pare că solicită prea multă energie.

— Ar trebui cel puțin să depunem o plângere oficială. Nu e etic ca o bucată din pluton să comploteze împotriva liderului, așa ceva nu s-a mai văzut, a insistat Steve, surprins de rezistența mea neașteptată.

— Nici nu e ceva ce ar putea fi demonstrat, m-am opus. Pe șosea se fac tot felul de alianțe. În plus, cu sprintul lui final, Medel a concurat împotriva celor doi, ceea ce ar pune capăt oricărei acuzații că s-ar fi înțeles între ei.

— Am putea să ajungem la un acord cu ce a mai rămas din Movistar sau din Batesman, a intervenit Guido, portughezul. Cuadrado e pe locul șase; chiar și fără locotenenți, cu ajutorul nostru ar putea ajunge pe podium, iar asistența din partea lui ne-ar servi de minune pe munte. Englezii încă mai au vreo doi cățărători buni. Dacă îi sprijinim să câștige tricoul alb, am putea lega o alianță.

Tricoul alb îl câștigă cel mai bun tânăr sub douăzeci și cinci de ani. Unul dintre cicliștii de la Batesman era pe locul doi în categoria respectivă și era un pretendent serios la titlu.

Steve și Giraud și-au îndreptat privirea spre mine, așteptând un răspuns. În teorie, propunerea lui Guido părea logică, dar numai în teorie. M-am fâțâit în scaun, stânjenit, și am lungit pauza cât am putut.

— Să le ceri celor de la Movistar sau de la Batesman să ajute pe cineva de la Fonar să devină campion e același lucru cu a vrea ca Real Madrid să le dea o mână de ajutor celor de la Barcelona să câștige Champions League. De patru ani încoace Tururile Franței, al Spaniei și al Italiei se împart între cele trei echipe și dacă de data asta Movistar și Batesman nu pot concura în Tur, ultimul lucru pe care și l-ar dori cei rămași e ca învingătorul să vină de la Fonar.

— Și tu cu ce echipă ești? a spus Giraud, exasperat de obiecțiile mele.

— Eu sunt cu liderul și cred că azi am demonstrat asta acolo unde contează, pe munte, am răspuns.

M-am surprins pe mine însumi cu acel răspuns brusc și sfidător. Nu era deloc o idee bună să-l înfrunt pe Giraud: directorul tehnic deține toată puterea într-o echipă, iar al nostru o exercită cu aroganță, urcat pe piedestalul victoriilor lui anterioare. Francezul ar fi putut foarte bine să mă condamne în ziua următoare la teribila sarcină de a servi drept contact între pluton și mașina echipei, oferind apă și mâncare celorlalți colegi pe parcursul rutei, un rol ingrat de du-te-vino în ariergardă, pe care-l îndeplinesc de obicei membrii mai neînsemnați ai unei echipe, ca să nu mai vorbim de rolul decisiv pe care îl are Giraud la sfârșitul campaniei, când vine vorba de contractele pentru anul următor. Nici fizicul lui nu te îndeamnă să-l provoci: aduce cu Gérard Depardieu, asemănare pe care Giraud o accentuează printr-un abdomen impunător.

În general nu particip la ședințele de planificare a etapei, iar când totuși sunt prezent, nu îl confrunt pe director, așa că, atunci când fac vreo sugestie, aceasta e de obicei respectată. Deși Steve e, teoretic, liderul echipei, eu sunt strategul pe șosea, cel care decide dacă urmărim un grup care a ales să evadeze sau dacă rearanjăm echipa în pluton în cazul unei schimbări bruște a direcției vântului.

Dar e adevărat că, în ultimele zile, devenisem din ce în ce mai nerăbdător. Nu știam dacă pot să adun destul curaj sau cinism să-l trădez pe Steve în ce mai rămăsese din Tur, dar deja nu mai eram dispus să înghit rahatul lui Giraud sau să accept cerințe absurde pentru binele echipei.

Am tăcut tot restul ședinței, dornic să se termine odată. Ardeam de nerăbdare să aflu în ce stare era Fiona. Eu doar mă speriasem, dar ea își pierduse casa în care trăia jumătate din an. Am ieșit ca

glonțul imediat ce am terminat, am luat cina cât de repede am putut și am plecat s-o caut.

Îmi spusese că era în rulota lui Lombard, parcată la vreo cincizeci de metri de hotelul meu. M-am strecurat printre autocare și m-am apropiat de vehicul. I-am văzut pe fereastră, așezați, cu coatele sprijinite de masă și capetele aplecate de parcă s-ar fi rugat. Am presupus că despre mine șopteau, pentru că am simțit o oarecare rigiditate în felul în care m-au salutat, de parcă i-aș fi surprins în timp ce-și spuneau un secret de nedescris. Ce a zis Lombard apoi mi-a confirmat ipoteza.

— Ai fi putut să-l urmărești pe Medel, nu-i așa? Mai aveai energie din plin, mi-a reproșat, înainte să apuc să-l salut.

— Hai să nu vorbim despre asta. Nu acum, am protestat, mai mult obosit decât nervos.

— Potrivit calculelor mele, ai fi putut să reduci avantajul lui Steve la un minut, și să câștigi și etapa: prima etapă de Tur din viața ta!

Acum părea de-a dreptul indignat.

— Sigur ești mort de oboseală, mă gândesc că n-ai prea dormit azi-noapte, a intervenit Fiona în ajutorul meu.

— Da, sunt mort, am spus și am făcut o pauză.

Mi-aș fi dorit să fi folosit orice alt cuvânt. De-a lungul anilor am acumulat tot felul de talismane și ritualuri care să-mi aducă noroc pe șosea, dar să-mi fie frică să folosesc o anumită expresie nu mi se mai întâmplase.

— O să rămân să dorm aici zilele astea, mă primește domnul colonel, dar vin cu tine până la hotel să mă asigur că te bagi în pat, a spus Fiona și s-a ridicat.

Mi-am luat la revedere de la Lombard și am ieșit împreună în noaptea răcoroasă, sau mai bine-zis în ceea ce mi se părea o noapte răcoroasă, după ce suferisem la temperaturi de treizeci și două de grade în timpul zilei. Avantajul unei etape care se

termină în munți e că uneori echipa reușește să se cazeze într-o stațiune de schi, un loc în general singuratic, care vara are un climat mai plăcut decât al zonei înconjurătoare. Îmi pusesem o șapcă pentru a nu fi recunoscut, însă oricine m-ar fi văzut mergând în ritmul unui pacient care își târăște perfuzia și halatul pe un hol de spital ar fi știut că e vorba despre un ciclist profesionist.

— Stark va abandona mâine, nu mai e în stare să continue după ce i s-a întâmplat lui Fleming. Și Cuadrado ar vrea, dar nu-și permite, din moment ce s-a retras deja jumătate din echipă. Movistar trebuie să-și respecte obligațiile față de sponsori și deja au mai rămas doar patru din nouă.

Fiona găsea mereu o cale să afle secretele echipelor înainte ca acestea să iasă la lumină. Deși mecanicii fiecărei echipe concurează și ei cu rivalii lor, toți formează inevitabil o breaslă cu informațiile care circulă între ei ajung mai devreme sau mai târziu la Fiona, regina acestei frății. Care, însă, avea să-mi dezvăluie un secret și mai important.

— Matosas a fost amenințat de Lavezza: dacă nu termină între primii trei, îl dau afară la sfârșitul sezonului.

Deși ea n-a dat o importanță atât de mare acestor vorbe, mie mi s-a părut o informație explozivă. Echipa Lavezza îl strângea pe Matosas cu ușa, căci acea cerință aceea nu era decât un motiv să-l dea afară. Ei știau că nu are nici cea mai mică șansă să ajungă printre primii în Paris. Asta, desigur, dacă nu cumva ar fi reușit să se descotorosească de duzina de cicliști din fața lui. Concluzia era evidentă: Matosas și apropiații lui erau vinovați de tragediile Turului! Oare Fiona știa asta?

— De ce îmi spui toate astea? Aproape niciodată nu-mi dai informații despre alte echipe.

Într-adevăr, doamna inspector-șei se asigura că nu abuza de poziția ei ca să-mi ofere vreun avantaj

asupra adversarilor mei.

— În primul rând, pentru că informațiile astea nu au ieșit de la mine din birou și nu încalc nicio clauză de confidențialitate. În al doilea rând, pentru că văd o șansă unică pentru tine, și pot să spun că și pentru viitorul ciclismului. Ți-au mai rămas trei ani buni, ceea ce înseamnă că încă mai ai șansa să poți scoate la iveală liderul pe care-l ai în tine. Nu trebuie decât să-l învingi pe Matosas ca să te urci pe podium. Lavezza o să-ți ofere poziția de lider anul viitor.

— Asta dacă Matosas nu se descotorosește de mine înainte.

— Și tu crezi că pe-aici bântuie un asasin?

— Tu nu?

După ce am întrebat-o, nu m-am putut abține să nu privesc peste umăr și să scrutez întunericul care ne înconjura. Deși era o noapte înstelată și luna abia dacă se vedea, mi s-a părut că ne urmăresc două figuri.

— Încă nu știu ce se-nvârte pe-aici, dar da, se petrece ceva ciudat, a acceptat ea, îngândurată.

— Sigur e Matosas, tocmai mi-ai spus motivul, iar faptele îi sunt clare. Deja e pe locul doi în clasament!

— Nu te pripi, sergent Moreau.

— Știi de comisar? am întrebat-o speriat, în timp ce intram în hotel.

În ciuda oboselii, am grăbit pasul ca să las în urmă cele două umbre pe care le văzusem, deși acum nu mai eram sigur dacă nu cumva erau doar niște copaci legănați de vânt sau o altă fantasmă a paranoiei mele galopante.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, pereții au urechi aici, a răspuns în șoaptă. Odihnește-te, mâine ai o etapă de munți înalți.

Apoi, după o pauză, a adăugat cu un surâs:

— Și o nouă șansă.

„Pereții au urechi, dar nu numai aici”, m-am gândit. De unde știa ea cum mi se adresa comisarul

atunci când voia să obțină ceva de la mine? Conversațiile cu polițistul se desfășuraseră mereu în privat.

M-am uitat la Fiona cu atenție: era atât de secretoasă încât uneori aveam impresia că împart patul cu o necunoscută. Erau atâtea lucruri pe care nu le știam despre iubita mea încât mereu mă lua prin surprindere vreo cugetare a ei, într-unul dintre rarele momente în care intimitatea noastră deschidea breșe în firea ei retrasă. Chiar când credeam că înțelesesem cine era, ea reușea să-mi arate o nouă fațetă care făcea praf imaginea pe care în sfârșit o construisem.

Cu toate astea, nu-mi imaginasem niciodată o versiune a Fionei care să fie capabilă să comploteze pe la spatele meu. Dimpotrivă, credeam că e o persoană care nu putea să mintă sau să-și îndulcească părerile ca să evite un conflict și, cu atât mai puțin, să înșele. Era cinstită și directă, nemiloasă dar dreaptă. Sigur exista o explicație rațională și inofensivă pentru comentariul acela: era de-ajuns s-o confrunt și s-o rog să-mi spună sincer tot ce știa despre conversațiile mele cu comisarul și cum reușise să afle.

Nu am făcut-o.

— Rămâi cu mine, nu mai pleca acum, am rugat-o când am ajuns în cameră.

Mă temeam de pericolele care ar fi putut s-o pândească pe scurtul drum de întoarcere. Ea mi-a interpretat rugămintea ca pe o încercare de a o seduce. Nu a răspuns, pur și simplu a început să se dezbrace. Chiar dacă evitam să facem sex pe durata unor probe atât de epuizante cum era Turul, nu ne abțineam de la mângâieri când rămâneam singuri. Am încălcat regulamentul echipei a doua noapte la rând, dar nu ne-a păsat.

Cu fața îngropată între sânii ei pistruiați, am avut un somn adânc și relaxat în noaptea aceea. Înainte să adorm, am recapitulat cele două liste:

cea a suspecților, acum în frunte cu Matosas, și cea a clasamentului general. Jumătate dintre nume apăreau pe amândouă.

Clasament general, etapa 10

1 Steve Panata 35:56:09
„Fratele meu, tot mai aproape de al cincilea lui tricou galben”.

2 Alessio Matosas +1’21”
„Suspectul principal”

3 Milenko Paniuk +1’44”
„Aliatul lui Matosas”.

4 Marc Moreau +1’47”
„Sunt pe locul patru!”

5 Pablo Medel +1’48”
„Aliatul lui Matosas”.

6 Óscar Cuadrado +2’58”
„Nu mai are echipă ca să se poată menține aici”.

7 Luis Durán +3’01”
„Slab”.

8 Peter Stark +4’12”
„Va abandona în curând”.

9 Serguei Talancón +4’16”
„Nicio șansă”.

10 Viktor Radek +5’26”
„Păcat de fața lui dacă nu e el asasinul…”

ETAPA 11

Cum să-l demasc pe Matosas? Acționa și el sau era o conspirație care să-l scoată campion? Era greu de crezut că italianul ar putea fi un asasin. Era un tip amabil, glumeț și zâmbitor; avea genul acela de simț al umorului care destinde atmosfera și îi face pe cei din jur să se simtă mai bine. Mi-am adus aminte de gesturile sportive de care dăduse dovadă pe șosea și am ajuns la concluzia că nu putea fi el asasinul pe care-l căutam.

Apoi m-am gândit la Conti, locotenentul lui principal, și la Ferrara, șeful mecanicilor, niște tipi duri din sudul Italiei, trecuți prin copilării feroce și barbare, pe care în alte circumstanțe nu mi-ar fi fost greu să mi-i imaginez făcând parte din Camorra sau vreo altă grupare mafiotă din jurul Mediteranei. În plus, uciderea lui Fleming în cadă nu fusese scopul inițial, ci rezultatul unei lupte scăpate de sub control. În alte circumstanțe, englezul ar fi supraviețuit atacului cu o simplă fractură care l-ar fi eliminat din Tur, dar nu i-ar fi luat viața, o situație asemănătoare celei în care se aflau celelalte victime. Dacă era să privesc lucrurile așa, poate că Matosas chiar acceptase un plan care consta în a împărți câțiva pumni ca să-și poată deschide calea spre o victorie în Paris și să evite astfel o concediere umilitoare. Da, totul avea sens: asasinii Turului erau Matosas și anturajul lui.

Mi-am imaginat expresia surprinsă pe care urma s-o afișeze comisarul când aveam să-i dezvălui identitatea celor vinovați de tragediile din ultimele zile. Știam că Favre insista să mă numească „sergentul” Moreau într-un fel de batjocură. De fapt, pentru el nu eram decât un ciclist, iar trecutul meu militar i se părea o impostură. Acum sigur urma să fiu privit cu alți ochi. Timp de câteva momente, am anticipat sentimentul plăcut pe care urma să-l am când mă voi răzbuna. Nu știam cât

de dificil ar fi fost să se dovedească vinovăția italienilor, dar asta era deja treaba poliției. Până una-alta, eu îmi făcusem datoria cu vârf și îndesat.

Fiona a ieșit din camera mea în zorii zilei. Încă era devreme și cursa urma să înceapă abia la unu după-amiază. Dacă m-aș fi grăbit, aș fi putut să vorbesc cu comisarul înainte să înceapă pregătirile pentru etapă și aș fi putut să-i cer să-i supravegheze îndeaproape pe suspecți ca să-i împiedice să mai comită o altă crimă. Mi-ar fi plăcut să-l convoc și pe Sam Jitrik, patronul Turului, ca să-l pun la curent cu noutățile, dar el, spre deosebire de comisar, nu-mi oferise niciun număr de contact și nici nu-mi ceruse să-l sun dacă obțineam vreun rezultat. Încă îmi aminteam cum mă implorase, cum invocase responsabilitatea mea de a proteja Turul Franței cu orice preț, în calitate de ciclist și de patriot. Aș fi vrut să-i ascult cuvintele de mulțumire pentru contribuția mea la demascarea celor care îi amenințau mult iubita instituție.

Am stăruit cât am putut de mult asupra imaginii diverselor manifestări de recunoștință din partea colegilor mei pentru că participasem la rezolvarea cazului. Puțini urmau să se exprime în cuvinte, însă m-ar fi privit cu coada ochiului și ar fi tăcut respectuos când aș fi trecut printre ei. Sau poate că, din motive care depind de protocoalele poliției, detaliile investigației n-ar fi fost dezvăluite niciodată. Nu conta, organizatorii Turului și autoritățile aveau să afle și urma să mă asigur că și Fiona va fi printre aceștia. Asta mi-ar fi oferit o pauză de la presiunea pe care o exercita asupra mea și m-ar fi ridicat la înălțimea așteptărilor ei. Sigur m-ar fi privit cu alți ochi. Poate că n-am câștigat nicio etapă și cu atât mai puțin un loc pe podiumul final, însă amândoi am fi știut că realizările mele erau mult mai importante.

— Matosas e vinovatul, sau echipa lui, sau ambele variante, l-am asigurat pe comisarul Favre

patruzeci de minute mai târziu.

Ne aflam în camera mea, unde urcaserăm la scurtă vreme după micul-dejun. Decorul nu era deloc la înălțimea importanței revelației mele: geamantane desfăcute ca niște pântece eviscerate, prosoape aruncate peste tot, unguente și zeci de cutii de suplimente alimentare deschise și împrăștiate prin toată camera. În fiecare noapte eram cazați la alt hotel, așa că niciunul dintre noi nu se deranja să folosească sertarele sau dulapurile, pur și simplu cotrobăiam prin bagaj ca să extragem ce aveam nevoie.

— E unul dintre suspecții mei, a răspuns Favre precaut, aruncând o privire plină de reproș în jur.

— E disperat. Am aflat că echipa lui o să-l dea afară dacă nu urcă pe podium la Paris. Asta ar însemna să se retragă înainte de vreme, să-și piardă sponsorii și, probabil, să fie dați afară și doi sau trei dintre cei mai apropiați colegi de echipă. Lavezza e una dintre puținele echipe care n-a fost victima niciunui atac, iar retragerile altor ciclișți din circuit o fac pretendentă la titlu. Dacă Turul s-ar termina azi, ar avea asigurat unul dintre primele trei locuri.

Comisarul m-a privit cu atenție. Și-a tras capul înapoi fără să-și ia ochii de la mine, de parcă ar fi încercat să citească un bilet fără ochelarii de apropiere. Încă o dată, am simțit cum mă analizează. Privirea lui de detectiv mi-a stârnit îndoieli: acum, cazul împotriva lui Matosas mi s-a părut mai puțin convingător, mai degrabă o simplă supoziție.

— Cu toții vreți să urcați pe podium, m-a contrazis Favre.

— Câțiva din anturajul lui Matosas au un trecut întunecat, tulbure. Lumea din circuit crede că au avut legături cu Mafia în tinerețe, nimeni nu vrea să se pună cu ei. N-ar fi absurd să ne gândim că au avut parte de ajutor ca să-și ducă planul la bun sfârșit, am îndrăznit.

Mi-am dat seama dintr-odată că începusem să vorbesc ca un personaj dintr-un serial polițist, în încercarea mea de a fi convingător. Atitudinea comisarului în urma dezvăluirii mele era foarte departe de recunoștința pe care mi-o imaginasem.

Din contră, suspiciunile lui începeau să mă facă să mă simt ca un turnător, și încă unul demn de nu prea mare încredere.

— Ar avea motiv și ar avea mijloacele, a recunoscut în cele din urmă, după o lungă pauză. Voi verifica antecedentele celor din echipa lui. Altceva?

— Deocamdată nu, am răspuns, de parcă aș fi fost în stare să mai descopăr încă un mister ziua următoare.

Am hotărât să-l întreb, pe același ton profesionist:

— Există vreo noutate în legătură cu analiza rezervorului de benzină?

— Există un raport, însă nu e final, a răspuns de-abia perceptibil.

Privirea lui îmi transmitea un mesaj categoric: „Nu exagera!”

— Și ce spune raportul, domnule comisar? am exagerat eu.

— Practic, că era un rezervor vechi, dar producătorul spune că e imposibil să explodeze fără influența unui factor extern. Ne-a asigurat că nu s-a mai întâmplat niciodată. O să aflăm mai multe când termină experții de analizat fragmentele și o să ne dăm seama dacă există urme de substanțe străine. Până atunci, îmi mențin ipoteza: a fost un atentat.

Am încheiat ședința și am stabilit să ne vedem în douăzeci și patru de ore, apoi m-am dus la întâlnirea matinală a echipei. Ziua aceea era a doua de munți înalți, cu urcușul teribil pe legendarul vârf Tourmalet: șaptesprezece kilometri în pantă, cu o înclinație medie de 7,3 grade, iar înainte de asta trebuia să parcurgem cei doisprezece kilometri

până în vârful Aspin. Pentru cățărători, o zi mult mai solicitantă decât cea dinainte. Dacă cei trei rivali ai lui Steve ar fi decis să ne atace, puteau să ne facă praf.

Cu toate astea, aveam un as în mânecă. Coborârea vârfului Tourmalet e aproape la fel de legendară ca urcușul dar mult mai periculoasă: treizeci de kilometri în cădere liberă pe drumuri precare, niște terase spre abis, peste care zburăm cu mai mult de șaptezeci de kilometri la oră. Nu e nimeni pe lume care să coboare cu aceeași îndemânare cu care o face Steve și mulți cicliști s-au accidentat încercând să țină pasul cu el. Eu însumi, chiar dacă am exersat mii de ore alături de el în cadrul antrenamentelor noastre solitare, îl pierd de multe ori din câmpul vizual pe toboganele acelea interminabile. Colegul meu ar fi fost în stare să compenseze pentru vreo daună suferită în timpul urcușului, cu condiția să fie de numai câteva secunde.

Ne-am dat seama la scurtă vreme după începerea etapei că planul rivalilor noștri era identic cu acela din ziua anterioară. Urcușul pe Aspin a destrămat plutonul: echipele lui Matosas, Paniuk și Medel și-au epuizat locotenenții în graba lor de a-i obosi pe ceilalți cicliști, mai ales pe cei de la Fonar. Ritmul a fost infernal încă de la început. Când am ajuns la poalele vârfului Tourmalet, nu mai eram decât vreo doisprezece; de atunci încolo, viteza s-a stabilizat și o vreme nimeni nu a mai rămas în urmă.

La început, am crezut că absența atacurilor se datora prudenței sau unei strategii, dar mai târziu am descoperit că era de fapt din cauza oboselii. Multiplele atacuri din ziua precedentă își spuneau cuvântul, mai ales în cazul lui Matosas și al lui Medel. Urcam atât de lent încât am putut examina liniștit chipul italianului și pe cel al lui Conti, sumbrul său locotenent: li se citea vinovăția pe față, sau cel puțin așa mi s-a părut. În loc să-l

avantajeze, fața de copil al lui Conti părea cea a unui psihopat din filme. L-am examinat cu asemenea insistență încât, până la urmă, ucigașul cu față de copil și-a dat seama și mi-a răspuns privirii ridicând din sprâncene, de parcă mă întreba ce voiam. N-am putut să nu mă înfior imaginându-mi-l pe Fleming în cadă.

Oboseala rivalilor noștri a fost evidentă când, la cinci kilometri distanță de culmea Tourmaletului, au început în sfârșit să ne atace. Azi nu mai aveau puterea de care dăduseră dovadă cu o zi înainte. Se opreau din pedalat înainte să înceapă un atac și se așezau cu zece metri mai în față, cu aceeași lipsă de chef de care dă dovadă un cuplu căsătorit de treizeci de ani în timpul ritualului săptămânal de împerechere. Cu toate astea, atacurile lor au dus la eliminarea altor patru cicliști.

Puțin mai sus, Steve a ajuns la concluzia că nu avea de ce să se teamă, iar cu doi kilometri înainte de vârf mi-a spus să mă depărtez dacă aveam forță.

— Te-ajung din urmă la coborâre și ne distanțăm de toți ăștia, mi-a spus.

Propunerea lui era pe dos față de instrucțiunile lui Giraud, pentru că îl lăsa expus și lipsit de ajutorul meu în cazul unui atac din partea celorlalți cățărători pe ultima porțiune a muntelui. Totuși, avea dreptate: oboseala celorlalți excludea posibilitatea unei amenințări. Ritmul în care urcam era lamentabil, iar adversarii noștri păreau să o ducă și mai rău decât noi. De atât aveam nevoie: chiar dacă ești epuizat pe munte, când vezi că rivalii tăi sunt într-o stare și mai proastă simți cum te învigorează un val de adrenalină.

Mi-am dat seama de asta în momentul în care am început evadarea. M-am plasat în spatele lui Medel și al lui Paniuk, care erau în frunte, am așteptat o curbă, am schimbat treapta de viteză și am țâșnit dintr-odată. Cei doi rivali au observat că liderul nu participa la evadare și m-au lăsat să trec. Deși în acel moment ocupam locul patru și, cu

evadarea mea, i-aș fi putut ajunge în clasamentul general, niciun lider de echipă nu se teme de un locotenent. Știe că, mai devreme sau mai târziu, antrenorul lui va fi nevoit să-l sacrifice. Niciunul dintre ei nu se afla acolo ca să câștige etapa, ci ca să-l distrugă pe Steve. Nu le păsa prea mult de mine.

A fost o eroare monumentală din partea lor, deși de înțeles. Nu mai încercasem un atac de unul singur de mulți ani așa că nu aveau un punct de referință după care să mă evalueze. Știau că sunt un cățărător înnăscut, a cărui funcție fusese până atunci să-și protejeze liderul de echipă. Niciodată nu am putut să urc un munte în alt ritm decât cel al lui Steve, care se afla în trena mea. Acum, eliberat de această sarcină, am accelerat pe pante cu o înclinație de opt sau nouă grade, cu inima plină de bucurie. Când am ajuns în vârf, tabela unei motociclete m-a informat că reușisem să reduc intervalul de timp dintre mine și urmăritorii mei cu aproape trei minute. Poate că Fiona avea dreptate.

Nu l-am așteptat pe Steve când am început să cobor. Dacă informațiile erau adevărate, în momentul acela eram efectiv liderul Turului Franței în clasamentul general – o senzație îmbătătoare, chiar dacă temporară. Am coborât cu o viteză aproape sinucigașă, hotărât să reduc distanța cu orice preț: de vreo două ori, roata bicicletei a atins pietrișul de la marginea șoselei, la câțiva centimetri de abis. Știam că de la sfârșitul coborârii mai erau șase kilometri până la linia de sosire, ultimii care trebuiau urcați, într-o pantă ușoară, și că urmăritorii mei disperați vor lucra în echipă ca să reducă avantajul pe care-l voi avea față de ei.

Nu știu ce-a făcut Steve, dar atunci când am ajuns la șoseaua plată care ducea către ultima scurtă cățărare până la linia de sosire aflată în Cauterets colegul meu mă ajunsese din urmă. Dacă evadarea mea a fost lăudabilă, felul în care s-a

distanțat Steve de rivalii noștri era o adevărată realizare. Poate că, până la urmă, Fiona se înșela.

Am urcat împreună ultimii kilometri făcând schimb de locuri. Cu două mii de metri înainte de finiș, Steve s-a poziționat în față. S-a împins de parcă ar fi încercat să mă lase în urmă și am presupus că voia să profite de cele zece secunde bonus acordate primului loc, pe lângă adăugarea unei noi victorii de etapă în palmares. Eu m-am lipit de roata lui, rumegând cu acreală rolul ingrat de locotenent. Chiar și acum, pe aceste ultime pante, aș fi putut să-l învinge pe Steve în sprintul final, dacă-mi propuneam. Totuși, mi-am amintit cu resemnare că nu acesta era rolul meu.

M-am întrebat dacă faptul că, încă o dată, cedam în fața lui Steve însemna că aș fi putut s-o pierd pe Fiona. Niciodată nu m-am simțit suficient de bun ca să-i fiu partener. De-a lungul anilor ajunsesem să am un oarecare succes la femei, dar niciodată la cineva ca ea. Insistența ei de a mă transforma în cel mai bun ciclist din circuit mă făcea să mă gândesc că poate dragostea ei izvora din această convingere: pentru o persoană a cărei viață se învârte în jurul bicicletei, acesta ar fi fost un motiv suficient să respecte, să admire și în cele din urmă să iubească pe cineva. Însă ce s-ar fi întâmplat dacă rămâneam pe locul al doilea, ca acum? Cât de dezamăgită ar fi fost? Ar fi dispărut din viața mea la fel de brusc cum apăruse?

Eram atât de absorbit de aceste gânduri lugubre încât Steve a trebuit să-mi facă semn cu brațul: abia atunci mi-am dat seama că se dăduse la o parte, cu o sută de metri înainte de finiș.

— E numai a ta, campioane, mi-a spus cu o expresie amuzată.

Nu am răspuns. M-am îndreptat spre linia de sosire ca glonțul și am trecut-o cu brațele ridicate spre cer, obținând prima mea victorie de etapă în cadrul Turului. Pe parcursul acelor ultimi metri, fanii, câteva mii, au fluturat steaguri prin fața mea.

Abia atunci mi-am amintit că era 14 iulie, sărbătoarea națională. Uitasem complet pe parcursul zilei, prins între sarcinile de ciclist și cele nou-primite, de detectiv. Următoarele patruzeci de minute am plutit pe un nor de confuzie, între felicitări și săruturi de la asistenți, microfoane agasante, interviuri exaltate și inevitabilele teste antidoping.

Când am ajuns la autocar, l-am găsit pe Giraud euforic. Faptul că echipa Fonar ocupa locurile unu și doi în clasamentul general, chiar dacă provizoriu, însemna o victorie pentru el, mai ales că era o situație care nu se petrecea decât arareori. După festivitatea de premiere a etapei, s-a dat mare în fața jurnaliștilor adunați lângă vehicul, dar apoi, odată ce am început drumul înapoi spre hotel, l-am văzut cum s-a apropiat de locul lui Steve și i-a șoptit câteva cuvinte. Deși nu am auzit ce a spus, îl cunoșteam destul de bine cât să-mi dau seama după gesturi că era contrariat. Câteva minute mai târziu, am aflat de ce.

— Nu i-a plăcut deloc că te-am lăsat să ajungi primul, mi-a spus Steve când am rămas singuri după cină. Că sponsorii, că ăia, că ăilalți. Nu-l băga în seamă, a fost incredibil să te văd câștigând etapa.

Am vrut să-i spun că mă lăsase să trec primul numai pentru că eu cedasem înainte și nu-l atacasem, dar i-am mulțumit în loc să-l corectez.

— Cine-ar fi crezut, acum zece ani, când dădeam de pământ cu bețivii de prin barurile din Catalonia? mi-a răspuns, fără să acorde prea mare importanță recunoștinței mele. Dacă avem grijă de tine, am putea să urcăm pe podium împreună în Paris, a concluzionat fericit.

„Dacă eu am grijă de tine, tu ai putea să urci pe podium în Paris!” am gândit. În plus, din câte-mi aduceam aminte, el nu reușise niciodată să dea cu cineva de pământ prin baruri, indiferent dacă respectivul era treaz sau beat, dar expresia

încântată a colegului meu m-a înduioșat. Bucuria pe care o simțea de pe urma succesului meu era veritabilă; eu eram nedrept. Zâmbetul larg al lui Steve și fericirea lui exuberantă nu mă lăsau niciodată rece. În plus, când spunea că trebuie să aibă grijă de mine, Steve vorbea, mai degrabă, despre strategia echipei decât să aibă atitudine condescendentă față de mine. Mi-am amintit de Jaguarul *coupé* cu care apăruse la ușa mea la trei săptămâni după ce câștigase al doilea lui Tur. Lăudase îndelung motorul și interiorul îmbrăcat în piele și mă obligase să mă așez în scaunul pasagerului ca să-mi arate eleganța tabloului de bord. Când își dăduse seama că mă săturasem să-l aud cum se dă mare – ceva ce părea că-și pusese în gând –, întinsese mâna și-mi oferise cheile, legate cu o panglică verde cu fundă. Era în extaz, mai bucuros să mi le ofere decât fusesem eu să le primesc.

— Crezi că Giraud o să mă lase să ajung în viață la Paris? am întrebat, amețit de optimismul lui.

Îmi era clar că, dacă atacul vreunuia dintre rivalii noștri ar fi pus în pericol poziția de lider a lui Steve, directorul de la Fonar m-ar fi obligat să reacționez în apărarea lui, chiar dacă efortul m-ar fi doborât pe ultima porțiune a unui versant. Dacă s-ar fi întâmplat așa ceva, aș fi putut să pierd zece sau cincisprezece minute și să mă rătăcesc undeva la coada clasamentului general.

— Matosas și Medel par obosiți, a răspuns Steve prudent.

Era limpede că nici el nu voia să-și riște șansele de a câștiga cel de-al cincilea lui Tur.

L-am privit cu dezamăgire. Mă așteptasem la altă atitudine din partea lui: să-mi spună să nu ne dăm bătuți, să ne revoltăm împotriva planurilor lui Giraud și să ne jurăm unul altuia, așa cum o făcuserăm cu doisprezece ani în urmă, că vom ieși victorioși împreună, fără să ne pese de consecințe. Generozitatea lui condescendentă m-a făcut să mă

gândesc la un proprietar al unei plantații, mândru de sclavul pe care-l laudă pentru că a învățat să citească.

Steve mi-a simțit dezamăgirea și a făcut ceva care m-a luat prin surprindere: m-a îmbrățișat fără să zică un cuvânt. Încă o dată, reacția lui m-a înduplecat. Mi-am zis din nou că eram nedrept față de el. Pretențiile lui Lombard și ale Fionei îmi distorsionaseră percepția asupra ordinii naturale a lucrurilor. Un locotenent este mereu în serviciul liderului lui – el avea dreptate. Asta era logica după care funcționa Turul: lăsau să plece de la start o sută nouăzeci și opt de cicliști, dar mai apoi aveau grijă că nu mai mult de zece să-și dispute tricoul galben. Echipa fusese recrutată și organizată cu scopul de a-l face campion pe Steve și el însuși era prizonierul acestui plan.

Ne-am despărțit fără să ne mai spunem multe. Am încercat să mă detașez de tristețea care m-a însoțit pe drumul spre camera mea. Ziua aceea, când în sfârșit câștigasem o etapă de Tur, ar fi trebuit să fie cea mai fericită din viața mea de ciclist, și totuși mă simțeam jalnic. Un locotenent n-ar trebui să simtă dulceața victoriei din același motiv pentru care un copil dintr-o tabără de refugiați n-ar trebui să cunoască gustul unei prăjituri cu ciocolată.

Nici măcar Fiona nu m-a putut scoate din starea aceea mizerabilă. Mesajului ei – „Vino la rulota lui Lombard, îți sărbătorim victoria” – i-am răspuns cu un laconic „Foarte obosit. Mâine”. Nu numai că eram epuizat, dar nu voiam să văd pe nimeni și cu atât mai puțin pe Fiona. Ultimul lucru despre care voiam s-o aud vorbind era prăjitura cu ciocolată.

Comisarului nu putea să-i pese mai puțin de dorințele mele. Mă aștepta în fața ușii de la cameră: cele două chiștoace pe care le stinsese pe jos demonstrau că nu avea printre priorități nici buna purtare, nici propria sănătate și cu atât mai

puțin odihna mea. A intrat în cameră fără să-mi ia în seamă protestele.

— Vreo noutate, sergent? a întrebat distrat în timp ce scruta dezordinea din cameră, până când privirea i s-a oprit pe conținutul unui geamantan deschis.

— Niciuna, am răspuns, deranjat de intruziune, și m-am aruncat pe pat, resemnându-mă cu prezența lui.

— Cum adică niciuna? Sunteți pe locul doi în clasament. Oricine ar putea spune că asasinul încearcă să ajute echipa Fonar.

A spus acel ultim cuvânt pe un ton ironic, ca pe o glumă, și a mai și încercat un zâmbet, un rictus care mi-a amintit de o baracudă. Totuși, avea privirea fixată pe fața mea, așteptând să vadă ce reacție vor provoca cuvintele lui.

— Vă rog, nu-mi spuneți că acum eu sunt suspectul principal! am răspuns pe același ton ironic, de parcă i-aș fi continuat gluma.

Nici eu nu mi-am dezlipit privirea de pe fața lui, în așteptarea unui răspuns.

— În esență, nimeni nu e cu adevărat suspect, dar nici dincolo de orice bănuială. Nu putem să eliminăm pe nimeni. Dacă ar fi după mine, aș avea două sute de suspecți, plus echipele lor de asistenți. Chiar dumneavoastră ați zis: „Fiecare ciclist duce propriul lui război și e dispus să moară pentru el”, nu-i așa? mi-a aruncat în față, cu blestemata lui de jumătate de zâmbet pe față.

M-am gândit că aștepta să-mi poată întoarce împunsătura de câteva zile încoace.

— Și cum rămâne cu faptul că eu sunt omul dumneavoastră infiltrat în pluton?

— Bine, atunci hai să zicem că rămânem la o sută nouăzeci și șapte de candidați, a cedat Favre, deși cu siguranță unii sunt mai suspecți decât alții.

— Ați găsit ceva despre colegii lui Matosas? Legăturile lor cu Mafia?

— Mmm. Nimic concludent, a răspuns, înclinând capul în timp ce-și mișca buzele în semn de dispreț.

Folosise aceeași expresie când vorbise despre rezervorul de benzină. Am presupus că nu mi-ar fi zis nimic nici dacă ar fi descoperit ceva concludent.

— Ei bine, eu v-am confirmat că Matosas va fi dat afară la sfârșitul sezonului. Numai o victorie în Tur i-ar salva pe el și pe coechipierii lui de la stâlpul infamiei.

De fapt, nu confirmasem nimic, ci doar luasem de bună informația primită de la Fiona; întotdeauna ea avea informații bune. În plus, voiam să-i arăt comisarului că eu eram dispus să-mi împărtășesc descoperirile, spre deosebire de el.

— Și Giraud? Cât e de disperat? Să știi că și eu am auzit ceva. Sponsorii lui Steve din Statele Unite s-ar simți mai în largul lor cu un director tehnic american, deși echipa e franceză cu numele. Se spune că deja au fost luate în considerare câteva persoane pentru sezonul următor. La fel ca în cazul lui Matosas, numai o victorie în Paris l-ar putea salva. Cel puțin așa crede el, mă gândesc.

Nu știam dacă informațiile lui Favre erau corecte, întrucât nu auzisem nimic de acest fel până atunci, dar era adevărat că Giraud păruse mai agitat și mai nervos în ultimele zile. Însă același lucru l-aș fi putut spune despre el în timpul oricăruia dintre marile tururi la care participasem sub comanda lui. Mi-ar fi plăcut să-i povestesc comisarului ce ticălos era tehnicianul meu, sau să-i spun că-l credeam în stare de orice pentru a evita un eșec. M-am stăpânit din cauza unui acces de loialitate față de Fonar și, prin extensie, față de Steve. Dacă aș fi acceptat că poziția noastră în clasament era rezultatul unor planuri criminale, aș fi trădat eforturile întregii echipe și, într-un fel, aș fi stârnit bănuieli. Dacă într-adevăr Giraud avea vreo legătură cu atentatele, Steve și cu mine, cei

doi beneficiari ai acțiunilor lui, trebuia să ne dovedim nevinovăția.

M-am întrebat din nou care era adevăratul motiv al vizitei comisarului. Dacă eu eram suspect, intruziunea polițistului era, practic, o razie. Favre a părut să confirme asta prin ce a făcut în continuare. S-a apropiat de noptieră și a luat unul dintre flacoanele de suplimente deschise. A citit eticheta de pe spate și a mirosit conținutul, de parcă voia să se asigure că cele două coincid. Mi-am adus aminte că una dintre victime fusese drogată. Favre se comporta ca și când s-ar fi așteptat să găsească otrava la mine pe masă.

— Mă întreb dacă am ajuns la vârsta la care ar trebui să încep să iau suplimente, a spus gânditor.

Apoi, întorcându-se către mine, a adăugat:

— Ce spuneați despre Giraud?

Eu nu spusesem nimic despre Giraud, deși gândisem foarte multe. Modul de abordare al lui Favre începea să mă neliniștească. Mi-am adus aminte de ușurarea pe care o simțisem la prima lui vizită, când îmi dădusem seama că nu era un agent al agenției antidoping. Azi mi-aș fi dorit să fi fost. Mai bine asta decât un ogar care adulmecă sânge.

— Giraud a fost mereu același, exigent și disciplinat. Nu văd nimic schimbat la el. Și, în orice caz, de când cu toate accidentele și tragediile, e îngrijorat în privința lui Steve. Deja știe că organizatorii Turului au chemat poliția. Se teme că sportivii lui ar putea deveni victime ale asasinului, și pe bună dreptate.

— Îngrijorat? În ce fel îngrijorat?

„Iarăși ogarul!” mi-am zis. Nu putea să-și ascundă reacțiile. Nările i se deschideau și i se închideau ca niște ecluze. Mi-am dat seama imediat ce greșeală făcusem. Nu puteam să-i ofer nimic lui Favre – transforma cea mai mică informație într-un os de ros.

— Numai în sensul în care ne cere să fim precauți, să evităm riscuri inutile. Ne-a avertizat că

există un individ periculos care umblă liber pe aici.

Directorul echipei nu spusese nimic de acest fel, dar cu siguranță vorbise cu Steve despre asta. Sau îmi imaginam eu că i-ar spune ceva de genul ăsta. În momentul acela eram dispus să zic orice ca să scap de prezența polițistului. Eram pe punctul de a aduce vorba despre Matosas, dar m-am abținut. Favre ar fi putut să creadă că încercam să-i distrag atenția incriminându-i pe alții.

— Vă rog să fiți cu ochii pe Giraud în următoarele zile, deocamdată e suspectul principal, a spus, îndreptându-se în sfârșit spre ușă și încercând din răsputeri să se poarte ca un coleg amabil. Bine, și Matosas la fel, dar de el mă ocup eu. Poziția pe care o aveți în cadrul echipei Fonar e de o valoare inestimabilă momentan, ar fi mai bine să nu vă distrageți cu alte lucruri.

Instrucțiunile acelea nu mi-au îmbunătățit părerea despre comisar. Acum, din omul lui din interiorul plutonului devenisem omul lui din interiorul echipei Fonar. Bastardul acela, cum i-ar fi zis mama, îmi cerea să-mi spionez propria echipă. Cu toate astea, mi-a oferit încă o surpriză. Când a ajuns în hol, s-a întors și mi-a pus o mână pe umăr.

— Ah, și vă felicit pentru locul doi în clasamentul general, sunt mândru de dumneavoastră, a spus, aproape printre dinți, fără să mă privească în ochi. Au trecut mai mult de treizeci de ani de când un francez a câștigat Turul, a adăugat înainte să se retragă în grabă.

Nu am putut să nu observ ironia faptului că un comisar, un fost militar și inspectorul-șef a mecanicilor – Favre, Lombard și Fiona – sperau ca eu să câștig Turul, deși probabil că fiecare din motive diferite. M-am întrebat dacă și asasinul avea același scop. O fi fost un psihopat bolnav de patriotism?

În noaptea aceea, am încercat să adorm gândindu-mă la faptul că mă aflam la aproape un

minut și jumătate distanță de tricoul galben – o senzație necunoscută până atunci, dar extrem de incitantă, în ciuda neliniștii pe care o simțisem pe parcursul ultimelor câteva ore. M-am întrebat dacă și Fiona era la fel de mândră de mine precum comisarul. Totuși, adevărata întrebare era dacă va fi în continuare mândră când voi dispărea din primele poziții ale clasamentului. Mai devreme sau mai târziu, Giraud s-ar fi asigurat de asta, atât de dornic era să aibă grijă de Steve. Și chiar dacă reușeam să scap de strategiile lui, exista în continuare riscul să devin victima asasinului care stătea la pândă. Un patriot fanatic? Matosas, un italian disperat? Giraud, un narcisist necruțător?

Eventualitatea ca propriul meu director tehnic să reprezinte o dublă amenințare mi-a alungat somnul. De la asta până la panică nu mai era decât un pas. Dacă nu reușeam să mă odihnesc ca să pot înfrunta urcușul dificil din ziua următoare, n-ar fi fost nevoie nici de vreun asasin, nici de vreo strategie ostilă din partea echipei Fonar: oboseala m-ar fi făcut să clachez. Puțin câte puțin, am reușit să mă relaxez cu ajutorul mantrei la care apelam în fiecare noapte: recapitularea timpilor acumulați la finalul etapei. Cifre dulci.

Clasament general, etapa 11

1 Steve Panata 41:03:31
„Bine, și tot mai bine pe zi ce trece”.

2 Marc Moreau +1’43”
„Steve și cu mine, unu-doi. Un vis”.

3 Alessio Matosas +3’37”
„I-am întors-o nemernicului”.

4 Milenko Paniuk +3’56”
„A eșuat complotul celor trei”.

5 Pablo Medel +3’59”

„Nu-mi explic trădarea lui Medel, eram prieteni”.

6 Óscar Cuadrado	+6’02”
7 Luis Durán	+6’41”
8 Serguei Talancón	+7’56”
9 Viktor Radek	+8’21”
10 Rol Charpenelle	+8’42”

2010

Când îi zic Fionei că Steve e fratele meu, ea crede că e doar un fel de-a spune. Niciodată n-a înțeles că, în multe feluri, Steve chiar îmi e frate. Timp de ani buni, n-am știut mai nimic de mama mea, Beatriz. În timpul primelor luni de serviciu militar i-am trimis trei sau patru scrisori mai lungi în care îi descriam peisajele din Occitania și viața de cazarmă. Aș fi vrut să-i spun că-mi era dor de ea, dar nu știam cum s-o fac: niciodată nu fuseserăm apropiați sau afectuoși, deși în acele momente, când mă aflam în mijlocul unui grup de soldați zgomotoși și ostili pentru care eram „Columbianul” – în ciuda francezei mele pure și a numelui de familie, Moreau –, ocaziile rare în care Beatriz avusese grijă de mine când eram copil creșteau în amintirea mea până când deveniseră simboluri ale devotamentului și dragostei ei de mamă.

Nu m-am dat bătut, în ciuda lipsei de răspuns la scrisorile mele, și am sunat acasă de Crăciun, la paisprezece luni după ce plecasem din Columbia. A răspuns cu o voce melodioasă și veselă, care a amuțit imediat ce m-a auzit vorbind. Răspunsurile monosilabice pe care le oferea întrebărilor mele neîndemânatice nu erau cauzate de supărare sau ranchiună, ci de stingherealã, rezultatul surprizei și al jenei. Poate că se temea că sunam să-i spun că mă întorc la Medellín. După câteva minute a spus ceva despre o mâncare pe foc în bucătărie și mi l-a dat la telefon pe soțul ei. Am lungit un dialog care nu ne interesa pe niciunul și am închis, după ce ne-am urat reciproc Crăciun fericit. Măcar halena lui era inofensivă la opt mii de kilometri depărtare.

În zilele următoare, am presupus că eu eram mort pentru mama. Deși, dacă stăteam bine să mă gândesc, nu-mi era clar dacă fusesem vreodată cu adevărat în viață pentru ea, dacă existase vreun

moment în care să reprezint altceva decât o corvoadă. M-a avut la șaptesprezece ani, cu un bărbat de patruzeci și doi care inițial o impresionase, dar pe care a ajuns să-l deteste doar câteva luni mai târziu. Le-au trebuit opt ani până să se despartă, deși în ultima perioadă de căsnicie se văzuseră foarte puțin, colonelul fiind trimis la ambasada țării învecinate, Venezuela.

Mă gândesc că ochii albaștri și pometii moșteniți de la tata îi aminteau de omul pe care-l detesta. Ei îi plăceau grădinile și florile, muzica și petrecerile; colonelul Moreau era gelos, perfecționist și autoritar, sever și rigid. Un amestec care a făcut din perioada în care au locuit împreună un infern. Eu am devenit dovada vie că anumite decizii proaste sunt ireversibile.

În ciuda dezamăgirii, nu m-am dat bătut. Nu voiam să accept că brutele de țărani și scursurile venite din cartierele mărginașe din Lyon și Marsilia cu care împărțeam acum cazarma aveau parte de mai multă afecțiune decât mine. Toți aceștia erau descendenții unor clanuri care își făceau simțită prezența prin apeluri și vizite, sau prin pachete pline de tutun, nuga sau pâinici întărite făcute de bunica. Mi-am spus, așadar, că mama își mușca limba și își liniștea sufletul ca să nu fie nevoită să retrăiască amintirile legate de mine, dornică să-și ofere șansa de a-și construi o nouă viață alături de doctor și de cele două fetițe ale lui.

Așa cum făcusem cu ani în urmă, când profesoara mea mă abandonase ca să plece în Bogotá, m-am gândit că bicicleta ar putea fi instrumentul care să mă ajute să-mi recuperez mama. Îmi imaginam că o să devin campion mondial, bogat și celebru, că într-o zi o s-o duc în limuzina cu șofer personal de la Medellín până la casa pe care tocmai o cumpărasem pentru ea. Atunci își va da seama cât de mult greșise când își negase voința inimii.

În timp, însă, și ea a început să moară pentru mine. Lombard și bicicleta au devenit însăși viața mea, nu doar un instrument prin care să recuperez o viață în Columbia care, până la urmă, nici nu fusese atât de grozavă. M-am integrat în anturajul meu francez și am ajuns să accept că niciodată nu fusesem decât un motiv de regret pentru Beatriz Restrepo. Ea făcea tot ce putea ca să-mi îngroape amintirea definitiv, așa că și eu am încercat să fac la fel.

Steve a schimbat toate astea. Când am decis să locuim împreună lângă lacul Como, am stat în aceeași casă în primul an. Părinții colegului meu ne vizitau des, deși nu rămâneau mereu peste noapte în apartamentul nostru spațios. Curând, au ajuns să-l adopte pe puștiul recunoscător și timid care devenise cel mai bun prieten al fiului lor. Diana, mama lui, se gândea că temperamentul meu liniștit era o influență bună pentru impulsurile nechibzuite și naivitatea optimistă a băiatului ei.

La un moment dat, tatăl lui Steve a plecat într-o călătorie de afaceri la Bogotá. Cuplul a decis să prelungească sejurul și să-l transforme într-o expediție turistică prin mai multe țări din America de Sud dar, înainte să plece din Columbia, au hotărât, pe jumătate din recunoștință, pe jumătate din curiozitate, să treacă prin Medellín și să o cunoască pe mama. Eu vorbisem foarte puțin despre ea, mereu în termeni vagi, un motiv în plus să le stârnească curiozitatea.

Probabil că Beatriz s-a simțit flatată de vizita unor oameni atât de eleganți. Au dus-o la restaurantul faimosului hotel la care erau cazați și i-au spus lucruri minunate despre fiul ei din Franța. Doamna Panata i-a dăruit o brățară fină de aur, făcută la un designer de modă din Santa Fe. Probabil un amestec de mândrie și de compromis a făcut-o să scrie o scrisoare scurtă care a ajuns câteva zile mai târziu:

Dragă Steve și Marc,

Ce mă bucur că vă merge atât de bine. Trebuie să fie foarte frumos pe acolo. Felicitări. Îi faceți mândri pe părinții voștri.

BEATRIZ RESTREPO

Steve a considerat asta o victorie, deși pentru mine a fost un afront mai jignitor decât tăcerea. Nu era scrisoarea unei mame către fiul ei. De fapt, îi era mai degrabă adresată lui Steve decât mie, în încercarea ei de a nu părea prost educată în fața părinților lui.

Din acea zi, coechipierul meu a început să-i expedieze și mamei câte o carte poștală de fiecare dată când trimitea ceva în Statele Unite, de parcă tandemul din care făceam parte pe bicicletă s-ar fi extins și la familii iar lui i-ar fi revenit să se ocupe de părinți când am împărțit sarcinile. Neobișnuită cu astfel de atenții, ea răspundea cu scrisori scurte, adresate lui Steve într-un stil formal, cu scrisul ei rotund de școlar, în care îi transmitea salutări și mulțumiri. Prietenul meu mi le arăta, iar eu schițam un gest de recunoaștere și încercam să le uit. În fond, știam că nimic nu se schimbase între mine și mama; corespondența aceea nu avea nimic de-a face cu mine.

Câțiva ani mai târziu, când deja locuiam în case vecine, în aceeași zonă din preajma lacului, Steve m-a informat bucuros și amuzat că mama urma să vină la noi de Crăciun. Se aștepta ca eu să mă opun, dar de fapt era convins că va reuși să obțină finalul fericit în care mama și fiul sunt aduși împreună într-o îmbrățișare de împăcare. Mai apoi am aflat că se luptase luni întregi cu obiecțiile ei și într-un sfârșit reușise s-o convingă doar după ce îi cumpărase un bilet la clasa întâi de la Medellín la Milano, de unde urma să o luăm. Eu știam că, de fapt, nu o convinsese nicicum. Mama doar își dăduse seama că nu mai avea scăpare când văzuse

prețul biletului deja achitat. Ar fi fost un gest nepoliticos să refuze un dar atât de generos.

Pe parcursul următoarelor zile, Steve a plănuit cu pasiune și entuziasm programul din timpul vizitei lui Beatriz. Restaurantul cu panorame incredibile, buticul de ceaiuri; elegantul magazin de suveniruri, ciocolateria sofisticată; haina și fularul de cașmir cu care urma s-o întâmpinăm. Eu aprobam totul cu resemnare, plin de emoții când îi auzeam planurile, știind că urma să fie un calvar stânjenitor pentru ea, iar pentru mine o amintire crudă a motivelor pentru care ne lăsaserăm relația să moară.

Mama a rezolvat problema în felul ei. Cu o zi înainte de plecare, o vecină ne-a trimis o telegramă prin care ne informa că mama fusese internată în spital să se trateze de sciatica de care suferea de câteva luni și care, până la urmă, o imobilizase. Mesajul îi era adresat lui Steve. Lipsa ei de dragoste s-a dovedit mai puternică decât orice acces de politețe.

Steve a fost puțin dezamăgit, dar nu s-a dat bătut. Ca să fiu sincer, eu am fost extraordinar de ușurat când am primit vestea. El a comandat un buchet de flori care să fie trimis la spital și a menținut schimbul de cărți poștale timp de ani de zile, deși nu a mai încercat niciodată să ne aducă împreună.

Acea experiență mi-a demonstrat clar că eu nu aveam o mamă în adevăratul sens al cuvântului și nici nu avusesem vreodată. În schimb, am fost convins că îmi găsisem un frate. Cum și de ce, Fiona și Lombard nu vor ajunge vreodată să înțeleagă.

ETAPA 12

M-am trezit, m-am ridicat din pat, am tras perdelele și am deschis fereastra camerei mele. Vântul răcoros al dimineții mi-a părut un semn bun pentru ziua care ne aștepta. Cele șapte ore de somn reușiseră să-mi amuțească demonii, iar următoarea jumătate de oră alături de colegii mei i-a pus în sfârșit pe fugă.

De obicei, micul dejun nu e cel mai animat moment al zilei. Un gândac otrăvit e mai plin de viață decât mumiile derutate și nepieptănate care coboară la cantină în fiecare dimineață cu puțin înainte de ora opt. Azi, în schimb, la masa echipei Fonar se dădea o petrecere. Cele aproape patru minute care îl separau pe Steve de locul trei al lui Matosas practic pecetluiseră Turul în favoarea noastră. Nu numai că aveam tricoul galben la îndemână, dar eram și în fruntea clasamentului pe echipe. Fonar ștergea pe jos cu concurența și de pe urma acestui fapt urmau să beneficieze atât palmaresurile, cât și portofelele tuturor membrilor echipei.

M-am așezat în dreapta lui Steve, așa cum făceam în fiecare zi, indiferent în ce hotel ne aflam. El stătea în capul mesei, urmând un protocol nescris conform căruia locurile erau repartizate în funcție de ierarhie, după un vechi obicei. Mai mulți colegi m-au bătut pe spate și chiar și sportivi de la echipa franceză AG2R, cazați în acea zi în același hotel, m-au felicitat de la distanță: de doisprezece ani încoace niciun francez nu mai câștigase o etapă a Turului în ziua de 14 iulie, ceea ce reprezenta un adevărat afront național.

Steve era fericit pentru echipă, pentru mine, pentru el însuși. Zâmbetul și entuziasmul lui se răspândeau la toți cei de la masă. Când e în forma lui cea mai bună, nimeni nu rămâne rece în fața

carismei prietenului meu, cu atât mai puțin eu. Totul mergea bine. Practic, el avea Turul asigurat, eu câștigasem o etapă și, cel puțin timp de câteva ore, eram al doilea cel mai bun din tot plutonul. Nici în cele mai nebunești vise ale noastre din cantonamentul din Catalonia, în care ne-am cunoscut, nu ne-am fi imaginat o victorie ca aceea pe care urma s-o obținem.

Apoi mi s-a părut că observ că euforia lui Steve era puțin stridentă, agitată. Părea mai degrabă ușurat decât bucuros. Gesturile lui exagerate erau ale cuiva căruia tocmai i se luase o piatră de pe inimă. Poate că Fiona avea dreptate și în adâncul sufletului îl deranja să știe câte șanse pierdusem, condamnat fiind să rămân în umbra lui. Dar, dacă amândoi am fi reușit să urcăm pe podium în Paris, aș fi ajuns și eu în istoria ciclismului, și orice nedreptate ar fi fost dată uitării.

Înainte să ne despărțim, m-a luat în brațe. „Nu contează ce zice Giraud, fă în așa fel încât să câștigăm amândoi”, mi-a șoptit la ureche, după care am urcat înapoi în camerele noastre. Din fericire, startul de astăzi era la doar câțiva pași de hotel, ceea ce ne-a permis să ne odihnim câteva ore în plus, aproape până în momentul când trebuia să participăm la sesiunea de autografe.

O oră mai târziu, Fiona a bătut la ușa mea și s-a strecurat în cameră. Nu izbutiserăm să ne vedem în noaptea precedentă pentru că Uniunea Ciclistă Internațională organizase o conferință a inspectorilor care o obligase să se cazeze într-un hotel îndepărtat, în altă localitate din Pirinei.

M-am gândit că venise să mă felicite, chiar dacă scurt. Era foarte frumoasă iar partea de jos a corpului meu a dat dovadă de inițiativă proprie și și-a imaginat mai multe modalități prin care aș fi putut fi recompensat. Dar Fiona s-a limitat la o îmbrățișare rapidă și un sărut pe fugă; nu de-asta venise. A scos din buzunarul posterior al pantalonilor o hârtie împăturită pe care mi-am

imaginat-o caldă și curbată în urma contactului cu fesa ei stângă. Excitarea mea nu voia să dispară, în ciuda faptului că știam că nu există nicio șansă s-o consum. În ceea ce o privea pe Fiona, continuam să fiu un etern optimist. Ea a despăturit harta rutei.

— Azi e de-ajuns să nu se schimbe timpii între lideri, Mojito, asigură-te doar că Matosas nu vă ajunge din urmă. Dacă ai încerca să faci ceva acum, l-ai alerta pe Giraud și mai sunt multe etape de parcurs. Mai bine o lași pentru ultimele două zile înainte de Paris.

Strategia Fionei era corectă, dacă voiam să trădez echipa Fonar. Azi era ultima zi în Pirinei, apoi urmau patru etape de teren plat și coline în care nu ar fi trebuit să avem probleme să ne ținem rivalii sub control. Turul urma să se termine cu patru zile extrem de dificile, de munți înalți, în Alpi, iar acelea erau cu adevărat decisive.

— Suntem pregătiți. Avem cățărători mai buni decât ei, nu-ți face griji. Azi o să neutralizăm orice atac, am răspuns prudent, fără să fac vreo aluzie la complotul împotriva lui Steve despre care vorbea ea. Îți promit că la noapte tot al doilea din clasament o să fiu, am încheiat și i-am dat un sărut, la care ea a răspuns cu entuziasm.

Ne-am despărțit în toane bune, fără să știm că, în câteva ore, asasinul urma să-mi distrugă șansele de a-mi ține promisiunea.

La amiază, ne-am dus la autocar ca să primim instrucțiunile lui Giraud în legătură cu etapa care ne aștepta, înainte să participăm la sesiunea de autografe impusă de regulament. Abia atunci mi-am dat seama câtă vâlvă stârnise victoria mea. Se spune că aproape o mie de jurnaliști sunt acreditați să scrie despre Turul Franței, însă mie mi s-a părut că în jurul pavilionului pe unde trebuia să trecem să semnăm înainte de a începe etapa zilei se înghesuiau vreo două mii. Toți voiau o declarație sau o fotografie în exclusivitate. Teoretic, reporterii așteaptă să se termine etapa ca să pună

întrebări cicliștilor, la scurtă vreme după ce au trecut linia de sosire. De obicei respectă minutele de dinaintea startului, când cicliștii încearcă să-și relaxeze mușchii și să se concentreze la efortul pe care-l au în față. Astăzi, totuși, presa încălca protocolul fără remușcări.

— De treizeci și doi de ani turul nu a mai fost câștigat de un francez, mi-a spus Axel Simmon când am ajuns în sfârșit la autocar.

Mi-a arătat știrile principale din ziarele pe care le citea: „Franța renaște pe Tourmalet", titra *L'Equipe.* Axel, maseurul care îmi fusese alocat, era unul dintre puținii compatrioți care mă însoțeau în Fonar, în ciuda faptului că echipa era înscrisă oficial drept un club francez. Mai erau Pierre Tessier, pe care îl numeam Piosul din cauza obiceiului lui de a spune încontinuu *Tatăl Nostru* la momentul startului, și Giraud, dar nemernicul acela sigur n-avea nici patrie, nici mamă, cum spun mexicanii.

— Ești noua vedetă. Bine, chiar și asupra mea a ricoșat toată treaba: tocmai mi-a luat interviu televiziunea franceză. Voiau să știe totul despre tine.

— Și ce le-ai zis?

— Că ai câștigat datorită masajului, că ți-am făcut un tratament special de 14 iulie, a glumit Axel.

Era un tip bun și un maseur și mai bun, chiar dacă era la fel de chipeș ca un gargui de pe Notre-Dame. Exact ăsta era motivul care ne adusese împreună; ceilalți colegi găsiseră tot felul de pretexte să-l evite, de parcă urâțenia lui ar fi fost o boală contagioasă care s-ar fi transmis prin atingere. Mie, în schimb, nu mi-a fost deloc greu să recunosc alt om neiubit.

— Sper că nu le-ai zis că a fost cu final fericit.

— Nu-ți face griji, știu să păstrez un secret. Nici nu voiam să le stric cheful, vorbeau despre tine de parcă ai fi fost reîncarnarea lui Anquetil.

M-am gândit la legendarul Jacques Anquetil, la fel de celebru pentru cele cinci victorii ale sale în Tur cât și pentru reputația de afemeiat. Din orice unghi aș fi privit, aluzia era umilitoare: realizările mele în ambele domenii erau ridicole prin comparație.

— Trebuia să le zici că liderul nostru e Steve și că eu sunt doar un locotenent.

Deja nu mai aveam chef să continui gluma.

— Minutul și jumătate de avantaj pe care-l are în fața mea e o distanță definitivă, dar chiar și dacă ar fi fost doar două secunde, tot ar fi fost de-ajuns. Nu trebuia să încurajezi tot circul ăsta, am spus, prost-dispus.

M-am urcat în autocar ca să mă apăr de jurnaliști pe durata celor câteva minute rămase până la plecare. Am avut remușcări din cauza expresiei supărate a bietului Axel, care pur și simplu încerca să mulțumească pe toată lumea, însă întreaga situație începuse să mi se pară o glumă proastă.

Nu urma să-l trădez pe Steve, indiferent cât și-ar fi dorit asta Fiona și presa franceză. Chiar și să obțin locul doi mi se părea o idee absurdă. Poate că am fi reușit să controlăm atacurile rivalilor noștri astăzi, dar ar fi fost prea mult să-i cer s-o facem în ultimele patru zile din Alpi, mai ales dacă echipa lui Matosas, a lui Medel și a lui Paniuk lucrau din nou împreună. Într-un asemenea caz ar fi trebuit să mă sacrific ca să protejez tricoul galben al lui Steve, iar asta ar fi însemnat să termin nu pe locul doi, ci pe locul douăzeci.

Autocarul a fost o oază de liniște după haosul presei. Restul colegilor deja pedalau pe bicicletele staționare ca să-și încălzească mușchii, iar mecanicii și asistenții puneau la punct cele trei mașini cu biciclete de rezervă care urmau să ne însoțească de-a lungul rutei. M-am gândit la cei o sută nouăzeci și cinci de kilometri pe care îi aveam în față și o parte din mine și-ar fi dorit ca totul să

se ducă dracului – să pierd cincisprezece sau douăzeci de minute față de lider și să pun capăt speranțelor absurde pe care le încuraja presa. Cu cât se lungea farsa, cu atât urma să fie mai dezamăgitoare căderea, și deja știam destul despre industrie cât să-mi dau seama că, în cele din urmă, aceiași jurnaliști și fani care îmi sărbătoreau acum victoria ar fi ajuns să mă înjunghie ca să mă pedepsească pentru decepția suferită.

Cu toate astea, nu am rezistat să nu întorc cu fața în sus un exemplar din *Libération* aflat pe scaunul lui Giraud. „Speranța" era titlul scris cu litere mari deasupra imaginii din ziua precedentă, în care treceam linia de sosire cu brațele ridicate. Altă duzină de ziare zăcea lângă scaunul directorului tehnic. Am privit din nou prima pagină de la *Libération* și am înțeles de ce Giraud pusese deoparte acel exemplar. Sub poza mea era una mai mică, a lui Lombard, acompaniată de o casetă cu un mic subtitlu: „E mai bun decât Steve". Știrea nu putea să înceapă mai prost: „Colonelul Lombard, antrenorul personal al lui Marc Moreau alias Hannibal, ne asigură că ciclistul francez e un sportiv mai bun din toate punctele de vedere decât liderul lui, americanul Steve Panata. «Dacă ar încerca, ar putea să câștige Turul», afirmă el".

Am simțit cum se întunecă totul în jurul meu. Giraud va crede că eu însumi l-am întărâtat pe bătrânul militar să facă publică acea sfidare. Am înțeles atunci de ce atâția jurnaliști îmi puseseră aceeași întrebare cu câteva minute înainte – afirmațiile lui Lombard fuseseră luate drept o declarație de război din partea mea. Nici măcar n-aș fi putut să pun totul pe seama unei gafe a vreunui reporter rău intenționat sau însetat de senzațional; știrea era semnată de nimeni altul decât Ray Lumière, cel mai cunoscut reporter din lumea ciclismului și care se bucura de cea mai mare credibilitate în presa franceză.

Mă gândisem cu naivitate că insistența ziariștilor de a scoate de la mine o declarație în legătură cu tricoul galben nu era decât o provocare în căutarea unei știri de scandal, fără să știu că scandalul fusese provocat de așa-zisul meu mentor. Abia atunci mi-am dat seama că toți colegii se îndepărtaseră de mine pe parcursul ultimei ore, de când ne reuniserăm în autocar înainte de semnături. Probabil eu eram singurul care nu aflase de declarația lui Lombard. Membrii echipei Fonar sigur o vedeau ca pe un act de neloialitate, iar Steve – ca pe o trădare.

Vizita grăbită a Fionei în camera mea avea sens acum. Pesemne a crezut că Lombard vorbise în numele meu, ceea ce ar fi însemnat că azi urma să încerc primul atac împotriva lui Steve. Iubita mea venise să mă roage să am grijă și să aștept zilele decisive. Din câte-mi dădeam seama, credea că, pe lângă trădător, sunt și imbecil.

Gândurile pline de îngrijorare mi-au fost întrerupte de chemarea la linia de start. Mi-a fost de-ajuns o privire înspre întregul pluton ca să-mi dau seama că eu eram principala știre a zilei. Spre surprinderea mea, majoritatea colegilor mă priveau cu simpatie. Pentru mulți locotenenți, posibilitatea ca unul dintre ei să iasă învingător reprezenta o victorie împotriva monopolului exercitat de liderii fiecărei echipe. Cel mai probabil, niciunul dintre ei nu se gândea că am cu adevărat o șansă să ajung pe podium în Paris, dar simplul gest simbolic al declarațiilor lui Lombard li se părea provocator și, cu siguranță, impertinent. În orice caz, era o anomalie distractivă în cadrul codurilor rigide impuse de directorii tehnici ai echipelor.

De fapt, până și rivalii mă priveau cu ochi buni. Cu siguranță nu aveau să mă lase să mai evadez, acum, că aveau impresia că sunt pretendent la tricoul galben, dar deocamdată erau încântați de posibilitatea unei divergențe în interiorul echipei Fonar. Orice greșeală a lui Steve Panata era o veste

bună, iar ceea ce ei percepeau drept o revoltă din partea locotenentului său principal era fără îndoială mană cerească pentru șansele lor la podium. De fapt, orice impas al liderului care deține un avantaj de patru minute poate deveni prilej de bucurie pentru ceilalți.

În schimb, atitudinea din rândurile echipei Fonar era exact pe dos. Tăcerea care m-a înconjurat când am intrat în pluton să aștept startul era un semn evident că ceilalți mă considerau o amenințare pentru obiectivele echipei, adică pentru primele tuturor. Poate că unii îmi înțelegeau situația, însă niciunul nu era certat cu propriul portofel, iar eu aveam toate șansele să devin o gaură în buzunar pentru mulți dintre ei. Mi-au făcut loc cu reticență, iar eu mi-am preluat poziția în cadrul plutonului. Un mulatru care participa la o conferință Ku Klux Klan nu s-ar fi simțit mai stânjenit.

Mi-am fixat privirea pe ecranul potențiometrului de parcă îl vedeam pentru prima oară. Oricine m-ar fi privit ar fi putut crede că reușisem să descarc filme pe micul aparat. Aș fi făcut orice, numai să nu-i văd fața lui Steve. O palmă pe spate m-a adus la realitate.

— Ești eroul meu, Hannibal! Le-ai tras-o tuturor! a râs Radek. Dacă ai nevoie de ajutor pe munte, poți să te bazezi pe mine, pentru că lașii ăștia n-o să ți-l ofere, a mai zis, aruncându-le o privire plină de dispreț colegilor mei de echipă.

Dacă ar mai fi existat vreo șansă să mă împac cu Fonar, sperietoarea poloneză tocmai o distrusese. În ultimele zile, criticile și imprecațiile nestăvilite ale lui Radek împotriva Turului îl transformaseră într-un paria, un individ de rău augur de care toată lumea încerca să stea departe. Ei bine, acum nu mai era singur în această categorie.

M-am simțit mai bine când a început cursa și plutonul s-a pus în mișcare. Totul devine mai ușor când pedalez. Picioarele parcă îmi trimiteau

oxigen direct în creier și am început să mă gândesc la diverse strategii prin care să demonstrez echipei mele că eram în continuare parte din ea și că toată situația nu era decât o enormă neînțelegere. Aș fi putut să le explic asta în seara aceea, la cină, unde vorbim de obicei despre tot ce contează, dar cel mai important era să le-o demonstrez pe șosea, acolo unde era cu adevărat nevoie.

Nu exista niciun dubiu că echipa are nevoie de mine. Ultima zi în Pirinei era cea mai rea dintre toate: două cățărări foarte grele, de categoria întâi, iar la final un urcuș brutal pe Plateau de Beille, o trecătoare care nu e clasificată în nicio categorie. Conform legendei, clasificarea pantelor s-a făcut în baza vitezei cu care poate urca pe ele emblematicul Citroën 2CV. Cele de categoria a patra, cele mai ușoare, se numesc așa pentru că bătrâna mașină le poate urca în viteza a patra, și tot așa până la cele mai dificile, de categoria întâi, care pot fi urcate doar dacă bagi mașina întra-ntâia. E de la sine înțeles că pantele aflate în afara oricărei categorii sunt acelea pe care e nevoie să oprești motorul și să tragi rabla cu ajutorul unei perechi de boi. Presupun că eu eram boul care îl ajuta pe Steve să cucerească aceste culmi.

Probabil că asta mă salva, pe moment, de răzbunarea lui Giraud. Pentru o zi ca asta nu erau de-ajuns ceilalți doi cățărători buni ai noștri: portughezul Guido și Tessier, Piosul. Eram siguri că echipele combinate ale lui Matosas, Medel și Paniuk urmau să impună un ritm infernal pe primele două trecători ca să ne consume toată energia. Împreună, aveau șapte sau opt cățărători decenți și nu le păsa dacă îi epuizau pe majoritatea ca să ne izoleze astfel pe mine și pe Steve pe ultima culme. Fără mine, liderul ar fi fost o pradă ușoară pentru trioul acela de lupi.

Așadar, Giraud avea nevoie de mine. De aceea lăsase exemplarul din *Libération* împăturit pe scaun în loc să mi-l arunce în față înainte să

începă etapa. În ziua următoare, totuși, prima dintre cele patru de teren relativ plat, lucrurile urmau să stea altfel. Ar fi putut să mă condamne la sarcina ingrată de a împărți sticle, batoane și geluri celorlalți cicliști din Fonar. La opt-zece recipiente pentru fiecare ciclist, asta ar fi însemnat vreo șase vizite la mașina cu provizii. Problema, desigur, nu era să încetinesc ca să merg la aceeași viteză cu mașina, ci să reușesc să-i depășesc pe toți și să ajung la locurile din pluton unde erau colegii mei. Deși era o sarcină împărțită de obicei între trei sau patru cicliști, Giraud ar fi putut foarte bine să mă lase să mă ocup singur de ea. Erau suficiente o zi sau două pentru ca directorul tehnic să-și îndeplinească scopul de a mă seca fizic și psihic. După asta, aș fi avut noroc dacă aș fi reușit chiar și să susțin ritmul minim necesar ca să trec de pragul care-i elimină în fiecare zi pe cicliștii prea lenți.

De-acum puteam să-mi iau la revedere de la locul doi din clasament, așa că am preferat să dau dovadă de determinare și să demonstrez că eram un membru de încredere al echipei, salvându-mă astfel de pedeapsa care ar fi putut să mă aștepte în zilele următoare.

Cursa s-a desfășurat exact așa cum ne așteptaserăm. Cele trei echipe rivale au urcat primele două culmi de parcă viața lor ar fi depins de asta. Și-au pierdut majoritatea locotenenților, dar au obținut ce voiau. La poalele ultimei culmi nu mai rămăseserăm decât Steve și cu mine de la Fonar, șase membri ai echipelor rivale – cu tot cu cei trei lideri – și patru cățărători din alte echipe, niciunul aspirant la podium. Spre surpriza mea, unul dintre aceștia era Radek, care își aducea din când în când bicicleta lângă a mea ca să-mi zâmbească și să-mi arate degetul mare ridicat în semn de aprobare. Eu mă prefăceam că nu-l văd, ca să nu redevin complice la nebunia pe care o punea la cale polonezul turbat.

Orice ar fi crezut Steve despre mine, a decis s-o lase pe altă dată. S-a lipit de roata mea, și amândoi am făcut ce știam cel mai bine când eram pe munte: am rezistat. Au încercat să scape de noi folosindu-se de tot repertoriul: ne expuneau vântului, preluând controlul asupra marginii protejate, simulau evadări în timp ce cățărătorii își protejau liderii fără să le pese de care echipă aparțineau – un complot în toată regulă împotriva noastră. La un moment dat chiar au recurs la o strategie care, în alt sport, ar fi fost echivalentul unei scuipături sau mușcături: au încercat de nenumărate ori să bage cu forța un locotenent între roata mea și cele ale celor trei rivali. Încercau să ne blocheze și să ne încetinească pentru a-i permite lui Matosas sau celorlalți să evadeze fără ca noi să-i putem urmări. Mi-am apărat poziția cu disperarea unui flămând care stă la coada unde se repartizează rațiile.

Intuitiv, m-am așezat lângă roata lui Medel. Mi se părea că el e în cea mai bună formă și, cunoscându-i temperamentul, știam că e cel mai probabil să încerce o evadare solitară. Dacă spaniolul încerca să evadeze, eu trebuia să iau o decizie riscantă: dacă îl urmăream, însemna să abandonez grupul în care urcam relativ protejați, deși supuși permanent atacurilor. Să pariez pe Medel ar fi fost o strategie de succes dacă noi, cei trei evadați, am fi reușit să ajungem în vârf – presupuneam că Steve se va ține de roata mea – însă, dacă vreunul dintre noi ar fi cedat, grupul care ar fi venit din spate, tot înlocuindu-se unul pe altul, cu siguranță ne-ar fi prins din urmă și ne-ar fi întrecut, pentru că își conservaseră energia stând împreună. Dacă luam o decizie greșită, puteam pierde Turul.

Însă am fi riscat să-l pierdem și dacă nu aș fi luat acea decizie: dacă nu-l urmăream pe el, sau pe oricare dintre cei trei care ar fi încercat să se desprindă, exista posibilitatea ca grupul să

încetinească ritmul ca să-l lase să evadeze și să permită altcuiva în afară de Steve să îmbrace tricoul galben. Dacă luam decizia greșită, nu numai că aș fi sacrificat echipa Fonar, dar directorul meu sportiv ar fi crezut că am greșit dinadins ca să provoc înfrângerea liderului meu. Mi-am dat seama că întreaga mea carieră depindea de decizia pe care trebuia s-o iau în următoarele minute. Însă, ca în multe alte ocazii de-a lungul acelui Tur, asasinul a hotărât în locul nostru.

În timp ce Paniuk, Matosas și Medel se prefăceau că evadează, cu unicul scop de a mă ține pe jar și a deghiza atacul decisiv, Steve a făcut pană. Cu toții i-am auzit țipătul, chiar dacă americanul a rămas imediat cu trei sau patru metri în urmă. Fără să se pună de acord, cu toții au țâșnit înainte de parcă i-ar fi biciuit cineva. Nu există impuls mai puternic decât să-ți dai seama că liderul a ieșit din cursă.

Steve s-a retras pe margine și și-a examinat bicicleta. M-am apropiat și am înțeles că îmi fusese oferită pe tavă șansa să mă revanșez: fără ezitare, am descălecat de pe bicicleta mea Pinarello și i-am oferit-o colegului meu. Era sfârșitul aspirațiilor mele la podium, dar și al suspiciunilor în legătură cu presupusa mea neloialitate. Era de la sine înțeles ca un locotenent să-și ofere bicicleta liderului, dar ca al doilea clasat să facă asta pentru primul – așa ceva nu se mai văzuse.

Amândoi, Steve și cu mine, auzeam strigătele lui Giraud în căști, îndemnându-l pe american să se relanseze în cursă. Din momentul în care ne opriserăm, cronometrul din creierul meu începuse să numere: evadații îi tăiaseră deja patruzeci și șase de secunde din avantaj lui Steve și distanța urma să se mărească, fără îndoială, pentru că ei lucrau în echipă împotriva urmăritorului lor solitar. Singura consolare pentru Fonar era că pe Steve îl

așteptau două porțiuni de drum plat în care ar fi recuperat o parte din distanța pierdută.

M-am uitat după el cum se îndepărtează și am așteptat mașina lui Giraud, care urma să ajungă în orice moment cu bicicleta de rezervă. Dacă aveam noroc, puteam să-l ajung din urmă pe lider și să-l ajut să gestioneze pierderea. Într-adevăr, am văzut mașina albastru cu roșu ivindu-se de după o curbă, ca un elan enorm, cu niște coarne superbe care erau, de fapt, bicicletele noastre, însă nemernicul nu a încetinit nici măcar un pic. Dimpotrivă, a accelerat când m-a văzut și aș putea să jur că ar fi dat peste mine dacă n-aș fi făcut un pas în spate. L-am pierdut din vedere când a cotit după niște pini. Nu-mi venea să cred. Ticălosul mă tratase ca pe-un biet tăietor de lemne care aplauda la trecerea rulotei.

Apoi am auzit vocea directorului nostru sportiv în căști: „Steve are nevoie de bicicleta lui de rezervă, Hannibal, a ta nu se potrivește picioarelor lui. Așteaptă a doua mașină, o să ajungă în curând”. Aproape că-i simțeam batjocura din glas. Pentru ceilalți sportivi, care auziseră și ei totul, explicația ar fi avut sens. Nimeni n-ar fi putut să-l acuze că acționa împotriva mea. Giraud ar fi pretextat că era mai important să ajungă la Steve și să-i dea o bicicletă potrivită decât să piardă vremea cu mine ca să mă bage din nou în cursă.

Giraud reușise cu siguranță să se răzbune, iar efectul s-a simțit imediat. A doua mașină mergea în urma unui grup pe care îl lăsaserăm la vreo zece minute distanță, conform ultimei înștiințări. Practic, aici se oprea orice speranță a mea să urc pe podium în Paris. În adâncul sufletului, știam că în noaptea aceea numele meu nu va mai apărea în clasamentul pe care îl recitam înainte să adorm.

Cronometrul din capul meu continua să numere: 1’25”… 1’26”… 1’27”. Teoretic, eram încă pe locul doi în clasament, dat fiind că la începutul zilei timpul meu era cu 1’54” în fața lui Matosas,

dar în câteva secunde urma să fiu depășit de cicliștii care în clasament erau după mine și acum, pe traseu, mă întreceau.

Hotărâsem să mă așez, când dintr-odată a apărut Radek, pedalând furios, singur, epuizat și aproape de colaps, dar purtând înăuntrul lui aceeași ranchiună. Abia atunci mi-am amintit că îl lăsaserăm în urmă cu vreun kilometru sau doi înainte. S-a oprit lângă mine, a observat bicicleta lui Steve și a înțeles ce se întâmplase. A dat din cap în semn de reproș și a spus ceva ce n-am știut cum să interpretez.

— Îți mai dau o șansă, n-o irosi și pe asta, mi-a spus și a făcut ceva complet neașteptat: s-a dat jos de pe bicicletă și mi-a oferit-o.

Am întârziat câteva secunde înainte să reacționez. 1’48”… 1’49”… Nici măcar nu eram sigur câte minute de penalizare prevedea regulamentul pentru un ciclist care primește bicicleta de la un membru al altei echipe: trei, douăzeci, câte-or fi fost, îmi era indiferent, în clipa aceea nu voiam decât să opresc cronometrul care continua să numere în creierul meu: 1’52”… 1’53. Fără să spun un cuvânt, m-am urcat pe bicicleta lui și am urcat cu furie, de parcă la fiecare pedală aș fi strivit chipurile lui Giraud, al tatălui meu, ale traficanților de droguri care îmi uciseseră profesoara. M-am ridicat în picioare pe pedale și o bună bucată de vreme nu m-am așezat la loc, până când am distins în depărtare mașina albastru cu roșu a echipei noastre, care cu siguranță mergea în urma lui Steve.

Am fost surprins că reușisem să-i prind atât de repede. Curând am aflat de ce. Giraud și cei doi mecanici se aflau lângă vehicul, privind în jos. O presimțire rea mi-a dat un fior pe șira spinării. Când am ajuns lângă ei, mi-am văzut bicicleta aruncată lângă un copac, cu cauciucul ieșit de pe roata care încă se învârtea, ca o fetiță care se joacă cu cercul. Apoi l-am văzut pe Steve, care încerca

să se ridice în picioare dintr-un șanț de trei sau patru metri adâncime. Era plin de zgârieturi pe față și tricoul galben îi era complet sfâșiat. Și-a mișcat un picior, apoi pe celălalt, cu mare grijă, de parcă se temea că unul dintre ele nu va reacționa. Paloarea feței contrasta cu verdele militar al pădurii care îl înconjura.

Fără să ezit, am alunecat pe fund până am ajuns la el. Mai târziu am descoperit că mă rănisem urât pe fesă în timpul coborârii, de parcă n-ar fi fost de-ajuns toate problemele pe care mi le provoca sudoarea acidă. 3'49"… 3'50"…

— Ești bine? Poți să-ți miști brațele? Umerii? l-am întrebat în timp ce-l studiam la fel cum își privește o mamă fiul înainte de prima zi de școală.

— A sărit cauciucul de la bicicletă, Hannibal, m-am lovit de copac. Căștile astea sunt foarte bune, nu-i așa?

A încercat să-și dea jos casca și s-o examineze. Mi se părea că încă se află în stare de șoc, dar m-am gândit că n-aveam timp de extravaganțe. 4'01"… 4'02".

— Haide, încă ești lider, n-o să le dăm cadou tricoul, i-am spus, privind zdrențele galbene, pătate de sânge.

Adevărul este că știam, în timp ce-l împingeam înapoi pe șosea, că deja pierduserăm și etapa, și tricoul, cel puțin în ziua respectivă, dar îl încurajam să urce din nou pe șosea. Cei doi mecanici au coborât să-l ajute și l-au tras sus de brațe.

Ne-a mai luat un minut până ne-am adunat, ne-am urcat pe bicicletele de rezervă și am început să pedalăm. 5'02"… 5'03". În acel moment, Matosas era deja noul lider al Turului, la mai mult de un minut avantaj, și distanța continua să se mărească inexorabil. Oricât ne-am fi forțat de-a lungul celor patru kilometri pe care-i mai aveam până în vârf, zece cicliști care își schimbă între ei locul fruntaș sunt mai rapizi decât o pereche solitară.

Am mers înaintea lui Steve pe tot parcursul pantei, fără să-i cer să schimbăm locurile. Mi-a revenit în minte imaginea perechii de boi trăgând Citroënul avariat. Steve nu era într-o stare bună. Pedala oarecum într-o parte, cu un braț mai lipit de corp decât celălalt. Se lovise mai rău decât am crezut atunci când l-am urcat din nou pe bicicletă. Mi-a fost teamă că are clavicula ruptă sau vreo coastă fracturată. Dacă era așa, acela ar fi fost sfârșitul Turului pentru el. De mai multe ori am fost obligat să încetinesc ca să nu se piardă de mine.

Dar niciodată nu l-am admirat pe coechipierul meu mai mult decât atunci. Era palid ca un cadavru și rictusul ciudat care îi schimonosea faimosul chip demonstra că era pe punctul de a se frânge. Cu toate astea, continua să-și miște mușchii ca o moară, parcă reușind să-și separe partea de jos a corpului de toracele și capul inutilizabile. La un moment dat, ca într-un coșmar, mi-am imaginat că, după ce vom trece linia de sosire, ne vom da seama că era mort, deși picioarele ar fi continuat să pedaleze. Evident, nici eu nu eram într-o stare mintală prea bună la momentul respectiv.

Cumva, prietenul meu a reușit în cea mai mare parte a timpului să-mi urmeze ritmul, deși părea pierdut, cu fața aplecată și ochii abia întredeschiși, ca un bâtlan cu gâtul întins spre cer. Nu înțeleg de unde obținuse băiatul ăsta crescut în puf o asemenea rezistență la suferință. Câștigase deja patru Tururi și nu mai avea nimic de demonstrat și totuși, iată-l dispus să-și piardă chiar viața sau să se accidenteze grav mai degrabă decât să renunțe. De câteva ori am fost nevoit să alung cameramanul pe motocicletă care încerca să-și țină obiectivul la înălțimea pedalelor ca să transmită suferințele amicului meu.

Și eu, la rândul meu, am agonizat în repetate rânduri, în timp ce Steve trecea de la o graniță a

suferinței la alta. Nici măcar nu a băgat de seamă momentul în care am trecut linia de sosire: asistenții l-au apucat de ghidon în timp ce el încerca să pedaleze în continuare, prins în transă. Când și-a dat seama că tocmai cucerise trecătoarea, a leșinat. Eu m-am sprijinit de un gard, fără să mă dau jos de pe bicicletă, și am început să vărs. Am vomitat niște substanțe vâscoase, în culori aprinse, rugându-mă să nu fie decât mâncare.

În cele din urmă, cei trei nemernici obținuseră mai mult de opt minute avantaj și reușiseră să inverseze rolurile: acum ei monopolizau podiumul, cu aproape cinci minute în fața lui Steve. În plus, în cazul meu, căderea în clasament era și mai puternică, pentru că penalizarea prevăzută de regulament pentru primirea bicicletei unui adversar era de două minute. Totuși, mi-am zis că meritase.

Ziariștii, care ne urmăriseră cățărarea pe ecranul enorm de deasupra liniei de sosire, ne-au spus că erau convinși că vom pierde mai mult de douăzeci de minute în fața liderilor etapei. Presa și fanii întâmpinaseră cu răceală sosirea celor zece evadați, în frunte cu Matosas, Paniuk și Medel, dar aplaudaseră imaginile cu cele două figuri demne de milă care se târau, pas cu pas, spre vârf. Când am ajuns, am observat că unii dintre mecanicii noștri aveau lacrimi în ochi.

Suferința este esența ciclismului, nu numai din pricina eforturilor pe care e nevoit să le depună un profesionist. Tot ea ține aprinsă și pasiunea fanilor. O combinație care se hrănește din dramă și din sacrificiu. Nu întâmplător spectatorii se înghesuie pe coastele marilor vârfuri, de unde pot fi martori direcți ai autoflagelării la care campionii lor sunt dispuși să se supună pentru a rămâne în continuare campioni.

Mai târziu, după ce am făcut un duș în autocar în timp ce ne îndreptam înapoi spre hotel, m-am

gândit că, deși Steve pierduse tricoul galben în acea zi, cucerise ceva poate chiar mai important, ceva ce îi lipsise în carieră. Imaginea lui triumfătoare, care aducea puțin cu Cristiano Ronaldo, era adesea luată drept aroganță. Un fizic impresionant și stilul elegant de care dădea dovadă pe bicicletă, cu pedalatul lui circular și perfect, contribuiau la senzația că realizările lui nu erau nici epice, nici eroice. Nici superioritatea copleșitoare a echipei Fonar nu ajuta prea mult, la fel cum nici atmosfera de faimă și avere care îl înconjura nu-l făcea mai plăcut. Toate acestea alimentau impresia generală pe care și-o formaseră publicul și presa, care subestimau disciplina și efortul din spatele victoriilor lui. Dar azi, tras la față și șchiopătând, își arătase inima lumii întregi, iar lumea era încântată de ceea ce văzuse.

Ce nu mi-a plăcut mie a fost să-i văd locul gol în autocar. Pe urmă mi-au zis că fusese dus la spital ca să fie consultat și să i se monitorizeze semnele de viață. Încă nu era limpede dacă putea sau nu să continue.

Când am ajuns la hotel, m-am închis în camera lui Axel timp de o oră și jumătate pentru masajul de rigoare. De data asta, a rămas tăcut pe toată durata tratamentului. Mi-ar fi plăcut să-mi cer scuze pentru felul în care îl repezisem în acea dimineață, dar nu aveam nici chef, nici energie să vorbesc. După tot ce se întâmplase, asta părea un fleac. Voiam neapărat să mănânc ceva și, dacă puteam, să-i fac o vizită lui Steve la spital. Când am ieșit din camera maseurului, am găsit un polițist la ușă. Mi s-a părut și mai ciudat când m-a urmărit pe coridor până la camera 204, care îmi fusese alocată. „Ordinele comisarului Favre”, mi-a răspuns când am ridicat din sprâncene. M-a cuprins o dorință nebună să mă opun, dar nevoia de a mă arunca pe pat a fost mai puternică. Am închis ochii imediat.

Nu știu cât timp trecuse când m-au trezit niște bătăi năvalnice în ușă. Era comisarul, bineînțeles. Ceva sigur nu funcționa cum trebuie în creierul meu, pentru că pur și simplu am fost mulțumit că, de data asta, găsea camera ordonată. Încă nu deschisesem geamantanele pe care asistenții mi le aduseseră la hotel cu câteva ore înainte.

— Steve e mai bine, a spus Favre în loc de salut, poate și ca metodă să mă trezească de-a binelea.

Bănuiam că fața mea și întunericul din cameră îi arătau clar ce anume întrerupsese.

— E plin de vânătăi, dar n-are fracturi sau leziuni interne. Echipa voastră zice că mâine va fi la start, chiar dacă azi preferă să doarmă la spital.

— Bine, foarte bine, am spus, recunoscător.

Câtă vreme Steve încă putea să participe la cursă, Turul nu era pierdut. În sfârșit, comisarul aducea vești bune.

Eu stăteam în picioare, cu o mână pe ușa deschisă, dorindu-mi ca vizita să se termine odată. Totuși, ceva mă oprea. Îmi aminteam vag că trebuia să-l întreb ceva pe comisar, dar nu știam ce. El mi-a risipit îndoielile și, până la urmă, a făcut praf vestea bună pe care tocmai mi-o dăduse.

— Bicicleta v-a fost sabotată, a spus abrupt, ca o persoană care nu mai poate ține un secret.

— Poftim? Cum? am întrebat, aproape bâlbâindu-mă.

Siestele n-au tendința să-mi crească nivelul de inteligență.

— Ar fi putut să vă ucidă. Toate indiciile arată că au umblat la cauciuc, care până la urmă s-a desprins de roată. Mâine vom ști mai multe.

Mi-am adus aminte de cauciucul sărit de pe roată la poalele unui copac, îndoit ca niște inele de calamar suprapuse pe o farfurie. Steaua norocoasă a lui Steve l-a ajutat să scape cu viață din accidentul care ar fi putut fi fatal, judecând după casca îndoită, dar comisarul vedea lucrurile altfel.

— Ați avut foarte mult noroc, domnule sergent, dumneavoastră erați ținta acestui atac. Ați scăpat deja de două ori. V-am pus un polițist la ușă pentru că nu vreau să existe o a treia oară.

Desigur, polițistul! Asta voiam să-l întreb, de ce e un polițist la ușa mea. Nu-mi făcea plăcere să recunosc, dar de data asta comisarul avea dreptate. Eu fusesem norocosul, nu Steve. A mea era bicicleta distrusă de lângă copac și numai din cauza unei pene neașteptate victima a fost alta. Asasinul a încercat să se descotorosească de cei doi lideri ai clasamentului: dacă mă înfrângea pe mine, Alpii l-ar fi înfrânt cu siguranță pe Steve, rămas fără apărare în fața celorlalți cățărători.

— Nu putem să excludem nici că a fost un accident, l-am contrazis, mai mult pentru că aveam chef să-l contrez decât pentru că aș fi fost convins de ce spuneam.

— Să fim serioși, domnule sergent. Două astfel de întâmplări sunt prea multe ca să le considerăm o simplă coincidență. Încă o defecțiune tehnică care ar fi putut să vă pună capăt vieții? a spus cu dispreț, amintindu-mi de rezervorul de benzină.

Începeam să dezvolt o adevărată aversiune față de mustăcioara lui ondulată și zâmbetul batjocoritor. Era genul de mustață pe care nu puteai să ți-o lași decât înarmat cu foarte multă răbdare și cu o luptă performantă.

— E imposibil să-ți dai seama când cauciucul se desprinde de jantă. Temperaturile de azi au fost foarte mari, am insistat, fără prea mare vehemență, dar hotărât să mă agăț de orice posibilitate în loc să accept că devenisem ținta preferată a unui asasin care lovea din umbră.

— În cele din urmă, asta îl elimină pe directorul dumneavoastră sportiv de pe lista de suspecți, a spus, ignorându-mi argumentul. Giraud ar fi persoana cea mai puțin interesată să provoace un accident care să-l scoată pe Panata din cursă.

După o pauză, a adăugat pe ton meditativ:

— Totuși, atacul a fost îndreptat împotriva dumneavoastră. Asasinul nu avea de unde să știe că până la urmă Steve se va afla pe bicicleta aceea.

A spus-o de parcă abia atunci îi venise ideea, deși îmi zisese ceva asemănător cu trei minute înainte, chiar dacă pe alt ton. Comisarul nu părea să țină prea bine pasul cu ce făceau personajele din scenariile lui.

— În etapa asta a Turului, e totuna dacă mă atacă pe mine sau pe Steve. Sunt locotenentul lui principal. Giraud n-ar fi încercat niciodată așa ceva, am răspuns, pe tonul cuiva care spune că doi plus doi egal patru.

Oare Favre era prost, sau pur și simplu încerca să-și bată joc de mine?

— El v-a spus să-i dați bicicleta colegului, sau a fost ideea dumneavoastră? V-a spus ceva în cască atunci când și-a dat seama că roata lui Panata s-a stricat?

Deci de asta venise, de fapt, Favre: ca să se asigure că putea să-l elimine pe Giraud de pe lista lui. Ce voia, de fapt, să-i spun când mă întreba dacă a fost ideea mea să-i dau lui Steve bicicleta? Deveneam eu paranoic sau polițistul chiar credea că știam de roata sabotată sau, mai rău, că i-am dat lui Steve bicicleta cu intenția de a provoca un accident?

— Să vedem, domnule comisar, am continuat pe același ton pedagogic. Știți cine ar urca pe podium, dacă Turul s-ar termina azi? Nu credeți că ar trebui să ne întoarcem la ipoteza dumneavoastră? Cine ar beneficia de pe urma tuturor acestor accidente?

— Accidente! Foarte bine, domnule sergent, începeți să vorbiți ca unul de-ai noștri, a replicat ironic.

Mi-am zis că, dacă aș fi avut o mașină de ras la mine, l-aș fi lăsat pe loc fără nenorocita lui de mustăcioară.

— Îmi dați voie să mă odihnesc? am spus.

Dintr-odată mi se luase de el, de mine, de Tur. A părut să-și dea seama că abia mă țineam pe picioare, sprijinit de ușă, pentru că a hotărât în sfârșit să se retragă.

— Foarte bine, a spus, împăciuitor. Mâine vom afla rezultatele de la analiza roții. O să am plăcerea să vă informez dacă găsim ceva…

— … concludent, am terminat fraza.

— Ca unul de-ai noștri! a repetat, iar de data asta mi s-a părut că lipsea sarcasmul de mai devreme.

S-a întors pe călcâie și și-a luat la revedere cu un gest din arătătorul de la mâna dreaptă, de parcă ar fi ridicat borul unei pălării inexistente.

M-am aruncat din nou cu fața în jos în pat, dar deja nu mai aveam chef să dorm. Aveam nevoie de mâncare. De multă mâncare. Cu toată harababura din ultimele ore, uitasem de cealaltă îndatorire a unui ciclist la sfârșitul oricărei etape: recuperarea caloriilor. Dacă mă grăbeam, încă mai puteam să prind restul echipei la cină. Incidentele din timpul zilei ne perturbaseră rutina, altfel nu-mi explicam cum de încă nu venise niciun asistent să mă caute. Am presupus că Giraud și încă un membru al echipei erau la spital cu Steve. Întâi cina, apoi le cer să mă ducă să-l văd.

Încă o dată, niște bătăi în ușă mi-au dat planurile peste cap. Fiona a intrat în cameră ca un uragan, m-a luat un brațe și m-a sărutat îndelung. Schimbaserăm mesaje pe parcursul ultimelor ore, dar nu izbutiserăm să ne vedem. Una dintre sarcinile ei era să coordoneze echipa care verifica starea bicicletelor la finalul fiecărei etape.

— De ce ai un polițist la ușă, Mojito? Sunt supărați că n-ai fost tu cel care s-a accidentat pe bicicletă?

— E pentru protecție, comisarul crede că cineva mi-a sabotat bicicleta Pinarello, am început să zic, dar m-am oprit, dându-mi seama că nu-i vorbisem

niciodată despre Favre, deși ea insinuase că știa deja. E un comisar de la poliție care…

— Știu totul despre Favre, m-a întrerupt ea punându-mi un deget pe buze. Are dreptate, chiar eu am examinat roata. Cineva n-a folosit adezivul care trebuia când a lipit cauciucul. Îți aduci aminte de Beloki?

Mi-a venit în minte imaginea lui Lance Armstrong coborând în zigzag dealul și ocolind corpul italianului care căzuse din cauza unei imperfecțiuni a roții. Mai târziu s-a aflat că un mecanic aplicase din greșeală un adeziv care se folosea pentru roți de aluminiu. Adezivele vechi arată la fel ca acelea moderne, dar nu au niciun efect asupra carbonului utilizat acum. Beloki scăpase cu zile ca printr-o minune. Dar nu și cariera lui. Terminase pe locul doi sau trei în alte Tururi, însă căzătura îi fracturase femurul, cotul și încheietura. Niciodată nu s-a mai remarcat în circuitul profesionist. De atunci, vechiul adeziv a fost scos din uz, deși încă există din abundență pe piață, întrucât majoritatea bicicletelor neprofesioniste sunt în continuare din aluminiu.

— Cine a făcut asta n-ar fi avut nicio problemă să mă ucidă. Dacă s-ar fi desprins cauciucul în timpul uneia dintre coborârile de azi, acum n-am mai fi stat de vorbă, am spus, amintindu-mi cum am coborât a doua trecătoare cu mai mult de șaptezeci de kilometri pe oră.

— Nici eu nu-mi explic cum a rezistat atâta vreme, a răspuns ea.

Până și eu am simțit fiorul care a cutremurat-o. M-a luat în brațe din nou, iar eu mi-am zis că m-ar iubi în continuare și dacă n-aș ajunge pe podium.

— Întrebarea e cine-ar fi putut să facă una ca asta? am spus, amintindu-mi că dintre noi doi eu eram detectivul.

Dar ea, desigur, era șefa mecanicilor.

— Ar fi fost foarte greu s-o facă fără să aibă un complice printre mecanicii de la Fonar. Cineva din

afară ar fi putut să înlocuiască borcanul de adeziv, dar n-ar fi avut de unde să știe care bicicletă urma să fie sabotată. Dacă ar fi vrut să te lovească pe tine, ar fi trebuit să se ocupe de cauciucul de la bicicleta ta, iar asta nu putea s-o facă decât cineva dinăuntru.

— Cât de des se lipesc cauciucurile astea?

— Depinde de cât de uzate sunt după fiecare etapă. Nu zilnic, în general o dată la două sau trei zile, mai des dacă e foarte cald sau dacă se merge pe piatră cubică.

— Asta înseamnă că s-a întâmplat chiar azi, nu-i așa? Dacă nu, bănuiesc că aș fi căzut ieri.

— Da, trebuie să fi fost chiar azi. Pentru o etapă ca asta, bicicletele trebuie montate și unse până la zece dimineața, poate chiar mai devreme dacă vreunul dintre cicliști vrea să se încălzească. Asta înseamnă că mecanicii se pun pe treabă de la șapte cel târziu. Dar nu-mi vine să cred că ar putea fi cineva de la Fonar. Sunt în echipă de ani de zile, îi cunosc foarte bine pe toți, a conchis Fiona, dând din cap necăjită.

M-am gândit la fiecare dintre cei cinci asistenți care puneau la punct bicicletele și mi-au venit în minte chiar mai multe motive pentru care nu mă îndoiam de coechipierii mei. Totuși, nu părea să existe altă posibilitate. Era greu de crezut că un coleg ar fi fost dispus să mă ucidă, însă mă gândesc că și pentru ea era dificil să-și închipuie că un mecanic și-ar trăda profesia: devotamentul pe care îl au pentru sculele lor e aproape religios. Era rândul meu s-o iau în brațe și s-o consolez.

Din îmbrățișare în îmbrățișare, ne-am înfierbântat și am început să ne sărutăm. De data asta, un apel de la Steve mi-a întrerupt dorințele. În mai puțin de jumătate de oră îmi fuseseră sabotate nevoile de somn, de mâncare și de dragoste – sau de orice am fi fost pe cale să facem –, trei nevoi de bază pentru orice om, la naiba! Ea a ridicat ochii spre cer, parcă cerându-i îndurare, s-

a desprins din îmbrățișare și a ieșit înainte s-o pot opri. Deja cu spatele la mine, a făcut același gest de rămas bun pe care îl schițase Favre cu câteva minute înainte.

După ce am fost la cină și m-am servit cu pește, orez și o porție generoasă de ciocolată caldă, am avut o discuție lungă cu Steve, care zăcea în patul de spital. Niciunul nu am adus vorba despre declarațiile din presă ale lui Lombard. Practic, ne-am încurajat unul pe altul ca doi colegi de școală care-și fac planuri de vară ambițioase și puțin probabile. Ne-am promis că ne vom reveni fizic în cele cinci zile care ne mai rămâneau înainte de Alpi și că în etapele de munte îi vom face să muște din țărână pe cei trei nemernici care profitaseră de necazurile noastre. N-am spus nimic despre asasin sau despre intențiile lui evidente de a ne împiedica să ajungem întregi la Paris.

Am pus capăt discuției și am devorat mâncarea pe care o aveam în față. Reușisem, în sfârșit, să mă ocup de una dintre cele trei nevoi fiziologice. O oră mai târziu, m-am ocupat și de a doua, deși mantra din acea noapte nu mai era deloc liniștitoare.

Clasament general, etapa 12

1 Alessio Matosas 46:50:32

„Accidentul cu roata i-a fost de ajutor. Coincidență?”

2 Milenko Paniuk +22”

„Până unde merge complicitatea lui cu Matosas?”

3 Pablo Medel +26”

„Nu pot să cred că spaniolul ar putea fi un asasin, și totuși…”

4 Steve Panata +4’49”

„Oare va putea fratele meu să continue Turul?”

5 Marc Moreau +8’26”

„Cu asta se termină speranțele Fionei și ale lui Lombard”.

6 Óscar Cuadrado +8’42”

„Respect, nu știu cum se menține aici fără echipă”.

7 Luis Durán +9’25”

„N-are șanse, dar acum o să vrea locul meu cinci”.

8 Serguei Talancón +11’03”

„Ar avea nevoie de un locotenent bun ca să reprezinte o amenințare”.

9 Anselmo Conti +13’21”

„Se pare că acum copilul psihopat a intrat în *top ten”*.

10 Rol Charpenelle +13’27”

„Ești foarte departe, Rol”.

ETAPA 13

Teoretic, etapa de azi ar fi trebuit să fie una liniștită, dintre cele numite *de tranziție,* dar nu a fost așa pe șosea și cu atât mai puțin în afara ei. Dacă știrile principale din presa zilei anterioare îmi dăduseră lumea peste cap, cele de azi au dat peste cap întregul univers, cel puțin pe cel al ciclismului. „Un asasin pe Tourmalet", spunea cea mai senzaționalistă dintre ele, din ziarul englez *The Sun,* care relata teoriile poliției în legătură cu sabotarea bicicletei mele. Alte trei sau patru ziare repetau ipoteza oferind numai așa-zise zvonuri din cercurile polițiștilor. Nu încăpea îndoială că cineva din anturajul lui Favre fusese prea slobod la gură.

Din fericire, raportul pe care ni l-a oferit șeful de comunicare de la Fonar la micul dejun spunea clar că știrea circula doar în presa de scandal și în cea digitală și că nici măcar acolo nu se vorbea despre un asasinat. În plus, căzătura care ar fi putut să-l ucidă pe Steve avusese loc pe Plateau de Beille, nu pe Tourmalet, însă niciun editor de știri de scandal nu putea lăsa realitatea să stea între el și un titlu de senzație. Ce era sigur era că, inventate sau nu, știrile acelea se apropiau de adevăr mai mult decât și-ar fi putut imagina chiar autorii lor.

Numai despre asta se vorbea pe rețelele de socializare și în cadrul Turului. Reprezentanții sindicatului cicliștilor emiseseră un comunicat prin care cereau „o investigație minuțioasă", fără să excludă posibilitatea de a declara o suspendare a activității dacă ajungeau la concluzia că integritatea fizică a sportivilor era în pericol. Pentru noi, cicliștii, suspendarea competiției era ultimul lucru pe care ni-l doream – mai puțin cei care, din cauza oboselii intense sau a accidentărilor, erau gata să arunce prosopul. Dar, la fel ca presa de scandal, nici liderii sindicali nu urmau să permită voinței celor pe care-i

reprezentau să fie un obstacol în calea unei declarații ca la carte.

— Ce mai face Forrest Gump? a spus Steve în loc de salut când a intrat în sala de mese a hotelului, unde echipa termina micul dejun.

Buzele îi tremurau ușor când vorbea, de parcă tocmai venise de la dentist, și își ținea un braț îndoit pe piept, într-un gest care doar la Napoleon ar fi arătat firesc.

— Forrest Gump? am răspuns bine dispus, fericit să-l văd în picioare.

L-aș fi îmbrățișat din tot sufletul dacă n-aș fi știut că ar fi fost un spectacol ridicol într-un restaurant plin de cicliști – mai ales că alte două echipe erau cazate în același hotel. În plus, nu știam cum aș fi putut să-l îmbrățișez fără să-l rănesc.

— Acum trei zile nimeni nu vorbea decât despre explozia rezervorului de benzină care mai avea puțin și te căsăpea, ieri ai fost salvatorul Franței și azi ești victima favorită a asasinului de pe Tourmalet. Practic, ești în centrul atenției Turul ăsta. Forrest Gump al ciclismului! a explicat Steve.

— Văd că ai ieșit din spital și tot nemernic ai rămas, i-am răspuns, dându-mi scaunul la o parte ca să-l las să treacă.

— Eu, nemernic? Tu ai fost cel care mi-a dat bicicleta măsluită, a protestat râzând.

Apoi, încă în picioare, s-a adresat tuturor celor din sală în timp ce arăta spre mine:

— Nu acceptați niciodată vreo bicicletă de la Hannibal! Vinde cauciucurile și le schimbă cu unele de mâna a doua! Altfel ajungeți să dormiți la spital.

Probabil că hohotele de râs generale au mai risipit tensiunea, dar mie nu mi s-a părut deloc amuzant. Când s-a așezat, expresia plină de durere a lui Steve mi-a demonstrat cât efort depunea ca să nu dea importanță incidentului și, mai ales, să nu ia în serios accidentarea. De multe ori, negarea e

singurul lucru care îți permite să termini cele douăzeci și una de etape ale Turului.

Favre, în schimb, s-a exprimat extrem de clar că, pentru el, incidentul a însemnat un moment de răscruce. Comisarul întocmise în sfârșit o listă de posibili făptași. El și oamenii lui – acum știam că era sprijinit de alți doi ofițeri – îi supuseseră toată noaptea pe mecanicii de la Fonar la interogatorii lungi și severe. Era logic, pentru el, să presupună că unul dintre ei îmi sabotase bicicleta și se aștepta din clipă în clipă la o mărturisire care să ducă la arestarea complicilor. Desigur, poliția credea că seria de tragedii nu putea fi opera unui singur individ, sau cel puțin asta îmi zisese Favre înainte să mă urc în autocarul care urma să ne ducă la punctul de plecare din Muret, foarte aproape de Toulouse.

— Am hotărât să oprim interogatoriile câteva ore, pe durata etapei. O să le dea timp de gândire.

De fapt, comisarul îi lăsase să plece împotriva voinței lui. Fonar presase autoritățile să le permită mecanicilor să-și facă treaba, altfel ar fi retras echipa din competiție. Șefii lui Favre acceptaseră pentru că nu voiau să provoace un scandal de proporții, cu condiția ca suspecții să fie puși la dispoziția poliției la sfârșitul zilei.

— Până una-alta, ne-ar prinde foarte bine orice informații personale pe care vi le amintiți. Vicii, vreun trecut rușinos, vreun secret de nerostit – astea sunt fisuri care ne ajută să spargem apărările unui criminal în timpul interogatoriului.

— Dacă ar fi vorba de un secret de nerostit, eu n-aș avea de unde să-l știu, nu credeți?

Probabil că Favre își făcea doar treaba, dar sigur existau moduri mai subtile de a-mi cere să devin turnător. În teorie, ce se-ntâmplă într-o echipă rămâne în interiorul echipei. Aflasem vreo trei sau patru lucruri rușinoase despre câțiva dintre ei, dar câtă vreme nu știam cine e responsabil, nu aveam de gând să fac vreun nevinovat să sufere.

— Nu sunt prietenii dumneavoastră, domnule sergent. Unul dintre ei a încercat să vă omoare.

Trebuia să recunosc, lipsa de subtilitate a lui Favre punea lucrurile în altă lumină. Fără să vreau mi-am amintit bicicleta izbită de copac și roata îndoită care încă se învârtea.

— Sunteți absolut sigur că mi-a sabotat cineva roata? Ieri mi-ați zis că încă nu aveți o dovadă concludentă.

Întrebarea mea era sinceră, dar nu m-am putut abține să pronunț ultimul cuvânt mai răspicat. M-a privit bănuitor, fără să știe sigur dacă glumeam.

— Avem o dovadă de necontestat.

După care și-a împins mandibula în față cu un gest sfidător, cu siguranță mândru de o asemenea retorică.

— Adezivul folosit nu a provenit din borcanele de pe rafturile echipei Fonar.

Eu știam deja asta din mesajele Fionei. Și echipa ei ajunsese la acest verdict. Totuși, începeam să descopăr o plăcere ciudată în a-l face pe meticulosul comisar să greșească. Chiar în clipa aceea îmi oferea o mare satisfacție să privesc armata de perișori nerași care amenința să treacă granița și să-i ia cu asalt mustața. Am presupus că, asemenea mecanicilor, Favre avusese parte de o noapte albă.

I-am zis că aveam să-i comunic orice informație sau întâmplare care ar putea să-i fie de folos și m-am descotorosit de el cât de repede am putut. Începea să devină un obicei. La fel ca în alte rânduri, m-am simțit puțin vinovat. Până la urmă, situația nu era deloc amuzantă, iar Favre încerca să aresteze pe cineva care deja provocase daune grave și căruia, în ultimele zile, ca să pună capac peste toate, i se pusese pata pe mine.

În timpul deplasării spre Muret, de unde urma să înceapă cursa, am recapitulat ceea ce știam despre fiecare dintre cei cinci mecanici, încercând să-mi dau seama care dintre ei era cel mai probabil să fie

vinovatul. Aplicam aceeași metodă pe care o folosește cineva care vrea să meargă la cinema și trebuie să aleagă filmul cel mai puțin prost dintre cele de pe afiș. Am început cu cel pe care nu-l cunoșteam atât de bine. Acesta era Basset, un tip destul de introvertit, din Bretania. Apoi m-am gândit la Marcel, pe care îl porecliserăm Dandy din cauza gusturilor lui scumpe în materie de haine și accesorii. Jordi, catalanul, era cu noi de numai doi ani, iar Adriano, deși nu venea din sudul Italiei, era până la urmă tot compatriotul lui Matosas și al însoțitorilor lui. La cum stăteau lucrurile, niciunul nu putea fi eliminat de pe lista suspecților.

Totuși, mi-au revenit în minte nenumărate întâmplări care demonstrau că deveniserăm o familie, glume pe care numai noi le înțelegeam, slăbiciunile fiecăruia, pe care ceilalți le compensau, felul în care ne bucuram împreună de o victorie sau ne îmbărbătam reciproc la sfârșitul unei zile dezastruoase. Să caut un asasin printre ei mi se părea mult prea dureros. Am fost recunoscător când ne-am dat jos din autocar ca să ne urcăm pe bicicletele aliniate de către Basset, Marcel, Jordi, Adriano și Joseph, în ciuda lipsei de somn și a îngrijorării care le schimonosea fețele.

Cu câteva secunde înainte să înceapă cursa, marele baron al Turului, Sam Jitrik, a apărut în fața camerelor ca să declare că zvonurile din presa de scandal nu erau decât povești mincinoase, iresponsabile și de prost-gust. Urcați deja pe biciclete, ne uitam cu toții la ecranul pe care sponsorii îl plasează de obicei la start, cum degetul de dirijor al lui Jitrik îi accentua în aer frazele: „Zeci de bărbați și-au pierdut viața în istoria Turului și alte sute au fost înfrânți în efortul lor de a cuceri aceste culmi, având la dispoziție doar o bicicletă fragilă și o inimă curajoasă. Asta e esența sportului nostru. Tragedia e un produs secundar al pasiunii noastre! A căuta vinovați înseamnă a insulta eroismul sportivilor noștri. Să-i lăsăm,

așadar, să mai ducă o bătălie cu munții și să sperăm că zeii vor fi generoși cu acești eroi!”

Mi-am zis că astăzi nu urma să purtăm nicio bătălie cu niciun munte, dar Jitrik n-ar fi lăsat un amănunt geografic de genul acesta să-i strice o asemenea minunăție de frază. Apoi a urcat în mașina din fruntea plutonului pentru a da startul cursei.

— E un asasin, l-am auzit pe Radek, care se așezase lângă mine în timp ce urmam mașina oficială.

Aș fi vrut să-l întreb ce voia să spună. Știa ceva concret, sau era doar unul dintre invectivele lui la adresa organizatorilor? După ton, părea mai mult o explicație decât o insultă. Nu m-ar fi surprins ca extravagantul polonez să aibă informații pe care noi, ceilalți, nu le aveam. L-am căutat din priviri, dar deja îl pierdusem în gloata care se formase după plecare. Mi-ar fi plăcut să-i mulțumesc pentru gestul din ziua precedentă.

Încă o dată, am avut parte de sentimentul de ușurare pe care începutul cursei îl oferă mereu creierului meu neliniștit. În următoarele patru sau cinci ore nu trebuia să mă concentrez decât la exigențele plutonului, puteam uita de asasin. Steve s-a așezat lângă roata mea, iar restul echipei în jurul nostru. I-am localizat pe Matosas și pe oamenii lui și am condus mica noastră flotă în acea direcție.

După mai multe zile de munți înalți, solicitante pentru cățărători și chinuitoare pentru toți ceilalți, Turul oferă câteva etape de tranziție, pentru ca primii să se poată odihni și ceilalți să poată ieși în evidență. Majoritatea echipelor încearcă să ajungă în masă la linia de sosire pentru a permite un final exploziv sprinterilor. Echipele care nu au sprinteri încearcă să evadeze devreme, sperând că așa vor avea parte de un avantaj decisiv și vor câștiga etapa. Pentru mulți cicliști, aceea e singura șansă

de a-și cuceri cele câteva minute de glorie în cadrul Turului.

În astfel de zile, strategia noastră e simplă: să evităm evadări care pun în pericol tricoul galben. În teorie, era același plan pe care ar fi trebuit să îl urmeze și rivalii noștri, Matosas, Paniuk și Medel. Inamicii de ieri deveneau aliații de azi în încercarea de a impune viteza plutonului și a împiedica evadații să devină o amenințare. Îi lăsam să treacă doar pe cei care, conform poziției în clasament, nu reprezentau niciun risc pentru liderii noștri, și chiar și atunci limitam distanța la care ar fi putut să se îndepărteze. De cele mai multe ori, plutonul îi absorbea pe evadați înainte să ajungă la linia de sosire.

La asta ne așteptam, dar ce s-a întâmplat, de fapt, a fost ceva ce nu se mai văzuse până atunci în istoria Turului. La mai puțin de treizeci de kilometri până la finiș, când am intrat într-un sătuc numit Baraque, cele trei echipe rivale s-au poziționat în fruntea plutonului. În capul meu s-a declanșat un semnal de alarmă și am strigat către ceilalți cicliști de la Fonar că trebuie să ne lipim de roata lor. Chiar și fără să le înțeleg strategia, știam că drumurile înguste ale unui sat nu sunt cel mai bun loc în care să rămâi blocat în pluton. Numai patru dintre noi ne-am putut apropia de frunte, deși nici asta nu a fost de prea mare ajutor. Peste o duzină de locotenenți ai lui Paniuk și Medel ne-au înconjurat și ne-au împiedicat ieșirea, iar întreaga echipă a lui Matosas s-a băgat în față și a preluat conducerea. Nu m-a mirat că printre ei se numărau doar două tricouri de altă culoare: al lui Paniuk și al lui Medel.

Mișcarea era pe cât de inteligentă, pe atât de diabolică. Încercau să-i dea lovitura de grație lui Steve înainte ca el să fi apucat să se vindece. Cei unsprezece evadați obținuseră deja un avantaj de câteva minute bune înainte ca noi să izbutim să ieșim din capcana de șoareci din Baraque. Și nici

atunci nu ne-a fost ușor să rupem cercul format de locotenenții lui Paniuk și Medel.

Când, în sfârșit, am reușit să mă eliberez, mi-am dat seama că pierduserăm bătălia. Ar mai fi durat alte câteva minute să organizăm o urmărire. Jumătate dintre oamenii noștri erau risipiți prin tot plutonul și eforturile lor de a ne prinde din urmă erau încetinite de adversari. În plus, am presupus că restul echipelor s-ar fi limitat să fie spectatori pe parcursul urmăririi. Niciuna dintre ele nu avea pretendenți la tricoul galben și n-ar fi pierdut decât o etapă. Singurul care pierdea totul prin acea manevră era Steve Panata.

Ne-am fi dat și sufletul să încercăm să-i prindem, însă m-am gândit că nu aveam nicio șansă împotriva celor unsprezece evadați. Felul în care împărțiseră sarcinile nu era întâmplător. Echipa lui Matosas era cea mai rapidă dintre cele trei la contratimp. Dar alături de Paniuk și Medel, mergeau ca glonțul. Eram norocoși chiar și numai dacă am fi reușit să păstrăm aceeași distanță față de ei. Cu cele cinci minute de întârziere pe care le aveam de la începutul zilei, soarta Turului părea să fie pecetluită în favoarea celor trei evadați.

Apoi s-a întâmplat ceva ciudat. Credeam că Fonar ar fi fost singura echipă care ar încerca să iasă din pluton și mă pregăteam să conduc acțiunea. Spre surprinderea mea, însă, alte echipe au început să ne întreacă. I-am înjurat pe toți, crezând că și ei voiau să profite de slăbiciunea lui Steve. Curând mi-am dat seama că întregul pluton ne depășea. Încă o dată, Radek a fost cel care m-a făcut să reacționez.

— Hai după nenorociții ăia! a strigat în trecere, apoi a adăugat, uitându-se către Steve: Nu vă faceți griji!

A urmat unul dintre cele mai emoționante momente din istoria Turului Franței: o sută cincizeci de cicliști distrugându-și picioarele și plămânii ca să nu lase o mână de nerușinați să

scape. Echipele se înlocuiau una pe alta în fruntea plutonului și pedalau nemiloase ca să împingă plutonul la limită. Câteva minute mai târziu, deveniserăm un proiectil puternic care se îndrepta spre evadați.

Încă din ziua precedentă știam că nimeni nu văzuse cu ochi buni avantajul pe care Matosas și ai lui îl obținuseră în urma accidentului lui Steve. O lege nescrisă, dar de multe ori încălcată, spune să nu profiți de accidente de-a lungul rutei, mai ales dacă victima e liderul cursei. Colegii noștri observaseră strădania curajoasă a lui Steve din după-amiaza precedentă.

Din câte-mi dădeam seama, toți considerau că evadații abuzaseră de căzătura lui Steve, care încă pedala chiar dacă era rănit. Când plutonul e unit, devine un tren de mare viteză, capabil să calce sub roți tot ce-i stă în cale. Mai ales acum, când un sentiment justițiar părea să-i însuflețească pe cicliști. Nu există senzație mai plăcută pentru grup decât aceea că luptă împotriva unei mișelii.

Recunoscător, am hotărât să mă alătur efortului lor, încercând să ajung aproape de fruntea plutonului. Am început să urc mai multe poziții, însă Radek și-a dat seama și mi-a făcut un semn politicos, arătând înspre coada plutonului. Părea că vrea să ne facă favoarea până la capăt: să neutralizeze atacul trădătorilor, dar și să compenseze pentru epuizarea din ziua precedentă în Pirinei. I-am acceptat invitația și am retras echipa Fonar în partea din spate a plutonului.

— E o capcană! Dacă iar nu ne lasă să trecem, s-a dus dracului totul! Intrați în frunte, ne-a asurzit vocea lui Giraud din căști.

— Nu e nicio capcană, am răspuns contrariat.

— Trebuie să fim vigilenți, a spus, ignorându-mi comentariul. Dacă încetinesc ritmul, ne desprindem și atacăm. Trebuie să-i ajungem din urmă pe evadați.

— Avem nevoie de odihnă, iar ei ne oferă ocazia, am protestat, privindu-l pe Steve.

— Nu fi naiv, Hannibal! Atacați-i!

— Giraud, există ceva numit decență și trebuie să fim în stare s-o recunoaștem când apare, am spus după o lungă pauză.

Cum spuneam, pedalatul îmi oxigenează creierul.

— Din fericire, eu sunt directorul tehnic, a spus el, plin de furie. Atacați naibii odată!

M-am uitat către ceilalți membri ai echipei Fonar, care nu pierduseră niciun cuvânt din dialog, dar nici nu participaseră. Cu toții mi-au întors privirea, în așteptarea unui răspuns. Ani buni de condiționare îi fac pe cicliști să urmeze imediat instrucțiunile atunci când le poruncește directorul tehnic – mai puțin dacă se numesc Lance Armstrong. Colegii mei fuseseră și ei înduioșați de solidaritatea celorlalți. La fel ca mine, considerau că ar fi fost lipsit de respect să le ignorăm politețea și să dăm dovadă de neîncredere ajungând în frunte. Mai mult, toți, în afară de Giraud, înțelegeam că Steve nu era pregătit să înceapă vreo urmărire. Rula alături de mine, concentrat numai pe sarcina simplă, și totuși extrem de dificilă, de a apăsa când pe o pedală, când pe alta, străin până și de dialogul pe care tocmai îl auzise.

Așadar, am făcut singurul lucru pe care un sportiv nu are voie să-l facă pe traseu din punctul de vedere al antrenorului lui: mi-am scos casca din ureche. Gestul ar fi putut să ducă la eliminarea mea din echipă a doua zi, dar nu aveam nici chef, nici energie să mă mai lupt cu încăpățânarea lui Giraud. Puteam oricând să pretind că îmi căzuse singură, dar știam că ar fi fost un argument inutil. Camerele televiziunilor, mereu prezente, captaseră cu siguranță momentul în care mi-am scos cu propria mână nenorocitul de aparat.

Am pedalat cu mințile aiurea, gândindu-mă că aceia ar putea fi ultimii kilometri pe care-i parcurg

în Turul din acel an. Am întors capul să văd cum se descurca Steve. Dacă nu-și revenea, puteau fi ultimii kilometri și pentru el. Chiar în clipa aceea, fără să-și ia ochii de la roata mea din spate, și-a scos casca cu un gest distrat, de parcă s-ar fi scărpinat scurt la ureche. În afară de gestul acela, nimic nu demonstra că ar fi ieșit din transă.

Subtil, dar suficient. Pe mine ar fi putut să mă dea afară din echipă, dar pe Steve – niciodată. Cu atât mai puțin după ce s-a petrecut apoi: unul câte unul, toți membrii echipei Fonar au făcut același lucru. N-am putut să-mi rețin un zâmbet. Fără să vreau, provocasem o revoltă împotriva lui Giraud și probabil ieșirea lui din echipă la sfârșitul competiției. Chiar și în cazul în care camerele n-ar fi surprins gestul rebel al celor nouă cicliști, ar fi observat imediat că tuturor ne atârnau căștile, mute și inutile.

Indiferent de rezultatul urmăririi și, prin extensie, al finalului etapei, revolta din rândurile echipei Fonar urma să fie subiectul principal al zilei în lumea ciclismului. Încă o dată, fără să vreau – bine, *aproape* fără să vreau – eu fusesem actorul principal. Poate că Steve nu se înșelase atât de tare când mă numise Forrest Gump al Turului. Speram doar să nu mai fiu în centrul atenției când asasinul urma să atace din nou.

Pierdut în gânduri, nu mi-am dat seama de ce se întâmpla decât atunci când Guido a început să arate înspre bucata lungă de drum pe care o aveam înainte. Evadații erau la cinci sute de metri în față, la opt kilometri distanță de finiș. Îi prinseserăm din urmă datorită efortului supraomenesc al colegilor noștri. M-am uitat în spate și am observat prețul enorm pe care-l plătiseră pentru asta. Fără să vrem, noi, cei de la Fonar, avansaserăm și ne aflam la jumătatea plutonului datorită echipelor care își consumaseră energia tot înlocuindu-se în frunte și acum mergeau în partea din spate, menținând ritmul cu mare greutate. Ar fi trebuit să fie o zi de

recuperare pentru toată lumea, dar devenise o etapă de pedeapsă, de sacrificii enorme în numele a ceea ce cu toții considerau a fi corect. M-am gândit că în urma zilei de azi eram profund îndatorați tuturor. Greu de crezut că putea să existe un asasin în acel grup de profesioniști. Dacă mă gândeam bine, acum aveam și mai multe motive să cred că ucigașul făcea parte din grupul de nemernici din fața noastră, care încercaseră să ne înjunghie pe la spate. I-am absorbit cu trei kilometri înainte de finiș, fără mare tam-tam sau aroganță, cu excepția lui Radek, care s-a uitat la ei provocator și pus pe harță. Am ajuns în masă la linia de sosire.

În autocar, pe drumul spre hotelul unde eram cazați în acea noapte, Giraud nu a pomenit nimic despre cele întâmplate dar cu toții gândeam același lucru. Două locuri mai departe puteam vedea burta imensă a directorului nostru sportiv cum urcă și coboară, în timp ce nările i deschideau cu lăcomie. Scena îmi amintea vag de un personaj din *Războiul Stelelor,* un broscoi imens, intimidant și furios.

Când am ajuns la hotel, lângă Rodez, am așteptat câteva minute, ca să-i dau timp lui Giraud să coboare și să se îndepărteze de autocar. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să mă intersectez cu ranchiunosul director. Nu-mi aminteam numele personajului din film, dar sigur nu era Yoda, iar el mi-a demonstrat asta câteva clipe mai târziu.

— Nenorocitule! mi-a zis la ureche și m-a apucat de gât.

Mă așteptase la ieșirea din autocar.

— Și dacă e ultimul lucru pe care-l fac, o să mă asigur că n-o să mai câștigi niciodată vreo cursă, chiar dacă e nevoie să te arunc *eu* de pe bicicletă!

Am încercat să-i răspund, dar era clar că nu intenționa să deschidă o conversație. S-a întors pe călcâie și a plecat gâfâind.

Amenințarea lui m-a făcut să tremur. Am încercat să mă îmbărbătez singur, gândindu-mă că

oricum nu câștigasem prea multe curse. Nu aveam nevoie de ajutorul lui să le pierd pe următoarele. Pe de altă parte, nici nu puteam să-mi păstrez calmul când un individ cu cincizeci de kile mai greu ca mine îmi lăsase urme pe gât și jurase să-mi facă rău pe veci.

Am înghițit în sec și am regretat asta imediat. Marcelo Curatti, un vechi coleg din Napoli, obișnuia să spună că trebuie să scuipi gustul rău din gură și să-l elimini din corp, nu să-l înghiți și să rămână înăuntru. Pradă panicii, am dat pe gât o sticlă de apă până m-am înecat, în speranța că aș putea măcar să-l dau afară la toaletă. Curajoasă încercare.

Două ore mai târziu, i-am povestit Fionei incidentul de lângă autocar. Am preferat să omit orice detaliu despre teribila răzbunare urinară pe care o pusesem la cale.

— Tocmai i-ai dat lovitura de grație, a spus, cufundată în implacabilul ei simț practic.

— N-a fost ceva intenționat! Ne ordona să facem o tâmpenie, restul plutonului ar fi zis că suntem niște măgari!

— Știu. Ați procedat corect.

Mângâindu-mi în fugă obrazul cu dosul palmei, mai catifelat decât palmele ei muncite, a adăugat:

— Acum te iubesc puțin mai mult.

Acea ultimă remarcă m-a luat prin surprindere. Fiona putea fi drăgăstoasă prin gesturi, mai ales când dormea, dar pe gură nu-i ieșeau niciodată lapte și miere.

— Mâine plec direct fără cască, am glumit, aproape îmbujorându-mă.

M-am apropiat de ea, mai mult într-un gest de recunoștință decât într-o încercare de flirt. În continuare mi se pare un privilegiu nemeritat să mă iubească cineva. Eram în camera mea, tocmai primisem obișnuitul masaj. Până la cină mai era o oră. Dacă hotelurile alese de organizație ar fi fost oferite echipelor prin tragere la sorți, o privire în

jur ar fi fost suficientă să ne dăm seama că azi nu fusese ziua noastră norocoasă. Un pat cu saltea cu arcuri, niște perdele care nu fuseseră spălate niciodată, un duș plin de pete cu proveniență dubioasă, pe care din fericire nu urma să-l folosesc – așa arăta camera în care până și Hitchcock ar fi refuzat să filmeze.

— Favre avea dreptate când ți-a zis că Fonar vrea să-l dea afară pe Giraud la sfârșitul sezonului. Am verificat. De-asta e obsedat să câștige Turul cu orice preț. Crede că le poate schimba decizia.

Fiona închisese mica și neașteptată paranteză romantică și adoptase din nou tonul analitic.

— Și chiar dacă n-o să-i convingă să-și schimbe decizia, el e sigur că celelalte echipe se vor bate pe semnătura lui. Dar acum, când toți sportivii din echipă s-au răzvrătit împotriva lui, oricine s-ar gândi de două ori. Așa că da, crede că l-ai nenorocit.

— Adevărul e că nu m-ar deranja deloc dacă nu i-aș mai vedea niciodată moaca în circuit. Dacă ajunge să conducă altă echipă, o să stau mereu cu teama că o să-mi facă șicane pe șosea. Mi-a jurat că o să se răzbune, că o să aibă grijă să nu mai câștig vreo cursă în viața mea.

— Tu ai la dispoziție cea mai bună formă de răzbunare, a spus, provocatoare.

— Care anume? am întrebat, căzându-i direct în plasă.

— Să câștigi Turul cât încă ești sub comanda lui! a răspuns ea jubilând.

Am râs împreună de parcă tocmai spusese o glumă bună. Încercam să nu-i dau importanță, dar știam că vorbește foarte serios. Câtă vreme mă mențineam printre primii zece în clasament, ea avea să tot insiste. Nu știam cum să-i răspund, așa că am încercat s-o iau în brațe, o strategie care funcționase în relațiile mele anterioare. Mi-am dat seama încă o dată că nu funcționa cu Fiona. Mi-a tolerat îmbrățișarea la fel cum un copil o primește

pe cea a unei rude exagerat de parfumate. S-a desprins din brațele mele intenționând să-mi vorbească față-n față, dar am fost mai rapid și am schimbat subiectul.

— Mai știi ceva de Lombard? Nu l-am mai văzut de ceva vreme.

Ultimele ore fuseseră atât de intense încât nu izbutisem să vorbesc cu vechiul meu prieten, deși nu puteam să trec cu vederea declarațiile din *Libération* care îmi provocaseră atâtea probleme. În plus, trebuia să mă asigur că nu va repeta figura cu alți reporteri. Însă Lombard dispăruse. Am presupus că mă evita.

— E pe-aici pe undeva, a răspuns vag, apoi a continuat în șoaptă: Nu-l lasă să se apropie de tine.

Era nervoasă fără să vrea. Fiona respecta *omertà* cu același devotament ca un sicilian.

— Da, bănuiesc că Giraud i-a interzis să mai calce în hotelurile unde se cazează Fonar, pretextând măsuri de securitate și alte alea, am spus ca un fel de justificare.

— Nu Giraud i-a interzis, a spus ea. Steve a fost.

— Poftim? Cum adică Steve?

— *You know nothing, Jon Snow,* a răspuns, clătinând din cap.

Câteva minute mai târziu, i-am trimis lui Lombard un mesaj în care-i spuneam că vreau să-l văd chiar în noaptea aceea. Nu era lucru ușor, pentru că nu puteam să pășesc pe stradă fără să fiu abordat de presă și de fani și, chiar fără să-mi fi zis Fiona, știam că bătrânului militar îi era interzis să intre în hotel. Ca să nu mai vorbim de faptul că nu prea îmi dădea mâna să mă plimb pe holuri și prin bucătărie având în vedere faptul că prin zonă umbla un asasin care nu părea să țină la mine în mod deosebit.

Am luat cina ca în fiecare seară, cicliștii la o masă și asistenții tehnici la alta. Niciodată n-am fost mai recunoscător ca atunci. Ne simțeam ca o

echipă de fotbal care, după ce fusese condusă cu 4-0, reușește să termine meciul 4-3. Ultimii kilometri ai etapei, în care plutonul a avansat cu furie și i-a ajuns pe rivali, intraseră în legendă, dar nu reușiserăm decât să menținem la același nivel avantajul pe care îl aveau adversarii noștri. Când aveam să ne trezim a doua zi dimineață, urma să fim tot cu cinci minute după Matosas, la fel ca la începutul etapei. Până la urmă, fusese un efort de proporții epice doar ca să ne menținem acolo unde eram. Așadar, nu făceam decât să ne ducem mâncarea la gură, schimbând cât mai puține vorbe cu putință. Nu dădeam pe-afară nici de entuziasm, dar nici de supărare. De oboseală da, mai mult decât orice altceva.

Puțin mai târziu m-am strecurat pe ușa din spate, care dădea în parcarea hotelului. Credeam că fusesem foarte subtil dar, imediat ce am pus piciorul pe trotuar, doi dintre bodyguarzii lui Steve mi-au călcat pe urme.

— Stați liniștiți, mă duc doar până la autocar, să fac un duș cu apă călduță înainte să mă culc. Dușul de la hotel are microbi cât să declanșeze un război biologic.

Neînduplecați, cei doi m-au urmărit pe parcursul celor zece metri până la autocarul nostru enorm.

Cu câteva momente înainte, îi trimisesem un mesaj lui Axel în care-l rugam să-i dea voie lui Lombard să urce în autocar. Compatriotul meu era responsabil de curățenia vehiculului și, în același timp, singurul asistent în care puteam avea încredere. Nu știu dacă își dădea seama că poate să-și piardă slujba devenindu-mi complice, dar a făcut ce i-am cerut fără ezitare. Probabil că, într-un fel, nici măcar un cuplu de tineri îndrăgostiți nu poate avea o relație la fel de intimă ca aceea pe care o ai cu cineva care îți atinge corpul câte șaizeci sau nouăzeci de minute în fiecare zi, ani la rândul. Axel îmi cunoștea mușchii și tendoanele la fel cum își cunoaște un violonist instrumentul.

Poate că mă privea în același fel în care obișnuiam eu să privesc la ora de biologie manechinul de plastic, cu vene și organe, pe care directoarea școlii îl păstra în biroul ei ca să nu se uzeze. În orice caz, corpul meu nu mai avea niciun secret pentru el. Eram sigur că Axel putea să mai păstreze încă o taină.

— Incredibil ce-a făcut azi plutonul împotriva ticăloșilor ălora! a spus Lombard din postura de șofer al autocarului.

Așa vorbea colonelul. La un moment dat îmi povestise că bunica lui îi dăduse să citească benzi desenate ani întregi și niciodată nu se mai eliberase de expresii precum *păzea!* sau *vai de mine!*, pe care eu nu le mai auzisem decât în serialul TV *Batman și Robin.*

— Chiar a fost incredibil, am zis, fără să știu de unde să încep.

Îmi venea foarte greu să-mi dojenesc bătrânul mentor.

— Cu puțin noroc, o să facă același lucru mai departe și o să vă pună din nou pe tine și pe Steve în frunte. După asta, nu mai rămâne decât să-ți alegi bine momentul pentru atacul final.

Din câte-mi dădeam seama, avea să fie mult mai greu decât crezusem. Colonelul nu părea deloc rușinat sau plin de regret pentru ceea ce provocase, ci continua cu aceeași poveste ca mai înainte: trebuia să-l trădez pe Steve.

— Nu, n-o să se întâmple asta. Plutonul ne-a sprijinit doar azi. Va fi foarte greu să recuperăm avantajul pe care-l au ăștia trei.

— Nici măcar tu nu știi câtă putere ai și cât ai fi în stare să reziști și să recuperezi. Dacă m-ai lăsa numai să-ți arăt cifrele, dar niciodată nu vrei să le vezi! a spus, trecând de la mândrie la dezamăgire ca un copil.

Lombard și fiul lui îmi foloseau parola ca să intre în baza de date Fonar, unde erau adunate informații în legătură cu vreo duzină de indicatori

pe care potențiometrul îi înregistra în fiecare zi de antrenament sau de competiție. Puse laolaltă, indicau rata de recuperare, oboseala, puterea, ritmul în care pedalam și multe altele. Toate aceste informații erau transmise în timp real pe durata cursei, astfel că asistenții tehnici puteau să știe în orice moment performanța fiecărui ciclist. Nimeni însă nu făcea o analiză atât de meticuloasă ca fiul lui Lombard, îmboldit de tatăl lui.

— Bine, în legătură cu asta… am spus cu un oftat prelung. Mi-ați provocat foarte multe probleme cu declarațiile din *Libération.* Treaba aia, că eu aș fi mai bun decât Steve – în primul rând nici nu cred asta, așa că nici măcar nu vom discuta subiectul.

M-am grăbit să lămuresc situația, ridicând o palmă când a încercat să mă întrerupă.

— În al doilea rând, toată lumea o să creadă că tot ce spuneți presei sau în cadrul circuitului vine de la mine, iar asta stârnește mare vâlvă.

— Dar n-a fost decât opinia unui simplu fan bătrân, a spus el pe un ton jignit.

— Nu fiți naiv, domnule Lombard, nu vă jucați cu mine! V-am oferit acces la circuit și Fiona v-a acreditat ca asistent pentru că amândoi credeam că vă asumați să fiți respectuos și discret față de noi, față de mine. Ieri ați încălcat acest acord.

Bătrânul și-a lăsat capul în piept, vizibil mâhnit. Niciodată nu-i mai vorbisem așa. Ochii i se umeziseră, strângea din buze și clipea rapid. Aveam impresia că se străduiește din greu să nu plângă. N-am putut să nu-mi amintesc de momentul în care îmi oferise fericit bicicleta maronie, poate cea mai frumoasă zi din viața mea.

În timp ce eu mă pierdeam în amintiri, Lombard și-a revenit.

— Atunci, hai să vorbim limpede, Hannibal.

Brusc, militarul din el se întorsese. Și-a îndreptat corpul, a tras umerii în spate și și-a scos în față pectoralii pe care nu-i mai avea.

— Am un fiu biologic și un fiu de suflet, iar realizările amândurora pot să-mi justifice trecerea prin lume. Restul sunt fleacuri, la naiba!

Poate că Lombard vorbea ca un personaj de benzi desenate și suna puțin caraghios, dar intensitatea emoției lui compensa din plin.

— Mulțumesc… am început să spun, iar de data asta el a fost cel care m-a oprit cu palma în aer.

— Din același motiv, nu-ți voi permite să comiți un delict chiar împotriva ta.

Tonul lui devenise cel al unui ofițer superior.

— Chiar dacă e ultimul lucru pe care-l fac în viață, o să mă asigur că vei onora darul care ți-a fost oferit și vei ieși învingător într-una dintre marile competiții. Știu că poți să câștigi Turul ăsta, *trebuie* să câștigi Turul ăsta!

Mi se părea ironic că, la nicio oră distanță, doi oameni își propuseseră să-și dedice restul vieții unui scop care avea legătură cu cariera mea: Giraud – să mă împiedice să câștig, iar Lombard – să mă ajute să reușesc. Mi-a înflorit în minte imaginea celor doi aplecați deasupra unei mese, făcând skanderbeg cu mânecile suflecate. Chiar dacă tonul militarului era implacabil și hotărât, știam fără urmă de îndoială cine urma să câștige confruntarea.

— Sunt măgulit de cuvintele dumneavoastră, domnule colonel, și vă mulțumesc din toată inima. Poate că și dumneavoastră sunteți tatăl pe care nu l-am avut niciodată. N-o să pot să vă mulțumesc vreodată îndeajuns pentru tot ce ați făcut pentru mine. Dar asta și tricoul galben sunt două lucruri diferite. Și părinții celorlalți cicliști își doresc ca fiii lor să urce pe podium și știți și dumneavoastră că numai trei dintre cei o sută nouăzeci și opt reușesc. Celorlalți ne rămân doar mândria și privilegiul de a parcurge cele douăzeci și una de etape, ceea ce e mare lucru în sine. Asta nu înseamnă că suntem copii nerecunoscători. Dacă pot fi instrumentul prin care poate să câștige

fratele pe care nu l-am avut niciodată, voi fi cel mai fericit dintre toți două sute.

— Tu crezi că Steve e fratele tău? a spus pe un ton ironic.

Bănuiesc că Lombard nu urmărea *Urzeala tronurilor,* dar a făcut exact aceeași față pe care o făcuse Fiona când îmi spusese „*You know nothing, Jon Snow*". Mi-am adus aminte de ceea ce-mi zisese ea în legătură cu presupusa interdicție impusă colonelului de către amicul meu.

— Haide, poate că nu vă pică bine, dar am avansat în carierele noastre de cicliști *împreună,* am răspuns.

Militarul a schițat o expresie îndurerată. Lua cuvintele mele ca pe o formă de nerecunoștință.

— Tu erai deja Hannibal când l-ai cunoscut. Erai deja sortit unui viitor măreț. Din păcate, el s-a pus în calea ta.

Mi-am dat seama că discuția nu ajungea nicăieri. Nimeni nu-l putea convinge pe Lombard că nu era nicio garanție că aș fi ajuns un Messi al bicicletei dacă i-aș fi urmat sfaturile. Voiam să-l întreb cine și cum îl împiedica să se apropie de mine, dar nu intenționam să-i mai dau apă la moară în cruciada împotriva lui Steve. La ce prejudecăți avea Lombard față de prietenul meu, nu puteam să-mi dau seama cât din ce-mi spune e adevărat și cât pune de la el. Dacă Fiona ar fi preferat să se lase îngropată în ciment decât să-i scape o mărturisire, Lombard era capabil să arunce acuzații și în somn.

— Vă rog să nu mai vorbiți cu presa despre mine, am zis, convins că era inutil să continuăm discuția. Nici cu presa, nici cu oricine altcineva, de fapt. Să așteptați câteva minute înainte să ieșiți din autocar.

M-am ridicat în picioare și am pornit pe culoar ca să ajung înapoi în stradă.

— Hannibal, a spus ca să mă facă să mă opresc. Bărbatul ăsta, cel înalt…

A arătat înspre unul dintre cei doi bodyguarzi ai lui Steve, care mă însoțiseră până la vehicul. În lumina pe care o arunca hotelul, silueta lui era uriașă, mare și grea ca sarcofagul unor faraoni siamezi. Geamurile fumurii și întunericul în care stăteam ne permiteau să-l vedem fără să fim observați.

— Ce-i cu el?

— E periculos, e o brută. Era cu Steve când a venit să vorbească cu mine.

— Steve a vorbit cu dumneavoastră?

Părea că urma să abordăm subiectul indiferent dacă voiam eu sau nu.

— Da, ieri, a spus și apoi a tăcut.

Lombard avea talentul să scoată pe oricine din sărite. Acum, că mă ținea captiv în conversație, voia să-i scot cu cleștele vorbele pe care de-abia aștepta să mi le spună.

— Nemernicul m-a amenințat. „Fratele tău", a spus batjocoritor.

— Cum adică v-a amenințat? Ce v-a spus?

— Că, dacă nu te las în pace, faptul că nu m-aș mai apropia de vreo competiție de ciclism ar fi cel mai puțin grav lucru care o să mi se întâmple. „Cel mai puțin grav"! Asta-i un fel de amenințare cu moartea, înțelegi?

— Haideți să nu exagerăm.

— Apoi, individul ăsta – a arătat din nou înspre Sarcofag – m-a călcat pe picior când s-a întors să-l urmeze pe Panata la plecare, a adăugat, ofensat.

Nu știam dacă ce-mi spunea bătrânul era adevărat. N-am putut să nu arunc o privire către uriaș. Avea cel puțin o sută patruzeci de kile.

— Sigur e doar o neînțelegere. Steve încearcă să mă protejeze, în felul lui. Știți cât rău mi-au provocat declarațiile pe care le-ați făcut, domnule colonel? După ce ați spus, Steve probabil că a crezut că prezența dumneavoastră lângă mine ar putea să însemne că eu le dau crezare. Giraud și restul echipei m-au privit ca pe un proscris și nu

pot să exclud posibilitatea ca directorul tehnic să se răzbune pe mine. Există și lucruri mai rele pe lume decât să fiu locotenent de lux, nu credeți? De exemplu, să devin băiatul cu apa.

— Și faptul că m-a călcat pe picior? a întrebat jignit.

— Asta sigur a fost doar ideea nenorocitului ăluia, am răspuns furios. Chiar dumneavoastră ați spus că a făcut-o când Steve era cu spatele!

— Mă îndoiesc. Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre Steve. Se spune că el și agentul lui au refuzat mai multe oferte din partea unor echipe care voiau să te facă lider. Au făcut contraoferte, au amenințat, au complotat pentru ca propunerile astea să nu ajungă niciodată la urechile tale.

— Aveți vreo dovadă? Și eu am auzit zvonurile astea, în general vin de la sportivii și asistenții echipelor pe care le-am învins. Bineînțeles că ar fi încântați să distrugă perechea pe care am format-o.

— Dovadă? Prietenul tău are mereu grijă să rămână nepătat. Nici pentru amenințările de ieri nu am vreo dovadă, dar piciorul umflat îmi e de-ajuns.

Amândoi am coborât privirea la pantofii lui.

— Mai mult de-atât, a continuat, nu m-ar mira dacă s-ar dovedi că el și gașca lui sunt în spatele tragediilor care au avut loc în ultimele zile.

— Ei bine, dacă el și gașca lui sunt responsabili, au făcut o treabă de tot râsul, am răspuns cu ironie. Matosas, Paniuk și Medel ne fac praf și pulbere.

Amândoi am tăcut. Rămăseserăm fără muniție, ca doi boxeri în ultima rundă, mai mult obosiți decât agresivi. Ne-am despărțit fără prea mare animozitate, iar eu am preferat să cred că, deși argumentele mele erau departe de a-l convinge, colonelul avea să se abțină de la vreo altă declarație incendiară.

Înainte să apuc să ies din autocar, Axel m-a oprit.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Am răspuns cu o expresie surprinsă. Petrecusem deja o oră și jumătate în camera lui pentru ședința de masaj.

— Tocmai am aflat ceva ce trebuie să știi, mi-a explicat el.

Am privit spre bodyguarzii care așteptau la câțiva metri distanță și spre Lombard, care încă se afla în autocar, și am dat din cap contrariat. Ziua de azi se încăpățâna să devină Ziua cârtiței. Aveam impresia că trecuseră câteva săptămâni de când nu mai dormisem într-un pat.

— Vino la mine în cameră într-un sfert de oră. Dacă vreuna dintre brutele astea e în fața ușii, spune-i că ți-am cerut un calmant și vii să mi-l aduci.

Am urcat în cameră de parcă m-aș fi dus spre Valhalla, unde m-ar fi așteptat în pat șase walkirii. Apoi mi-am amintit de patul șubred din pseudo-celula în care urma să dorm singur. M-am oprit brusc când l-am văzut pe Favre stând ca un cerber la ușă, fie ea cerească sau nu.

— Nu vă supărați, domnule sergent, n-am nevoie decât de un minut, s-a apărat el când mi-a văzut fața.

N-am răspuns, doar am deschis ușa și l-am poftit să intre cu gesturi ceremonioase.

— V-ați făcut un obicei să mă așteptați la ușă. Nu cred că sunt atât de important încât să ocup atât de mult din timpul comisarului-șef al poliției, am spus ironic.

— Ba sunteți, domnule Moreau, chiar sunteți. Totul pare să se învârtă în jurul dumneavoastră, ceea ce mi se pare fascinant.

A făcut o pauză, gânditor, apoi a continuat de parcă și-ar fi amintit brusc ceva.

— Totuși, n-am venit să vă arunc asta în față, nu chiar acum.

De data asta mi-am dat seama în ce fel își alesese comisarul cuvintele: „nu chiar acum, dar oricând altcândva”, mi-am zis.

— Atunci, de ce ați venit? am întrebat, începând să-mi pierd răbdarea.

— Am continuat să-i interogăm pe mecanicii de la Fonar. Dumneavoastră mi-ați spus azi-dimineață că o să vă gândiți la ceva, la vreun secret murdar cu ajutorul căruia să-l demoralizez pe câte unul dintre ei. Știți cum stă treaba cu ambuscadele…

Eu nu promisesem nimic de genul ăsta. Favre părea maestru al artei de a pune cuvinte în gura cuiva. Dacă folosea metoda asta și la interogatorii, nu m-ar fi mirat dacă vreunul dintre bieții mecanici ar fi ajuns să se incrimineze singur, chiar dacă era nevinovat. Spre deosebire de ei, care nu se odihniseră de douăzeci și patru de ore, comisarul părea că-și revenise. Sigur se dusese la somn câtă vreme noi parcurseserăm etapa. Mustăcioara îi domina din nou fața, îngrijită și lucioasă, deasupra buzei superioare.

— Ei bine, acum o să vă dezamăgesc, domnule comisar: nu-mi amintesc nimic, am spus, încercând să găsesc argumentația care l-ar fi trimis cel mai repede înapoi pe coridor.

— În regulă, a răspuns leneș, de parcă încerca să găsească alt motiv să rămână unde era.

Ochii i se învârteau în jur, dar micuța cameră nu-i oferea niciun element pe care să-și oprească privirea. După prima lui vizită, avusesem grijă să-mi țin totul în geamantane, dar cu fermoarele desfăcute. Tot ce putea să vadă comisarul erau niște valize ca niște pântece uriașe pe care străluceau niște cicatrici feroce, pe jumătate deschise.

— Dacă îmi amintesc ceva, vă trimit un mesaj. Vă rog, v-aș fi recunoscător dacă mi-ați spune când descoperiți ceva nou. Până la urmă, cei pe care îi interogați acum sunt colegii mei.

Apoi, după o scurtă ezitare, am adăugat:

— Și bicicleta sabotată a fost a mea.

— Cum spuneam, totul pare să se învârtă în jurul dumneavoastră, a concluzionat comisarul și a

ieșit din cameră.

M-am așezat pe pat și i-am trimis lui Axel un mesaj pe care urma să-l regret zile întregi: „Orice-ar fi, spune-mi mâine, sunt frânt”. Am închis telefonul și m-am lăsat pe spate. Mi-am pierdut imediat cunoștința. A fost prima noapte din Tur în care nu am recapitulat în minte clasamentul general la finalul etapei. M-am consolat cu gândul că era același din ziua precedentă.

Clasament general, etapa 13

1 Alessio Matosas 51:34:21
„Mai suspect ca niciodată”.

2 Milenko Paniuk +22”
„Complicele numărul unu”.

3 Pablo Medel +26”
„Complicele numărul doi”.

4 Steve Panata +4’49”
„Începe să se vindece, dar e posibil să fie prea târziu”.

5 Marc Moreau +8’26”
„Aici se sfârșește visul meu”.

6 Óscar Cuadrado +8’42”
„De aici în jos, nicio amenințare la un loc pe podium”.

7 Luis Durán +9’25”

8 Serguei Talancón +11’03”

9 Anselmo Conti +13’21”

10 Rol Charpenelle +13’27”

2014

Dacă Steve a fost fratele pe care nu l-am avut niciodată, Diana Panata mi-a fost mamă. Oricine ne-ar fi văzut la înmormântarea ei ar fi jurat că eu eram fiul îndurerat, iar Steve – un prieten venit să mă susțină.

A murit la câteva săptămâni după ce el a câștigat al treilea tricou galben și cu câteva zile înainte să înceapă Turul Spaniei. O pneumonie galopantă a doborât-o în urma unei operații estetice care nu părea să prezinte vreun risc. Tatăl lui Steve, care era avocat, se gândea să dea în judecată spitalul, susținând că în sala de operații intrase ea în contact cu virusul mortal.

Amândoi ne-am întrerupt antrenamentul și am zburat la Santa Fe, în New Mexico, ca să-i vedem trupul înainte de a fi incinerat. Eu pur și simplu m-am prăbușit când am văzut-o în cutia aceea de lemn, cu un chip care nu-i aparținea, înfășurată în voaluri și cu o expresie senină pe chip. Diana Panata fusese ca o baterie. Nu putea să stea locului nici trei secunde – o adevărată forță a naturii.

Ceea ce pe mine m-a doborât, pe ei doi, tată și fiu, i-a lăsat în stare de șoc. O priveau paralizați, de parcă încercau să accepte că urmau să-și petreacă tot restul vieții fără această femeie care părea să lumineze tot ce făcea și atingea.

Niciodată n-am putut să-i spun *mamă,* cum a insistat de multe ori să-i zic, dar am acceptat grija și atenția maternă pe care ni le acorda în mod egal mie și lui Steve în timpul lungilor ei vizite la lacul Como. Încă de prima oară când a venit să stea la noi o vreme a început o adevărată cruciadă să pună capăt pentru totdeauna vieții mele de orfan, cu un zel pe care cavalerii templieri l-ar fi invidiat. M-a obligat să mă duc la dentist până a reușit să elimine efectele abandonului pe care-l suferisem, mi-a înnoit garderoba, ne-a dotat bucătăriile, a mea

și a lui Steve, cu aparate pe care nu le-am folosit niciodată, ne-a examinat iubitele cu rigoarea unui paznic de harem. Pe scurt, a devenit ceea ce Beatriz, mama mea, nu fusese niciodată.

Nu a fost cazul lui Robert Panata, care m-a tratat mereu cu o amabilitate distantă deși, la drept vorbind, nu foarte diferită de cea pe care o arăta față de Steve. Avocatul era un om elegant și prietenos care părea mereu cu mintea în altă parte. De obicei, interlocutorii nu-i luau condescendența și felul impersonal de a fi drept forme de dispreț, ci mai degrabă aveau senzația că mintea lui se concentra asupra unor lucruri mult mai importante decât cele care îl înconjurau.

Steve n-a privit cu suspiciune pasiunea cu care mama lui a încercat să mă adopte. Dimpotrivă, a devenit complicele ei. Împărțea totul cu mine, hainele, banii – cred că și primele iubite, dacă ar fi putut – în mod natural, de parcă aceea era ordinea firească a lucrurilor, de parcă așa ar fi fost de când eram copii mici. Câteodată îmi dădea Playstation-ul frustrat, pentru că venise rândul meu, ca un copil care trebuia să împartă leagănul cu fratele său împotriva voinței lui. Faptul că nu suporta să piardă a fost primul lucru pe care l-am observat la el. Am fost prinși luni de zile într-o competiție feroce la un joc video de fotbal pentru care eu părea că am o aptitudine înnăscută. În primele săptămâni, îl băteam în asemenea hal încât Steve era mereu furios, insistând întruna să mai jucăm o partidă, ca un parior care rămâne obsedat de propriul ghinion.

Când era în toane bune, adică atunci când câștiga, era ca o rază de soare. Avea ciudata capacitate de a face totul să strălucească în jur. Entuziasmul lui era ca o avalanșă, energia de care dădea dovadă era scânteietoare, contagioasă, așadar eu preferam să fiu cel învins.

La victorie era generos, prietenos și solidar. La înfrângere putea să devină o pacoste: trântea ușile

de la dulapuri de parcă ar fi uitat brusc unde țineam cănile, înjura cu voce tare la orice mărunțiș, lovea mașina când o scotea din garaj. Se purta de parcă înfrângerea era ceva împotriva firii, un incident inadmisibil, dovada unui dezechilibru în univers care perturba ordinea naturală a lucrurilor.

A început să exerseze de unul singur, de-a lungul unor nopți interminabile dacă era să mă iau după cearcănele pe care le avea pe atunci, până când a început să mă bată întruna la nenorocitul de joc video. Abia atunci calmul și bucuria au revenit în casa noastră și dragostea lui fraternă m-a învăluit din nou.

Totuși, indiferent dacă era în toane bune sau rele, mi-a demonstrat mereu că eu eram mai mult decât un simplu amic. În timpul unei tabere de antrenament în Tenerife, tipică pentru începutul anului, am făcut o febră ciudată care m-a ținut patru zile în spital. Steve a făcut mare scandal că nu l-au lăsat să doarmă noaptea pe o canapea din salon ca să aibă grijă de mine. I-au spus că era imposibil pentru că nu suntem rude, așa că a dormit ghemuit pe bancheta din spate a unei mașini din parcare. Când m-au externat, era greu să-ți dai seama care dintre noi fusese la terapie intensivă. După acel incident, s-a gândit luni de zile cum să facem ca unul dintre noi să-și schimbe cumva numele, astfel încât ceva de genul ăsta să nu se mai întâmple niciodată. Tatăl lui l-a potolit când Steve l-a întrebat ce pași legali trebuie urmați ca să adauge Moreau la numele lui de familie.

În general, poruncile acestea fraterne pe de-o parte mă amuzau, iar pe de alta mi se păreau măgulitoare. În schimb, eram perfect conștient de faptul că eram doar o figură temporară în cadrul familiei Panata. Eram convins că, mai devreme sau mai târziu, destinele noastre urmau să se despartă. Când Steve a câștigat primul lui tricou galben, i-a picat foarte prost faptul că n-am vrut să-mi tatuez o mică bicicletă pe gambă, la fel ca el, ca să

celebrăm victoria „noastră”. Mie, însă, mi s-a părut exagerat – una era să accept în fața lumii întregi că fusesem adoptat temporar de familia Panata, dar să mă laud că victoria lui Steve era și a mea mi se părea ridicol.

Lui Lombard, întreaga situație i s-a părut ridicolă. Bănuiesc că mă trimisese la echipa Ventoux ca să mă încerce, sperând în secret că mă vor alege pe mine să-l înlocuiesc pe ciclistul-vedetă, Bijon, după retragerea sa iminentă. Cu siguranță a fost profund dezamăgit când șefii l-au ales pe Steve, iar eu am acceptat să devin locotenentul lui pe durată nedeterminată. Sigur a fost și mai rău când și-a dat seama că îmi găsisem o familie din care el nu făcea parte.

De fapt, chiar și înainte de moartea tatălui meu, la doi ani după ce am devenit profesionist, Lombard trecuse cu tot mai mare avânt de la rolul de profesor la unul patern: venea des pe la mine sau mă suna la telefon. Când a aflat că Diana suna în fiecare duminică dimineață și cerea să vorbească cu amândoi, el a căpătat obiceiul să sune sâmbăta, după antrenament, sau, dacă era cazul, după competiție.

Când a înțeles că i-ar fi fost imposibil să rivalizeze cu Diana la capitolul sfaturi gospodărești, a ales să se concentreze pe aspectele tehnice ale antrenamentelor și să mă umple cu tot felul de discursuri ca de la tată la fiu despre sensul vieții, monologuri care păreau scoase dintr-o carte de dezvoltare personală. La un moment dat, i-am povestit lui Steve despre ele și am început să râdem pe la spatele lui. „Totul se întâmplă cu un scop” era expresia lui favorită, pe care noi am început s-o folosim în orice situație, urmată de un hohot de râs. Când pur și simplu nu știam ce să mai zicem la o întâlnire sau într-o discuție cu colegii, spuneam enigmatica frază „Trebuie să trăiești cum gândești; altfel, ajungi să gândești cum ai fi trăit”. O spuneam cu o expresie serioasă pe

chip, cu un ton absolut convins, stăpânindu-ne cu greu să nu ne prăpădim de râs.

Voi regreta toată viață tristețea pe care i-am provocat-o când a aflat de batjocura noastră. Într-o zi, când m-a sunat, Steve a cerut să-i vorbească și l-a întrebat ceva despre un potențiometru care urma să iasă pe piață în curând. Colonelul i-a spus să aibă răbdare, pentru că încă mai era ceva vreme până atunci. Steve i-a mulțumit pentru informație și a închis, sau cel puțin așa am crezut.

— Mi-a spus că graba strică treaba, a râs el când s-a întors și s-a îndepărtat câțiva pași de barul din bucătărie, unde era telefonul.

— Dar cine se trezește de dimineață, departe ajunge, am răspuns, continuând parodia.

— Și dacă te trezești târziu, unde ajungi? La dracu-n praznic?

— Nu, diavolul se ascunde în detalii.

— Hai că nu e dracul chiar așa de negru!

— Fugi de dracu', dai de ta-su.

Am continuat să ne aruncăm proverbe fără sens printre hohote de râs, iar eu m-am apropiat de bar ca să-mi torn un pahar cu apă. O luminiță verde aprinsă pe telefon mi-a arătat că linia era încă deschisă. Steve nu așezase cum trebuie receptorul în furcă. Am ridicat aparatul și am auzit cum Lombard respira greu la celălalt capăt, apoi un clic scurt care indica încheierea apelului.

În săptămânile de după incident, colonelul s-a purtat de parcă nu auzise nimic, dar se vedea din comportamentul lui rigid și oarecum artificial cât de ofensat era. Nu i-am mai batjocorit niciodată zicătorile, iar el le-a reluat câteva zile mai târziu.

În apărarea mea, trebuie să spun că, într-un fel, am fost fiul lui chiar mai mult decât Bernard. Tânărul copilărise cu mama lui și nu manifestase niciodată vreun interes pentru bicicletă, pasiunea tatălui său. El avea o înclinație pentru computere și își construise o carieră din asta. Chiar dacă făceau parte unul din viața celuilalt, relația lor era mai

mult formală decât afectuoasă. Doar în ultimii ani, datorită programelor cibernetice pe care Bernard le proiectase pentru a-mi analiza randamentul, tatăl și fiul păreau să fi descoperit, în sfârșit, ceva în comun.

Cu timpul, Lombard și Steve au ajuns să se tolereze reciproc, deși niciunul dintre ei nu a înțeles vreodată cât de important era celălalt pentru mine.

ETAPA 14

La fel cum mă gândesc la clasamentul general în fiecare zi din Tur înainte să adorm, primul lucru pe care-l fac când mă trezesc e să vizualizez etapa care ne așteaptă. În noaptea precedentă renunțasem la acest obicei. L-am reluat în dimineața următoare. Mă gândesc că oricui i s-ar da rutina peste cap când scapă cu viață din două atentate în patru zile. În ambele cazuri, fusesem foarte aproape să ajung pe năsălie. Am scăpat de explozie ca prin urechile acului, iar de bicicleta sabotată – numai datorită penei neașteptate a liderului. Nu puteam să mă bazez pe același noroc chior dacă organizau un al treilea atentat.

În loc să se gândească la traseu, creierul meu a evaluat șansele de supraviețuire pentru următoarele zile. Am ajuns la concluzia că existau două posibile scenarii: dacă asasinul voia ca unul dintre cei trei lideri – Matosas, Paniuk sau Medel – să iasă victorios în Paris, era pe drumul cel bun. Cu puțin noroc, era mulțumit de avantajul pe care și-l creaseră cei trei și urma să ne lase în pace. Sigur că exista și probabilitatea ca, odată eliminată echipa Fonar, să-și concentreze acum atacurile asupra a doi dintre cei trei aflați în frunte, pentru ca tricoul galben să revină negreșit campionului ales de el. Îmi părea rău de Paniuk și de Medel, dar numai un pic, având în vedere ce făcuseră împotriva noastră în ziua dinainte; credeam în continuare că Matosas era favoritul criminalilor care hotărâseră să schimbe rezultatul cursei.

Însă exista un al doilea scenariu, chiar mai teribil. Încă nu trecuserăm Alpii. Cele patru zile de pe marile culmi puteau schimba tot, inclusiv cele cinci minute de avantaj. După ce puternicele echipe ale englezilor de la Batesman și spaniolilor de la Movistar fuseseră schilodite de loviturile încasate, Fonar era de departe cea mai puternică în

munți. Faptul că muntele nu era punctul forte al lui Steve era exact motivul pentru care echipa noastră era una de cățărători. M-am gândit că, dacă asasinul știa câte ceva despre ciclism, și era evident că da, nu ne-ar fi lăsat să ajungem vii la Ventoux sau la alte vârfuri din Alpi. Vii – în cel mai strict sens al cuvântului. Până acum, tactica ucigașului fusese să-l atace nu pe lider, ci pe principalul său scutier. Dacă ar fi continuat conform aceleiași metode, nu puteam decât să trag concluzia că eu trebuia să fiu următoarea victimă.

Mi-am imaginat o vreme prin ce mijloace m-ar fi putut ataca de data asta. Chiar dacă încă nu ieșisem din cameră, am presupus că cineva stătuse de pază la ușa mea toată noaptea, dar nu știam la ce acord ajunseseră poliția și bodyguarzii lui Steve ca să mă protejeze. În orice caz, nu urma să mor ca Fleming, înecat în cadă de un intrus. Totuși, gândindu-mă la câtă imaginație și câte resurse avuseseră la dispoziție ca să arunce în aer rezervorul de benzină al Fionei și ca să-mi saboteze bicicleta, am ajuns la concluzia că un al treilea atac era practic imposibil de prevenit. Azi urma să parcurgem o sută șaptezeci și opt de kilometri și jumătate în câmp deschis, ceea ce ne lăsa fără apărare timp de aproape patru ore.

Până atunci, făptașii reușiseră să-și mascheze destul de abil atacurile sub forma unor accidente, dar dacă se hotărau să-și dea arama pe față, nimeni n-ar fi putut să ne apere de un lunetist sau de o motocicletă ucigașă pe șosea. M-am gândit la această variantă, dar apoi am eliminat-o: un astfel de asasinat ar fi dus cu siguranță la suspendarea Turului și trecuse ceva vreme de când îi tăiasem pe Radek sau pe vreun alt inamic al competiției de pe lista posibililor autori ai atacurilor. Nu, criminalii voiau ca omul lor să fie încoronat în Paris, iar pentru asta trebuiau să fie siguri că următorul incident părea la fel de accidental.

Favre avea dreptate: singurul mod în care puteam preveni un nou atac era să-l găsesc pe asasin înainte ca acesta să dea următoarea lovitură. Din nou mi-am spus că fusesem nedrept față de comisar. Mecanicii erau singura lui pistă și nu aveam niciun motiv să-l critic pentru rigoarea cu care îi interoga. În loc să-l disprețuiesc, ar fi trebuit să colaborez cu el ca să găsim o dovadă de vinovăție a unuia dintre ei sau să-i eliminăm de pe lista suspecților odată pentru totdeauna.

Am studiat din nou profilurile celor cinci și am decis să mă concentrez pe cei doi cărora le revenea sarcina să-mi pregătească bicicleta: Marcel și Joseph. În teorie, și ceilalți trei ar fi putut s-o facă, dar ar fi fost dificil fără să-i observe cei doi care se ocupau de Pinarello. Am înclinat imediat spre primul: Marcel, Dandy, era extravagant și oarecum frivol și avea obiceiul să-și privească de sus colegii. Joseph era exact invers, un bărbat timid, devotat numeroșilor lui moștenitori și teribilei soții. S-ar fi îmbolnăvit chiar dacă numai i s-ar fi propus să se expună unui asemenea risc. Dacă bietul Joseph s-ar fi oferit să participe la un sabotaj, cu siguranță ar fi cedat încă din prima oră de interogatoriu.

Ca și cum aș fi avut în față o hartă digitală pe un ecran, am mărit imaginea și m-am concentrat asupra lui Dandy. Am recapitulat tot ce știam despre viața lui personală, dar n-am găsit nicio informație relevantă. Apoi, croindu-mi drum prin diversele straturi ale creierului meu, mi-am adus aminte de povestea cuiva cum că Dandy fusese rănit în dragoste. Se pare că, într-o noapte, înainte să înceapă Turul, se pusese pe băut într-un bar din locul în care ne aflam, iar Basset, șeful mecanicilor de la Fonar, s-a văzut nevoit să-i atragă atenția. Începutul competiției a îngropat acea amintire. Acum, însă, am început să trag de ea cu greu, de parcă încercam să recuperez un inel dintr-o gură de canal cu ajutorul unei scobitori fragile.

Știam că mai era ceva în legătură cu Dandy, altă informație importantă pe care nu mi-o aminteam. Iritat, am început să mă îmbrac ca să cobor la micul dejun, fără să pot să-mi iau gândul de la subiect. Parcă aveam între dinți un rest de mâncare pe care nu puteam decât să-l ating obsesiv cu vârful limbii. Am ieșit pe coridor și l-am salutat pe polițist, care încerca din răsputeri să stea treaz, întins pe o canapea. Mi-am zis că-și aștepta înlocuitorul. În ciuda borcanului de gel pe care și-l turnase în cap, părul lui arăta răvășit după o noapte interminabilă. În clipa aceea am reușit să recuperez inelul din canalizare și am scos și restul de mâncare dintre dinți: Dandy era trist pentru că o iubea fără speranță pe Daniela, sora lui Di Salvo, un ciclist italian care se retrăsese cu puțin timp în urmă. O femeie frumoasă, cu un temperament exploziv, pe care toți o cunoșteam pentru că fusese cu vreo șase cicliști. Aparent, nu dădea doi bani pe un biet mecanic.

Am mers mai departe pe coridor când, dintr-odată, m-a lovit informația pe care o căutam. Oamenii lui Matosas, Conti și Ferrara erau din sudul Italiei, la fel ca Di Salvo, iubita lui Dandy. Găsisem legătura între mecanicul nostru și echipa Lavezza. Dacă aș fi fost un personaj din benzile desenate ale lui Lombard, mi s-ar fi aprins un beculeț imaginar deasupra capului. Apoi am făcut ceva ce nimeni nu face vreodată în benzile acelea desenate: mi-am scos telefonul și am început să tastez informația ca să i-o trimit comisarului. Când am terminat, mi-am dat seama că pe ecran aveam șase mesaje de la Axel și unul de la Fiona.

Mereu îmi țin mobilul pe „silent”.

Cu telefonul încă în mână, înainte să ajung la sala de mese, am văzut că sosise răspunsul lui Favre: „E suspectul principal, azi ni s-a confirmat că are în bancă depozite mai mari decât salariul. Iubita asta care are legături cu oamenii lui Matosas

ar putea fi cheia. Foarte bine, sergent Moreau, țineți-o tot așa".

Ordinele comisarului, transmise prin telefon, mi-au displăcut la fel de mult ca acelea pe care obișnuia să mi le dea față-n față. Nu-mi pica bine să-l acuz pe Dandy. Deși nu-mi era simpatic, rămânea un membru al echipei. Am încercat să mă eliberez de sentimentul acela stânjenitor, spunându-mi că fac ce trebuie.

Până la urmă, dacă ar fi fost inocent, situația i-ar fi pricinuit doar câteva momente neplăcute.

Desigur, până la urmă a fost vorba de mult mai mult decât atât. Când am intrat în restaurant, m-am uitat către masa mecanicilor. Erau cu toții acolo. Un asistent avea grijă de bicicletele pe care le pregătiseră din zori pentru etapa din ziua aceea. Mi-a fost de-ajuns o privire rapidă ca să-mi dau seama de pe chipurile lor că nici în noaptea aceea nu dormiseră prea mult. Era limpede că Favre voia să-i facă să cedeze prin epuizare și, din câte-mi dădeam seama, nu mai era mult până când ar fi mărturisit că îl asasinaseră și pe Kennedy.

Dandy era printre ei, cu brățara lui de aur, dar fără îndrăzneala din alte zile, cu privirea pironită în castronul cu cereale. Guido, unul dintre cicliști, a spus că poliția îi dăduse drumul lui Dandy abia la cinci dimineața ca să-și poată face treaba. Murat, Bestia, a criticat cu înverșunare autoritățile și a spus că Fonar trebuie să-și protejeze mecanicii împotriva abuzului la care erau supuși. Strecura câte o înjurătură în catalană la fiecare două cuvinte. Toți cei de la masă erau de acord cu el. Am dat din cap în tăcere, schimbându-mi agitat poziția pe scaun. Era emoționant să văd cum cicliștii, care-și riscau viața în fiecare zi pentru că aveau încredere în dexteritatea mecanicilor, erau în continuare atât de solidari în ciuda incidentului cu bicicleta sabotată. Asistând la scena asta, m-am simțit și mai nasol. Iar răul de-abia acum începea.

Câteva minute mai târziu, detectivii lui Favre, însoțiți de trei polițiști, au intrat în sală și s-au îndreptat spre masa mecanicilor, ordonându-i în cel mai ostentativ mod posibil lui Dandy să meargă cu ei. M-am gândit că, fără îndoială, comisarul voia să stârnească un circ. L-au scos din sală mânându-l de la spate, în protestele a patruzeci sau cincizeci de persoane din restaurant. În ziua aceea, la hotel erau cazate trei echipe, printre care și Lavezza a lui Matosas, dar până și ei loveau vesela ca să condamne arestarea lui Dandy.

Colegii mei de la masă, câțiva dintre ei în picioare, încă se uitau după polițiști când am observat că ecranul telefonului meu se aprinsese. Îl lăsasem lângă farfurie. Din fericire, nimeni nu a văzut mesajul pe care-l primisem: „Ați intuit corect, domnule sergent. Daniela di Salvo și Ferrara sunt din același orășel, Reggio Calabria. Îl voi interoga pe M. până mărturisește. Nu pot să-i dau drumul, ar putea să fugă".

Înainte ca măcar să-mi treacă asta prin minte, am căutat cu privirea zona unde se afla echipa italiană. Ferrara, șeful mecanicilor, stătea în capul mesei și părea genul de individ care te poate împușca în cap în timp ce ia micul dejun. M-am gândit că ani buni de *Nașul* și *Clanul Soprano* ar putea face pe oricine să asocieze un italian din sudul peninsulei cu un personaj dintr-un film cu gangsteri, iar pe el aspectul fizic nu-l ajuta deloc în această privință. Avea cearcăne, era slăbănog și osos – toate trăsăturile care să-l ajute să întruchipeze un gropar, și încă unul constipat. Era greu de crezut că bărbatul acela și exuberanta Daniela se născuseră în aceeași localitate.

O frază a lui Favre nu-mi picase bine. Din câte îmi aduceam aminte din Turul Italiei, Reggio Calabria era mult mai mare decât un orășel. Am intrat pe Internet și am aflat că era un oraș cu o sută optzeci de mii de locuitori. Ferrara părea să aibă în jur de cincizeci de ani, iar femeia – vreo

treizeci. Nu prea-mi venea să cred că ar fi putut să fie colegi de bancă. Asta nu elimina posibilitatea ca familiile lor să se cunoască, dar de acolo și până la o dovadă de complicitate era cale lungă. Pornind de la premiza asta, ar însemna că, dacă eu copilărisem în Medellín, trebuia neapărat să fiu membrul unui cartel de droguri. Apoi mi-am adus aminte că domnul comisar menționase niște economii în contul lui Marcel, pe lângă venitul obișnuit. Asta era altceva. Poate că eu eram din Medellín, dar aveam mereu mai puțini bani în cont decât venitul curent. Gândul acela n-a asurzit prea mult senzația de vină care mă copleșea. Informațiile mele grăbiseră arestarea lui Dandy. M-am simțit ca o iudă sub acoperire.

— Svetlana a auzit de căzătura mea și vrea să vină-ncoace, mi-a spus Steve.

Părea singurul rămas impasibil în fața scenei care tocmai se desfășurase sub ochii noștri, fiind cufundat într-un schimb de mesaje cu iubita lui. Rusoaica avea o calitate stranie – chiar și la distanță, cerea și reușea să devină centrul atenției, cel puțin pentru colegul meu.

— Spune-i că ești bine, că o să vă întâlniți la Paris. Etapele din Alpi vor fi mult prea grele ca să mai stea și ea călare pe tine.

Chiar dacă era doar un fel de-a spune, n-am reușit să nu mi-o imaginez în pat, stând la propriu călare pe el, legănându-și în aer sânii care făceau obiectul dorinței întregii planete. De fiecare dată când o vedeam, mă gândeam că undeva în lume sigur există două femei care umblă cu pieptul plat.

— Știu, a spus trist, dar fă-o tu să înțeleagă dacă poți.

— Spune-i lui Benny să inventeze ceva, s-o distragă ca să-și merite salariul.

Benny era agentul lui Steve, un lingău care și-ar fi aruncat propriul fiu într-un șanț și ar fi călcat pe el ca să nu-și murdărească pantofii de firmă.

— Acum îl urăște pentru că biletele de care a făcut rost pentru ultimul concert al lui Bob Dylan erau în rândul douăzeci.

— Pe cine *nu* urăște?

Întrebarea mea era de ordin practic, dar a sunat ca un reproș.

— Cred că pe Margaret, a răspuns gânditor.

Margaret era directoarea fundației lui pentru copiii străzii, o instituție care își concentra eforturile în Columbia – o chestie pentru care urma să-i fiu recunoscător lui Steve până la sfârșitul vieții. Investeau zeci de milioane de dolari în cartiere mizere din Bogotá, Medellín și Cali.

— Perfect: spune-i Svetlanei că Margaret vrea să demisioneze, că numai ea poate s-o convingă să nu facă asta, că o admiră, că e singura de care o să asculte și așa mai departe. Implor-o să meargă la New York și să stea de vorbă cu ea. Spune-i că te-ai duce chiar tu dacă n-ai fi prins în competiție.

Svetlana călătorise de vreo două ori în Columbia alături de Margaret ca să strângă fonduri și să viziteze favele. Fusese încântată că-și bifase fapta bună pe ziua respectivă. Chiar fusese de ajutor – mai mulți milionari semnaseră cecuri grase după ce-i admiraseră decolteul.

— Excelent. Svetlana adoră să salveze situația. Chiar azi vorbesc cu Margaret să pună totul în scenă. E de-ajuns s-o țină ocupată o săptămână, a răspuns el entuziasmat, apoi mi-a spus, mai în glumă, mai în serios: Azi ești un geniu, Mojito!

— Nu începe și tu cu asta, am zis.

Totuși, eram mulțumit. Era un plan bun. Numai de-ar fi fost la fel de ușor să găsim asasinul sau să-i suflăm tricoul galben lui Matosas!

Axel parcă așteptase momentul potrivit să-mi aducă înapoi pesimismul. A intrat chiar atunci în restaurant, transpirat și neliniștit.

— De ce nu mi-ai răspuns la mesaje? s-a plâns el, apoi, după o pauză, a insistat: Ai terminat? Putem să vorbim un minut?

— Vă las. Nu mă bag în secretele din dormitorul vostru, a spus Steve râzând, referindu-se la lungile ședințe de masaj pe care le primeam în fiecare seară în camera asistentului.

Majoritatea comesenilor plecase deja sau era pe punctul de-a o face. Întregul hotel era ocupat de echipele care participau la Tur. Masa noastră rămăsese goală. Ne-am făcut o cafea și ne-am dus s-o ocupăm.

— N-am apucat să-ți văd mesajele ieri, am spus pe post de scuză. De ce ești așa grăbit?

— Trebuie să faci ceva. Poliția îi omoară pe mecanici. Deja n-au mai dormit de două zile.

— Știu, dar n-am ce să fac, am spus.

Am simțit cum mi se încălzeau – și probabil mi se și înroșeau – urechile. Am pus mâna pe una dintre ele cu un gest rapid, dar n-am simțit nicio schimbare. Îmi era clar că n-aș fi putut fi niciodată un jucător bun de poker. Însă nici Axel n-ar fi fost, pentru că m-a crezut.

— În plus, bicicleta mea sabotată e singura dovadă pe care o au la dispoziție, n-ai cum să-i condamni.

— Dar Basset, Dandy și toți ceilalți sunt nevinovați, a spus, frângându-și mâinile și încovoindu-se, de parcă avea nevoie urgentă la baie.

— Haide, Axel, doar n-o să-mi spui că a fost un accident. Poate că în 2008 ar fi trecut drept o greșeală, dar nu și acum. Adezivul pentru aluminiu pe care l-au pus pe roata mea a fost interzis în circuit de multă vreme. Cineva chiar a încercat să mi-o tragă. Încă bine de tot. Și nu putea s-o facă decât cel care a lucrat la bicicleta mea cu câteva ore înainte.

— Asta voiam să-ți spun azi-noapte. Aia era bicicleta ta dar, de fapt, nu era.

M-am holbat la el, încercând să pricep ce-mi spusese. Axel putea să fie foarte glumeț, chiar dacă din punct de vedere profesional era rațional și

responsabil. Totuși, expresia chinuită cu care mă privea nu era a cuiva căruia-i arde de glume.

L-am rugat să-mi explice și a făcut-o. La începutul sezonului, fiecare ciclist primește cinci biciclete. Câțiva dintre noi, ca de exemplu Steve și cu mine, primim ceva mai multe. Câteodată, furnizorii trebuie să se și întoarcă pentru a completa stocul. De-a lungul mai multor luni, bicicletele încep să se „mănânce" una pe alta astfel încât cele două sau trei folosite în competiție să fie în condiție optimă: o lovitură aici, un pinion uzat dincolo, ba câteodată chiar ghidonul sau pedalele unei biciclete trebuie înlocuite cu ale alteia. Axel mi-a spus că, uneori, cu puțină îndemânare, unii mecanici din circuit reușesc să scoată din inventar biciclete întregi pe care mai apoi le vând ca pe aur: ale lui Steve și, la oarecare distanță, ale mele erau cele mai valoroase de la Fonar.

Apoi mi-a amintit că în timpul Turului Italiei, cu două luni în urmă, căzusem de două ori și, chiar dacă nu mă accidentasem grav, rapoartele false au exagerat pagubele. Prin urmare, o bicicletă de concurs impecabilă a fost vândută pe piața neagră cu douăzeci de mii de euro.

— Așa au reușit s-o vândă. Au spus că a fost cea pe care Hannibal a folosit-o în timpul Turului, a sfârșit Axel, arătând ghilimele în aer în timpul ultimei propoziții.

— Cred că m-am prins. Asta ar putea fi bicicleta sabotată, dar nu explică de ce eram eu călare pe ea, nu? Ar fi trebuit să treacă pe la Dandy și pe la Joseph, cei care îmi pregăteau echipamentul.

— Nu neapărat, a spus, în continuare posomorât. De-asta voiam să-ți spun numai ție.

— Ce? am întrebat, tot mai curios.

— Eu a trebuit să am grijă de biciclete toată săptămâna, a spus necăjit.

N-a mai adăugat nimic, așteptând ca eu să trag concluziile.

Asta am și făcut. Maseurii nu-și practică meseria decât la sfârșitul fiecărei etape, dar până atunci fac câte puțin din toate: mută echipamentul cicliștilor și al mecanicilor la următorul hotel, oferă provizii concurenților pe durata cursei și la sfârșitul ei și ajută mașinile de pe șosea. El se referea la una dintre sarcinile modeste, dar esențiale pentru discuția noastră: să supravegheze bicicletele pregătite de mecanici în zori în vreme ce aceștia iau micul dejun.

— Eram Pierre și cu mine. Dar sunt peste douăzeci de biciclete și știi cum e! Se apropie jurnaliști, turiștii și personalul hotelului stau să se holbeze, fac poze cu bicicletele, te întreabă tot felul de lucruri…

Într-adevăr, știam cum e. Autocarul cu bicicletele, un adevărat atelier mecanic, e parcat de obicei pe o stradă din preajma hotelului în care suntem cazați, un loc care devine o expoziție de biciclete improvizată. Pe măsură ce mecanicii le curăță, le ung și le asamblează, le lasă lângă autocar – câteva sprijinite de el, unele lipite de perete, altele fixate pe suporți.

— Și crezi că e posibil să fi schimbat cineva una dintre ele și să plece cu cea originală în văzul tuturor? am întrebat deloc convins.

— M-am gândit de o mulțime de ori și nu-mi amintesc nimic, dar e singura explicație posibilă. Haide, îi cunoști pe Dandy și pe toți ceilalți! Niciunul dintre ei n-ar fi putut să comită o asemenea mârșăvie. Cineva din afară ți-a înlocuit bicicleta.

— Poliția spunea ceva despre niște depozite suspecte în contul lui Dandy, am început să argumentez.

— Desigur! Sunt de la bicicletele pe care le vinde pe sub mână, a răspuns, ridicând din umeri.

— În regulă, atunci de ce nu lămurește asta odată pentru totdeauna ca să nu-l mai bănuiască nimeni că face parte dintr-o bandă de asasini?

— Nu zice nimic pentru că ar însemna să recunoască furtul. Fonar l-ar concedia și poate chiar ar depune o plângere împotriva lui.

După o pauză, a adăugat:

— La cum merg lucrurile, n-o să aibă de ales.

— Atunci, care-i problema? am întrebat, pierzându-mi răbdarea.

— Dacă poliția îl crede când le spune că cineva ți-a înlocuit bicicleta, o să încerce să afle cum a ajuns cea sabotată la tine, adică o să înceapă să-i interogheze pe cei care aveau grijă de biciclete în ziua aia.

Acum, Axel mă privea cu sprâncenele ridicate și fruntea încrețită, gata să plângă – fața unui copil dus cu forța la școală.

— Te rog, Axel. Asta-i tot? am zis, încercând să nu dau importanță situației.

Mă speriase. Câteva clipe crezusem că era îngrijorat dintr-un motiv mult mai grav.

— Axel, cu toții știm ce circ e acolo, se adună mult prea multă lume în jur ca să mai fi atent la atâtea biciclete, mecanicii aproape că lucrează în stradă. Oricare dintre noi am putea să spunem asta poliției. Nu-ți face griji. O să te interogheze două ore, o să-ți verifice cazierul și conturile bancare, apoi o să-ți dea drumul și gata.

— Asta e problema, a spus, coborând din nou privirea.

— Care? Cazierul sau conturile bancare? am întrebat, mai degrabă curios decât îngrijorat.

— Problema e că și eu mă băgasem în treaba asta cu vânzarea bicicletelor, a răspuns în sfârșit, aproape în șoaptă.

— Fir-ar să fie, Axel! i-am reproșat dezamăgit.

— Nu facem rău nimănui, Hannibal! m-a implorat el. Fonar oricum vinde bicicletele la sfârșitul sezonului. Ce contează dacă două sau trei dispar pe parcurs? Nu umblăm niciodată la cele pe care le folosiți voi. Ne asigurăm mereu că avem toate piesele de schimb de care e nevoie. Știi cât

sunt dispuși să dea colecționarii pe o bicicletă de-a lui Steve? De patru sau cinci ori mai mult decât valoarea ei de piață. Înseamnă o avere pentru noi. Și nu rănim pe nimeni.

— Și de ce-mi zici mie asta? Ar trebui să le-o spui polițiștilor, celor de la Fonar, măcar așa o să scoată toți membrii echipei de pe lista de suspecți. E mai bine să fii vinovat de abuz de încredere…

Mai aveam puțin și foloseam cuvântul „furt", dar m-am oprit la timp – bietul maseur o ducea și-așa destul de rău.

— … decât de o tentativă de asasinat, nu crezi?

— Așa e. Voiam să-ți cer sfatul. Știu că-l ajuți pe comisarul care se ocupă de interogatorii. Poate ai putea să pui o vorbă bună pentru mine.

Așadar, și el știa. Și eu care fusesem convins că întâlnirile mele cu Favre erau un secret! Nu mi s-a părut surprinzător în cazul Fionei, pentru că ea reușește cumva să afle tot. Dar faptul că și Axel știa putea să însemne că vestea ajunsese cel puțin și la restul membrilor echipei Fonar. Asta era o veste foarte proastă pentru mine. Colegii mei urmau să creadă că sunt un turnător. Nu era bine deloc, mai ales acum, că poliția îi strângea pe rând cu ușa pe mecanicii noștri. Asta explica răceala cu care mă tratau cei mai mulți dintre ei. Eu o pusesem pe seama declarațiilor lui Lombard, care mă făceau să par un trădător, un sabotor al obiectivului echipei de a-l face campion pe Steve. Dar îmi dădeam seama că atitudinea lor era provocată și de relația mea apropiată cu autoritățile. Nu numai că eram trădător, mai eram și turnător, în ochii cicliștilor, sunt păcate mai grave decât dacă aș fi fost pederast sau, mai rău, inventatorul pietrei cubice.

— Nu, nu colaborez cu comisarul și n-am nicio legătură cu ceea ce face. A vrut să ne întâlnim de câteva ori pentru că, la un moment dat am fost polițist militar, dar bineînțeles că nu l-am băgat în seamă. Am încercat să scap de el cum am putut, m-

am apărat eu, încercând să fac în așa fel încât să mă audă toată echipa.

Mi-am zis că nici măcar nu mințeam. Încercasem să mă descotorosesc de Favre de nenumărate ori, spunându-i cât mai puțin cu putință. Nu eram trădător, cel puțin nu deocamdată, iar turnător cu atât mai puțin. Apoi, m-am gândit că oricine s-ar fi uitat prin mesajele mele de WhatsApp din ultimele ore ar fi fost de altă părere. Uite în ce mă băgase blestematul de Favre! Ce-ar zice Fiona dac-ar ști că din cauza mea îl arestaseră pe Dandy? Ce-ar crede Lombard sau Steve? La naiba, eu doar am vrut să opresc un asasin care vătămase mai mulți membri ai comunității noastre! Ca să mă simt mai bine, am refăcut rapid în minte lista victimelor, incluzându-i și pe cei care fuseseră atacați înainte să înceapă Turul.

— … n-aș putea face vreodată rău echipei Fonar, am auzit de la Axel sfârșitul unei fraze care m-a smuls în sfârșit de pe insula de autocompătimire în care plecasem. O să spui ceva în favoarea mea? a încheiat pe un ton rugător.

Așadar, nici el nu-mi crezuse discursul în legătură cu presupusa distanță la care-l țineam pe Favre. Am hotărât să mă dau bătut, cel puțin pe moment.

— O să fac tot ce pot. Acum, hai să ne câștigăm pâinea, am spus, gândindu-mă la etapa care mă aștepta, deși nu cred că mi-a înțeles aluzia.

A ezitat și, înainte să mă lase să plec, m-a îmbrățișat cu emoție, de parcă și-ar fi luat la revedere înainte să se ducă la Alcatraz. La fel ca atunci când Steve m-a luat în brațe în urmă cu câteva zile, după primele câteva secunde m-am simțit din ce în ce mai stânjenit. Lucru ciudat mai ales având în vedere că Axel lucra pe corpul meu dezgolit ore în șir în fiecare săptămână – sau poate tocmai de aceea.

Când s-a retras, a observat ceva pe gâtul meu și, cu siguranța celui care colonizează un teritoriu, mi-a dat la o parte gulerul hanoracului și mi-a examinat pielea.

— Ce-i cu vânătăile astea?

— Despre ce vorbești? Ce vânătăi? am întrebat surprins.

M-am desprins de el și m-am îndreptat spre oglinda care acoperea un perete întreg, în încercarea zadarnică de a transforma acel loc înghesuit într-un mare salon. Într-adevăr, aveam niște urme vinețiii pe gât. Le-am pus pe seama strânsorii lui Giraud din ziua anterioară, de lângă autocar. Poate că genele combinate ale colonelului Moreau și ale asistentei Restrepo erau o binecuvântare pentru ciclism, dar în multe alte privințe erau un dezastru. Pe lângă că aveam o transpirație sulfurică, aveam și o piele sensibilă ca a reginei Maria Antoaneta.

Puțin mai târziu, când l-am văzut pe Steve în autocar în timp ce eram transportați către linia de start a etapei, ne-am continuat încurajările reciproce de unde le lăsaserăm în noaptea dinainte. Ne-am spus că amândoi am supraviețuit în ciuda tuturor atacurilor și hărțuielilor, iar asta nu putea să însemne decât că amândurora ne era scris să răzbim și să câștigăm cursa. De fiecare dată când aduceam vorba de tricoul galben, o făceam la plural, chiar dacă nu exista decât un singur tricou. Poate că Fionei și lui Lombard li s-ar fi părut absurd. Mie, la fel ca lui Steve, mi se părea complet natural. Ei erau cei care nu înțelegeau nimic.

M-am gândit că Steve, spre deosebire de iubita și tutorele meu, nu mi-ar fi scos ochii dacă ar fi știut că îl dădusem pe Marcel pe mâna poliției. Dacă mă gândeam bine, nu mi-ar fi reproșat niciodată nimic, decât dacă l-aș fi trădat pe el. Lui Steve aș fi putut să-i povestesc, dacă ăsta ar fi fost cazul, că îmi înecasem fratele geamăn ca să rămân

singur la părinți: el ar fi dat din cap și ar fi pus-o pe seama trăsăturilor de neînțeles care proveneau din obârșia mea Columbiano-franceză. Eu nu apreciam prea mult stilul de viață pe care îl ducea coechipierul meu, printre celebrități și paparazzi, și bănuiesc că, la rândul lui, privea cu dispreț preferința mea pentru enigmistică, jazz și romane bune. Însă comuniunea noastră absolută în ceea ce privea ciclismul punea orice diferență pe planul doi.

Obiectivele etapei erau aceleași din ziua anterioară: să-l ajutăm pe Steve să-și revină și să facem în așa fel încât liderii să nu se distanțeze și mai mult. Din nefericire, traseul era mult mai greu: urma să parcurgem o sută treizeci și șapte de kilometri fără contratimp, apoi urma să înfruntăm două trecători de categoria a doua înainte să ajungem la linia de sosire din Mende. Însănătoșirea lui Steve era o numărătoare inversă și pentru rivalii noștri, dar sub altă formă. Trebuiau să-l elimine odată pentru totdeauna înainte ca el să se înzdrăvenească și Fonar să lanseze contraatacul.

Etapa a început exact așa cum ne așteptam. Matosas și ceata lui au impus un ritm năucitor, dar nu au încercat evadări și nici nu ne-au blocat cu perfidie ca în ziua precedentă. Pur și simplu încercau să-l epuizeze pe Steve înainte să ajungem la cele două trecători finale. Acolo voiau să atace.

Totuși, pe mine mă îngrijora un pericol mult mai iminent, despre care nici măcar nu îndrăznisem să le vorbesc lui Giraud și nici chiar lui Steve. Între kilometrul patruzeci și patru și kilometrul cincizeci și nouă urma să ne confruntăm cu cincisprezece kilometri de cădere în gol, un tip de traseu pe care colegul meu îl domina ca nimeni altul în circuit. Însă doar un ciclist poate înțelege ce stare mentală îți provoacă o cădere în care pierzi controlul bicicletei, așa cum pățise Steve cu două zile în urmă. În timpul coborârii pe Vernhette urma să atingem viteze de optzeci de kilometri pe oră, ceea

ce cu siguranță l-ar fi făcut să retrăiască panica pe care o încercase de curând, când pierduse cauciucul. De data asta, la o asemenea viteză, o cădere i-ar fi fost fatală.

Văzusem veterani în toată regula paralizați în fața unei coborâri la o zi după o cădere periculoasă, mai ales când accidentul fusese provocat de o defecțiune a bicicletei. Un atac de panică asemănător ar simți un șofer când ia prima curbă după ce e externat din spital în urma unui accident cauzat de o frână defectă. Mă temeam și de varianta cealaltă, în care, ca să-și învingă panica, Steve ar fi riscat prea mult. Ar fi fost ceva tipic pentru prietenul meu.

— Hai să coborâm încet, i-am spus când am ajuns la începutul toboganului, la kilometrul patruzeci și patru.

A ridicat din sprâncene, mirat, iar eu am privit undeva între piciorul drept și pedală, de parcă aș fi avut o problemă. M-a privit cu îngrijorare, apoi a făcut un semn cu capul spre fruntea plutonului, unde se aflau cei trei lideri. Se temea că vom pierde timp.

— Nu-i nimic, la pauza de pipi schimb bicicleta, i-am zis, fără să dau importanță subiectului.

Începând cu kilometrul cincizeci și nouă, pe parcursul următorilor optzeci, urma să traversăm un lung teren plat, unde plutonul cu siguranță urma să meargă lent timp de câteva minute pentru a permite multor cicliști să urineze fără să se dea jos de pe bicicletă. Această scenă nu e difuzată niciodată la televizor, deși e la fel de normală ca tricourile transpirate și corpurile noastre slăbănoage: o fântână arteziană formată dintr-o sută de atleți viu colorați, împroșcând lichid într-o parte și într-alta a drumului.

Strategia mea a însemnat să pierd o bicicletă de rezervă, dar a dat roade. Am coborât oarecum precauți, în a doua jumătate a plutonului, și ne-am recuperat rapid pozițiile din spatele liderilor odată

ce am ajuns în câmp. Trebuie să recunosc că Steve coborâse impecabil, și spun asta nu numai datorită stilului său elegant și cizelat, ci pentru că părea să se fi ridicat deasupra temerilor și neîncrederii care-i chinuie pe ceilalți cicliști. Accidentul era o anomalie care n-avea nimic de-a face cu el, o defecțiune a bicicletei, un incident care nu se putea repeta.

Câțiva kilometri mai în față, mașina lui Giraud mi-a oferit altă bicicletă, în timp ce directorul tehnic și mecanicii mă priveau bănuitori. Am preferat să pun atitudinea neîncrezătoare cu care mi-au analizat vehiculul pe seama sabotajului din urmă cu două zile, dar tot am observat o urmă de suspiciune în privirile lor. Am înțeles că, după cele întâmplate, mecanicii depuseseră eforturi uriașe să-mi pregătească bicicleta înainte de startul etapei. Când am cerut să schimb, au crezut că făcusem pană – acum, nu înțelegeau motivul cererii mele.

Am preferat să mă concentrez pe ce aveam în față. Voiam să înfrunt fiecare provocare când îi venea rândul și să încerc abia la final să obțin imaginea de ansamblu. N-am fi supraviețuit etapei dacă am fi amestecat asasinii și polițiștii cu pantele și curbele care ne așteptau.

Am parcurs următorii kilometri fără probleme, dar într-un ritm trepidant. Matosas, Paniuk și Medel se uitau întruna la fața lui Steve, căutând un semn că era obosit sau gata să se dea bătut, în timp ce locotenenții lor trăgeau cu brutalitate de pluton, ca trei vulturi nerăbdători care așteaptă ultima suflare a unui bizon muribund. Steve, însă, refuza să cedeze. Dar eu, care rulam cel mai aproape de el și îl cunoșteam atât de bine, observam cum strânge din dinți și se chinuie să-și ascundă durerea în timp ce încerca să țină pasul pe ultima bucată din panta primei trecători. Nu voia să le dea nicio speranță păsărilor de pradă care-i dădeau târcoale.

Sauveterre nu e o coastă foarte abruptă, dar se întinde pe mai mult de nouă kilometri. Steve a reușit s-o parcurgă, însă a ajuns în vârf epuizat. Numai eu mi-am dat seama de asta. Nu eram sigur că e capabil să îndure Croix Neuve, care ne aștepta la finalul etapei: nu erau decât cinci kilometri, dar trei dintre ei aveau o înclinație medie de zece grade. Pentru el, în starea în care era, însemna un perete vertical. Părea să-l jeneze ceva în zona coastelor; clipea ciudat la fiecare respirație, de parcă aerul i-ar fi ars măruntaiele. Chiar și Giraud și-a dat seama, în cele din urmă. De la începutul cursei îl întreba periodic pe Steve cum se simte iar el răspundea pozitiv, chiar dacă monosilabic. În ultima jumătate de oră nu-i mai răspunsese directorului, de parcă s-ar fi temut că fiecare cuvânt pe care îl pronunță îl poate seca de energia de care avea nevoie să pedaleze.

Când a pornit pe ultima pantă, m-am pregătit pentru ce era mai rău. Dacă Steve ar fi cedat la poalele muntelui, cei trei din fața lui s-ar fi ridicat în picioare pe pedale și ar fi terminat cu un avantaj de două cifre. Pentru noi, Turul s-ar fi sfârșit. „Pentru tine nu”, am auzit vocea Fionei înăuntrul meu, sau a celui pe care Fiona îl trezise în mine – era același lucru. Indiferent cine ar fi spus-o, avea dreptate. Dacă Steve era eliminat, eu eram cel mai bine poziționat ciclist de la Fonar, pe locul cinci în clasamentul general. Teoretic, echipa m-ar fi susținut pe mine, iar eu aș fi putut să-i atac pe detestabilii lideri. Asta s-ar fi întâmplat chiar și acum, pe Croix Neuve, în cazul în care prietenul meu ar fi fost eliminat în mod oficial.

Totuși, nu trebuie subestimat niciodată devotamentul inoculat în sufletul unui locotenent. Mi-am alungat demonii, am strâns echipa și am format un fel de romb în jurul lui Steve. Pe aceste drumuri din Midi-Pirinei se născuse numele de Hannibal. Cunoșteam fiecare culme în parte, la cât exersasem pe ele. Știam ce fel de vânt lateral urma

să întâlnim în prima parte a cățărării și am încercat să caut linia protejată de munte. Dacă voiau să ne depășească, trebuiau să se desprindă de perete și să meargă împotriva vântului. Nu era mare lucru, dar măcar aveam o strategie.

— Hai, campioane, i-am zis lui Steve, apropiindu-mi capul de al lui. Mai rezistă un sfert de oră. Etapa de mâine e numai de coborâre și după aia vine ziua de odihnă. Să nu-i lăsăm pe nenorociții ăștia să ne taie calea, îți jur că ne luăm tricoul înapoi în Alpi!

El nu a răspuns. A dat din cap ca un copil cuminte, dar fața lui palidă mi-a dat o presimțire rea. Nici măcar nu m-a corectat: mai erau două zile până la cea de odihnă, dar în clipa aceea i-aș fi promis marea cu sarea numai să mai reziste puțin. În orice caz, a avut destulă forță cât să ne urmeze când ne-am strecurat cum am putut între munte și adversarii noștri.

— Apărați-vă poziția chiar dacă trebuie să vă ciocniți de ei, acum vântul o să ne vină din față, am spus prin radio celorlalți coechipieri, sau, mai bine zis, celor patru care încă erau alături de noi. Într-adevăr, cu trei sute de metri mai în față, când adversarii noștri au fost încetiniți de curent, au încercat să se strecoare printre noi și să caute protecția oferită de peretele pe care îl cuceriserăm. Noi, cei de la Fonar, am strâns rândurile, iar lor nu le-a rămas decât să încerce să ne depășească, ceea ce era aproape imposibil cu un asemenea vânt din față. Până la urmă, au ales să se lipească de roata lui Guido, ultimul dintre noi, și să se refugieze și ei la adăpostul muntelui. Așteptau o schimbare de teren ca să continue atacul împotriva lui Steve.

Câteva secunde mai târziu, portughezul le-a întors măgăriile pe care ni le făcuseră în zilele anterioare. A încetinit, pentru ca restul echipei Fonar să înceapă să se distanțeze. Ei s-au impacientat și se zbăteau să-l depășească, dar la fiecare încercare Guido accelera imediat, își

depărta coatele de corp și mergea într-un ușor zigzag, totul ca să-i oblige să-l depășească prin mijlocul șoselei, unde erau expuși puternicului vânt frontal. A ținut-o așa mai bine de un kilometru. Starea de slăbiciune a lui Steve ne-a împiedicat să profităm de pe urma manevrei coechipierului nostru, dar m-am gândit că fiecare kilometru în care nu eram victima atacului final reprezenta o victorie pentru noi.

Disperat, pentru că deja se zărea vârful Croix Neuve, Matosas s-a sfătuit cu ceilalți lideri și toți au hotărât să dea tot ce puteau. Dacă nu atacau acum, pierdeau ocazia să hotărască definitiv soarta Turului. S-au desprins de perete, și-au trimis locotenenții înainte, doi câte doi, și s-au ridicat în picioare pe biciclete. Știam că urma să pierdem bariera naturală pe ultima bucată de drum, când ne apropiam de vârf, și mă temeam de ce era mai rău, dar strategia lui Guido a funcționat până la urmă mai bine decât a lor. Locotenenții din echipele rivale erau epuizați după ce încercaseră atâtea atacuri împotriva portughezului. Mai mult, când micul grup era cât pe ce să ne prindă din urmă, Medel a căzut, și fizic, și psihic. A fost de-ajuns o privire ca să-mi dau seama că fusese lovit de celebrul și temutul surmenaj, momentul catastrofal în care rezervorul de combustibil al unui ciclist rămâne complet gol. Spaniolul arăta că, într-adevăr, cursele din ultimele trei săptămâni îl răpuseseră.

Coechipierii lui Medel s-au retras imediat ca să fie alături de șeful lor. Matosas și Paniuk și-au pierdut avântul, nemaiștiind ce să facă: nu aveau pregătit niciun scenariu în care unul dintre ei ceda înaintea lui Steve. Noi am profitat de asta ca să ne mai distanțăm și așa am ajuns în vârf după opt sute de metri. După o scurtă coborâre, am trecut linia de sosire. Eram atât de atenți la ce se întâmpla în urma noastră încât n-am rupt niciodată formația. Abia când am trecut linia de sosire mi-am dat

seama că eram din nou câștigătorul etapei. Adunând bonusurile pentru primul și al doilea loc, reușiserăm să ne apropiem de Matosas cu câteva secunde: eu cu douăzeci și două, Steve cu optsprezece. Nu era mult, dar efectul psihologic era enorm. Medel a ajuns aproape cinci minute mai târziu, ceea ce i-a permis lui Steve să-i ia locul trei în clasamentul general, ceva ce considerasem imposibil în acea dimineață, având în vedere starea în care se afla liderul nostru.

Senzația plăcută pe care mi-a dat-o mica și neașteptata victorie s-a dus pe apa sâmbetei când am ajuns la hotel și am descoperit că nu mă așteptau mâinile pricepute ale lui Axel. Mi l-am închipuit pe micul maseur cu degetele lui fermecate îngăimând tot felul de justificări și tremurând ca varga în fața frazelor caustice și a zâmbetelor disprețuitoare ale lui Favre.

Nu știam dacă ar fi ajutat prea mult să vorbesc cu comisarul, dar măcar atâta puteam face pentru credinciosul meu Axel. A trebuit să aștept două ore ca Philippe, maseurul lui Steve, să-și termine sesiunea obișnuită cu liderul nostru și să mă ajute în sfârșit și pe mine să evit crampele oribile de a doua zi. Așteptarea mi s-a părut interminabilă, obișnuit fiind să primesc masajul imediat ce mă dădeam jos din autocar. Totuși, acelea erau instrucțiunile lui Giraud. Mi-am zis că era vorba de o altă mică revanșă din partea directorului, însă urma să mă ocup de asta mai târziu sau chiar deloc. Era genul de micro-hotărâre care mă făcea să mă simt mai bine, chiar dacă nu o puneam neapărat în practică.

Gândul la șeful echipei m-a făcut să-mi duc mâna la gât și să-mi trec ușor buricele degetelor peste urmele întunecate pe care mi le lăsase nemernicul. Atunci, creierul meu a făcut legătura pe care putea s-o facă doar cineva care a urmărit foarte multe episoade din *CSI:* cadavrul lui Fleming avea și el urme pe gât. Era oare posibil să

se compare urmele și să se stabilească dacă degetele lui Giraud le provocaseră în ambele cazuri? Cunoștințele mele de medicină legală nu erau foarte bogate. De fapt, se limitau doar la mușchii minunatei Claude din Biarritz, a cărei amintire a înflorit din nou neașteptat în mine. M-am concentrat din nou la Giraud. Chiar dacă n-ar fi fost deloc convenabil ca șeful de la Fonar să fie vinovat de crime, mă amuza imaginea arogantului director încătușat și înghesuit pe bancheta din spate a unei mașini de poliție. Trebuia să mă sfătuiesc cu comisarul. Nu știam nici măcar dacă trupul lui Fleming mai era la morgă sau dacă fusese îngropat sau incinerat.

Exista, însă, o problemă mai urgentă pe care trebuia s-o discut cu Favre. Habar n-aveam unde îl interogau pe Axel și, chiar dacă aș fi știut, n-aș fi avut cum sau de ce să mă prezint acolo, așa că nu mi-a rămas decât să-i trimit comisarului un mesaj în care să-l rog să vină la mine. Nu-mi era foarte clar ce aș fi putut să-i spun, în afară de a-l asigura de profesionalismul și sufletul bun al colegului meu, un argument care ar fi avut probabil efectul unei pioneze în fața unui buldozer. Favre avea în sfârșit instrumentele potrivite cu care să profaneze tainele ciclismului. Le va băga în cap lui Dandy și lui Axel groaza că ar putea ajunge să doarmă printre violatori în celulele în care aveau să fie aruncați pentru frauda comisă cu bicicletele, asta dacă nu dezgroapă toate secretele murdare pe care le cunosc despre ceilalți membri ai circuitului, desigur. Iar maseurii și mecanicii chiar cunosc secrete: înșelăciuni, forme subtile de dopaj, homosexualitate mascată, adulter, infracțiuni și trădări. Pe scurt, doza obișnuită de mizerii dintr-o societate restrânsă. Scoase din context și în lipsa încrederii reciproce și a solidarității pe care le presupune ciclismul, aceste informații ar fi devenit, în mâinile comisarului, o armă de extorsiune, cu care ar fi putut frânge voințe și rupe

pacturi de sânge. Poate că ar fi descoperit sau nu asasinul pe această cale, dar cu siguranță ar fi distrus reputații și ar fi devastat viețile multora. Și poate că, tot astfel, ar fi reușit să extragă două măsele cariate, dar pe parcurs ar fi sacrificat mulți dinți sănătoși.

Soneria telefonului din cameră m-a făcut să tresar și, din fericire, m-a smuls din starea de îngrijorare.

— *Monsieur* Hannibal, a spus la telefon vocea ceremonioasă și inconfundabilă a lui Ray Lumière. Aș putea să vă răpesc câteva minute?

Am acceptat și am coborât imediat ca să mă întâlnesc cu bătrânul jurnalist, chiar dacă experiența din ultimele zile îmi demonstrase că, de fiecare dată când cineva spunea asta, ajungea să-mi răpească mult mai mult de câteva minute.

Celebrul reporter mă aștepta pe una dintre canapelele din micul hol al hotelului la care eram cazați în noaptea aceea. Era atât de celebru încât își semna articolele Ray, fără nume de familie. El fusese cel care publicase în *Libération* declarațiile incendiare ale lui Lombard cu câteva zile înainte. Un romantic închis în burka ermetică a propriului cinism. Ca mulți alții pe lumea asta, era o figură legendară, din mai multe motive. Mai avea puțin și făcea șaptezeci de ani, dar arăta la fel sau aproape la fel ca în urmă cu patruzeci, când începuse să scrie despre Tur. Fotografiile de atunci înfățișau un bărbat care îmbătrânise prematur. Cu toții aveam impresia că, în ziua în care dispăruseră dinozaurii și din ceață apăruse o bicicletă, Ray fusese acolo ca să relateze evenimentul.

Faima jurnalistului nu se datora numai aparentei sale imortalități. Din stiloul lui ieșiseră multe dintre cele mai bune articole despre ciclism sau, după caz, despre lumea sportului. Pentru mulți dintre noi, cea mai mare recompensă în urma unei victorii într-o etapă a Turului era că aveam șansa în sfârșit să devenim subiectul uneia dintre

cronicile lui. Simțeam că, într-un fel, niciun sportiv n-ar fi ajuns în paginile istoriei ciclismului dacă nu reușea să fie sursa de imaginație pentru una dintre frazele legendare ale poetului pedalelor. La un moment dat, tenismenul Rafael Nadal, un admirator al ciclismului, spusese că îi părea rău că după o victorie la Roland Garros nu exista un Ray care să-i transforme faptele din ziua anterioară într-o capodoperă literară.

— *Monsieur* Hannibal, a spus când m-a văzut. Îmi cer scuze că vă deranjez, înțelegeți că situația mă obligă să acționez rapid.

Am dat din cap, deși nu știam prea bine cum să-i interpretez replica. Ray obișnuia să folosească fraze scurte și simple, dar îți lăsa mereu senzația că în spatele cuvintelor lui se află ceva mai profund, ca oglinda calmă a unei ape sub care intuiești că s-ar putea afla rechini sau sirene – nu conta care.

— Cineva de aici își bagă nasul unde n-ar trebui și ar fi mult mai bine să descoperim noi cine e, înaintea poliției, nu credeți?

— Nu știu ce să vă spun, toate informațiile astea sunt neclare, am zis, încercând să trag de timp.

— Informațiile nu sunt neclare. Atacurile au loc în văzul tuturor. Mie mi se pare că identitatea celor care le produc e neclară, a spus bătrânul.

— Chiar în timp ce vorbim, comisarul Favre îi la bani mărunți pe Axel și pe Marcel iar asta mă îngrijorează. Multă lume ar putea fi afectată, am izbucnit într-un final.

Am hotărât să fiu sincer cu jurnalistul. Ray era un soi de *alter ego* al ciclismului, apărătorul purității și eticii sportului. Circula un zvon cum că el ar fi alertat poliția în legătură cu un transport de droguri destinat echipei Festina în 1998 – primul mare scandal de dopaj în masă. Deși nu s-a dovedit niciodată că ar fi fost implicat, mulți au crezut că bătrânul reporter a preferat să provoace un scandal, sperând să declanșeze o operațiune care să înlăture mizeria care-i întinase sportul.

— A fost foarte greu să ne revenim după Festina și Lance Armstrong, n-am rezista la un al treilea scandal. Pe comisar nu-l interesează decât să avanseze în carieră și n-ar avea nicio problemă să distrugă reputația ciclismului în același timp, a spus cu tristețe.

— Credeam că Favre lucrează la cererea lui Jitrik și în interesul Turului. Am înțeles că până și prim-ministrul vrea să protejeze imaginea competiției, am spus.

— Așa e, dar comisarul poate să găsească oricând reporteri care să exagereze scandalul pentru ca el să fie în lumina reflectoarelor.

— Și dumneavoastră ce propuneți, Ray?

— Am greșit în legătură cu Festina și Armstrong. N-ar fi trebuit să lăsăm presa și tribunalele civile să rezolve scandalul. De data asta, trebuie să găsim problema și s-o rezolvăm între noi.

Din nou, m-am gândit la monștrii marini care se ascundeau după cuvintele lui. Ce naiba voia să spună Ray când zicea că „trebuie s-o rezolvăm între noi”? Până atunci, crezusem că responsabilitatea mea era să identific vinovatul și, dacă reușeam, să informez poliția. Dar acum bătrânul reporter propunea ceva cumplit, fără s-o spună cu voce tare. Să-l eliminăm pe asasin? Să-l aruncăm într-un șanț și să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic?

L-am privit pe Ray cu îngrijorare, întrebându-mă dacă bătrânul își pierduse mințile. Era un tip excentric, cu urechile lui păroase și faima de șofer sălbatic și îndrăzneț, capabil să-i terorizeze pe ceilalți participanți la circuit, inclusiv pe cei din patrule. Încă unul dintre nenumăratele personaje care făceau parte din acest circ. Părinții lui își găsiseră sfârșitul la Treblinka, iar în timpul copilăriei de după război el avusese parte numai de lipsuri. Încă de tânăr găsise în ciclism un refugiu împotriva ororilor lumii și se agăța cu disperarea

unui naufragiat de ultimele vestigii ale eroismului pe care-l vedea în acest sport. Acum mi se părea că demonii copilăriei se întorseseră să-l chinuie.

— Nu știu ce-am putea să facem ca să-l găsim pe cel responsabil de tot ce se petrece. Nu suntem polițiști și nici n-avem puterile pe care le au ei. Nu mă văd scuturându-l pe bietul Dandy ca să-l oblig să-mi mărturisească cui mi-a vândut nenorocita de bicicletă, am spus cu prudență. Am mai multe șanse să îmbrac tricoul galben decât să descopăr cine încearcă să mă ucidă.

Am spus-o descurajat, dar cu ușurare, pentru că puteam în sfârșit să vorbesc cu cineva despre gândul care mă rodea de atâtea zile încoace.

— Dumneavoastră ați fi putut oricând să îmbrăcați tricoul galben, numai că nu v-ați propus asta niciodată, a spus cu convingere. Dar asta e altă problemă. Eu am venit să vă spun că noi avem ceva ce poliției îi lipsește. Există foarte puține lucruri în cadrul Turului care ar putea scăpa atenției mele, a dumneavoastră și a Fionei, dacă ne unim forțele.

Am ignorat prima parte a comentariului și m-am concentrat câteva clipe la alianța pe care o propunea. Bătrânul avea dreptate: toți trei aveam poziții strategice și complementare în interiorul circuitului.

— Și Lombard la fel, am adăugat gânditor.

Mentorul meu avea mult timp la dispoziție și talentul deosebit de a se împrieteni cu toți funcționarii de rang mediu din organizație, cu ofițerii care coordonau patrulele și motocicletele, plus șoferii și asistenții care alcătuiesc rețeaua zilnică a acestui spectacol.

— Dumneavoastră știți anumite lucruri, eu știu altele și *madame* Fiona sigur știe mai multe decât amândoi la un loc, a zis el, ignorându-mi sugestia de a-l include pe Lombard în grup. Dacă am putea să ne împărtășim reciproc informațiile pe care le avem în legătură cu straniile incidente de

săptămâna aceasta, poate că am putea să ne dăm seama ce se întâmplă. Să fim sinceri, Hannibal, totul se învârte în jurul a patru echipe: Fonar, Lavezza a lui Matosas, Rabonet a lui Paniuk, și Baleares a lui Medel.

— Și pe urmă? Să zicem că găsim vinovatul, pe urmă ce facem?

— Îl neutralizăm. Nu știu, îl amenințăm că-i vom destăinui identitatea dacă nu se predă, a spus, puțin exasperat de sentimentul că era încolțit. Depinde de cine e și de ce se petrece de fapt. Orice, numai să nu lăsăm încă un scandal să distrugă credibilitatea ciclismului.

Bătrânul avea dreptate: un tricou galben câștigat în urma intervenției unui asasin ar fi putut da Turului lovitura de grație. Lumea abia începuse să nu mai creadă că în spatele fiecărui câștigător se afla un nou drog care nu fusese încă descoperit. Problema nu fusese în întregime eliminată, dar controalele dure o reduseseră la minimum. Marea majoritate a cicliștilor concurau fără ajutorul vreunei substanțe interzise sau al transfuziilor ilegale, însă mulți fani credeau în continuare că lucrurile se întâmplă exact pe dos. Un nou scandal ne-ar fi distrus definitiv imaginea.

— De acord. O să vorbesc azi cu Fiona. Promiteți-mi un singur lucru: dacă descoperim cine e asasinul, jurați-mi că nu veți face nimic până nu hotărâm ceva împreună.

Ray a tăcut și, după o pauză, a dat din cap în semn de aprobare. Nu era mare lucru, dar trebuia să mă mulțumesc cu asta. I-am spus tot ce știam: plecarea lui Matosas și a lui Giraud la sfârșitul sezonului, bicicleta vândută de Marcel și de Axel pe piața neagră, verdictul în legătură cu explozia rezervorului din rulota Fionei, raportul de autopsie asupra cadavrului lui Fleming și, după o scurtă ezitare, și despre urmele vineții pe care mi le lăsaseră degetele directorului meu tehnic.

M-a ascultat fără să schițeze niciun gest. Nu știu cât din ceea ce-i spuneam îi era deja cunoscut și nici cât din ceea ce-mi spusese el era adevărat sau pur și simplu fantasma nebună a unui bătrân obsedat. M-a asigurat că doi dintre locotenenții lui Medel fuseseră vizitați pe ascuns de diverse femei în timpul nopții, până când a aflat directorul tehnic de la Baleares. Mai târziu, s-a descoperit că așa-zisele lor iubite erau, de fapt, prostituate trimise de un suporter anonim. Mi-a spus că unui bun cățărător din echipa rusă Partak i se oferiseră bani ca să abandoneze competiția în a treia săptămână și că se gândea că ar mai putea exista cazuri izolate. A mai spus că diareea de care suferiseră diverși cicliști din echipa AG2R în timpul celei de-a doua săptămâni fusese indusă cu ajutorul unui praf laxativ strecurat în mâncarea lor.

Câteva dintre acele incidente mi s-au părut mai degrabă glume proaste dintr-un cămin studențesc decât planuri sinistre ale unui criminal de teapa celui pe care îl căuta poliția. Totuși, ipoteza nu era complet ridicolă. O orgie și lipsa de somn care venea odată cu ea puteau să afecteze doi locotenenți suficient de mult ca o echipă de nivel mediu să nu mai poată surprinde prin nimic, iar deshidratarea provocată de un stomac dat peste cap putea fi o metodă de înlăturare a unui rival la fel de eficientă ca o fractură de picior. Erau niște măsuri simple, eficiente, care pentru cineva din circuit ar fi fost extrem ușor de pus în practică.

Dacă Ray spunea adevărul, numărul mare de incidente și diversitatea resurselor indicau un complot în toată regula, plănuit de multă vreme și pus în aplicare de o întreagă rețea de făptași, o bandă care putea fără probleme să ucidă un ciclist în cadă sau să provoace explozia unei rulote ca să mă arunce în aer, dar care recurgea cu ingeniozitate și la farse adolescentine ca să-și elimine rivalii. Am ajuns la concluzia că nu mai avuseseră loc alte asasinate pentru că asasinii

doreau să evite un scandal care ar fi putut duce la suspendarea Turului și nu pentru că aceștia ar fi avut vreun scrupul. Dacă priveam imaginea de ansamblu, era clar că reușiseră ceva notabil: toate cele zece sau douăsprezece echipe din fruntea competiției suferiseră tot felul de accidente care le împiedicau să funcționeze perfect, mai puțin cele conduse de Matosas, Medel și Paniuk. Fonar supraviețuise numai datorită baftei pe care o avusesem să scap teafăr din două atentate în ultimele câteva zile, nemaipunând la socoteală situația lui Steve.

M-am gândit că faptul că loviturile fuseseră planificate cu atât de mult timp înainte era o veste bună. Poate că asasinii n-aveau posibilitatea să improvizeze un al treilea atac de-a lungul celor șapte etape rămase, mai ales acum că fuseserăm preveniți și echipa Fonar era protejată atât de Giraud, cât și de poliție și de bodyguarzii lui Steve. Chiar în clipa aceea, doi dintre ei stăteau între noi și ușa dinspre stradă, fără să încerce să-și ascundă prezența, iar prin fereastră se vedea o mașină de patrulă staționată în fața hotelului. Câțiva polițiști se sprijineau de ea.

Am făcut schimb de numere de telefon și ne-am luat la revedere. Mi-a spus că era cazat la un hotel aflat la treizeci de kilometri distanță și că prefera să fie precaut și să se întoarcă înainte să se întunece. M-am gândit că, fiind vară, asta urma să se întâmple abia după vreo două ore, dar în cazul bătrânului nu strica puțină băgare de seamă: mi-am imaginat toate mașinile, motocicletele și pietonii care ar fi sărit într-o parte și-n alta a drumului ca să se ferească din calea Renault-ului lui verde care trecea cu o viteză înspăimântătoare, cu măcar vreo patruzeci de kilometri la oră peste cât ar fi fost indicat pentru vârsta și ochii lui obosiți.

Mi-am verificat iar telefonul, căutând un mesaj nou. Aveam două. Unul era de la comisar: „Imposibil vin acum. Întorsătură neașteptată.

Mâine pun la curent”. Favre folosea *WhatsApp* ca și cum ar fi expediat telegrame, de parcă fiecare cuvânt l-ar fi costat în plus. Am preferat să nu mă gândesc ce putea să însemne „întorsătură neașteptată”. Dimpotrivă, m-am bucurat de un sentiment de ușurare la gândul că nu trebuia să-l văd în noaptea aceea, deși asta însemna că nici nu puteam să-l ajut pe bietul Axel. Mi-am potolit cu ușurință un mic acces de vinovăție, spunându-mi că măcar încercasem. Am uitat complet de maseur când am citit celălalt mesaj de pe ecran: „Invită-mă să dorm cu tine”, spunea Fiona.

În noaptea aceea am făcut ce nu mai tăcurerăm niciodată în timpul unei competiții care durează trei săptămâni. Mă gândesc că amândoi aveam nevoie să facem dragoste și, fără să ne-o spunem, știam că ne așteaptă două etape mai puțin solicitante ale Turului, apoi o zi de odihnă. Sau poate, pur și simplu, aveam nevoia arzătoare să ne simțim alături, uniți, după ce trecuserăm prin atâtea pericole și atâta suferință în ultimele zile.

Fiona venea de la frig, dar pe corpul ei se regăseau toate culorile verii, iar felul în care se dezlănțuia în pat era mai potrivit pentru tropice. S-a alintat cu mine fără grabă, prelungind toate momentele, știind că urmau să treacă săptămâni bune până să ne bucurăm din nou unul de celălalt. Eu am început cu verdele ochilor ei, am continuat cu cireșele din vârful sânilor și am sfârșit cu „trandafirul” dintre coapse.

Ne-am odihnit în tăcere, plini de recunoștință, ascultând zgomotele produse de sfârșitul unei zile de Tur. Încetul cu încetul, am început să nu mai auzim vocile mecanicilor și ale asistenților care se perindau pe la autocarele parcate sub fereastra noastră. Când s-au așternut și tăcerea, și întunericul, am început să vorbesc. Am pus-o la curent cu propunerea lui Ray în timp ce ea, atentă și tăcută, îmi mângâia pieptul cu palma ei aspră. I-am povestit în detaliu tot ce trăisem de-a lungul

ultimelor zile, vizita lui Favre, temerile mele în legătură cu asasinul și speranțele fragile în legătură cu tricoul galben.

— Giraud sau Matosas – într-un fel sau altul, toate astea au legătură cu unul dintre ei, a spus cu vocea răgușită, după care a tăcut îndelung.

— La fel cred și eu, dar atacurile împotriva mea sigur îl elimină pe Giraud. Iese cel mai șifonat dacă Steve e înfrânt, am spus, aproape dezamăgit.

— E cel mai mare nemernic din tot circuitul, mă aștept la aproape orice din partea lui. Tu ai dreptate, dar ceva nu se leagă în toate astea. Mai poate fi și Ferrara – și el e un rahat.

Fiona nu numai că era un adevărat mecanic, ci și vorbea ca unul.

— Mă gândesc că a aflat că bicicleta mea a fost scoasă la vânzare, fiind atât de apropiat de Dandy și de Daniela, și l-a pus pe unul din anturajul lui s-o cumpere. El ar ști cum să procedeze cu adezivul de pe cauciuc și cum să lase bicicleta printre celelalte ca să ajungă înapoi la mine. Crezi că mecanicii care lucrează pentru el știu ceva?

— O să aflu, dar treaba cu rezervorul de benzină al rulotei mă nedumerește. Orice mecanic și-ar fi dat seama că era aproape gol. Imediat ce deschizi capacul se vede clar cât mai e. Singura explicație e că au încercat să te sperie, dar și să facă în așa fel încât să pară un accident, ceea ce n-are niciun sens. Nu-i tai de pe listă pe Giraud și pe restul din jurul lui Steve.

Când a spus asta, a observat cum mi s-a contractat pieptul când m-a atins, de parcă degetele ei ar fi devenit dintr-odată tăciuni aprinși.

— Directorul tău și Fleming se disprețuiau reciproc, știai asta? Când Giraud conducea o echipă în Anglia, voia să câștige cu orice preț, ca de fiecare dată, și i-a forțat pe băieți să ia pastile. Fleming a refuzat și, până la urmă, l-a denunțat conducerii. A avut loc o scurtă investigație și problema a fost mușamalizată discret, dar Giraud

n-a mai lucrat niciodată pentru englezi. Luni întregi s-a pus pe băut, a rămas șomer și mai multă lume l-a auzit spunând că, dacă îl mai vede pe Fleming, îl omoară, pentru că, zicea el, Fleming inventase totul.

Mi-am amintit de discursul înflăcărat pe care îl susținuse Giraud la moartea lui Fleming și am simțit o înțepătură dureroasă în coșul pieptului. I-am dat dreptate Fionei. Un astfel de om ar fi fost în stare de orice mârșăvie. Genul de om pe care dacă îl vezi cu ochii roșii la o înmormântare, cu siguranță a făcut alergie la flori. Nu-mi era clar de ce Fiona spunea că nu putea să-i elimine pe cei din jurul lui Steve. Aș fi vrut s-o întreb, dar în același timp nu voiam să distrug complicitatea amoroasă în care eram prinși. Vorbeam cum ar fi făcut-o un cuplu căsătorit la sfârșitul zilei, bârfind vecinii sau discutând despre probleme ale casei. Momentele acelea parcă se petreceau într-un cămin de care nu avusesem parte niciodată.

Am adormit lin, fără să mă gândesc măcar o clipă la clasamentul general. Când mi-am dat seama de asta, imaginea tabelului a fost ultimul lucru care mi-a trecut prin minte. Steve pe locul trei și eu pe locul cinci. Mi-am zis că lucrurile ar fi putut sta mult mai rău de-atât și m-a cuprins somnul. Din păcate, aveam dreptate.

Clasament general, etapa 14

1 Alessio Matosas 56:02:10
„Nu încape îndoială, el e asasinul”.

2 Milenko Paniuk +22”
„Principalul complice”.

3 Steve Panata +4’31”
„Câtă vreme e în viață, există speranță”.
4 Pablo Medel +5’06”

„Spaniolul o să cedeze în săptămâna a treia”.

5 Marc Moreau +8’04”
„Aș putea să-l depășesc măcar pe Medel”.

6 Óscar Cuadrado +9’56”

7 Luis Durán +10’25”

8 Serguei Talancón +11’49”

9 Anselmo Conti +14’38

10 Rol Charpenelle +14’52”

ETAPA 15

Am început ziua cu un optimism pe care nu-l mai simțisem de câteva săptămâni, sau cel puțin de când intrase în viața mea mustăcioara lui Favre ca să-mi spună că aveam un asasin printre noi. Corpul Fionei, cu care m-am trezit în brațe, are un efect alchimic asupra mea: transformă rahatul în aur. Ajuta mult și senzația că acum făceam parte dintr-o frăție: alianța cu ea și cu Ray mă făcea să mă simt membru al unei ligi secrete și puternice, nu ca până atunci – un simplu locotenent și un fals sergent militar exploatat de un comisar manipulator.

În plus, traseul din ziua aceea era ca pentru proști: o trecătoare de categorie ușoară la jumătatea drumului, unde urma să se ajungă în pluton, iar apoi mulți kilometri de coborâre lejeră. Era o etapă de tranziție tipică din apropierea Alpilor. Inamicii noștri nu vor ataca azi, indiferent cât și-ar dori-o, cel puțin nu pe bicicletă. Gândul acela mi-a amintit că, pe culmi sau altundeva, un criminal stătea în continuare la pândă. Am simțit un fior rece pe șira spinării, dar mi-am chemat în minte trupul Fionei ca să alung neplăcuta senzație.

Am încercat să mă concentrez asupra sarcinilor zilei cu același simț practic al unui fost alcoolic. Conceperea listelor era remediul meu cel mai bun împotriva anxietății. Unu – să parcurg etapa în așa fel încât să sporesc șansele de însănătoșire ale lui Steve. Doi – să vorbesc cu Favre în legătură cu Axel pentru ca poliția să nu se poarte prea dur cu el și să obțin, în trecere, informații pe care să le duc la întâlnirea cu Fiona și Ray din noaptea aceea. Trei – să-l trag de limbă pe Steve ca să aflu cât de mult știa despre manevrele lui Giraud. În ultima vreme îi observasem șușotind mult mai des decât înainte. Până atunci crezusem că din motive tehnice, dar bănuielile iubitei mele și ale

jurnalistului sugerau că prietenul meu știa mai multe despre directorul tehnic decât bănuiam eu. Am început cu ultima dintre sarcini.

— Ai vorbit cu Svetlana? A mers treaba cu Margaret? l-am întrebat imediat ce ne-am întâlnit la masă, la micul dejun.

Voiam să știu dacă strategia mea dăduse roade dar și să abordez niște subiecte care ne-ar fi reunit pe loc în complicitate. Ceva tot învățasem de la Favre.

— La perfecție, a spus cu emfază și a ridicat degetul mare. Deja e la New York.

— Și tatăl tău nu e îngrijorat de accident?

Domnul Panata deja era în Franța dar, plin de respect, nu urma să apară în peisaj decât când rulota intra în Paris.

— L-am liniștit. Din fericire, nu știa nimic despre zvonurile din *Daily Sun.*

— Ai auzit că poliția crede că treaba cu cauciucul a fost intenționată?

Până atunci, nu vorbisem despre asta cu Steve. La fel ca restul cicliștilor, cei de la Fonar credeau că arestările lui Axel și a lui Marcel se datorau unei anchete oficiale în legătură cu neglijența lor.

— Mi-a spus Giraud. Vezi? Ți-am zis că se petrece ceva ciudat. Ar trebui să avem mai multă grijă, mi-a reproșat.

— Și Giraud ce crede despre asta? Pe seama cui o pune?

— E sigur că e vina italienilor. Ferrara și alți doi sau trei membri din echipa lui au antecedente în materie de comploturi și infracțiuni și acum, că sunt atât de aproape de podium, își folosesc tot repertoriul. Spune că de ani întregi se confruntă cu ei.

— Atunci nu crezi că ar putea fi ceva personal între Giraud și italieni? Vezi bine că și el are în spate o listă lungă de dispute și polemici. Oare n-am picat la mijloc într-un război dintre ei?

În sfârșit dusesem conversația acolo unde voiam. Steve a stat pe gânduri câteva clipe.

— Dar atunci cum îți explici ce i s-a întâmplat lui Fleming?

Răspunsul lui m-a lăsat fără cuvinte. Steve știa că englezul fusese asasinat. Trecuse o săptămână, dar amicul meu nu-mi spusese nimic despre subiectul ăsta. Dacă mai aveam nevoie de o confirmare că se destrămase ceva între noi, asta era. Altă dată am fi alergat să-l căutăm pe celălalt în momentul în care am fi aflat un asemenea lucru. El mi-a interpretat expresia surprinsă ca pe o încercare de a mă preface că nici eu nu eram la curent cu situația.

— Sigur ți-a vorbit comisarul despre asta, mi-a spus, din nou pe un ton de reproș.

Înseamnă că Steve știa tot, sau aproape tot. Am preferat să cred că nu-mi spusese nimic pentru că nici eu nu fusesem dispus să vorbesc despre discuțiile cu Favre. Prietenul meu se simțea jignit și avea tot dreptul.

— N-am vrut să te îngrijorez, am răspuns, cu adevărat emoționat.

Mi-am adus aminte cât de trist fusese cu câțiva ani în urmă, când aflase de moartea subită a mamei lui.

— Îmi pare rău, am adăugat.

A schițat o jumătate de zâmbet, resemnat și înțelegător.

— Nu trebuie să uităm că tu și cu mine eram deja împreună înainte să apară toți ăștia, a spus.

Și-a mișcat capul, desenând în aer un semicerc în care era inclus tot ce mișcă în cadrul Turului. M-am gândit că Lombard fusese cu mine înaintea lui, dar n-am zis nimic.

— Inclusiv Giraud, Svetlana sau Fiona, a adăugat, din nou pe un ton de reproș.

— Fără Svetlana și Fiona, toată lumea ar fi crezut că suntem pe invers, am zis, încercând să

destind atmosfera și să readuc conversația la un ton prietenesc.

El a făcut la fel. În general, îi displăcea chiar mai mult decât mie să vorbească despre cum se simte.

— Acum câteva zile, Benny a cerut firmei Protex să înceapă o anchetă paralelă, pe lângă cea a poliției, mi-a destăinuit el.

În felul lui, încerca să-mi arate că din clipa aceea trebuia să lăsăm deoparte orice secrete am fi avut unul față de celălalt în ultima vreme și să vorbim sincer.

— Costă o căruță de bani, dar voiam doar să știu dacă noi doi suntem într-adevăr în pericol.

— Și ce-au aflat? am întrebat.

Aproape salivam când mă gândeam că am fi putut în sfârșit să facem puțină lumină în întunericul care ne înconjura. M-am gândit că Favre îmi inoculase blestematul său viciu de ogar.

— Costă mult, dar sunt buni. Au mijloace prin care pot obține acces la dosarele poliției. Au adus doi detectivi privați care preferă să nu-i cunosc și să n-am niciun fel de relație cu ei. Îmi trimit raportul pe e-mail în fiecare noapte, a spus Steve.

— Bun, și ce-au aflat? am insistat, nerăbdător.

Acum, în loc de ogar, mă simțeam ca un câine care salivează într-o măcelărie.

— Poliția a găsit urme de explozibil plastic de uz militar printre rămășițele rezervorului de benzină de la rulota Fionei…

— Asta era în dosarele poliției? l-am întrerupt cu indignare.

— Nu ți-a zis comisarul? a izbucnit triumfător, de parcă ar fi constatat că secretele lui erau mai bune decât ale mele.

— Nu. Nemernicul ăsta de Favre… am spus, demoralizat.

Se pare că urma să fiu locotenentul lui Steve chiar și în rolul de detectiv. Pur și simplu își băteau joc de mine.

— Altceva?

— Bicicleta ta a fost vândută pe piața neagră acum două luni.

A făcut o pauză, a deschis telefonul, și-a verificat mail-urile și a adăugat:

— Un olandez. Ăsta a vândut-o mai departe unui colecționar privat și aici i se pierde urma. Nu știm decât că era francez.

— Și de Matosas și ai lui ce știm?

— Conti are cazier penal și Ferrara a fost traficant de droguri, și în circuit, și în afara lui. Ăștia sunt în stare de orice, dar deocamdată nu există nicio dovadă împotriva lor. Am aflat că pentru câteva dintre accidentele dinaintea Turului aveau „alibiuri" – aici, Steve a schițat ghilimele în aer cu degetele. În orice caz, nici măcar nu erau în aceeași țară. Așadar, dacă sunt implicați, e vorba de ceva mai amplu, care include mai multe persoane.

— Spune-mi, de Giraud chiar nu știe nimeni nimic? Dacă patronii de la Fonar vor alt director tehnic la anul, sigur e disperat. Știai că jurase să-l omoare pe Fleming?

Exageram, dar uluiala lui Steve a făcut toți banii.

— De acord, poate că e căpos, a spus după ce și-a revenit din mirare. Dar nu crezi că poate fi un asasin, nu? Nici măcar nu era în Rennes în ziua în care a murit Fleming. Mi-a zis că se duce la Amiens să stea de vorbă cu analiștii de la Paris. Când s-a terminat etapa, și-a luat mașina și s-a întors în timpul nopții.

Centrul de biometrie și analiză a randamentului al echipei Fonar se afla la periferia capitalei. La fiecare patru sau cinci zile, un specialist se întâlnea cu Giraud oriunde s-ar fi aflat, ca să discute despre evoluția și șansele fiecărui ciclist pe parcursul etapelor rămase.

— E un pretext foarte convenabil ca să dispară de pe radar, nu crezi? Știi la ce oră s-a întors cu

mașina? Protex ar putea să afle, nu-i așa?

De fapt, încercam doar să-l provoc, să trag de mica mea victorie, deși simțeam urmele vinetii de pe gât de parcă ceva le-ar fi activat dintr-odată.

— Așa n-ajungi nicăieri. Giraud e un nemernic, dar nu e prost. Dacă voia să-l omoare pe Fleming, n-ar fi făcut-o niciodată el însuși. Toată lumea îi recunoaște burtoiul de la un kilometru. Ar fi trimis un asasin plătit, a adăugat gânditor.

A zis asta de parcă se gândea dacă să ia un taxi sau un Uber, sau de parcă analiza cum ar fi asasinat el pe cineva. Unde era băiatul inocent cu inimă de aur? Eram singuri în restaurantul hotelului, printre chelneri care ne priveau cu coada ochiului, în speranța că ne vom ridica odată ca să-și poată termina tura. Doar masa noastră mai trebuia strânsă. Ne-am luat la revedere și am stabilit să ne vedem în două ore la autocarul care ne va duce la linia de start.

M-am gândit că încă mai aveam timp să mă întâlnesc cu comisarul și să îndeplinesc al doilea punct de pe listă. Axel și Marcel nu apăruseră încă. I-am scris un mesaj lui Favre în stilul lui telegrafic: „În cameră până la ora 11. Informații noi. Urgent”. Ogarul nu putea să reziste când mirosea aceste firimituri, m-am gândit, zâmbitor.

În drum spre cameră, m-am gândit la ce-mi spusese Steve. Îi luase apărarea lui Giraud sau doar gândea logic? Într-o oarecare măsură avea dreptate, directorul tehnic putea fi exploziv și ranchiunos, dar prost chiar nu era. Nu s-ar fi expus niciodată riscului de a fi recunoscut. Totuși, mi se părea suspect că hotărâse să rămână în alt oraș în seara aceea. Era cel mai bun alibi. Dacă ordoni să fie asasinat cineva, trebuie să te asiguri că ești cât mai departe de locul faptei. Așa ar fi trebuit să-i răspund lui Steve, dar mi se întâmpla foarte des ca răspunsul cel mai potrivit să-mi vină în minte exact când nu mai aveam nevoie de el.

Când Favre mi-a bătut la ușă câteva minute mai târziu, m-am gândit că de data asta trebuia să fiu mai isteț.

— Ce ați descoperit, domnule sergent? Ce ați aflat? a întrebat gâfâind.

Părea că urcase scările în fugă.

— Bună ziua, domnule comisar. Vă servesc cu ceva?

De fapt, n-aș fi avut să-i ofer decât apă sau niște geluri energizante.

— Da, da, bună ziua. Ce noutăți aveți?

„E clar că e dependent de secrete”, mi-am zis. Chipul de jucător de poker calm și stăpân pe sine pe care mi-l arătase la întâlnirile anterioare fusese înlocuit de imaginea neliniștii absolute. Perlele de sudoare de deasupra mustăcioarei lui parcă formau o diademă.

Mi-ar fi plăcut să mai amân răspunsul ca să-i pun răbdarea la încercare, dar și eu eram nerăbdător să-l trag de limbă.

— Am aflat că în rezervorul de benzină s-a folosit un explozibil plastic de uz exclusiv militar, conform raportului poliției. M-am gândit că e bine să știți.

M-am felicitat pe mine însumi pentru ultima frază. Îi făceam un reproș fără să fie evident.

— Știu. Informația a ajuns târziu la mine, și cum ieri n-am putut să ne vedem…

A spus-o tânguitor, de parcă ar fi fost vina mea. Apoi m-a scrutat cu privirea, încercând să-mi citească gândurile. Aproape că puteam să-i citesc pe frunte, ca pe un panou din gară: „Cum dracului a aflat?”

— Și bicicleta mea știți cui a fost vândută?

Acum eu eram jucătorul de poker. A început din nou să mă examineze, încercând să-și dea seama dacă întrebarea mea era serioasă sau îl puneam din nou la încercare. A decis să nu riște.

— A fost cumpărată acum ceva vreme de un negustor olandez, care apoi a vândut-o mai departe

unui client anonim. Asta-i tot ce știm.

A spus-o dintr-un foc, de parcă ar fi încercat să înghită cât mai repede ceva amar. De data asta fusese categoric, vrând să fie limpede că nu urma să mai scot nimic de la el. Era evident că era obișnuit să afle secrete, nu să le destăinuie.

— Încă îi țineți pe Axel și pe Marcel în arest? Ce mi-ați spus adineauri îi absolvă de orice vină în legătură cu sabotajul bicicletei, nu-i așa?

— Ar fi bine să fie așa, a spus pe același ton plângăreț al unui vânzător de covoare din bazar căruia îi pare rău că nu mai poate lăsa din preț. Încă nu e clar. Și mai sunt și alte delicte de care ar putea fi acuzați.

A adăugat ultima frază ca pe o amenințare subtilă. Ambalajul covorului ar fi putut să-i crească prețul.

— Câtă vreme Fonar nu depune plângere împotriva lor, ceea ce nu a făcut și nici n-o să facă, nu poate fi vorba de niciun delict, amândoi știm asta. Avem nevoie de ei să se întoarcă la sarcinile lor. Echipa le simte absența.

— Facem tot ce ne stă în putință, dar lucrurile astea durează mult, a spus, lamentându-se din nou.

M-am gândit că dialogul deja nu mai era distractiv. Pierdusem de mult avantajul inițial.

— Domnule comisar, nu mă transformați de două ori în victimă. Mai întâi o bicicletă măsluită, după care maseurul încarcerat. Axel lucrează pentru mine de mulți ani, el știe cum să mă țină în formă. Ieri am pedalat cu picioarele amorțite.

— O să văd ce pot face, a spus apatic.

— Ieri a venit să mă vadă Ray Lumière, am spus dintr-odată, aruncându-mi în joc ultima carte.

Probabil că Favre deja aflase asta. Speram doar să nu știe despre ce vorbiserăm.

— Voia să știe ce părere am în legătură cu toate aceste incidente. I-am dat niște răspunsuri ambigue, dar știți cum e cu reporterii: a insistat

până când am zis că o să văd ce pot face, am încheiat eu, folosind aceeași expresie.

Provocarea mea era la fel de infantilă ca și când mi-aș fi desfăcut șlițul și aș fi pus o riglă pe masă. Și aproape la fel de necuviincioasă. Terminasem cu subtilitățile. Dacă el amenința să-l rețină pe Axel pe termen nedeterminat, și eu puteam să mă prefac că fac public tot scandalul înainte de momentul oportun.

— Cred că domnul Axel ne-a zis deja tot ce ne-ar fi de folos, am putea să-l eliberăm, a capitulat el în cele din urmă. Marcel, în schimb, încă are niște secrete.

A spus ultima frază categoric. „Vă scad prețul covorului, dar vi-l luați fără ambalaj".

— E vreo legătură între Daniela și Ferrara? am întrebat, de data asta fără alte intenții.

Îl recuperasem pe Axel, îndeplinind astfel al doilea obiectiv al zilei, și n-avea niciun rost să mă mai răfuiesc cu comisarul. Tonul meu era din nou cel al unui detectiv care încerca să-și ajute colegul.

— Familiile lor se cunosc. Una dintre fiicele lui Ferrara a fost la aceeași școală, la un an diferență, a răspuns, acceptând armistițiul.

— Asta începe să strângă lațul în jurul oamenilor lui Matosas, am spus, devenind pe deplin complicele comisarului. Dintre cei trei din frunte, poate ar trebui să-l eliminăm pe Medel. Doi dintre locotenenții echipei Baleares au avut parte de vizite clandestine trei zile la rând, până noaptea târziu. În cele din urmă s-a aflat că era vorba despre niște prostituate trimise de un binefăcător anonim. Altfel spus, cineva încerca să-i pună bețe-n roate spaniolului. Asta înseamnă că nu mai sunt decât doi pretendenți la titlu pe care criminalul nu i-a atins: Matosas și Paniuk.

Nu știu de ce i-am oferit informațiile acelea comisarului. Din cauza personalității mele recunoscătoare, probabil. Trebuia să-i mulțumesc cumva polițistului pentru că mi-a oferit datele în

legătură cu sora lui Ferrara, dar nici nu terminasem bine de vorbit când am început să mă simt neloial față de Ray, care-mi dăduse ponturile respective.

După plecarea lui Favre, în timp ce mă îmbrăcam pentru cursă, o senzație neplăcută nu-mi dădea pace. Toată supărarea mi-a trecut când am ieșit pe coridor și l-am văzut pe Axel intrând în camera lui. Am tras concluzia că orice i-am oferit la schimb comisarului a meritat. Covorul îmi fusese livrat.

În autocar, pe drum spre linia de start din Mende, l-am întrebat pe Steve cum se simțea. Și-a aruncat umerii și coatele în față de parcă l-ar fi imitat pe Hulk când își rupe cămașa la spate și a ridicat degetul mare în semn de aprobare, chiar dacă i se citea durerea pe chip. Când am început să pedalăm, mi-am dat seama că încă era afectat. Nu mai avea eleganța și eficiența care îl făcuseră faimos, iar brațul rigid continua să-i stânjenească mersul, chiar dacă nu mai era atât de vizibil. Medicii spuseseră că nu-și rupsese nimic, dar era clar că efectele căzăturii persistau. În orice caz, starea i se ameliorase considerabil în ultimele două zile și mai aveam trei până ajungeam pe culmile Alpilor, unde urma să se decidă totul. Încă o dată, m-am bucurat de cât de ușor urma să fie traseul de o sută optzeci și trei de kilometri, sau cel puțin așa credeam că va fi.

În nouă din zece cazuri, la sfârșitul unei etape ca aceea de azi plutonul ajunge întreg la sosire. Când nu se întâmplă așa e din cauză că un mic grup, de vreo zece cicliști, încearcă să profite de o evadare timpurie. Dacă reușesc, e numai pentru că printre ei nu există niciun competitor care să justifice un efort suplimentar din partea plutonului în tentativa de a-i prinde din urmă. În orice caz, în genul acesta de etape pozițiile liderilor în clasament nu se schimbă.

Matosas și ai lui au decis că, de data asta, lucrurile vor sta altfel.

Eu eram gata să mă lupt împotriva aproape oricărei evadări sau încercări de a ne bloca, dar niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap ce au fost în stare să ne pregătească. La două ore și jumătate de la începerea cursei, când eram pe punctul să urcăm singurul obstacol de pe traseu, coasta l'Escrinet, Alonzo, colegul lui Conti, s-a apropiat de Steve pe partea mai puțin protejată a drumului. Deși toată echipa Fonar mergea mai mult sau mai puțin unită, la cât de strâns era plutonul nu puteam să menținem o formație compactă în jurul liderului.

Am observat sosirea lui Alonzo – tricoul verde al italienilor îmi declanșează semnale de alarmă chiar și în somn –, dar mișcările lui nu prevesteau nimic ostil. În interiorul plutonului, tricourile se amestecă precum semințele de căpșună într-un robot de bucătărie. Am început să-mi fac griji doar când am observat că-și stabilizase viteza pentru a fi la același nivel cu Steve, la mai puțin de douăzeci de centimetri distanță. N-am ghicit, ci mai degrabă am intuit ce a urmat: nemernicul a virat brusc pentru ca osia de la roata lui din spate să lovească spițele de la roata colegului meu. Nenorociții se jucau de-a *Ben-Hur*!

Să distrugi roata cuiva în timpul cursei e o încercare disperată și nesigură, iar rezultatul poate fi la fel de mortal ca în film, mai ales când totul are loc în mijlocul plutonului. În clipa în care o osie se lovește de alta se poate întâmpla ca ambii cicliști să-și piardă echilibrul și să declanșeze un accident tumultuos, cu consecințe neprevăzute. Chiar și dacă cei implicați reușesc să nu cadă, spițele distruse îi obligă să schimbe bicicleta imediat.

În orice caz, echipa Lavezza, în verde și alb, era gata să profite de pe urma incidentului, chiar dacă își sacrifica unul dintre membri. Mai târziu, când am văzut scenele la televizor, mi-am dat seama că mai mulți membri ai echipei italiene se deplasaseră înspre fruntea plutonului înainte de manevra lui

Alonzo. Astfel evitau riscul unei căderi și se puneau în poziție de atac.

Totuși, zeilor șoselei li s-a făcut încă o dată milă de necazurile noastre. Alonzo l-a atacat pe Steve în partea dreaptă, unde era rănit. Astfel, când a simțit impactul, colegul meu a îndoit brațul și a întors ghidonul în direcția italianului. A căzut deasupra acestuia, ceea ce l-a salvat de măcelul care s-a dezlănțuit în spate. Bestia, sprinterul de la Fonar care mergea în spatele lui Steve, și Alonzo însuși au încasat ce era mai rău transformându-se într-un perete de protecție între liderul nostru și restul cicliștilor care s-au izbit de ei.

În momentul contactului, eu rulam pe cealaltă parte a lui Steve și mă apropiasem de el ca să-l întreb cum se simțea înainte să înfruntăm culmea pe care urma să urcăm în câteva minute, în clipa aceea am făcut instinctiv ce ar face oricare alt ciclist: am continuat să pedalez ca să scap de avalanșă și am încetinit ca să văd cât de gravă era situația.

— A căzut jumătate din pluton, cu tot cu Steve, am strigat în căști.

Mai târziu am aflat că în jur de treizeci de cicliști fuseseră doborâți, dar numai vreo doisprezece se răniseră.

— Ticăloșii dracului! l-am auzit pe Giraud, furios. Și italienii? Paniuk?

M-am uitat în față și am văzut mare parte din echipa verde stând în picioare pe pedale, încercând să se distanțeze cât mai mult. Regulile nescrise cu privire la accidente stabilesc că trebuie să mergi cu aceeași viteză ca înainte sau chiar să încetinești, din respect pentru colegii care au căzut, dar Matosas și banda lui abandonaseră de mult orice formă de respect pentru codul bunelor maniere.

— Au evadat, am răspuns, dezamăgit.

— Sunt bine, a intervenit Steve prin sistemul audio.

Într-adevăr, privind în depărtare, am observat că se ridicase în picioare. Alți colegi de la Fonar făceau același lucru, iar câțiva păreau să nu fi căzut deloc. Pluteau undeva între mine și Steve, care părea să caute ceva. M-am temut că, din cauza șocului, iar nu mai știa unde se află. Mai târziu am aflat că doar căuta o bicicletă de la Fonar în stare bună ca să se urce pe ea.

— Prinde-i din urmă, Hannibal, nu-i lăsa să scape, chiar dacă trebuie să-i dai jos de pe bicicletă, a spus Giraud, apoi a ordonat: Guido, organizează sprijinul pentru Steve cu cine ți-a rămas!

N-am mai așteptat nicio clipă. Am schimbat viteza bicicletei și am țâșnit în față. Vreo șase alți cicliști au făcut la fel, revenindu-și după surpriza inițială. Printre ei se aflau Paniuk și Radek. Am pedalat ca nebunii, înlocuindu-ne unul pe celălalt, până când i-am văzut din nou pe italieni: erau șase, cu tot cu Matosas și sinistrul Conti. M-am bucurat să constat că printre ei nu erau nici Paolo, venețianul, nici Stefano, calabrezul, cei doi cicliști de la Lavezza care-mi plăcuseră mereu. Se părea că Matosas și ceata lui nu îndrăzniseră să-și implice toți colegii de echipă în manevra lor murdară.

Culmea l'Escrinet e la doar opt kilometri de bază și înclinația medie e de șase grade, dar m-am gândit că puteam să profit de ea la maximum. Nu puteam să-i dau jos de pe bicicletă, așa cum ordonase Giraud, dar cu siguranță puteam să-i prind din urmă. Am decis că puteam să-i și depășesc.

— Vii după mine? l-am întrebat pe Radek când eram pe punctul de a-i prinde pe italieni.

Mi-a răspuns cu o expresie stranie, pe care am luat-o drept zâmbet, și a continuat să meargă în spatele meu. L-au urmat și alții.

De cele mai multe ori, atunci când un grup mic prinde din urmă un altul, ambele își stabilizează

viteza ca să-și adune din nou forțele. Când am ajuns lângă evadați, am simțit cum ceilalți care veniseră cu mine au început să se relaxeze. Își îndepliniseră obiectivul și făceau o pauză binemeritată. Radek și cu mine, în schimb, am mărit ritmul și am continuat, spre surpriza tuturor. Matosas a încercat să reacționeze, dar îl luaserăm prin surprindere: am putut să-i răpim câțiva metri și am extins imediat avantajul, în timp ce colegii lui organizau o urmărire. Nu m-a deranjat să-l remorchez pe Radek pe toată durata cățărării, o merita. Era un cățărător destul de bun, dar eu aveam mai multă forță. Încă o dată m-am gândit că Fiona nu era prea departe de adevăr. Când am ajuns pe culme, am aflat că aveam un avantaj de 1’12” în fața lui Matosas și a lui Paniuk. De acolo a fost floare la ureche. Am ajuns la linia de sosire cu cincizeci și opt de secunde înaintea lor. Aș fi putut să cuceresc a treia mea etapă în cadrul Turului, dar am lăsat roata polonezului să atingă prima linia.

Din nefericire, Matosas își îndeplinise scopul: să-i facă rău lui Steve. Poate că nu eram eu atât de bun, ci pur și simplu nu mă urmărise el cu prea multă înverșunare. Nu eu eram ținta lui. În ziua aceea, a reușit să câștige încă două minute de avantaj față de colegul meu, dar și de Medel, fostul lui complice.

Îl mai văzusem pe Giraud furios înainte, dar acum mânia lui căpătase proporții epice. Așezați în autocar, pe drumul înapoi spre hotel, cu toții am asistat la explozia imensului director tehnic, mult prea obosiți sau răniți ca să participăm. Nici el nu se aștepta la un dialog: Giraud e genul de om pentru care un monolog reprezintă o conversație. Totuși, până la urmă mi s-a adresat mie direct.

— Și tu? De ce n-ai făcut nimic?

— Bine măcar că i-am împiedicat să câștige.

N-aveam chef să pornesc polemici, dar nici să mă las zdrobit de bătăușul cartierului.

— Nu face pe prostul. Trebuia să-i încetinești, nu să-i faci să meargă mai repede!

— Tu să nu faci pe prostul! a spus Steve încet, dar destul de tare cât să-l audă Giraud și vreo doi alți cicliști.

Directorul tehnic a rămas fără cuvinte și părea că se sufocă, pentru că începuse să se facă albastru. Apoi s-a întors pe călcâie și s-a așezat la locul lui. Mi-am zis încă o dată că Giraud putea fi exploziv, dar nu prost. Era de-ajuns un cuvânt din partea lui Steve pentru ca patronii echipei să-l facă șomer pe loc.

Mi-ar fi plăcut ca Lombard și Fiona să fi fost martori la felul în care Steve îi luase apărarea prietenului său. Nu vor afla niciodată, pentru că nici eu nu urma să le descriu o scenă din care nu ieșeam prea grozav. Faptul că un ciclist veteran ca mine tăcuse în fața unei asemenea insulte era umilitor. M-am simțit mai bine gândindu-mă că, de fapt, Steve îi răspunsese înaintea mea, astfel că n-a mai fost nevoie să-i dau și eu replica. Am fost din nou în toane bune când mi-am amintit de toate rândurile în care l-am salvat pe amicul meu din mâinile câte unui bețiv care se simțise jignit de remarcile lui.

Până la urmă, mâinile lui Axel au reparat orice afront adus mușchilor sau egoului meu. Chiar dacă mă durea, masajul lui mă făcea să mă simt mai bine. Când mă ridicam în picioare la sfârșitul ședinței, lumea mi se părea un loc mai bun decât cel pe care-l lăsasem în urmă cu nouăzeci de minute, poate pentru că acela era momentul în care mă dădeam jos dintr-un autocar plin de cicliști extenuați conduși de un director tehnic mereu nesatisfăcut de randamentul nostru.

În timpul ședinței cu Axel, am încercat să conduc conversația înspre interogatorii. Poate că aflase ceva care mi-ar fi fost de folos pentru întâlnirea pe care urma s-o am în noaptea aceea cu noii mei colegi detectivi. Totuși, deși mâinile

maseurului nu își pierduseră magia, cheful lui de vorbă rămăsese în temnița secției locale de poliție. Bietul om părea devastat, iar încordarea și oboseala nu-i înfrumusețau deloc trăsăturile. Am decis să-i respect tăcerea. Am încercat să-l întreb cum se simțea. Mi-a răspuns monosilabic și și-a văzut de treabă. Nici măcar nu știam dacă-și dăduse seama că intervenisem ca să fie eliberat, dar m-am gândit că n-avea importanță.

Am coborât la cină puțin înainte de ora stabilită, sperând să termin de mâncat până la apariția lui Giraud. N-aveam niciun chef să ascult încă un discurs violent din partea teribilului manager. Aparent, mai mulți colegi avuseseră aceeași idee, pentru că majoritatea, inclusiv Steve, se serveau deja de la bufetul pe care bucătarul îl pusese la dispoziția echipei Fonar.

— Nu face pe prostul, Guido, pune-ți salată, i-a spus fratele meu, cu același ton cu care o mamă iubitoare și-ar mustra fiul.

Cu siguranță Steve se gândise la glumiță dinainte, dar a așteptat să apar eu ca să-i dea drumul. Toți au izbucnit în râs, iar eu m-am simțit mai bine. Umorul lui Steve nu respecta întotdeauna convențiile specific europene, iar el nici nu părea să înțeleagă ce era incorect politic pentru noi, dar de data asta nimerise din plin: ironizând insulta, o făcea să nu mai pară atât de gravă. Ne-am aruncat-o unul altuia o bună parte din cină, când ceream sarea sau Nutella, până când a apărut Giraud.

Din fericire, în seara aceea împărțeam sala de mese cu echipa olandeză, ceea ce a oprit orice i-ar fi putut trece prin cap directorului nostru. Din câte-mi dădeam seama, îi treceau numai lucruri oribile, pentru că înghițea bucăți enorme pe care abia dacă le mesteca, de parcă în orice clipă ar fi putut să-i iasă spini ascuțiți pe gură.

Am stabilit să ne întâlnim în camera pe care Fiona o închiriase în hotelul nostru, un privilegiu

de care se bucură funcționarii de rang înalt din UCI. Mi-ar fi plăcut să petrec câteva minute singur cu ea, dar m-am gândit că Ray trebuia să apară înainte să-l observe bodyguarzii lui Steve, care mă urmăreau.

Văzându-i pe bătrânul jurnalist și pe iubita mea așezați la măsuță și vorbind cu voce joasă, m-am gândit că Lombard ar fi trebuit să fie și el acolo. Cine știe de ce, Ray îmi ignorase sugestia.

— După ce s-a întâmplat azi, toate dovezile arată spre Matosas și ai lui, a spus. Sigur e disperat să câștige dacă a început să facă pe gladiatorul în plină cursă. Bestia și Alonzo au suferit fracturi multiple, m-am întors adineauri de la spitalul în care i-au internat. I-au pus în paturi alăturate, despărțiți numai de un paravan. Din fericire, o asistentă a văzut cum Bestia se târa pe jos, încercând să ajungă la patul celuilalt. L-au mutat înainte să apuce să-l facă bucăți.

— Mai bine n-ar fi apărut asistenta, am spus cu ironie, apoi am întrebat-o pe Fiona: Au văzut arbitrii pe filmare agresiunea ăstora? Ai idee dacă și-au formulat o opinie?

— De-abia am ieșit de la ședința aia. M-au rugat să particip ca să le spun ce se întâmplă cu o bicicletă atunci când îi sunt distruse spițele.

Ea a continuat să vorbească, dar eu nu o mai auzeam. Mă pierdusem într-un cântec din Venezuela pe care îl ascultam în copilărie: „Ori e vapor, ori e vaporetto, ori sunt spițele, femeie, de la bicicletă”.

— Și ce-au hotărât? am auzit întrebarea jurnalistului.

— Nimic. Alonzo a ales foarte bine momentul: elicopterul din care erau filmați tocmai o luase înainte, așa că toate imaginile pe care le avem sunt de pe motociclete, dar atacul a avut loc în centrul plutonului. Chiar dacă Bestia a repetat întruna că a văzut agresiunea pentru că era fix în spatele lor, n-

avem nicio dovadă, și cu atât mai puțin nu-l putem sancționa pe Alonzo.

— În cazul ăsta, ne-am dus dracului.

— Nu de tot, cel puțin le-ați înșfăcat victoria, a spus Ray cu admirație.

La naiba, ce n-aș fi dat ca jurnalistul să fie directorul meu tehnic!

— Apoi s-a petrecut ceva și mai interesant, a spus Fiona. În ultimele imagini din elicopter se vede că echipa italiană se duce în frunte, pentru că știau ce urmează să se întâmple, dar cicliștii din echipa lui Medel sau a lui Paniuk – nu. Matosas voia să le-o tragă și lor, iar ei știu asta acum.

— E de înțeles, cei doi sunt foarte aproape de italian în clasament. Mă gândesc că au făcut o alianță ca să-l neutralizeze pe Steve și s-au înțeles să rezolve mai târziu, între ei, problema tricoului galben. Numai că Matosas a vrut să fure startul, a spus Ray.

— Sper că asta o să-i facă să se lupte între ei. Măcar așa nu se mai unesc împotriva noastră.

— E foarte probabil, a spus Fiona. Asta înseamnă că Alpii vor fi floare la ureche: pe cont propriu, nimeni nu are vreo șansă în fața ta.

— Sunt la șapte minute în urmă și e un asasin prin preajmă. E o floare cam otrăvitoare, am contrazis-o, dar fără ostilitate.

Ray ne privea amuzat. Din acel schimbi de replici își dădea seama că discuția era veche.

— Ar putea fi mai puțin de-atât, a spus ea zâmbind. Am o veste bună: la sfârșitul ședinței, au rămas în urmă doi tipi de la comisia de apel. Am aflat că încercau să găsească o soluție ca să-ți dea înapoi cele două minute de penalizare pentru că ai folosit bicicleta lui Radele.

— Și de ce ar face una ca asta? a întrebat Ray surprins.

— Nu veți publica asta, nu-i așa? l-a întrebat Fiona, neîncrezătoare.

— Nu, sigur că nu, a răspuns Ray, după o pauză dureros de lungă.

Să-i ceri asta unui jurnalist e ca și când ai cere unui politician să-și dezvăluie costurile de campanie.

— Lombard a tot bătut la cap un funcționar din cadrul Turului, plângându-se că nu poți fi pedepsit dacă bicicleta ți-a fost sabotată, că nu se poate aplica o penalizare obișnuită într-un caz atât de neobișnuit. Direcțiunea și-a făcut griji când colonelul a insinuat că poate să se ducă la presă cu plângerea, așa că s-a consultat cu Jitrik. Acum se pare că patronul îi strânge cu ușa pe arbitri ca să găsească o soluție.

— Nu se pot face excepții de la regulament, a spus Ray sceptic.

— Nu și în cazul lui Jitrik. Se pare că pretextul lor e că Hannibal nu poate fi pedepsit din moment ce și-a cedat bicicleta într-un gest de *fair play.* E o justificare subțire, dar ei ar face orice numai să nu se afle că există un criminal care-i elimină pe sportivi din Tur.

Bătrânul reporter a clătinat din cap în tăcere, dezamăgit. Cu siguranță regreta faptul că arbitrii încălcau regulamentul, chiar dacă motivul era unul onorabil, sau cel puțin unul pe care eu îl consideram onorabil. În orice caz, nu aveam de gând să mă opun acestei decizii. Înainte ca Fiona să-și termine propoziția, făcusem deja calculul: dacă îmi anulau penalizarea, m-aș fi trezit a doua zi la cinci minute distanță de lider, pe locul trei, în fața lui Steve.

Ea mi-a observat expresia și a știut exact ce-mi trecea prin minte. N-am putut să ne reținem un zâmbet, iar eu m-am mișcat aproape imperceptibil mai aproape de ea. Apoi mi-am amintit că trebuia să ies primul ca să-i târăsc după mine pe bodyguarzi. Abia după aceea ar fi putut Ray să iasă din cameră, dar m-am gândit că, din moment ce ne aflam în același hotel, nimic nu mă împiedica să

revin mai târziu. Am privit-o din nou pe Fiona și mi-am dat seama că-mi citise intențiile, pentru că mi-a întors o privire care spunea *nici să nu te gândești.* Poate că avea dreptate. Dacă ne-am fi culcat împreună, cele cinci minute ar fi devenit cincizeci.

M-am întors în cameră și am consultat pagina oficială a Turului: încă nu fuseseră retrase cele două minute de penalizare, dar am ajustat pozițiile în minte și m-a încântat ce am observat.

Eram cu puțin peste un minut în fața lui Steve, ceea ce nu se mai întâmplase niciodată.

Clasament general, etapa 15

1 Alessio Matosas 59:58:54

„Măcar și-au dat arama pe față. E un asasin și inamicul tuturor".

2 Milenko Paniuk +22"

„Se pare că n-a făcut niciodată parte din complotul criminal".

3 Marc Moreau +5'12"

„Încă nu e oficial, dar… Steve e în urma mea!"

4 Steve Panata +6'30"

„Ce-o să creadă fratele meu? O să-mi fie în continuare frate?"

5 Pablo Medel +7'05"

„Nici măcar cu măgării n-ai putut să ajungi pe podium, prietene".

6 Óscar Cuadrado +11'55"

7 Luis Durán +12'24"

8 Serguei Talancón +13'48"

9 Anselmo Conti +16’37”
„Ăsta ce caută în *top ten?”*

10 Rol Charpenelle +16’51”

ETAPA 16

M-am trezit indecis, un fel foarte neplăcut de a te trezi. M-am răsucit în așternuturi fără să mă pot hotărî dacă să mă las purtat de minunata senzație că eram în fața lui Steve în Turul Franței – în Turul Franței! – sau să mă îngrijorez în legătură cu teribilele consecințe pe care le-ar fi adus acest lucru. Eram pe locul trei și, mai mult de atât, știam că pe munte puteam să-i ajung pe cei doi din fața mea. M-am gândit la tricoul galben și inima mea a sărbătorit gândul cu fanfară și palpitații.

Un mesaj de la Steve mi-a întrerupt reveria: „Trebuie să ne vedem înainte să vorbești cu Giraud”. Mi-am zis că amicul meu voia să mă pregătească pentru o veste proastă. Mi-am imaginat tot ce era mai rău: un raport pozitiv de la agenția antidoping sau decizia echipei Fonar de a mă da afară pentru gestul meu de rebeliune. După ce m-am gândit puțin, am respins ambele variante. Fiona ar fi aflat înaintea directorului meu tehnic dacă aș fi fost descalificat pentru dopaj, iar în cealaltă privință Giraud știa că Steve n-ar fi avut nici cea mai mică șansă să recupereze avantajul lui Matosas în Alpi fără ajutorul meu.

„Trec pe la tine înainte de micul dejun” i-am scris lui Steve, după care l-am lăsat deoparte pe Giraud câteva momente și am recapitulat celelalte motive de îngrijorare. Până atunci, fusesem atacat pentru ca partenerul meu să aibă de suferit. Acum, că puteam să fiu chiar eu încoronat în Paris, criminalii aveau un motiv dublu să mă elimine. Orice ar fi uneltit directorul tehnic împotriva mea mi se părea o nimica toată pe lângă posibilitatea de a fi asasinat. Înarmat cu această slabă consolare, am bătut la ușa lui Steve câteva minute mai târziu.

— Vrea să-ți dea o lecție, dar nu-ți face griji, e doar simbolic, mi-a spus imediat ce a deschis ușa.

Ceva care să demonstreze că tot el e șeful. O să fie inofensiv.

— Și care-i lecția? am întrebat neîncrezător.

— Trebuie să distribui sticlele în timpul etapei de azi, a zis, coborând privirea.

Nu pot spune că am fost surprins: era o sarcină umilitoare pentru un locotenent de primă clasă. E adevărat că până și liderii le duc apă colegilor atunci când se întâmplă să fie ajunși din urmă de mașina directorului tehnic, dar asta e de obicei o situație dictată doar de circumstanțe – o întârziere involuntară sau nevoia de a vorbi personal cu directorul. Să fii sacrificat acelei sarcini e ca și când ai obliga bucătarul-șef al restaurantului să spele vasele.

M-am gândit că Giraud trebuie să se fi simțit cu adevărat jignit pentru că, din punct de vedere strategic, se juca cu focul. Ziua de azi nu era una de tranziție. Chiar dacă nu urcam nicio culme importantă, era, totuși, vorba de un traseu de două sute unu kilometri, dintre care numai treizeci erau la vale. Restul erau o pantă extrem de lungă, nu foarte înclinată, dar mereu la deal. Cinci ore de epuizare pură care urmau să ne facă să plângem după odihna din ziua următoare. Fonar nu avea nevoie de cățărători dar, dacă rivalii se hotărau să atace, ar fi avut nevoie de toți plămânii din dotare ca să-l protejeze pe Steve. În orice caz, decizia lui Giraud mă condamna la o zi extenuantă. Acel du-te-vino nesfârșit în pluton pe tot parcursul etapei urmau să mă epuizeze și mai mult, mai ales dacă voiam să ajung în același timp cu liderii. Una peste alta, ar fi fost ca un maraton în care alergam cu lanțuri la glezne.

— Nemernicul! E un ticălos!

— Nu-ți face griji, l-am convins să împartă sarcina mai multor colegi. Dacă ai noroc, n-o să-ți ceară s-o faci decât de vreo două ori. I-am spus că avem nevoie de tine odihnit, pentru ca de miercuri încolo să mă ajuți să-l înving pe Matosas.

A spus-o pe un ton complice și totuși m-a țintuit cu privirea la final, parcă așteptând ceva.

În alte circumstanțe, concluzia ar fi fost inutilă, sau ar fi spus-o distrat, ca pe un fapt de la sine înțeles. Acum mă privea de parcă viața lui depindea de răspunsul meu. Dintr-odată mi-am dat seama clar de ce era atât de neîncrezător: aflase că îmi fusese retrasă penalizarea de două minute și că la începutul etapei eram oficial înaintea lui în clasament. Ardea de nerăbdare să știe sigur că eram dispus să mă sacrific în favoarea lui, voia să se asigure că locul trei pe care-l ocupam în clasament nu schimbase acordul dintre noi: să-l fac campion.

— Mulțumesc, i-am zis absent.

Cel mai probabil urma să fac ceea ce ar fi făcut orice locotenent, dar în clipa aceea am simțit cum prin vene îmi curge minunatul drog numit putere. Îmi părea rău de colegul meu, deși nu mă deranja că, o dată în viață, lucrurile stăteau pe dos în ceea ce ne privește.

— Bine, hai să mergem la micul dejun, am zis, m-am întors cu spatele și am ieșit din cameră, lăsându-l cufundat în nesiguranță.

Nici măcar ordinele lui Giraud, două ore mai târziu, nu mi-am stricat buna dispoziție. Fără să-i acord prea mare importanță, am dat din cap în timp ce-mi vorbea, de parcă mi-ar fi cerut să nu uit să-mi ajustez casca. Nu voiam să-i dau satisfacția să mă vadă furios sau umilit, o imagine cu care se delectase fără îndoială cu multe ore înainte să ne întâlnim.

Când ne-am adunat să așteptăm fanionul în Bourg-de-Peage, bicicleta mea s-a nimerit lângă cea a lui Matosas. Poate că a fost un act inconștient, la cât de obișnuit eram să mă așez alături de tricoul galben pe care Steve îl îmbrăcase atâtea zile la rând și cu care se mândrea acum italianul. Liderul mi-a ignorat prezența.

M-am întrebat dacă cei de la Lavezza urmau să încerce din nou o strategie agresivă ca în ziua precedentă. Până la urmă, ieșiseră în pierdere. Își sacrificaseră un locotenent ca să încerce să ne elimine liderul, în timp ce noi am dat la schimb Bestia, care oricum nu ne-ar fi fost de folos în Alpi. În balanță, ei erau cei mai dezavantajați și, în plus, situația lor în cadrul grupului era cum nu se poate mai proastă. Din câte știam, nu-i confruntase nicio autoritate și nici nu-i sancționase nimeni. Cu toate astea, în pluton circula zvonul că ei provocaseră accidentul care afectase o duzină de cicliști din alte echipe.

Încă o dată, Radek a exprimat indignarea colectivă. În timp ce eu îi căutam privirea lui Matosas, iar acesta și-o ascundea privindu-și gamba de parcă găsise un inexplicabil fir de păr care supraviețuise epilării, polonezul și-a băgat bicicleta între ale noastre.

— Dacă mai faceți la fel ca ieri, te omor, i-a spus liderului de la Lavezza.

Matosas a dat din cap și a schițat un zâmbet ironic, de parcă replica i se părea amuzantă, încă o excentricitate a lui Radek. Apoi s-a întors pe cealaltă parte și a spus ceva unuia dintre colegii lui.

— Pe bune c-o fac, ai auzit? a insistat Radek și m-a privit sfidător, de parcă și eu îmi bătusem joc de el.

Am dat din cap aprobator, fără să spun un cuvânt, gândindu-mă că orice aș fi spus ar fi putut să-l supere sau, mai rău, să-l încurajeze să-și țină promisiunea. Mi-am amintit din nou de lista de suspecți, în fruntea căreia se aflase polonezul cu doar câteva zile înainte. În ciuda amenințării lui, eu îl eliminasem definitiv. Nu îmi venea să cred că ar fi putut fi un criminal, după tot ce făcuse pentru mine. În orice caz, era un tip ciudat, pe care nimeni nu și l-ar fi dorit drept inamic. Până la urmă, am decis că felul în care îl amenințase pe

Matosas ne-ar fi putut fi de folos; mi-am zis că italianul s-ar fi gândit de două ori înainte să facă altă măgărie.

— Nu-l ucide, am spus după o pauză, apoi am adăugat glumeț, de parcă toată scena nu era decât o farsă: Asigură-te doar că nu înșfacă tricoul galben în Paris.

Nici nu am terminat bine fraza când mi-am dat seama ce greșeală făcusem: el a strâns din buze și a mijit ochii de parcă se gândea la numere prime. Era imaginea vie a unui cavaler templier care tocmai își primise misiunea vieții. „N-o să descopăr asasinul, dar o să ajung să creez unul", m-am gândit cu disperare.

Următoarele cinci ore n-au fost deloc o consolare: Giraud a făcut din mine un curier pe bicicletă, care să ducă apă și mâncare din loc în loc, cât era plutonul de mare. Nu a făcut-o doar de două ori, așa cum îmi promisese Steve. Când și-au dat seama ce se întâmplă, colegii mei de echipă n-au mai cerut băuturi, batoane și geluri și au încercat să se limiteze la ce puteau să apuce de la asistenți în zonele de aprovizionare. Giraud a decis că trebuia să-i hidrateze, indiferent de situație, așa că am urcat de nenumărate ori pe scara de cicliști, ca un șerpaș jalnic, cu spinarea încărcată de sticle.

În rest, nicio echipă n-a încercat nimic extraordinar. Au evadat cicliști din coada clasamentului general, știind că e ultima lor șansă de a apărea la televizor: cele patru etape din Alpi, care urmau să înceapă la sfârșitul săptămânii, erau rezervate pentru cei mai buni cățărători și pentru liderii clasamentului. Restul plutonului a transformat ultima etapă înainte de odihnă într-o zi de concediu; din fericire pentru mine, au decis să meargă la jumătate din capacitate. Au depus suficient efort cât să îi prindă din urmă pe evadați, și am intrat în Gap cu toții, împreună.

Am trecut linia de sosire în coada plutonului, dar cu același timp oficial ca rivalii mei; din

păcate, mult mai epuizat decât ei. L-am blestemat din nou pe Giraud și, timp de câteva momente, în timp ce făceam baie în autocar, am cochetat cu ideea de a-l convinge pe Radek să-l includă și pe directorul meu tehnic în amenințările lui cu moartea. O prostie, știu bine, dar când m-am îmbrăcat în trening eram deja în toane mai bune. M-am gândit că nu se va mai întâmpla niciodată așa ceva; oricât de mult m-ar fi disprețuit, Giraud nu s-ar fi descurcat în etapele rămase fără talentul meu de cățărător.

Asta m-a făcut să mă gândesc că aveam șanse din ce în ce mai mari. În afară de munte, Turul se terminase. Deși acum eram leșinat de oboseală, mai erau patruzeci de ore până când trebuia să ne întoarcem pe șosea, suficient timp să-mi revin. Numai doi rivali mai erau între mine și tricoul galben, și știam că pe teribilele culmi pe care le aveam în față eu eram cel mai bun. M-am imaginat în Paris, îmbrăcat în galben, care din întâmplare era culoarea echipei naționale a Columbiei: pentru francezi, aș fi fost primul compatriot victorios după treizeci și cinci de ani, iar pentru columbieni aș fi fost pur și simplu primul. Fiona m-ar fi iubit pentru totdeauna, iar Lombard și-ar fi văzut visul îndeplinit. Apoi, o umbră subită a acoperit acel curcubeu atât de promițător: Steve. A apărut încă o pată, chiar mai neagră și mai sinistră: asasinul care îmi sufla în ceafă.

În acea noapte, după ședința de masaj, am decis să evit cu orice preț tot ce avea legătură cu sergentul Moreau, a doua mea personalitate pe parcursul acelui Tur. Deocamdată era mult mai interesant Hannibal, ciclistul cu numărul 22, pe punctul să ofere o surpriză istorică pentru Turul Franței. Asta însemna să-l evit pe Steve, care voia să-mi vorbească despre raportul de la Protex, pe Favre, mereu încrezător în abilitățile lui de a scoate informații de la mine, și pe Fiona și Ray, noii mei aliați de intrigă. I-am cerut bunului Axel

să prezinte scuze echipei din partea mea și să-mi aducă în cameră ceva de mâncare. Mi-am spus că a încheia ziua la ora opt seara era cea mai bună strategie ca să reduc oboseala extremă de care sufeream. Dacă mă închideam în cameră pe parcursul următoarelor patru zile, mai puțin când trebuia să pedalez, aș fi privat asasinul de orice șansă să îmi împiedice intrarea în Paris cu brațele ridicate spre cer.

În noaptea aceea nu a mai fost nevoie să invoc pozițiile din clasamentul general ca să adorm, dar am făcut-o oricum.

Clasament general, etapa 16

1 Alessio Matosas 64:47:16

„Ne vedem pe munte, nemernicule".

2 Milenko Paniuk +22"

„Nu e asasinul, dar e un uneltitor".

3 Marc Moreau +5'12"

„Am supraviețuit unei explozii și lui Giraud, ce urmează?"

4 Steve Panata +6'30"

„N-o să stea cu mâinile în sân, dar ce o să facă?"

5 Pablo Medel +7'05"

„Și ăsta ar putea să încerce ceva disperat".

6 Óscar Cuadrado +11'55"

7 Luis Durán +12'24"

8 Serguei Talancón +13'48"

9 Anselmo Conti +16'37"

10 Rol Charpenelle +16’51”

ODIHNĂ

Nu ai cum să supraviețuiești unor două sute douăzeci de etape de Tur pe parcursul unui deceniu fără să recurgi la o anumită strategie. Fiecare dintre noi își dezvoltă propriile resurse ca să ajungă cu viață în săptămâna a treia, deși mă gândesc că nu e foarte diferit de un funcționar care își desfășoară în fiecare zi micul ritual înainte de a-și declara biroul oficial deschis pentru următoarele opt ore. Strategia mea constă în împărțirea competiției în două turnee diferite; am și alte manii, e adevărat, dar n-ar avea nicio relevanță să încep să înșir combinațiile între numerele de la camerele prin care am trecut, timpii obținuți și numerele de pe spatele colegilor, în care aș putea să mă pierd.

Mă pregătesc emoțional pentru două curse. Prima durează două săptămâni, iar scopul e pur și simplu s-o termin în cele mai bune condiții posibile, fără să sacrific obiectivele echipei, indiferent care ar fi acelea.

Ultimele cinci zile înseamnă o cursă complet diferită. Până acolo Turul e dificil, întotdeauna este, dar e, în același timp, un circ. Pentru cea mai mare parte din pluton, competiția s-a încheiat. Din acel moment, devine un război pe viață și pe moarte între cele două sau trei echipe cu pretenții la podiumul din Paris. E atacul final dintr-un lung asediu a cărui soartă se decide în doar câteva ore.

Ziua de odihnă separă aceste două competiții, ceea ce nu se întâmplă niciodată într-o zi de etapă, mănânc lucruri interzise și mă uit la filme, ba mă duc chiar și la cinema dacă orașul și circumstanțele îmi permit. Fac orice îmi oferă senzația că sunt în vacanță, detașat de competiție. Daunele pe care le pot provoca fizicului sunt minime în comparație cu efectul benefic asupra creierului.

Anul trecut, Fiona mă însoțise la două filme dintr-un cinematograf din Pau, unde ne-am îmbuibat cu pop-corn și cola. Totuși, de data asta am preferat să-mi petrec ziua de odihnă fără ea. Anul trecut nu eram pretendent la tricoul galben și nici nu exista o conspirație criminală hotărâtă să mă doboare de pe bicicletă. M-am gândit că, de data asta, prezența ei ar fi fost un inconvenient pentru că mi-ar fi amintit de demonii care stăteau la pândă. Astfel, având proviziile de la Axel, m-am închis în cameră, hotărât să-mi petrec ziua mâncând porcării, uitându-mă la seriale pe Netflix și terminând două niveluri din jocul pe care mi-l descărcasem pe Playstation.

În condiții normale, ar fi trebuit să negociez acest mod de a-mi petrece ziua cu Giraud, ca în anii dinainte, dar îmi era clar că mă considera o cauză pierdută. Oricare ar fi fost rezultatul, unul dintre noi doi urma să plece de la Fonar la sfârșitul Turului, în cazul cel mai fericit – dar cel mai puțin probabil – el în cătușe și eu purtând tricoul galben.

Steve și Fiona știau de obiceiul meu, așa că n-au avut nimic de comentat. În timpul zilei de odihnă, el prefera să pedaleze câțiva kilometri ca să-și întindă mușchii, așa cum îi sugerau antrenorii, și, chiar dacă râdea de așa-zisele mele vacanțe, ajunsese să le respecte. Fiona, la rândul ei – cum să n-o iubesc! – înțelegea că de data asta era mai bine să nu fim împreună. După-amiază mi-a trimis un mesaj: „Eu îl țin departe pe Ray, tu stai departe de creveți și scoici. Ne vedem mâine, campionul meu”. Ca de obicei, precisă și rațională. Făcusem toxiinfecție în urmă cu două luni, la sfârșitul Turului Italiei, și de atunci mă uitam la creveți cu o ranchiună demnă de Radek.

A fost mult mai greu, în schimb, să-l țin la distanță pe Favre. Am hotărât să ignor un mesaj pe care mi-l trimisese la începutul zilei. Tăcerea mea l-a agitat, așa că, sub pretextul că se temea să nu mi se fi întâmplat ceva, m-a bombardat cu

„telegrame” ca un amorez. Am răspuns laconic că mă simțeam bine și că voiam să mă odihnesc toată ziua. Asta n-a făcut decât să-i intensifice asediul. Probabil că orice detectiv e neîncrezător de la natură. El părea convins că refuzul meu de a ne întâlni se datora unui motiv ascuns, de nerostit. M-am întrebat dacă paranoia era condiție obligatorie ca să devii polițist.

Dacă mesajele ar fi fost vocale, s-ar fi putut spune că am ajuns să țipăm unul la altul. „VENIȚI CU UN MANDAT DE ARESTARE SAU LĂSAȚI-MĂ SĂ MĂ ODIHNESC”, am scris în ultimul. După aceea, temperamentul său electronic s-a schimbat: „Îmi pare rău că v-am deranjat, voiam să vă informez în legătură cu probabila arestare a lui Ferrara”, mi-a scris în cele din urmă.

Informația m-a paralizat și m-a făcut să pierd misiunea la care ajunsesem în *Division,* jocul în care încercam să evadez. Mesajul pe care tocmai îl citisem schimba totul. Arestarea lui Ferrara îmi lăsa cale liberă să mă concentrez pe tricoul galben. Din nou, curcubeie și fanfară. Am recitit mesajul lui Favre și petrecerea din capul meu s-a potolit puțin. „Arestarea probabilă” nu oferea nicio garanție. Poate că nu apăruse vreo informație nouă care făcea legătura între mecanicul italian și familia Danielei, iubita lui Dandy. Dacă poliția ar fi avut ceva concret împotriva lui Ferrara, l-ar fi arestat deja, sau măcar l-ar fi supus unui interogatoriu.

Am ajuns la concluzia că pur și simplu comisarul încerca să iasă învingător din bătălia electronică pe care o duceam. Acum el îmi aruncase un os, crezând că mă transformă și pe mine în ogar. „Succes, îmi ziceți mâine”, i-am scris și am oprit telefonul.

Am încercat să mă întorc la joc, dar deja fusesem doborât de o mulțime de troli satanici așa că am preferat să mă concentrez pe un sudoku și apoi pe mașinațiunile lui Frank Underwood de pe

Netflix. Totuși, a trebuit să accept că domnul comisar reușise să-mi distrugă ziua. Ochii mei urmăreau ecranul, dar mintea înlocuia chipul lui Kevin Spacey, protagonistul serialului *House of Cards,* cu cel al lui Ferrara, punând la cale noi feluri în care să-și bată joc de mine.

Am decis că, dacă tot mă gândeam la italieni, mai bine m-aș fi orientat la moduri în care să-i învingă pe șosea. Mai rămăseseră doar cinci ciclișți care ar fi putut să câștige cursa și nu aveam nevoie de Fiona ca să știu că pe munte eu eram mai în formă decât ceilalți patru, cu condiția să concurăm pe picior de egalitate. Aici era problema: fiecare dintre ei avea o echipă la dispoziție, ceea ce însemna că eu nu puteam ataca în primele trei zile în Alpi pentru că, dacă aș fi făcut-o, echipa Fonar s-ar fi întors împotriva mea. Trebuia să aștept până la etapa 20 ca să-l trădez pe Steve, dacă într-adevăr aveam de gând s-o fac.

M-am ridicat din pat și am rămas în picioare, de parcă încercam să-mi scutur firimituri imaginare din poală. „Să-l trădez pe Steve” era o frază care scurtcircuita sistemul nervos. Am căutat un alt cuvânt în loc de „trădare”, dar niciunul nu definea pe deplin ce trebuia să-i fac prietenului meu.

Oglinda de deasupra micuței mese mi-a prezentat o imagine neliniștitoare. Părul meu vâlvoi mi-a amintit de coama înspăimântătoare a lui Radek, numai că la mine erau bucle, iar la el sârmă ghimpată. Aveam chipul tatălui meu și părul mamei. Când m-am gândit la Beatriz, mi-am amintit din nou de Steve. El era singura familie pe care o mai aveam. În ultimii ei ani, fusese pentru ea un fiu mai bun decât mine. Nu, am hotărât, n-o să-i fac una ca asta. Un tricou galben nu merita să se transforme într-un rahat.

Hotărârea aceea m-a făcut să mă simt un om mai bun. Fiona și Lombard n-aveau decât să mă înțeleagă – sau nu. Am simțit cum ceva mi se strânge în piept. Poate că aș fi putut să găsesc o

soluție de compromis: să ajung pe podium însoțit de Steve. Dacă el ar fi dat greș din vreun motiv sau altul, eu aș fi fost acolo să salvez tricoul galben. Asta era soluția! Dacă în ultima zi colegul meu n-ar fi fost în stare să iasă campion, eu aș fi izbutit. Dar numai dacă el ar fi cedat, și asta nu din vina mea.

Ideea aceea n-ar fi încântat-o pe Fiona. Nu eram sigur că s-ar fi mulțumit cu locul doi, nu dacă Steve ar fi fost pe primul. M-am întrebat din nou dacă disprețul ei față de el era mai puternic decât dragostea pentru mine. Urma să aflu răspunsul duminica următoare.

M-am culcat gândindu-mă la timpul pe care trebuia să-l recuperăm față de cei trei rivali. Lista mea era formată din numai cinci cicliști. Nu m-am mai gândit și la criminal. N-aveam de unde să știu că, în acel răstimp, atacase din nou.

Clasament general, etapa 16

1 Alessio Matosas 64:47:16
„Steve și cu mine suntem mai buni și o vom dovedi”.

2 Milenko Paniuk +22”
„Cehul e periculos, are echipă bună”.

3 Marc Moreau +5’12”
„Să obțin tricoul pentru el și să intru și eu pe podium. Se poate?”

4 Steve Panata +6’30”
„O să te fac campion, frate”.

5 Pablo Medel +7’05”
„Du-te dracului, Pablo”.

6 Óscar Cuadrado +11’55”

7 Luis Durán +12’24”

8 Serguei Talancón	+13’48”
9 Anselmo Conti	+16’37”
10 Rol Charpenelle	+16’51”

ETAPA 17

Fiona a venit să mă dea jos din pat în cel mai neplăcut mod cu putință: complet îmbrăcată și însoțită de Ray. Am bănuit că se întâmplase ceva grav când mi-au bătut cu furie la ușă. I-am văzut pe amândoi în hol, fără să le pese dacă i-ar fi văzut polițistul care dormita pe un scaun improvizat. Probabil că un fermier încă își căuta taburetul de pe care mulgea vacile.

— Conti și Leandro au fost otrăviți. Pe Conti l-au dus la spital, ar putea fi grav, a spus iubita mea când a intrat în cameră.

De puține ori o văzusem atât de agitată și aș fi putut să jur că și părul îi stătea mai vâlvoi decât de obicei. Avea și motive. Dacă mi-ar fi spus că NASA tocmai comunicase oficial că Pământul e plat și că până atunci trăiserăm într-o minciună, tot nu m-ar fi surprins atât. Ce mi-a comunicat a zguduit totul.

— Nu e posibil, m-am bâlbâit. Dacă ei sunt…

— … criminalii? Ei bine, se pare că nu, a spus Ray categoric. Trebuie s-o luăm de la capăt.

— Dacă nu cumva cineva încearcă să scape de proprii complici, a spus Fiona.

— Ce s-a întâmplat mai exact? am întrebat, amintindu-mi de vechiul motto din timpul pregătirii mele: întâi faptele, apoi interpretarea.

— Prietenul tău, polițistul, știe mai bine, a spus ea, fără dușmănie. I-au adormit, nu știu sigur când sau cum. Cineva voia ca ei să nu poată parcurge azi etapa, dar au exagerat cu Conti. Un mecanic de la Lavezza mi-a spus că paramedicii încercau să-l resusciteze când l-au scos pe targă.

Trăsăturile de copil ale ciclistului nu mi se mai păreau acum cele ale unui psihopat, ci ale unui tânăr în agonie, care ar fi trebuit să se afle în brațele mamei sau iubitei. Îmi părea rău de ei și mai ales îmi părea rău de teoria care începea acum

să se destrame. Sicilienii erau infractorii perfecți, dar acum se părea că fuseseră mereu pe lista victimelor.

— Nu știți dacă li s-a furat ceva? a întrebat-o Ray pe Fiona.

— Abia acum jumătate de oră i-au scos din cameră, poliția încă e acolo, a răspuns ea pe un ton defensiv.

— De ce întrebați? am zis eu.

— Nu știu, situația îmi aduce aminte de ceva, a răspuns el vag. Ați putea să aflați cum i-au drogat și dacă lipsește ceva din cameră?

Aș putea, m-am gândit, *însă asta ar însemna un întreg meci frustrant cu Favre.* Chiar și așa, n-aș fi avut cum s-o fac înainte de sfârșitul zilei, când urma să ne întoarcem în Gap.

Mă îndoiam că aș fi putut să obțin ceva de la comisar înainte să ies pe șosea, cu atât mai puțin după cum îi dădusem cu flit în ziua precedentă. Dar poate că detectivii angajați îi dăduseră raportul lui Steve și putea el să-mi spună ceva nou.

Oricine îi atacase pe italieni alesese bine momentul, pentru că în noaptea aceea se întâmplase ca alte trei echipe să fie cazate în același hotel cu echipa Lavezza, într-o clădire mare din Le Lauzet, la mai puțin de o oră de Gap. În acel du-te-vino frenetic de oaspeți, nu putea exista nicio înregistrare compromițătoare la recepție, așa cum se întâmplase în urmă cu câteva zile, când fuseseră atacați englezii.

— Dacă nu sunt italienii, atunci cine? s-a plâns Fiona.

— Giraud, am sugerat.

Totuși, îmi dădeam seama că într-un asemenea caz multe lucruri nu aveau sens, ca niște piese de puzzle forțate într-o altă imagine decât ar fi trebuit. Ca o porțiune de verde căreia mă chinuiam să-i găsesc locul într-o imagine cu urși polari.

— Nu ne mai rămân decât Paniuk și Medel, a spus Ray cu regret. Nu m-aș fi gândit niciodată la

ei, sunt doi oameni foarte buni. Dar nu există altă variantă. Fără locotenenți, Matosas e pierdut în Alpi. Galbenul îi revine cehului sau spaniolului.

— Sau francezului, a spus Fiona, fără să mă privească.

— Sau francezului. Asta înseamnă că asasinul va ataca din nou, poate chiar de două ori. Pe unul dintre ei, fără îndoială, și pe francez, a spus Ray, evitându-mi și el privirea.

„Francez-columbian", mi-a venit să precizez, dar am hotărât că nu era cazul.

Paniuk sau Medel. Ambii erau pe lista mea inițială, dar îi adăugasem fără să-i cercetez cu adevărat, obsedat fiind de Matosas, Conti, Ferrara și filiera lor calabreză. Nu aveam nimic împotriva cehului. Totuși, aș fi preferat ca spaniolul să fie nevinovat. Deși Medel avea mai puține victorii decât Paniuk, câteva dintre evadările lui pe marile culmi deveniseră legendare; un simbol de eroism și sacrificiu, recunoscut de profesioniștii durerii de pretutindeni.

— Medel n-a câștigat niciodată un Tur important, a spus Fiona, intervenind ca un avocat al diavolului împotriva apărării pe care i-o construisem cățărătorului din Sevilla. În plus, mai are puțin și se retrage din sport.

— Paniuk mi s-a părut întotdeauna puțin cam ciudat, a spus și Ray. N-a vrut niciodată să învețe franceză sau engleză, se înțelege cu restul plutonului prin cel mult douăzeci de cuvinte. Iar antrenorul lui bulgar e cam sinistru, nu credeți? Cine știe ce plănuiesc în limbile astea dubioase ale lor…

Paniuk era un tip tăcut și amabil și, într-adevăr, nu-mi aminteam să fi schimbat mai mult de câteva cuvinte cu el de-a lungul anilor, dar citea cursa așa cum puțini o pot face și simțurile lui erau de obicei corecte. Mereu fusese de partea bună când se începea o urmărire sau o evadare. În totului tot,

oricum îl priveai, era un profesionist cinstit și de încredere.

Mi se părea că ne forțăm să-i vedem drept asasini pe niște oameni care nu erau nici pe departe ucigași, la fel ca o persoană care încearcă să se convingă în fața oglinzii că haina strâmtă care-i place nespus îi vine perfect, chiar dacă trebuie să-și țină respirația ca să încapă în ea.

— Sau Giraud, am insistat, plin de resentimente.

— Giraud probabil că va vrea să te ucidă la finalul Turului, dar să facă asta înainte să-i încoronezi odorul ar fi ca și când s-ar împușca singur în picior. Hai să nu mai pierdem vremea cu el, a spus Fiona, continuându-și rolul de avocat al diavolului.

Deși voiam să insist cu ipoteza mea, n-am găsit niciun argument potrivit. Haina de răufăcător îi venea perfect lui Giraud, doar că avea nasturii la spate. Toate simțurile îmi spuneau că el e vinovatul, dar nu izbuteam sub nicio formă să stabilesc o legătură între el și fapte.

Toți trei am tăcut și ne-am cufundat în niște calcule imposibil de rezolvat. Liniștea a făcut ca bătăile în ușă să ni se pară o explozie. Ne-am speriat toți trei, de parcă asasinul ar fi venit să se prezinte singur și să ne spulbere definitiv îndoielile.

— Trebuie să ai grijă de tine! a spus Lombard, împingând ușa pe care abia o întredeschisesem.

Sfatul ăsta nu mai era o noutate de vreo zece zile, dar l-a rostit cu o expresie atât de chinuită pe chip încât am simțit un fior pe șira spinării. Fără să vreau, m-am uitat în hol de parcă mă așteptam ca în spatele lui Lombard să văd pe cineva cu o coasă.

— Bună ziua, domnule colonel, a spus Fiona, pe jumătate amuzată, pe jumătate afectuoasă.

În ultimele luni, izbucnirile senile ale bătrânului militar fuseseră pentru ea ceva mai obișnuit decât pentru mine.

Ray și Lombard s-au salutat cu o mișcare a capului, fără să-și arunce vreo privire. M-am întrebat din nou dacă între cei doi existaseră lucruri pe care nu voiau să le dezgroape.

— La naiba, nu trebuia să fiți atât de violenți, asta dacă nu cumva vreți ca pe podium să urce un învins, a spus Lombard.

Sigur a observat expresiile noastre derutate, pentru că a încercat să ne lămurească:

— Paniuk și Medel sunt atât de slabi încât cineva a trebuit să doboare jumătate de pluton ca să-i urce pe podium, a adăugat pe tonul cu care ar fi explicat că bicicleta e un vehicul cu două roți.

Toți trei am dat din cap în tăcere, nedorind să-l încurajăm să mai rostească vreo frază zen.

— Chiar asta spuneam când ați intrat, că Hannibal e în pericol, a spus Fiona după o perioadă de tăcere care începea să fie stânjenitoare.

În clipa aceea mi-am dat seama că, de câteva săptămâni, ea îi vorbea mai lent, mai răspicat, ca unuia venit din altă țară. Lombard părea puțin confuz, de parcă uitase motivul vizitei sale.

— Am vorbit cu Bimeo, a spus.

Cuvintele Fionei îl scoseseră din blocajul neuronal în care intrase.

— Echipa de securitate a Turului va spori paza hotelului pe toată durata ședерii tale. Am reușit să-i fac să accepte încă o motocicletă, cu o cameră destinată exclusiv să-ți urmărească ție mișcările. Nimeni n-o să te poată atinge fără să fie filmat. O să te înconjurăm tot restul timpului. De-asta am venit, voiam să te anunț, a încheiat el victorios.

— O să dormiți în hotelul ăsta pe toată durata etapelor din Alpi, nu-i așa? m-a întrebat Fiona. Așa o să fie mai ușor.

Într-adevăr, urma să rămânem patru nopți acolo. Cei din organizare au preferat să ne ducă și să ne aducă de la punctele de plecare și sosire pe timpul zilei ca să ne putem odihni mai bine noaptea.

— Bimeo e o brută, a spus Ray disprețuitor. Ar trebui să înfunde pușcăria, nu să se ocupe de securitatea Turului.

Aici, jurnalistul avea dreptate. Cu ani în urmă, Bimeo părăsise Interpolul în condiții misterioase, și fusese recrutat aproape imediat de Recaud, directorul administrativ al Turului. Însă, odată începută competiția, Bimeo devenea adevărata putere: coordona logistica alături de Jandarmeria Națională, poliția locală, patrulele și motocicletele de pe traseu. Era înconjurat de o mână de centurioni în care avea încredere absolută.

— Deja mă protejează oamenii lui Steve de la Pro tex și polițiștii trimiși de Favre, am spus râzând. Dacă-i mai aduceți și dumneavoastră pe cei de la Tur, n-o să mai încapă pe coridor!

— Trebuie să găsim vinovatul, nu să îngrămădim paznici la ușa lui Hannibal, a zis și Fiona. Aveți vreo idee cine ar putea fi, domnule colonel? Bimeo sigur are o ipoteză. Dacă scandalul iese la iveală, el e primul care rămâne fără un loc de muncă.

— Am vorbit cu el adineauri. Spune că nu sunt decât niște exagerări ale jurnaliștilor.

După ce a zis asta s-a oprit, probabil pentru că și-a dat seama că aveam unul printre noi.

— Că așa e Turul, că mereu apar accidente, trișori și jocuri murdare…

— … și biciclete sabotate, sportivi asasinați în cadă, concurenți drogați sau otrăviți? a întrebat Ray indignat.

— Acum o sută de ani lumea arunca pioneze pe drum ca să spargă cauciucurile, schimbau indicatoarele rutiere ca să ducă rivalii pe drumul greșit… Pe unii i-au și gazat, a spus Lombard, acum complet lucid.

— Asta la Adriatică, dar nu ca să-i bage-n spital, ci ca să-i jefuiască, a protestat Ray furios.

Respira anevoie, dar și-a adunat forțele ca să ne explice:

— Acum șase sau șapte ani, doi maseuri au fost adormiți cu un gaz introdus pe sub ușă printr-un tub. Le-au luat banii, ceasurile și laptopurile în timp ce ei sforăiau, iar dimineața următoare cei doi s-au trezit cu o ușoară mahmureală. Ce s-a întâmplat azi e cu totul altceva, a încheiat el, adresându-i-se lui Lombard.

— Bimeo spune că e același lucru, doar le-au jefuit camera. Au pățit-o mai rău pentru că și camera era mai mică decât au crezut hoții. În orice caz, de vină e securitatea hotelului, nu a Turului.

— Și noi pe cine să credem, domnule colonel? Pe cel care-l apără pe Bimeo și e convins că totul nu e decât o exagerare a jurnaliștilor, sau pe cel care a intrat în cameră ca să-l salveze pe Hannibal de un atac iminent? a spus Ray decisiv, ca un avocat care tocmai a terminat o pledoarie incontestabilă.

Probabil că asta credea și Lombard, pentru că și-a îndreptat privirea spre flacoanele mele cu suplimente de pe noptieră, brusc distrat. Acum părea ca o mamă care se asigura că nu lipsește niciun medicament de pe rețetă.

— Orice precauție ne-am lua, e prea puțin. Avem inamici pe care nici măcar nu ni-i putem închipui, a spus în sfârșit, întorcându-se pe jumătate din locul în care îl exilaseră argumentele lui Ray. Toți trebuie să avem grijă de tine, Marc, pentru că anul ăsta vei fi campion.

S-a aruncat în brațele mele și m-a îmbrățișat atât de neîndemânatic încât aproape m-a făcut să-mi pierd echilibrul, apoi a ieșit din cameră fără să mai rostească niciun cuvânt.

Mirosul puternic al bomboanelor mentolate pe care bătrânul obișnuia să le mestece m-a făcut să lăcrimez. Sau poate că ochii mi s-au umezit pentru că îmi spusese pe numele de botez, pe care nu-l mai auzisem din primele luni de cazarmă.

— E bolnav, Hannibal, a spus Fiona, și ea cu ochii umezi.

— De ce suferă? Tot artrita aia?

— De bătrânețe, a spus, cu vocea joasă.

Ne-am luat la revedere, încă tulburați, după ce ne-am împărțit sarcinile. Urma să ne vedem în noaptea aceea ca să recapitulăm totul. Mi-am spus că asfințitul avea să însemne că ieșisem viu din prima dintre cele patru zile în care trebuia să supraviețuiesc în Tur. Asta, bineînțeles, dacă niciunul dintre noi n-avea să fie în pericol odată ajunși la Paris.

Steve era de altă părere.

— I-am spus Svetlanei să mă aștepte la Como, n-are niciun sens să vină la Paris și să se pună în pericol. Să vedem dacă mă ascultă, mi-a spus el la micul dejun.

Măcar nu-i spunea „Stevie” când vorbea cu mine. În general, restul colegilor ne ofereau o oarecare intimitate când mâncam, el stând mereu în capul mesei și eu alături, la cincizeci de centimetri de cel mai apropiat dintre coechipierii noștri. Era o regulă pe care nu o stabilise nimeni, dar de care până și nou-veniții țineau cont. Asta ne permitea să participăm la conversația generală și să avem în același timp dialoguri mai intime. În plus, vorbeam un soi de creolă formată în mare parte din franceză, dar amestecată cu propoziții întregi în engleză în care mai presăram și cuvinte în spaniolă pe care Steve le învățase de la bona lui de origine mexicană. Numărul de cuvinte pe care le cunoștea în această limbă era admirabil când venea vorba de mâncare și mai ales de părți ale corpului masculin și feminin, lucru care nu putea să nu mă îngrijoreze când îmi aminteam de fotografia femeii în vârstă pe care mi-o arătase odată.

— De ce? Ai aflat ceva nou de la Protex? Ai aflat de treaba cu Conti, nu?

— Mi-au zis adineauri, frate. Vor afla mai multe când îi sună persoana lor de contact din poliție.

Sunt îngrijorați și îmi cer să-mi dublez protecția. Deja m-am săturat de toate astea, a spus el frustrat.

Fața i s-a schimonosit și am observat un mic spasm în partea dreaptă. Mișcarea aceasta m-a făcut să mă gândesc că, spre deosebire de mine, pentru care amenințările erau o îngrijorare cumplită, pentru el reprezentau ceva ce îi provoca durere la fiecare respirație.

— Asta înseamnă că Paniuk și Medel sunt singurii suspecți, nu? am întrebat, ca să aflu dacă profesioniștii erau de aceeași părere cu grupul improvizat de detectivi din care făceam parte Ray, Fiona și eu.

— Asta le-am zis, dar mi-au răspuns că ei nu exclud nicio posibilitate. Se pare că Interpolul a găsit legătura dintre Ferrara și negustorul olandez care ți-a cumpărat bicicleta. De-asta e foarte ciudat ce i s-a întâmplat lui Conti. Dacă italienii au pus în scenă toate astea ca să-l facă pe Matosas campion, întâmplarea de azi n-are niciun sens. Fără Conti, n-are nicio șansă în Alpi.

— Apropo de asta, ce facem?

Asta era problema pe care niciunul dintre noi nu îndrăznise s-o abordeze. Să-l atacăm pe Matosas de azi, când colegii lui erau la spital? Ăsta era genul de lucru care se face, nu se discută.

— Cred că facem ce ne spune Giraud, a răspuns el.

Nu avea niciun chef să vorbească despre asta și încerca să nu-și asume nicio răspundere pentru ce urma să se întâmple. N-aveam niciun dubiu în legătură cu ce urma să ordone directorul tehnic, chiar dacă ar fi fost foarte de prost-gust. Codurile, în special cele etice, nu erau punctul forte al lui Giraud.

— Plutonul ne-a ajutat când ei au încercat să abuzeze de noi și tu erai rănit, am spus fără dușmănie, dar ferm.

Nu voiam să-l las fără măcar să recunoască faptul că urma să facem o măgărie.

— Uite ce e, dacă am pierdut timp din cauza mârșăviei pe care ne-au făcut-o italienii, acum avem șansa să recuperăm. Nici măcar nu e ochi pentru ochi, pentru că nu noi am început războiul.

Când în joc era un tricou galben, prietenul meu avea harul argumentării unui cardinal de la curtea familiei de Medici.

— Atunci hai să facem așa. Au trecut cinci minute de când ai căzut tu până am luat bicicleta și am intrat din nou pe traseu pe Plăteau de Beille. Hai să-i atacăm ca să recuperăm cele cinci minute, dar atât. O să le spun mai multor căpitani de echipă ce avem de gând. Le zic că o să reașezăm lucrurile ca și când cele două incidente n-au avut loc niciodată, am răspuns.

— Și cum facem să fie exact cinci? O să vorbești iar cu Jitrik, ca pentru alea două minute?

A spus-o ca pe o glumă, dar am avut senzația că mă înjunghiase în spate. Așadar, îl rănise că eram deasupra lui în clasament după anularea penalizării. Eram gata să-i spun că-mi asumasem bucuros penalizarea de două minute, pentru că luasem bicicleta altcuiva ca să-l ajung pe *el* din urmă și să-l ajut pe *el* să recupereze timp după pana suferită. Totuși, obișnuința nu dispare niciodată definitiv. Și eu m-am prefăcut că era o glumă și am schițat un zâmbet.

— Întrebarea e dacă ești în formă îndeajuns de bună să-i învingem. Matosas e cățărător, dar fără Conti nu poate să ne atace. Însă nici n-are nevoie. E deja lider, nu trebuie decât să nu ne piardă din ochi ca să-și mențină avantajul. Sigur o să se țină scai de noi.

— Etapa de azi nu e foarte solicitantă. Cine i-a tras-o lui Conti a ales prost ziua, trebuia să aștepte până la sfârșitul săptămânii, a răspuns el.

Avea dreptate. Era prima zi în Alpi, dar era mai mult de încălzire. Matosas n-ar fi avut probleme să ne urmărească, pentru că nu întâlneam culmi de categoria întâi ci doar o urcare pe munți joși.

Cățărările importante ne așteptau în ultimele două zile.

— Nu trebuie să fie neapărat azi. Din câte știu, Leandro și Conti nu vin la start în dimineața asta, Turul s-a terminat pentru ei.

— Va fi mai greu să recuperăm avantajul lui Paniuk, a spus gânditor.

— Nici nu mai vorbim de faptul că el și trupa lui ar putea fi criminalii. Nu putem să-l tăiem de pe listă nici pe Medel.

— Nu e Medel, a răspuns, de parcă ar fi eliberat un secret care-l măcina.

— De unde știi?

— Mi-au spus în raport. Metodele de investigație ale Protex nu se limitează la forme legale, a spus, coborând și mai mult vocea.

Observându-mi expresia derutată, a adăugat:

— Îi ascultă telefonul. Se pare că Medel e convins că acum o să-l atace pe el, așa cum s-a întâmplat cu toți cei care aveau vreo șansă să câștige tricoul. Mi-au spus că discuțiile pe care le are cu soția lui, care e în Sevilla, sunt ale cuiva care-și ia măsuri de siguranță în caz că nu se mai întoarce.

— Sau ale cuiva care se teme că poate ajunge la închisoare, m-am opus.

— Nu, frate, e îngrozit. Crede că o să-l omoare.

— Atunci e Paniuk, am decis.

— N-are cine altcineva să fie, a spus el, deși nu foarte convins.

Avea dreptate. Paniuk era un tip singuratic, tăcut și cinstit, pe care nu-l prea cunoșteam dar pe care cu greu mi l-aș fi închipuit în spatele unui complot atât de îmbârligat. Nici măcar nu avea prieteni apropiați în cadrul circuitului și probabil că nici în afara lui. Era clar că ar fi avut nevoie de o rețea de bătăuși și de multe resurse pentru a pune la cale o operațiune atât de precisă și amplă.

Nu ne înșelasem, în schimb, în privința lui Giraud. Puteam să ne bazăm oricând pe directorul

nostru tehnic să fie prost dispus. A fost de-a dreptul agresiv de entuziasmat în autocarul care ne-a dus la punctul de plecare.

— Atacați cu tot ce aveți, Steve, ne-a spus feroce, ca un antrenor în colțul ringului, deși privirea îi era ațintită asupra mea. Amintiți-vă de toate măgăriile pe care ni le-au făcut nemernicii ăștia! Fonar e mult mai puternică decât ce a rămas din Lavezza, iar Medel și Paniuk n-au cum să ne mai pună probleme fără italieni. Vineri vreau ca Steve să aibă tricoul ăla galben, mi-a spus sfidător.

Am urât faptul că am dat din cap fără să vreau în fața privirii lui scrutătoare. Încă ceva ce nu-i voi povesti Fionei în noaptea aceea. Apoi, am realizat că el nu spusese nimic despre ziua de sâmbătă, și nici eu nu o făceam. Giraud voia ca soarta Turului să fie stabilită în următoarele trei zile, înainte de etapa cumplită din Alpe d'Huez. Steve ar fi putut să se culce vineri seara cu tricoul galben și să-l piardă ziua următoare, pe ultima culme. Și eu puteam să mă transform într-un cardinal viclean dacă era vorba să-mi salvez rămășițele egoului meu rănit.

În timp ce ne înghesuiam să așteptăm plecarea din Dignes Les-Bains, m-am deplasat prin pluton ca să vorbesc cu căpitanii din alte echipe pe care-i respectam. Le-am spus pe scurt că în ziua aceea și în următoarea îl vom ataca pe Matosas până când vom recupera timpul pierdut din cauza mizeriilor pe care mi le făcuse și că apoi vom respecta absența lui Conti, pentru ca totul să se decidă în ultima zi. Niciunul n-a spus nimic, dar am avut încredere că toți urmau să accepte planul ca pe una dintre micile ajustări la care recurg cicliștii ca să facă dreptate într-o competiție care nu o garantează.

Probabil că discuțiile mele au dat roade, pentru că nicio echipă nu a ajutat sau măcar compătimit lașa Lavezza când Fonar a atacat-o din toate puterile. Am impus un ritm sinucigaș, încrezători

în propriile forțe. Plutonul ne-a urmat, cu Matosas printre ei. Pe măsură ce kilometrii treceau, grupul s-a tot lărgit până când s-a fragmentat în mai multe grupulețe care nu încercau decât să supraviețuiască. Am rupt coloana vertebrală a plutonului la jumătatea traseului, când am început să urcăm pe Allos, o culme lungă, dar cu o înclinație de sub cinci grade. În condiții normale, majoritatea cicliștilor ar fi ieșit de acolo nevătămați, dar impusesem un asemenea ritm încât, după ce am ajuns vârf, mai rămăseserăm foarte puțini în frunte.

Chiar dacă Matosas era un nemernic, cum spunea Giraud, era ciclist bun. Așa cum anticipasem, s-a lipit de ultimul membru de la Fonar cu disperarea unui alpinist care se agață de singura proeminență de pe un perete vertical.

Steve era protejat în limitele pe care ți le impune o asemenea viteză. Când mai erau patruzeci și opt de kilometri până la linia de sosire, a hotărât să parcurgă traseul ca pe o probă de contratimp. Erau foarte puține cățărări, câteva coborâri și mult teren plat. Pe una dintre aceste bucăți de drum întins a schimbat ritmul cu o cadență imposibilă, s-a urcat pe pedale și a rămas pe ele câteva minute. L-am urmărit cât am putut, dar ceilalți colegi care ne însoțeau nu i-au putut egala viteza. De data asta, eu m-am lipit de roata lui, temându-mă că fiecare centimetru câștigat în fața mea se transforma în metri imposibili de recuperat. Mi se părea că încearcă să demonstreze lumii întregi că e din nou în formă maximă, sau poate că pur și simplu îl motiva dorința de răzbunare.

Coechipierul meu își alesese foarte bine momentul, pentru că Matosas și Paniuk erau deja singuri, iar lui Medel nu-i rămăsese decât un locotenent. Restul erau cicliști de la Fonar, care au redus viteza când Steve s-a îndepărtat. Era limpede că nu urmau să participe la urmărirea pe care o încercau rivalii.

Când m-am uitat la potențiometru, mi-am dat seama că mergeam cu șaptezeci și cinci de kilometri la oră pe drumul plat pe care el îl alesese ca să evadeze. Deși eram protejat de tracțiunea lui, îmi era greu să mențin aceeași viteză. M-am întrebat dacă, după toate astea, Fiona va fi tot atât de încrezătoare în capacitățile mele.

Opt kilometri mai târziu am început să urcăm o pantă lejeră, dar foarte lungă. Giraud ne bubuia în urechi cu raportul cursei și ne încuraja să împingem mai cu forță.

— Acum du-te tu în față o vreme, mi-a spus Steve cu suferință în glas, dându-se la o parte.

Când am trecut pe lângă el, i-am văzut chipul palid și încordat, dar m-a privit cu ochi strălucitori și sfidători, nu foarte diferiți de cei ai lui Giraud cu câteva ore înainte. Am înțeles că dorea mai mult decât să recupereze avantajul lui Matosas. Evadarea lui era declarativă, un pumn în masă, voia să demonstreze lumii – și mie – că el era cel mai bun. Eu doar m-am dus în față, așa cum făceam de mai bine de zece ani.

După câteva clipe am început să simt oboseala acumulată. Mergeam deja de câțiva kilometri fără ca el să mă înlocuiască și acum înfruntam o coastă ușor înclinată care mi se părea interminabilă. Plăteam prețul energiei consumate în timpul evadării brutale a colegului meu. Am bănuit că și el suferea, chiar dacă rula în urma mea. Totuși, de vreo două ori, când am redus viteza, mi-a zis pur și simplu „más”[13], în spaniola bonei lui. Chiar dacă nu putea să vorbească, era clar că se hotărâse să-l elimine pe Matosas cu orice preț.

Chiar și în acele condiții, continuam să mărim distanța. Pe urmă am aflat că Matosas și Medel parcurseseră cursa cu mai puțin avânt decât ar fi fost în stare. M-am gândit că spiritul italianului fusese frânt de tragedia din acea dimineață. Conti încă era la terapie intensivă, se zbătea între viață și moarte. Nici Medel nu era în apele lui. Dacă era

adevărat ce spunea raportul despre conversațiile lui telefonice, cel mai probabil nu dormise în ultimele câteva nopți.

Pe măsură ce ne apropiam de linia de sosire, eu întrebam la fiecare câțiva metri la ce distanță eram de Matosas. Am fost surprins să aflu că mai erau cinci kilometri când mi-au spus că recuperasem cele cinci minute față de lider. În clipa aceea, am redus viteza, m-am dus la Steve și i-am făcut un semn discret din degete. Nu voiam ca acordul nostru să fie filmat de camerele televiziunilor sau înregistrat de microfoane. Drept răspuns la gestul meu, Steve a înclinat din cap indecis, apoi a arătat înainte cu degetul arătător, fără să ia mâna de pe ghidon.

— În regulă, acum eu, a spus, și m-a depășit de parcă era vorba de o înlocuire și era rândul lui să se ducă în frunte.

Apoi, s-a urcat pe pedale și a mărit viteza. M-am întrebat dacă această nouă evadare era o reacție emoțională sau o strategie concepută în ultimii kilometri. În orice caz, era o măgărie, nu față de Matosas, ci față de mine, pentru că așa urma să par un idiot pentru ceilalți căpitani de pe rută.

Nu știu dacă aș fi avut putere să-l urmăresc pe Steve, care rulase ultimii treizeci de kilometri protejat, în urma roții mele, dar nici măcar n-am încercat. Preferam să-mi onorez acordul. Pentru televiziuni, pentru tot restul lumii, momentul rămânea o dovadă categorică și implacabilă a superiorității lui Steve față de locotenentul său.

Am ajuns la finiș cu patru minute și cincizeci și opt de secunde înaintea lui Matosas și cu două minute în urma lui Steve. Colegul meu era din nou liderul Turului. Giraud reușise miercuri ce ne propuseserăm pentru vineri. Steve m-a așteptat la sosire, în ciuda insistențelor inspectorilor, care erau obligați să-l ducă imediat pe câștigătorul etapei ca să dea o probă de urină.

— A fost ceva mai puternic decât mine, Hannibal, mi-a spus la ureche în timp ce mă îmbrățișa. N-am putut să mă abțin. Nu merită mizerabilii ăștia.

„Meritam eu, idiotule, nu ei. Ăsta ne era acordul", am vrut să-i spun dar, ca de obicei, m-am gândit la asta când el deja se întorsese cu spatele și se îndrepta spre pavilionul UCI.

Am încercat să merg pe bicicletă până la autocarul echipei, dar n-am reușit din cauza unei gloate de jurnaliști. Toți voiau o explicație despre cele întâmplate. L-am căutat pe unul dintre asistenții de la Fonar să mă ajute, dar l-am văzut prin apropiere numai pe Axel, care mă privea neputincios. Răspundeam monosilabic la întrebările care mă bombardau din stânga și din dreapta. Cei doi bodyguarzi ai lui Steve asistau impasibili la scenă, mai interesați de răspunsurile mele decât să mă salveze din ambuscadă. În sfârșit, Lombard mi-a sărit în ajutor, urmat de doi paznici ai lui Bimeo. Sub egida ecusoanelor oficiale, au inventat nu știu ce pretexte, m-au înconjurat și m-au însoțit până la autocar.

Mai aveam puțin până să ajung la vehicul când mi-am dat seama că reporterii se risipeau de lângă mine. Am înțeles imediat de ce: lângă scara autocarului Lavezza, Carlo Benett, directorul tehnic al italienilor, îl îmbrățișa pe Matosas, care plângea pe umărul lui cu sughițuri tăcute și înduioșătoare. Până și reporterii care se apropiaseră au respectat momentul. Când și-a dat seama că presa e de față, directorul i-a spus ciclistului să urce ultimele trepte.

Scena a durat doar câteva clipe, însă m-a tulburat profund. Matosas era veteranul mai multor competiții decât mine, un lider printre ai lui și un ciclist care văzuse tot ce se poate în cadrul circuitului. Era copleșitor să-l văd plângând așa. Poate i s-a spus că a murit Conti, m-am gândit, sau

poate că lovitura pe care i-o dăduse Steve pe culme însemna sfârșitul carierei lui.

M-am așezat, încercând să alung sentimentul acela de tristețe. M-am forțat să-mi aduc aminte că Matosas și Benett puseseră la cale atacul în urma căruia Bestia ajunsese la spital cu fracturi multiple. Mai rău, puteau fi autorii morali ai sabotajului bicicletei mele, operațiune care ar fi putut să mă ucidă. Gândurile acelea nu mi-au îmbunătățit starea de spirit, ci doar au adăugat o profundă oboseală.

În autocar, în timpul întoarcerii lungi spre Gap, a trebuit să suport atmosfera festivă creată de restul echipei. Giraud sărbătorea de parcă Turul era deja câștigat și urma să intrăm a doua zi în Paris. Poate că avea dreptate: Steve era deja liderul, iar superioritatea echipei Fonar pe munte și destrămarea echipelor rivale însemna că nu aveam niciun motiv să ne îndoim de victorie. Chiar dacă mai discret decât directorul, și coechipierii mei sărbătoreau. Cucerirea tricoului galben asigura primele pe care toți veniseră să le obțină. Numai eu participam la încoronarea improvizată arborând un zâmbet înghețat pe chip și cu moralul la pământ. Steve nu s-a mai apropiat de mine tot restul zilei.

— Ce-ai pățit, Mojito? m-a întrebat Fiona, pe jumătate îngrijorată, pe jumătate contrariată, când a intrat în camera în care Axel îmi oferea masajul de rigoare.

Niciodată nu mai întrerupsese vreo ședință, dar văzuse la televizor cum Steve mă lăsase de izbeliște pe ultimii kilometri și era uimită.

— Te-a tras pe sfoară? a adăugat, perplexă.

Eram pe punctul să-i povestesc ce se întâmplase de dimineață, dar nu voiam să-i trezesc din nou aversiunea față de coechipierul meu, sau pur și simplu nu mai aveam chef să par din nou un idiot în ochii ei. În plus, nu puteam să vorbesc despre asta în fața lui Axel.

— Am rămas fără energie, ceva de genul ăsta, am mormăit abia perceptibil, de parcă presiunea masajului m-ar fi lăsat cu greu să scot vreun sunet.

— I se poate întâmpla oricui, oricând, a spus ea gânditoare. Și te-a mai și obosit înainte, obligându-te să mergi în față aproape douăzeci de kilometri.

— Măcar am recuperat timpul pe care-l pierdusem și Steve e din nou liderul competiției, am comentat, mai mult pentru urechile lui Axel decât pentru ale Fionei.

Aveam deplină încredere în asistentul meu, dar tot nu-mi venea să-l pun la încercare. Dacă m-aș fi luat de Steve ar fi însemnat să trădez echipa Fonar, cea care-i plătea salariul.

— Din fericire, n-a mai avut loc niciun incident pe șosea, a spus ea, privindu-l pe Axel, vizibil stânjenit de prezența ei.

Fiona observa fascinată felul în care alte mâini străbăteau un teritoriu pe care-l considera numai al ei. Am întins un braț și i-am mângâiat glezna. I-a mulțumit lui Axel, deși niciunul nu am înțeles exact de ce, și și-a luat rămas-bun.

Mai târziu, în camera mea, am găsit pe telefonul mobil câteva mesaje de la Favre. Pe scurt – Conti supraviețuise. Era în continuare la spital și comisarul spera că-și va reveni cât mai repede ca să-i poată lua la întrebări în legătură cu Ferrara și rolul lui în sabotarea bicicletei mele. Comisarul voia să-i dezbine pe italieni, întorcându-i unul împotriva celuilalt. Nu excludea posibilitatea ca Ferrara să fi încercat să-și elimine complicii când a simțit că poliția înaintează atât de mult cu ancheta. Mi-a cerut să-i pun pe tavă orice secret murdar care l-ar fi putut ajuta să-i facă să se certe între ei.

În timp ce mă gândeam la un răspuns, a sosit un mesaj de la Steve. „Uite ce ne așteaptă la lac”, scria sub poza unui iaht spectaculos. „Spune-i Fionei să-și ia costumul de baie”, a adăugat în al doilea mesaj. M-am gândit că Steve era cu siguranță disperat să rezolve situația dintre noi. Era

prima oară când o implica pe Fiona într-unul dintre planurile lui. Mi-am stăvilit impulsul de a-i răspunde pe loc, dar am hotărât ca, de data asta, să nu fiu atât de indulgent față de prietenul meu. În următoarele zile trebuia să lucrăm împreună ca să obținem a cincea lui victorie în Tur, dar voiam ca măcar azi să nu mă prefac că nu i-am observat manevra murdară.

Înainte să pun telefonul deoparte, am văzut că am câteva mesaje și în căsuța vocală. Erau de la Bernard, fiul lui Lombard. Mă ruga să-i răspund cât mai repede. M-am gândit că analizase datele de azi și observase că rotațiile mele pe minut și forța cu care pedalam ar fi fost mai mult decât suficiente ca să-l urmăresc pe Steve în evadare și că voia neapărat să vorbim despre asta.

În loc să-l sun înapoi, am făcut ceva impulsiv, inexplicabil. I-am trimis un mesaj lui Matosas: „Am aflat de Conti, mă bucur că e în afara oricărui pericol". Am scris și cuvintele „te îmbrățișez", dar le-am șters înainte să trimit mesajul. Apoi am închis telefonul.

În seara aceea am coborât la cină cât mai târziu ca să-i evit pe Steve și pe restul colegilor. La mesele noastre nu mai rămăseseră decât doi mecanici, care mi-au spus că Steve le lăsase instrucțiuni să mă conducă într-un mic salon al hotelului unde Giraud organizase o mică festivitate în onoarea victoriei din acea zi. Le-am spus că mă durea spatele și că aveam nevoie de odihnă și m-am retras în cameră. Fiona, căreia îi dădusem cheia, mă aștepta acolo împreună cu Ray. Ziaristul avea noutăți.

— Am stat la taclale cu Havel, care a publicat mai demult biografia lui Paniuk, a spus el.

Johanes Havel era un Ray Lumière al Europei de Est, un veteran al jurnalismului pentru care ciclismul nu mai avea niciun secret.

— Cehul nu e atât de inocent pe cât pare. Nu e clar dacă e orfan sau dacă a fost abandonat, dar a

trecut prin mai multe case de copii, iar între paisprezece și șaisprezece ani l-au tot băgat prin diverse case de corecție pentru infracțiuni comise cu niște bande de puștani. Tutorii lui au reușit să-l țină departe de viața de stradă prin ciclism.

M-am gândit că nici adolescența mea n-ar fi fost prea diferită dacă la treisprezece ani nu mi-ar fi ieșit în cale bicicleta. Departe de a fi un motiv de bănuială, faptul că devenise sportiv profesionist mi se părea acum chiar mai merituos, și asta i-am zis și jurnalistului.

— Totuși, dintre toate delictele pentru care a fost arestat când era minor, ceva mi-a atras în mod special atenția, a insistat Ray. Împreună cu alt băiat, a aruncat în aer un rezervor de benzină în cafeneaua unui tip cu care aveau o neînțelegere. Au provocat un incendiu care a distrus localul.

Am simțit din nou rafala de aer fierbinte pe spate și un iz de cenușă mi-a izbit nările. Probabil că și Fiona a simțit ceva asemănător, pentru că a coborât privirea și și-a lăsat greutatea de pe un picior pe altul, ca atunci când pășești într-o barcă.

— Și cum ar fi avut Paniuk acces la explozibil militar? am întrebat, încercând încă să-i acord prezumția de nevinovăție.

— Și de unde și-a făcut rost de complici pentru celelalte zece-douăspe atacuri? O fi individul ăsta lider de echipă, dar e singur cuc, a adăugat Fiona.

— Eu doar vă spun ce informații am obținut, a spus Ray, ridicând din umeri. În orice caz, Paniuk și echipa lui sunt singurii care n-au fost atacați. El trebuie să fie vinovatul.

— Iar Medel e în continuare viu și în clasamentul general, a spus Fiona.

— Poți să-l tai de pe listă, am spus resemnat.

I-am povestit ce-mi spusese Steve în legătură cu conversațiile telefonice și e-mail-urile spaniolului.

— Haideți să presupunem că Paniuk e de vină, a spus Fiona pe ton de profesoară. Asta ar însemna că strategia lui a fost un eșec răsunător. E pe locul

trei, la un minut distanță de Steve Panata, iar poliția îi suflă-n ceafa. Acum are șanse mai mari să se îmbrace în portocaliu decât în galben.

Am încercat să-mi amintesc ce culoare avea uniforma pe care o purtau deținuții din închisorile franceze dar, la fel ca Fionei, nu mi-a venit în minte decât imaginea din filmele americane.

— Planul lui Paniuk nu e absurd, s-a opus Ray. Sigur va încheia cursa în fața lui Matosas și a lui Medel, care mai are puțin și cedează. Dacă treaba cu rezervorul de benzină sau aia cu bicicleta ar fi funcționat, și Fonar ar fi rămas în urmă.

„Și eu în coșciug", mi-am zis în gând.

— Iar Paniuk ar fi campion, a completat Fiona, deși nu părea pe deplin convinsă. Deocamdată, hai să-l lăsăm pe ceh și să căutăm un vinovat căruia i se potrivesc toate informațiile pe care le știm, indiferent cât de forțat ni s-ar părea. Măcar mai eliminăm din variante.

Vorbea ca un savant care încearcă să descopere alte motive pentru dispariția dinozaurilor. Pe mine m-a bucurat, pentru că îmi oferea ocazia să-l bag din nou pe Giraud la înaintare, dar m-am abținut.

— Să presupunem că încă de la început au fost Ferrara și complicii lui și că au decis să-i lovească pe Conti și Leandro când au simțit că poliția le suflă în ceafă. Așa ar fi scăpat de două verigi slabe care ar fi putut să devină turnători și, în același timp, ar fi alungat și bănuielile împotriva echipei italiene, am spus eu.

— Are mai mult sens așa decât dacă ar fi bietul Paniuk, a murmurat Fiona.

— Nu putem să-l eliminăm nici pe Giraud, am adăugat, entuziasmat de succesul intervenției mele. Mergând pe aceeași logică, putem să presupunem că el a aranjat primele zece sau douăsprezece atacuri ca să-l lase pe Steve singur în frunte. Nici prin cap nu i-a trecut că Matosas și Paniuk i-ar putea fi contracandidați pentru că nu avea cum să prevadă că cele trei echipe vor lucra împreună.

— Atunci, cum explicăm atacul asupra rulotei, împotriva dumneavoastră? a întrebat Ray.

— A încercat să scape de Hannibal pentru că știa că, odată eliminați Cuadrado și Stark, el era singurul care mai putea să-l învingă pe Steve, a spus Fiona de parcă ar fi avut o revelație. Asta chiar că are sens: tu ești singurul care nu-și dă seama că ești pe cale să cucerești tricoul galben. Lui Giraud îi e mai frică de tine decât de Matosas sau de Paniuk, a adăugat ea, de data asta uitându-se la mine.

— Sigur există moduri mai puțin sângeroase de a mă scoate din joc, nu credeți? Vreau să spun, un director tehnic are la dispoziție multe feluri în care să-și manipuleze sau influențeze sportivii.

— A încercat și asta, a spus Ray. Amintiți-vă de rolul de hamal la care v-a supus între Mende și Valence. Încerca să vă epuizeze înainte să ajungeți pe munte.

— Atacul asupra rulotei a avut loc chiar în noaptea de după etapa de contratimp, atunci când i-ai surprins pe toți cu un rezultat extrem de apropiat de al lui Steve. Cred că atunci și-a dat seama Giraud că reprezinți un adevărat pericol, a spus Fiona.

— Asta explică de ce n-a reușit să arunce în are rulota. A fost o decizie pripită. Nimeni nu știa că rezervorul de benzină era aproape gol, a spus Ray.

— Fiona și Lombard știau. Ei, cu siguranță nu, am decis.

— Ei, a spus Fiona ca pentru ea însăși. Cine sunt „ei”? a întrebat, de data asta vorbind cu mine și Ray.

Toți trei am cumpănit în tăcere, încercând să punem cap la cap ce știa fiecare despre Giraud ca să-i identificăm aliații. Eu i-am găsit imediat, dar nu le-am rostit numele.

— Cum se numește firma asta care asigură protecția lui Steve? a spus Fiona, citindu-mi gândurile.

— Protex, am răspuns resemnat.

— Par suficient de siniștri cât să facă toate astea, a spus și Ray încet, dându-și seama că unul dintre bodyguarzi se afla pe coridor.

În noaptea aceea era rondul lor. Am încercat să-mi amintesc cât de tare vorbisem până atunci.

— Oare au instalat microfoane? a șoptit Fiona, abia perceptibil.

Ne-am apropiat unii de alții fără să ne dăm seama, de parcă ne-am fi strâns în jurul unui foc imaginar.

— Giraud are motivația, iar Protex asigură mâna de lucru care să-i garanteze victoria lui Steve, a hotărât Ray.

— Acum mai rămâne să aflăm dacă Steve e și el implicat în asta, a spus Fiona.

Ceva din felul în care a pus problema m-a făcut să mă gândesc că savura momentul. Aproape la fel se bucurase și câteva minute mai devreme, când îl propusesem pe Giraud drept suspect principal.

— Știți cine i-a adus pe cei de la Protex în jurul lui Steve? a întrebat Ray.

— Cred că Benny, agentul lui, am zis.

— De fapt, nu asta contează. Sunt cu voi de vreo doi ani, nu-i așa? Giraud sau chiar Steve ar fi putut să meargă la ei cu planul ăsta, aproape că fac parte din familie și nu se îndepărtează niciodată.

— Indiferent pentru cine lucrează, sunt niște mercenari, am spus.

— În concluzie, Giraud sau Ferrara, a spus Ray.

— Pe Ferrara îl anchetează deja poliția. Din păcate, nu cred că Favre îl vizează pe Giraud. Elimină de pe lista suspecților pe oricine are legătură cu Fonar. Atacurile împotriva mea ne absolvă de vină pe toți.

— Asta e și mai rău, a spus Fiona. Dacă Ferrara e criminalul, deja nu mai ești în pericol, pentru că e evident că, atacându-l pe Conti, a ales să-și șteargă urmele și să se retragă. Dar, dacă e Giraud, ești în pericol, poate mai mult ca niciodată, pentru

că el știe de-acum că, dacă ai vrea, ai putea să-l învingi pe Steve în Alpe d'Huez.

— Exact, a spus Ray.

Amândoi s-au uitat la mine: el curios, ea nerăbdătoare. Ambii îmi așteptau răspunsul.

— O să-l caut pe Favre, poate începe să-l ia din nou la întrebări pe Giraud, am spus fără prea mare convingere.

— Între timp, nu mi se pare o idee bună să stai toată noaptea cu un bodyguard de la Protex la ușă. Nu cred că bruta de afară e polițist, a spus Fiona.

— Da, e unul dintre oamenii lui Steve și e chiar bruta care l-a călcat pe picior pe Lombard. Dar n-am cum să-l alung, astea sunt instrucțiunile de la Fonar, am răspuns.

— O să-i cer colonelului să trimită pe cineva, măcar să-i supravegheze pe cei de la Protex. Protecție la protecție, a remarcat ea și și-a scos telefonul ca să-l sune pe militar.

— De când are Lombard la dispoziție paznicii Turului? am întrebat.

— El și Bimeo sunt de nedespărțit de câteva luni încoace. Mă străduiesc să aflu mai multe. Și rămân cu tine noaptea asta, o să le fie mult mai greu să inventeze un accident dacă suntem împreună, a hotărât ea.

— Să dormiți cu fereastra deschisă, în caz că vor să repete numărul cu gazul somnifer, a propus Ray, după care și-a luat la revedere spunându-mi: Mult succes, Hannibal. Și pe șosea, și în afara ei.

Zece minute mai târziu, au bătut la ușa mea doi indivizi care păreau orice, numai bodyguarzi nu.

— Ne-a trimis Bimeo, vom avea grijă de dumneavoastră toată noaptea, a spus unul dintre ei hotărât, de parcă se angaja să urce Everestul.

Resturile de mâncare dintre dinții lui de cal ar fi putut să hrănească o întreagă tabără de refugiați. El era Don Quijote, înalt, slăbănog și stângace. Sancho, în schimb, arăta de parcă nu lăsase niciodată mâncare în farfurie. Dacă n-ar fi avut

mustață, ar fi arătat exact ca o femeie în a opta lună de sarcină.

— Mulțumesc, sunt foarte recunoscător, am spus amuzat.

M-am gândit că, dacă ar fi încercat cineva să mă atace, cei doi ar fi fost mai de folos în calitate de martori decât de paznici, și asta numai dacă s-ar mai fi uitat peste umăr din când în când în timp ce alergau în direcția opusă. S-au instalat pe coridor pe niște taburete înalte, probabil aduse din micul bar al hotelului, vizavi de tipul de la Protex. Sarcofagul i-a privit cu dispreț și indignare. Ocupația lui tocmai coborâse câteva trepte pe scara profesională. Ei i-au răspuns cu o privire feroce, protejați probabil de ecusoanele care le atârnau la gât, deși al lui Sancho se sprijinea mai degrabă pe pântec, chiar și atunci când stătea în picioare.

— Măcar o să umble vestea că acum sunt protejat și de Bimeo, i-am spus Fionei când am rămas singuri. De ăsta le e frică tuturor.

— E cam jegos, dar probabil că pentru o chestie complexă ca Turul ai nevoie de cineva care zbiară și calcă lumea pe bătături ca să ții sub control atâția funcționari locali, polițiști și jandarmi, a răspuns ea.

— Nu știu pe cine ar putea ține sub control ăștia doi de-afară, am spus.

— Bimeo nu-i recrutează pentru abilitățile lor, ci pentru loialitate. Nu-ți face iluzii. Gorila lui Steve e un mercenar, dar Stan și Bran ăia de-afară, în schimb, ar ucide pentru șeful lor.

Amândoi ne-am gândit la ce-a spus. Oare ar fi fost în stare să-l ucidă pe Fleming pentru Bimeo? Probabil că da, dacă le-ar fi ordonat, însă șeful securității Turului ar fi fost ultima persoană care să vrea să provoace un accident în timpul competiției, cu atât mai puțin un deces.

— Cred că e un avantaj că sunt de partea noastră, sau, mă rog, măcar de partea lui Lombard.

Știi cumva cum au devenit el și Bimeo prieteni la cataramă?

— Favoruri reciproce, probabil. Lombard a condus garnizoane din Alpi și din Pirinei mai bine de douăzeci de ani. Cum-necum, bătrânul a reușit mereu să rămână pe lângă munte. Îi cunoaște pe toți șefii de poliție locală și mulți politicieni și funcționari din regiune îi sunt prieteni. Relațiile astea sigur sunt aur curat pentru logistica Turului, cel puțin din punctul de vedere al lui Bimeo.

M-am gândit cu drag la bătrân. Cu manierele lui curtenitoare și ceremonioase, mereu distant, dar amabil față de oricine și orice nu avea legătură cu ciclismul, colonelul își făcuse mulți prieteni și niciun dușman pe o porțiune vastă din teritoriul Franței.

Încă o dată, m-am gândit că fusesem extrem de nerecunoscător față de el în ultimele câteva zile. Mulțumită intervenției lui îmi fuseseră retrase cele două minute de penalizare, iar acum aveam în fața ușii un Quijote și un Sancho care mă păzeau de un bodyguard care ar fi putut să lucreze la ordinele lui Giraud. Mi-am propus să-l caut a doua zi de dimineață ca să schimbăm câteva vorbe. Asta mi-a amintit de mesajele pe care mi le lăsase fiul lui. M-am uitat la telefon din instinct și am observat două mesaje noi.

Unul era de la Favre: „Arestat Ferrara, începem interogatoriu. Țin la curent”. Mi-am zis că stilul telegrafic al comisarului devenea tot mai pronunțat. În ritmul ăsta, ar fi ajuns să-mi scrie verbele la infinitiv. Totuși, am luat-o ca pe o veste bună. Dacă se dovedea că italianul chiar e asasinul și comisarul reușea să obțină o mărturie, totul s-ar fi terminat cu bine și aș fi putut să-mi văd de cursă. Dar, dacă nu era el, Giraud ar mai fi câștigat timp ca să poată organiza un alt atac împotriva mea. Am hotărât să nu mă gândesc la asta atunci.

Celălalt mesaj era de la un număr necunoscut, dar am observat prefixul de Andorra: „Hai să

încetăm cu asta, trebuie neapărat să vorbesc cu tine. Mâine seară la tine în hotel?" Nu era cazul să pornesc vreo anchetă ca să-mi dau seama cine-l trimisese: egoul lui Matosas îl făcea să creadă că toată lumea știa că locuiește în Andorra și că nu era nevoie să-și semneze mesajele. Curios, i l-am arătat Fionei.

— Sigur e speriat. Nu-și spune numele pentru că are senzația că asta l-ar putea incrimina, de parcă un mesaj de WhatsApp n-ar fi de ajuns ca să fie identificat, a spus ea.

— E din cauză că-l interoghează pe Ferrara. La fel a făcut și Axel când l-au reținut pe Dandy. M-a căutat ca să intervin pe lângă comisar.

— E posibil, a spus ea gânditoare. Nu-i rău. Așa aflăm exact ce știe.

— Sau ce e dispus să ne zică.

— Ceva tot trebuie să ne ofere, la fel ca Axel. Ți-a mărturisit că ți-a vândut bicicleta la negru ca să încerce să scape de celelalte povești.

— Tu ce zici? Să-i spun ceva comisarului? am întrebat, dar mi-am dat seama înainte să-mi răspundă că era o idee proastă.

— Mai bine așteaptă să vezi ce are de zis Matosas. Întâi să încercăm să ne spălăm rufele murdare în familie, a spus ea.

Deja nu mai ascultam ce zicea. Începuse să se dezbrace mecanic, aruncându-și hainele pe un scaun, fără nici cea mai vagă încercare de flirt. Avea un corp care seducea fără să aibă nevoie de vreun tertip: șoldurile largi, sânii care fremătau deasupra abdomenului plat și coama de păr roșcat m-ar fi tulburat și dacă Asasinul de pe Tourmalet, cum era numit de presă, ar fi intrat chiar atunci în cameră.

În noaptea aceea am dormit ca un copil, cu ea îmbrățișându-mă de la spate. În teorie, era poziția cea mai convenabilă pentru a împiedica reacții inoportune din partea corpului meu. Totuși, a durat

o vreme până am încetat să mă gândesc la ea și m-am refugiat în refrenul clasamentului general.

Clasament general, etapa 17

1 Steve Panata 69: 06:49
„Al cincilea tricou pare asigurat”.

2 Alessio Matosas +38”
„Mă caută ca să scape de poliție, sau ca să mă asasineze?”

3 Milenko Paniuk +1’00”
„Cel mai retras dintre noi; oare el e asasinul, și nu văd eu?”

4 Marc Moreau +1’13”
„Nu o să câștig tricoul, dar pot să ajung pe podium”.

5 Pablo Medel +7’43”
„Spaniolul a ieșit din joc, dacă nu cumva se întâmplă vreo nebunie…”

6 Óscar Cuadrado +12’59”

7 Luis Durán +14’36”

8 Serguei Talancón +15’48”

9 Anselmo Conti +18’12”

10 Rol Charpenelle +18’46”

ETAPA 18

Culmea Glandon se instalase în creierul meu înainte să mă trezesc de tot. Nu o urcam în fiecare an, dar mi-o aminteam întotdeauna cu recunoștință pentru că fusese cheia ca Steve să câștige primul lui Tur, după ce ripostaserăm tuturor atacurilor echipei Batesman.

Amintindu-mi de englezi, am simțit prima strângere de inimă din ziua aceea. Niciodată n-o să-mi mai măsor forțele cu Fleming pe pantele înguste ale trecătorilor mortale. Acum, că dintr-un competitor feroce și implacabil devenise un cadavru, îmi venea în minte chipul lui cel mai simpatic, meticulozitatea cu care își examina bicicleta înainte să se urce pe ea, de parcă n-ar fi avut încredere în propriii mecanici. Felul în care își legăna capul în timp ce pedala, ca maimuțoii de pe bordul taxiurilor din lumea a treia.

M-am întrebat dacă și el a avut o Fiona care să-l convingă că putea fi mult mai mult decât un simplu locotenent. Am comparat rezultatele lui Fleming cu ale liderului său și am respins varianta aceea. Stark era un cățărător excelent, chiar dacă era mai slab la contratimp. În plus, nu cred că Fleming ar fi luat în calcul varianta aceea nici în cele mai îndrăznețe visuri ale lui: era întruchiparea scutierului. Sigur s-ar fi răsucit în mormânt dacă ar fi aflat că moartea lui îl făcuse pe Stark să piardă orice șansă de a câștiga cursa.

Poate că Fleming ar fi zis același lucru despre mine. Că niciodată n-aș fi putut fi decât un locotenent, că niciodată nu l-aș fi învins pe liderul meu. Și da, că și eu m-aș fi zvârcolit în sicriu dacă Steve ar fi abandonat cursa din cauza morții mele.

Am alungat toate acele gânduri și am încercat să mă concentrez la ziua care mă aștepta. Strategia era simplă: trebuia să-l mențin pe Steve în fruntea clasamentului general și asta însemna pur și

simplu să-i împiedic pe Matosas și pe Paniuk să ajungă la linia de sosire înaintea lui. Medel era ca și eliminat, dacă nu cumva reușea o revenire istorică. În orice caz, niciunul dintre coechipierii mei nu se aștepta să întâmpinăm vreo dificultate. Puteam chiar să ajungem primii și să sporim avantajul acumulat, dar eram sigur că Giraud va stabili o tactică mai conservatoare. Nu era nevoie să-l epuizăm pe Steve.

M-am gândit din nou la cât de dezamăgită urma să fie Fiona după victoria coechipierului meu, dar și că ei ar trebui să-i fie de ajuns să mă vadă în viață la Paris. Dacă mă iubea, ar trebui să-i fie de ajuns. Mi-am trecut palma peste forma lăsată de capul ei în pernă, căutând unul dintre firele de păr roșcate. Se strecurase afară dimineața devreme, după ce mă sărutase pe umăr. Am găsit un fir cu proveniență certă și mi-am dorit din tot sufletul să vină odată ziua de luni, ca să putem face dragoste fără grabă sau remușcări, însă până atunci mai erau patru zile și aproape șapte sute de kilometri, câteva arestări și, speram eu, nicio altă crimă care să ne îndurereze. Din păcate, mă înșelam.

— Tocmai am vorbit cu cei de la Protex, frate, mi-a spus Steve imediat ce m-am așezat lângă el ca să luăm micul dejun.

Știa că asta mă va interesa. Era atent și zâmbitor, conștient că încă eram supărat după ce-mi făcuse cu o zi înainte. Nu-i răspunsesem la mesajele pe care mi le trimisese sub tot felul de pretexte.

— Ce ți-au zis?

— Poliția l-a interogat toată noaptea pe Ferrara în legătură cu bicicleta ta, mi-a spus cu satisfacție.

— Știu asta de ieri, am răspuns sec, dar fără ostilitate.

— Sunt convinși că italienii sunt în spatele tuturor incidentelor.

— Cine sunt convinși? Poliția sau Protex?

— Și unii, și alții. Din clipa asta, Lavezza sunt terminați, iar eu n-o să-mi mai dau jos tricoul până nu plecăm din Paris, a spus victorios.

Eu n-am zis nimic, de parcă tăierea fructelor și turnarea laptelui peste cereale mi-ar fi solicitat aceeași atenție ca dezactivarea unei bombe.

— M-am tot gândit la cariera ta, frate, a continuat el.

Asta m-a făcut să opresc orice mișcare, ca paralizat, fără să știu ce cablu al bombei trebuie să retez. De obicei vorbeam despre cariera *lui,* nu despre a mea.

— Ăsta va fi al cincilea tricou galben al meu în Franța, mai am nevoie de unul ca să bat recordul. Mă gândesc ca la anul să nu fac nici Turul Spaniei, nici Turul Italiei și să mă concentrez doar pe Turul Franței, mi-a mărturisit el.

Îi înțelegeam dorința de a-i întrece pe cei patru uriași din istoria ciclismului: Anquetil, Merckx, Hinault și Induráin câștigaseră câte cinci Tururi, dar nu izbutiseră mai mult. Bariera asta era cunoscută drept „blestemul celui de-al șaselea Tur”. Numai Lance Armstrong a câștigat șapte, dar titlurile i-au fost retrase când s-a aflat că se dopase. Steve voia să intre în istorie drept cel mai mare ciclist al tuturor timpurilor.

— E lăudabil, dar tot despre cariera ta vorbim acum, am spus.

— Cele două merg împreună, frate, mi-a răspuns entuziasmat.

Se pare că mă dusese acolo unde voia.

— Dacă nu particip la Turul Italiei sau al Spaniei, o să mă asigur că echipa te alege lider pe tine. Aici are dreptate Lombard: dacă nu sunt eu acolo, bag mâna-n foc că le câștigi pe toate.

A făcut o pauză, gânditor, și a adăugat:

— Cu siguranță măcar unul din două.

— Vorbești serios?

Am uitat de cereale, de bombă și de trădarea din ziua precedentă. O victorie în Giro sau Vuelta nu e

același lucru cu una în Turul Franței, dar e a doua cea mai importantă realizare din lumea ciclismului. Ar fi însemnat să ies din rândurile locotenenților anonimi și să intru pe veci în istorie. Nimeni nu-mi mai dăduse o veste atât de bună de când mama îmi oferise o bicicletă și Fiona se strecurase în patul meu. Apoi mi-am adus aminte de un impediment.

— Giraud n-o să accepte.

— Giraud n-o să mai fie în echipă la anul, mi-a spus în șoaptă, aplecându-se peste farfuria mea.

— Am auzit un zvon, nu știam dacă e adevărat.

— Giraud n-o să mai fie, dar nici noi. Tipul care a creat *Snatch* în Silicon Valley e un împătimit al bicicletei și vrea să formeze o echipă, în jurul meu, bineînțeles, a spus gânditor.

Numai din partea lui Steve o declarație atât de lipsită de modestie nu suna a mitocănie. De fapt, suna chiar firesc.

— Tipii cu bani vor ca un *gringo* să fie director tehnic la Snatch, pentru că așa vor numi echipa, și mi-au cerut părerea în legătură cu mai mulți candidați. Practic, eu o să am puterea să-l numesc pe individ și, indiferent despre cine e vorba, o să-i spun clar că va avea sprijinul meu doar dacă-mi promite că respectă condiția pe care tocmai ți-am spus-o.

— Il Giro, am spus dintr-o suflare. Dacă l-aș câștiga, și încă acasă la italieni, ar fi o lovitură cu mănușa de catifea după ce mi-au sabotat rulota și bicicleta.

Totuși, după ce am spus asta, pesimistul din mine a ieșit din nou la suprafață.

— Auzi, și de unde scoatem noi coechipieri care să ne ajute să câștigăm în doar un an? De unde mecanici și asistenți?

— Nu-ți face griji, o să avem un buget uriaș. Patronul de la Snatch e încântat de posibilitatea ca un american să bată recordul istoric de cinci Tururi și e dispus să bage mâna adânc în portofel.

Bugetele de la Batesman sau de la Fonar sunt un fleac pe lângă ce mi-au promis ei, așa că am putea să formăm o super-echipă dacă vrem. Nu ne cer decât să fim curați. I-am asigurat că urina mea o să fie mai transparentă decât a unui bebeluș, a spus cu un hohot de râs.

— Nu știu dacă suntem pregătiți de Turul Italiei. Anul viitor, Stark și Cuadrado o să vină cu tot arsenalul din dotare după înfrângerea de acum, am spus eu după ce m-am gândit mai bine. N-avem la dispoziție decât patru săptămâni înainte de competiție ca să formăm o echipă complet nouă înainte să ajungem în Italia în mai. Mai bine pariem pe Turul Spaniei din august.

Steve a rămas tăcut o vreme, apoi a vorbit de parcă armistițiul expirase.

— Să fie clar, Hannibal, Snatch are drept obiectiv câștigarea Turului Franței de câte ori e necesar până când tricoul galben, numele meu și numele echipei vor ajunge sinonime. O să participăm și la Il Giro și La Vuelta doar ca să obișnuim echipa cu competiții de trei săptămâni. Poate mergem și la alte curse ca să-i inițiem pe cei noi, așa că vom participa sigur la următorul Il Giro, chiar dacă suntem pregătiți sau nu. Depinde de tine dacă vrei să profiți de ocazie. Eu prefer să mă odihnesc, ca să nu pun în pericol al șaselea tricou galben.

— Înseamnă că deja consideri că l-ai câștigat pe cel de anul ăsta?

— Tu nu? a întrebat, surprins, neîncrezător.

— Până n-avem o mărturisire din partea celor care l-au ucis pe Fleming, suntem încă în pericol.

— Poliția și Protex ne asigură că italienii sunt făptașii. Paniuk și grupul lui sunt urmăriți, nu pot nici să se uite la televizor fără ca noi să știm, și în afară de asta nu văd cine ar putea să-mi ia tricoul. Tu știi pe cineva? a întrebat.

Din nou, în timp ce-mi aștepta răspunsul mă privea cu o intensitate care m-a făcut să mă

gândesc că întrebarea lui venea de acum mult timp, de pe vremea antrenamentelor din Girona, în care eu îl lăsam în urmă pe pantele mai dificile.

Mă neliniștea ce-mi spusese despre Paniuk. Oare de când începuse Protex să ne spioneze rivalii? După ce au avut loc atacurile, ca parte din anchetă, ca să-l protejeze pe Steve, sau începuseră încă dinainte? Până unde erau dispuși să meargă? Mă supravegheau și pe mine? Oare aflaseră de conversațiile pe care le aveam cu Fiona despre șansele mele de a câștiga tricoul fără ca el să știe? Neliniștea mi s-a transformat într-un fior rece pe șira spinării. Poate că așa se explica generoasa ofertă de a mă face lider pentru câteva tururi importante: se temea că iubita mea mă va convinge în cele din urmă să-l atac în Alpi. Oferta lui anula posibilitatea ca eu să mă lupt pentru Turul Franței, acum sau vreodată în viitor.

— Nu, nu știu pe nimeni. Treaba asta cu asasinul m-a făcut să fiu puțin paranoic, am spus ca să ies din impas. Ascultă, Giraud știe ceva în legătură cu Snatch? Îmi lasă impresia că e mai grăbit decât de obicei, aproape că nu se mai controlează. Oare din cauza asta?

— Nu știe nimic, doar agentul meu știe, iar acum și tu. Nici măcar Svetlanei nu i-am zis.

A spus asta de parcă ar fi însemnat ceva. Rusoaica nu observa prea multe lucruri în viață în afară de propria imagine reflectată în vreo oglindă sau transmisă pe vreun ecran.

— Se știe că șefii de la Fonar vor să facă o schimbare drastică. Bieții de ei, habar n-au că schimbarea drastică o să vină din partea noastră, nu a lor.

Comentariul lui Steve despre Fonar mi s-a părut cam cinic, ba chiar nerecunoscător. Din câte știam, echipa îi oferise ani de zile tot felul de avantaje și beneficii, unele chiar ieșite din comun. Era clar că, dacă planurile lui se concretizau, urma să destrămăm Fonar, răpindu-i cei mai buni sportivi,

mecanici și asistenți. Una peste alta, o măgărie de toată frumusețea.

M-am întrebat dacă fratele meu ar fi ajuns să mă-njunghie pe la spate și pe mine dacă ar fi avut nevoie. Poate că eram din nou nedrept față de el: nu cunoșteam detaliile negocierilor pe care le purta. Probabil apăruseră tensiuni despre care eu nu știam, care justificau plecarea amicului meu de la echipa Fonar. Pe de altă parte, oare nu era tot un cuțit în spate și ideea mea de a-l trăda și a-l lăsa cu buza umflată la poalele culmii Alpe d'Huez?

Am alungat acele gânduri și amândoi am ales să vorbim despre traseul din ziua aceea. Ne-am amintit cu drag de urcușul pe Glandon din urmă cu patru ani și, în cele din urmă, am bătut palma cu un entuziasm mai degrabă prefăcut. Când m-am ridicat, l-am surprins pe Corintios privindu-mă încruntat. Era unul dintre căpitanii pe care îi asigurasem cu o zi înainte că atacul nostru împotriva lui Matosas nu urma să depășească cinci minute. Am lăsat privirea în jos și am căutat ușa prin care să ies din sala de mese. Mă simțeam ca naiba.

M-am gândit iar la discuția cu Steve în legătură cu supravegherea lui Paniuk, mutarea la Snatch, șansele mele de a câștiga Turul Italiei. Am simțit un junghi în coșul pieptului, dar nu mi-am dat seama dacă din pricina entuziasmului sau a fricii. I-am scris un mesaj rapid lui Lombard: „Aveți cum să verificați dacă la mine în cameră sunt microfoane sau camere de filmat? O să vă las o cheie la Axel". Imediat ce l-am trimis, mi-am dat seama că făcusem o greșeală. Probabil că și eu eram pus sub urmărire, la inițiativa firmei Protex sau chiar a lui Steve. Pe de altă parte, nici să-l pun pe Lombard la treabă nu era cea mai bună idee. Bătrânul părea din ce în ce mai imprevizibil.

Am fost recunoscător când ne-au chemat la start pentru că aveam posibilitatea de a petrece cinci sau șase ore concentrat pe cursă, pe pregătirile de

dinainte și pe momentele de după finiș. Urma să avem o strategie conservatoare, care presupunea să evităm să ne dăm sufletul, deși suișurile și coborâșurile de pe Blandon necesitau o maximă concentrare. Speram chiar ca atacurile criminale să fie o amintire din trecut.

Doar Paniuk și echipa lui, Rabonet, ne-ar fi putut amenința planul pe care îl stabiliserăm pentru etapa aceea. Cehul nu mai ajunsese niciodată atât de aproape de un tricou galben și nici n-ar mai fi ajuns vreodată. Dacă rămânea pe locul trei însemna să se înece la mal. Ar fi făcut orice să recupereze minutul pe care-l pierduse în clasamentul general.

Cu toate astea, Rabonet n-a fost un rival pe măsura echipei Fonar. Am ripostat de fiecare dată atacurilor lor, mai degrabă sâcâitoare decât periculoase. Locotenenții lor aveau prea mult entuziasm și prea puțină energie ca să urce pe Glandon. La jumătatea urcușului m-am plasat în fruntea echipei Fonar, am mărit puțin viteza și am lăsat astfel în urmă întreaga echipă cehă, cu excepția lui Paniuk. Atacurile au încetat imediat.

Matosas și Medel pur și simplu rulau pe lângă Fonar. Am prins vreo două priviri din partea italianului, dar nu le-am putut descifra. Mi-am adus aminte de întâlnirea pe care o stabiliserăm pentru seara aceea și m-am întrebat ce voia să-mi dezvăluie. Era limpede că tricoul galben deja nu mai făcea parte din planurile lui. Poate că-și dorea doar să prindă un loc pe podium. Mergea pe lângă roata noastră cu unicul scop de a ajunge la linia de sosire în același timp cu noi.

Nici Medel nu părea să reprezinte o amenințare. Era de departe cel mai obosit dintre toți liderii, ceea ce confirma faptul că nu era făcut să reziste trei săptămâni, cu atât mai puțin dacă nu putea să doarmă noaptea, convins că nu urma să scape cu viață din Tur.

Am ajuns la linia de sosire într-un grup format din zece cicliști, printre care patru de la Fonar, alături de Matosas, Paniuk și Radek. Polonezul a început o evadare cu un kilometru înainte de finiș, dar nimeni nu l-a urmărit. N-avea decât să obosească azi și să câștige o etapă. Era pe locul cincizeci și doi în clasamentul general, la aproape două ore distanță de lider. Noi trebuia să ne conservăm energia pentru munții de vineri și sâmbătă, înainte să ajungem în Paris. Medel a trecut linia cincizeci și opt de secunde mai târziu. Noi ne-am menținut pozițiile.

M-am bucurat pentru Radek. După cele două victorii de etapă părea că uitase de nemulțumiri afronturi. Sau, cel puțin așa am crezut.

Drumul de întoarcere la Gap a fost lung și obositor. Chiar în ziua aceea acumularăm trei mii de kilometri parcurși pe traseu și începeam să resimțim impactul asupra corpurilor noastre. În a treia săptămână de competiție, mușchii încep să consume și puținele grăsimi pe care le mai aveam în corp. Mai mulți colegi ar putea trece cu brio de un casting pentru un film despre refugiați sau lagăre de exterminare. Cu excepția unor ocazii cu totul deosebite în care avem motive de sărbătoare, cum fusese cea de ieri, atmosfera din autocar tinde să fie una de priveghi, fără glume sau alcool. Fiecare dintre noi se închide în propria oboseală și propriii demoni, în ce a făcut sau n-a putut să facă pe șosea, în speranța că masajul care ne așteaptă la hotel poate elimina micul junghi de la picior înainte să se transforme într-o întindere.

Mi-era groază de întâlnirea cu Matosas din seara aceea. Una era să ascult mărturisirile lui Axel, asistentul meu, și altceva pe ale celui pe care, de două săptămâni încoace, îl consideram un asasin. M-am gândit că mi-ar fi de folos să aflu câte ceva despre interogatoriul lui Ferrara înainte să mă întâlnesc cu italianul.

În timp ce Axel mă masa în camera de hotel, i-am trimis mai multe mesaje lui Favre fără să primesc răspuns. Poate comisarul considera că relația lui cu sergentul Moreau, omul lui din interior, se sfârșise, în urma prestației mele nesatisfăcătoare în rolul de detectiv. Am evaluat informațiile pe care le oferisem poliției și n-am găsit nimic care să-l încurajeze să-mi acorde un singur minut în plus din timpul lui.

Totuși, se părea că Favre îmi primise mesajele, pentru că, atunci când m-am întors în cameră, la ușă mă aștepta un agent pe motocicletă – dacă era să mă iau după casca pe care o ținea în mână – care stătea de vorbă cu Sancho Panza. Omul lui Favre părea scos dintr-un anunț de recrutare al poliției franceze: un metru optzeci și cinci, corp atletic, dantură perfectă, chip atrăgător și masculin. Grăsanul trebuie că făcuse o glumă bună, pentru că polițistul râdea în hohote. S-a oprit când m-am apropiat de el și mi-a cerut să vorbim în privat.

— Domnul comisar spune că v-a primit mesajele și vrea neapărat să stea de vorbă cu dumneavoastră, dar n-a putut veni chiar acum, a spus motociclistul chipeș.

Nu mi s-a mai părut la fel de atrăgător când i-am auzit vocea ridicol de subțire. N-am putut să nu-mi imaginez coșmarul prin care trecuse din cauza asta în cadrul poliției. Avea cam douăzeci și cinci de ani și corzile vocale ale cuiva de treisprezece, cu gen neclar, fapt care explica de ce încă era un simplu mesager, în ciuda fizicului impresionant. Era imposibil ca un infractor să-l ia vreodată în serios.

— Vreau neapărat să-l văd, nu v-a spus cumva dacă va putea să-și facă puțin timp mai pe seară? am întrebat, mai interesat să-i aud din nou vocea decât de ce urma să-mi răspundă.

Nu m-a dezamăgit.

— Ah, da! a spus în ton de și major, o clapă a pianului la care puteai să ajungi doar dacă

întindeai zdravăn brațul. M-a rugat să vă dau asta, a adăugat după o pauză, de parcă întrebarea mea îi amintise cealaltă parte a misiunii.

A scos un plic din jachetă, după ce l-a căutat în alte două buzunare. M-am gândit că vocea nu era singura lui problemă. La el, fruntea lată și netedă avea un rol pur estetic, nu și funcțional.

Mi-am zis că nici comisarul nu avea prea mare încredere în trimisul lui, pentru că în plic am găsit o lungă scrisoare explicativă, precum și un telefon. Spre deosebire de SMS-urile atât de lapidare, pe hârtie Favre avea un scris înflorit și elocvența unei călugărițe nu foarte ocupate. Îmi explica faptul că oamenii lui detectaseră o rețea cu ajutorul căreia erau spionate telefoanele mobile și e-mail-urile mai multor membri din circuit și mă ruga să am mare grijă ce spuneam sau ce scriam pe cale electronică. Mă implora – îl citez – ca, imediat ce rămâneam singur, să-l sun de pe telefonul pe care-l țineam în mână și care era dotat cu o cartelă preplătită.

L-am condus pe agent până la ușă, de parcă m-aș fi temut că nu putea s-o găsească singur. Grasul mi-a aruncat o privire sarcastică, iar eu m-am gândit că trebuia să-mi fac ordine în prejudecăți. În caz de urgență, mi-era clar pe mâinile cui aveam să mă las. M-am întors în cameră și l-am sunat de pe noul meu telefon.

— Ferrara a mărturisit, a spus Favre, la fel de lapidar ca înainte.

— În legătură cu uciderea lui Fleming, cu tot? am întrebat încântat.

— Nu, în legătură cu bicicleta dumneavoastră. Spune că Dandy e un imbecil, pentru că le vindea pe mai nimic. A aflat de asta de la Daniela, prietena lui, așa că a început să le cumpere printr-un intermediar, fără ca Fonar să afle. Ne-a asigurat că pe cele ale lui Matosas le vinde la prețuri mult mai mari, așa că se aștepta să ia bani frumoși și pe a dumneavoastră sau pe una dintr-ale lui Steve.

Așteptam restul descoperirii, dar comisarul se oprise.

— Și când a hotărât să umble la cauciuc și să strecoare bicicleta în locul uneia dintre cele pe care le folosesc acum, ca să-mi rup gâtul?

— Asta încă nu ne-a spus. Acum, că i-am arătat dovada plăților, nu i-a mai rămas decât să ne povestească despre intermediarul olandez. E pe punctul să cedeze, și, odată ce recunoaște că v-a atacat, o să iasă la iveală și restul.

— Sunteți absolut sigur că Ferrara e vinovat de toate?

— Bicicleta de pe care a căzut Steve Panata e cea pe care a cumpărat-o Ferrara. Olandezul marchează imperceptibil obiectele de valoare care-i trec prin mână cu un semn pe care l-a identificat, așa că italianului nu-i mai rămâne decât să recunoască. Nu știu dacă el a organizat toată această intrigă, dar e evident că a participat la ea.

— Și de Matosas știți ceva?

— E limpede că au făcut toate astea ca să-l scoată pe Matosas campion. Nu știm exact câți membri ai echipei Lavezza sunt implicați până nu ne spune Ferrara, dar de ieri îi investigăm pe fiecare în parte, inclusiv pe directorii tehnici, fără ca ei să știe. Vrem să avem un dosar complet despre toți, ca să-l folosim atunci când vom începe să-i interogăm.

— Faceți-mi o favoare, domnule comisar. Ați putea să-mi dați de știre imediat ce Ferrara vă spune mai multe?

— Desigur, a spus detectivul, mecanic.

După o pauză, sceptic în urma rugăminții mele, a adăugat:

— Vreo noutate de la dumneavoastră, domnule sergent?

— Detalii fără importanță. Fiona îi strânge cu ușa pe mecanicii de la Lavezza ca să afle cine e nevinovat și cine nu. A lucrat cu doi dintre ei în trecut, am spus, încercând să fiu de folos.

— Suntem tot mai aproape, a spus el.

S-a lăsat o lungă tăcere. Mi-a ajuns la ureche un plescăit de limbă care mi-a stârnit un fior de repulsie, de parcă Favre și-ar fi lipit buzele cărnoase direct de urechea mea.

— Spuneți-mi un lucru, Hannibal…

Am observat ezitarea din vocea lui.

— Aveți vreo șansă să câștigați weekendul ăsta?

— De ce întrebați, domnule comisar? Vreți să puneți un pariu? am întrebat pe un ton jucăuș.

— Eu am cerut să preiau acest caz, chiar dacă în mod normal nu-mi revenea mie. Am urmărit Turul de când mă știu, la fel și tata înaintea mea. Familia mea campa de cu seară pe câte o culme din Pirinei ca să-i încurajeze a doua zi pe cicliștii francezi. La mine-n casă e ca o religie. Nu voi permite nimănui să-ți facă rău, a încheiat el cu patimă în glas.

— N-am știut, am răspuns.

Nu știam nici dacă în ultima propoziție se referea la Tur sau la mine.

— De mulți ani aștept să câștige un compatriot, să știți. În ’85, tata și cu mine l-am văzut pe Hinauet cum intra în Paris purtând tricoul galben. Bătrânul a murit fericit trei zile mai târziu. Măcar n-a mai prins seceta asta… a spus gânditor, de parcă nu și-ar mai fi dat seama de asta până atunci.

Din tonul lui am intuit că atingeam subiecte mai potrivite pentru o ședătoare decât pentru o anchetă. Cine știe ce treburi nerezolvate avea Favre cu tatăl lui.

— Cu toții ne-am dori să câștige, în sfârșit, un compatriot, am spus, copleșit de o tristețe subită, pentru el, pentru mine, pentru ciclismul francez.

— Am înțeles, a răspuns. Somn ușor, domnule sergent.

Imediat ce i-am închis, am pornit laptopul și am încercat din nou să trec de misiunea din *Division,* de multe ori singurul lucru care mă poate scoate din acea stare de oboseală a minții, dar am pierdut de mai multe ori în moduri teribile. Nu puteam să

mă concentrez. Comisarul îmi trezise din nou șarpele ambiției. M-am imaginat îmbrăcat cu tricoul galben, în fruntea plutonului, înclinând capul în fața publicului înnebunit care urla de fericire, cu Favre, Lombard și Fiona sărbătorindu-mi victoria pe Champs-Elysées.

Apoi m-am gândit la Matosas. Îmi spusese să ne vedem la hotel, fără să-mi zică exact când și unde. Nu exista nicio regulă care să interzică unui lider de echipă să-și viziteze un rival, dar poziția pe care o aveam amândoi în clasamentul general ar fi transformat orice întâlnire clandestină într-un scandal monstruos. Steve era pe locul întâi, italianul pe locul doi iar eu pe locul patru. Până și autoritățile ar fi putut s-o ia ca pe o încercare de a aranja situația în culise, ca să nu mai vorbim de frenezia pe care știrea ar fi provocat-o în presă.

Treptat, mi-am dat seama că mă vârâsem într-o situație foarte complicată. În timp ce mă gândeam dacă să anulez sau nu întâlnirea, am pierdut întruna la joc. Ferrara s-ar fi bucurat, fără îndoială, de nenumăratele decese pe care mi le-au provocat personajele din *Division.* Un apel pe telefonul din cameră a pus capăt masacrului.

— Salut, Hannibal. Poți să vii la bucătărie? Trebuie să-ți arăt ceva legat de dieta ta, a spus Jean Carlo, bucătarul nostru din Genova, în engleza lui groaznică.

— Poftim? Acum? am spus, fără să-mi dau seama dacă înțelesesem bine ce voia să spună.

— Suplimentul italienesc pe care mi l-ai cerut – am niște mostre și vreau să le încerci. Dacă îți place, încep să-l folosesc de mâine la micul dejun.

— Cobor imediat, am zis, pricepând în sfârșit.

În drum spre lift, urmărit cu zel de cei doi bodyguarzi, m-am gândit că Matosas avea un adevărat talent să țeasă intrigi.

A trebuit să mă înghesui în cabina îngustă a ascensorului alături de Sarcofag și Sancho, cu tot cu burdihanul lui. Cu pretextul că trebuia să apăs

pe buton, le-am întors spatele, iar ei au rămas față în față, cu burțile la mijloc. Situația ar fi fost de un haz nebun dacă teribilul miros de usturoi n-ar fi făcut de-a dreptul irespirabil aerul din acel spațiu meschin. În plus, eram foarte îngrijorat de ce aveau să găsească străjerii mei la intrarea în bucătărie.

Îl subestimasem pe Matosas. Jean Carlo m-a oprit, spunând că în spațiul lui nu puteam intra cu turma. De fapt, bucătăria lui, îngustă și splendidă, se afla în autocar. E adevărat, totuși, că bucătarii hotelurilor împart câteodată restaurantul cu cei ai echipelor cazate în locul respectiv, mai ales când stau acolo mai mult de o zi, cum era cazul atunci.

Bodyguarzii au acceptat cu reticență să aștepte afară, dar am observat cu câtă ușurare s-a îndreptat omul de la Protex spre fereastra din holul larg care dădea spre bucătărie, umplându-și plămânii cu aer curat. Sursa mirosului infernal nu era vreun mister.

Jean Carlo m-a condus la o cămară din celălalt capăt al bucătăriei, a deschis ușa și mi-a spus că mă așteaptă afară, apoi a închis-o. Arome de ulei de măsline și de semințe exotice mi-au izbit nările. În fundul cămării, o lampă cu abajur lumina partea de jos a unor picioare. Am suferit brusc un atac de panică. Mă pusesem singur în poziția ideală ca asasinul să mă poată doborî. Nici măcar nu puteam fi sigur că Matosas fusese cel care mă chemase. Nu știam decât că Jean Carlo era pârghia prin care se declanșase capcana, dar el putea să fie omul oricui. Nu m-am liniștit nici când mi-am dat seama că, în sens strict, Giraud era șeful bucătarului nostru.

— Trebuie să ne reglăm conturile, a spus în sfârșit Matosas în italiană, sau cel puțin asta am ales eu să înțeleg.

Exprimarea mi se părea derutantă, iar tonul era fără îndoială ostil. M-am întrebat dacă aș fi putut să-l înving pe milanez într-o luptă corp la corp și m-am simțit optimist. Îmi aminteam destule din

timpul pregătirii mele de polițist militar ca să pot pune la pământ un adversar de aceeași greutate. Apoi m-am gândit că, dacă Matosas voia să mă atace, n-ar fi venit neînarmat. Când m-am apropiat de el, am observat că brațul stâng îi atârna inert, dar celălalt era în afara conului de lumină proiectat de lampă.

— Spune, i-am răspuns în engleză, sperând că înțelege.

Practic toți cicliștii din pluton știu engleză, deși unii nu o vorbesc, mai ales membrii echipelor ca Lavezza, formate majoritar din conaționali. El a continuat să vorbească în italiană.

— Ferrara e în arest.

— Știu. Nemernicul a vrut să mă omoare.

Poate că nu era cel mai inteligent lucru să răspund cu o provocare, având în vedere că interlocutorul meu ar fi putut să aibă o armă în mână. Totuși, fără să vreau, începusem să pun în aplicare o strategie pe care o învățasem și care avea ca scop neutralizarea agresorului: mă apropiam de el foarte încet, în timpul unui dialog intens și emoțional. În teorie, asta-ți permite să-l iei prin surprindere dintr-un salt când te-ai apropiat suficient.

— Nimeni nu voia să te omoare. Voiam doar să răspundem atacurilor voastre. Nu puteam să lăsăm Fonar să câștige cu ajutorul unor trucuri murdare.

— Atacurile noastre? Ce tot spui?

Poate că înțelesesem prost răspunsul lui Matosas și aveam parte de unul dintre episoadele pe care Steve le numește *lost în translation*[4], foarte frecvente când mergeam la cumpărături pe lângă lacul Como.

— Acum trei zile, paznicul de noapte al hotelului în care eram cazați a văzut pe cineva umblând la motorul de la autocarul echipei mele la trei dimineața. Chestia asta i-a atras atenția. Când s-a apropiat, a văzut un bărbat care se îndepărta în fugă. Ferrara ne-a spus că tipul umblase la frâne în

așa fel încât să cedeze pe șosea. În dimineața aceea, autocarul trebuia să ne ducă la linia de start din Lannemezan, după un drum de patruzeci și doi de kilometri pe o șosea plină de gropi.

— Și ce are asta de-a face cu Fonar? Toți, sau aproape toți, am suferit atacuri. De explozia de la rulota Fionei ce zici?

— Descrierea individului corespunde cu a matahalei care te însoțește peste tot.

Am înghețat, pentru că Matosas nu avea nimic în mâna dreaptă și pentru că descoperirea aceea schimba totul. Dar nu i-am zis asta.

— Poate că paznicul s-a înșelat. L-a văzut la față? În plus, cum îți explici explozia de lângă rulotă? Dacă Fonar e de vină, așa cum spui, n-ar avea niciun sens să mă elimine pe mine.

— Ne-am tot gândit și am ajuns la concluzia că a fost o simulare pentru ca echipa Fonar să nu mai fie bănuită. Așa, erați liberi să eliminați în continuare din rivali fără să vă suspecteze nimeni.

Ipoteza era logică. În plus, argumentele lui aveau avantajul de a-l face pe Giraud vinovat de toate crimele, sau de aproape toate, pentru că Matosas tocmai mărturisise că ei îmi sabotaseră bicicleta.

— De ce-mi spui toate astea? De ce suntem aici, jos? Dacă e să mă iau după tine, înseamnă că eu sunt unul dintre asasini, nu?

— Nu mai credem asta. Am aflat ce le-ai spus celorlalți căpitani de pe șosea, că voiai să mă pedepsești doar cu cinci minute, și am văzut că te-ai ținut de cuvânt, chiar dacă Steve și Giraud n-au respectat acordul. Asta ne-a făcut să credem că ai fost mereu de treabă și că n-ai putea fi complicele celor care au atacat atâția colegi.

A făcut o pauză, ezitând, apoi a adăugat:

— În plus, nimeni nu-i atât de imbecil încât să stea de bunăvoie la doi metri de un rezervor care urma să explodeze, și cu iubita lângă el. Știm și că directorului tău tehnic nu prea-i place de tine, așa

că, dacă aveau nevoie să simuleze o agresiune, cel mai bine o făceau împotriva ta, să nu riște viața altora în caz că ceva nu ieșea cum trebuie.

Comentariul m-a durut pentru că era, din păcate, adevărat.

— Bun, și-atunci de ce v-ați pornit împotriva mea?

— Pentru că n-aveam decât bicicleta ta, nu și pe a lui Steve, iar în momentele acelea încă bănuiam că și tu faci parte din planul lor. În plus, voiam neapărat să lovim Fonar. Am crezut că, cu puțin noroc, o să-l tragi și pe Steve după tine în cădere. Mereu mergeți foarte aproape unul de celălalt.

— De ce-mi spui asta? Ați fi putut să mă ucideți, am spus.

— Îți mărturisesc ca să-ți arăt că ne asumăm răspunderea pentru ce-am făcut, dar nu suntem dispuși să fim acuzați de crime. Pur și simplu ne apăram.

— Bine, spune asta poliției.

— Tu ai putea să ne ajuți să explicăm punctul nostru de vedere. Ei nu înțeleg legile șoselei. În plus, știm că pe tine te ascultă comisarul ăla care-l interoghează pe Ferrara.

M-am gândit că dialogul începea să semene cu cel pe care-l avusesem cu temătorul Axel cu câteva zile mai înainte; doar că atunci confesiunea se referise la escrocheriile unui maseur și ale unui mecanic ca să facă niște bani în plus. Acum era vorba de o încercare de a-i rupe gâtul unui rival. Amândoi îmi ceruseră să intervin pe lângă Favre, chiar dacă gâtul cu pricina era al meu.

— De ce să vă ajut după tot ce-ați vrut să-mi faceți?

— Pentru că acum suntem în aceeași tabără, a spus într-o engleză chiar mai greu de descifrat decât italiana.

— Nu văd cum suntem în aceeași tabără, am spus, chiar dacă vedeam foarte bine.

— Mi-am dat seama ce se întâmplă, a spus îngâmfat, după care a făcut o pauză, dându-și importanță. Criminalii vor ca Steve să iasă campion, asta e clar. O arată pozițiile din clasamentul general și o confirmă descrierea individului care a încercat să ne distrugă frânele de la autocar. Niciun ciclist nu-i mai poate lua victoria americanului, chiar și dacă tu n-ai fi alături de el. Fonar e foarte puternică, iar toate celelalte echipe sunt foarte slabe. Singura șansă ca el să piardă e ca tu să-l întreci pe munte. E limpede că Giraud sau Steve sau cine-o fi în spatele chestiei ăsteia de la Fonar n-are încredere în tine. Treaba cu rezervorul o demonstrează clar. Așa că, foarte probabil, o să te atace. Poate chiar ăsta de-afară.

A terminat de vorbit și și-a încrucișat brațele, parcă vrând să arate că spusese tot ce avea de zis. Se apropiase de mine în timp ce vorbea, iar fața îi era acum complet luminată. Trăsăturile lui frumoase erau devastate: obrajii supți, cearcăne adânci, buzele căzute. Matosas părea să fi îmbătrânit câțiva ani, și asta nu numai din pricina celor trei săptămâni de competiție. Mi-am zis că Medel nu era singurul care se zvârcolea în așternuturi, gândindu-se că ar putea fi asasinat în orice clipă.

— Sunt foarte multe speculații în ceea ce-mi zici. Steve n-avea nevoie de ajutor să câștige Turul. Tu, în schimb, da, am spus.

— Eu n-am crezut niciodată că o să câștig, nu sunt naiv. Mă mulțumeam să fiu între primii zece. Doar când au început să dispară cei mai puternici rivali m-am gândit că aș avea o șansă, dar chiar atunci am devenit ținta atacurilor. În condițiile astea nu puteam să stăm cu mâinile în sân, nu crezi?

— Cel mai bine îi spui asta comisarului. Cât timp poliția crede că voi sunteți vinovații, adevărații criminali rămân în libertate, am spus.

Nu voiam să-i mărturisesc unui rival propriile mele bănuieli în legătură cu Giraud.

— O să-i povestesc lui Favre ce am vorbit. O parte din ce spui ar putea să aibă sens.

— Mulțumesc, a răspuns în spaniolă, apoi a adăugat, după o pauză: Și mult noroc weekendul ăsta… pe șosea și în afara ei.

M-am întors pe același drum. De data asta, bucata de salam pe care o mesteca Sancho, probabil confiscată din bucătărie, era sursa aerului irespirabil din liftul minuscul. Germanul nu încerca deloc să ascundă repulsia pe care i-o provoca grăsanul. Puteam să-mi imaginez tensiunea criminală care va domni pe coridorul din fața camerei mele, pe parcursul interminabilelor ore în care cei doi vor fi nevoiți să stea la doi metri distanță unul de celălalt.

Cuvintele lui Matosas îmi atârnaseră o piatră de inimă. De-acum nu-mi mai venea să stau cu spatele la omul de la Protex.

Dacă italianul chiar spunea adevărul despre sabotarea frânelor de la autocarul echipei Lavezza, însemna că Sarcofagul care mă însoțea era executantul planurilor criminalilor.

Lombard mă aștepta în cameră. M-am întrebat cum naiba a aflat că ieșisem câteva minute. Apoi mi-am amintit că Sancho, trimis de Bimeo, era acolo la ordinele colonelului. Fără îndoială, pântecosul nu se limita la intoxicarea aerului, ci își informase superiorii despre scurta mea excursie.

— N-am găsit niciun microfon ascuns sau altceva de genul ăsta. Bimeo a trimis niște specialiști să verifice cât timp voi erați pe bicicletă. Totuși, un telefon mobil e foarte ușor de interceptat, să ai grijă ce vorbești.

— Ce mai faceți, domnule colonel? Și pentru dumneavoastră au fost trei săptămâni epuizante, cum o duceți?

Trecuse multă vreme de când nu mai vorbiserăm despre el. Toate discuțiile erau despre

antrenamentele mele, dieta mea, timpii mei, rivalii mei. Nu e deloc surprinzător faptul că noi, sportivii, ajungem obsedați de randament și de întreținerea corpului, până când devenim de un narcisism sufocant.

— Eu? Bine, a răspuns, de parcă întrebarea i s-ar fi părut stranie. De fapt, nu m-am simțit niciodată mai bine. Deja ești pe locul patru și mai ai puțin și ajungi la tricoul galben! Am știut asta din primele zile în care te-am văzut pedalând. Știam că am în fața mea un campion.

— Poate că o să ajung campion, domnule colonel, dar nu în Turul Franței, am spus amuzat.

— Nu înțeleg, a spus el, neîncrezător și confuz.

Am ezitat câteva momente, apoi am decis să-i spun de Snatch. Măcar atât să fac pentru el, după ce că trăia cu speranța să mă vadă triumfând. M-am gândit că se va liniști auzind că urma să fiu liderul echipei anul următor, pretendent la Il Giro și La Vuelta. I-am povestit totul.

În mod cu totul surprinzător, ideea l-a supărat.

— Nu poți avea încredere în Steve, o să te tragă pe sfoară. Nu vrea decât să te împiedice să-i furi tricoul, pentru că știe cât de ușor ți-ar fi s-o faci. Wiggins i-a făcut asta lui Fromme în 2012, i-a promis că dacă nu-l atacă îl face campion anul următor, iar după douăsprezece luni a încercat să-l trădeze.

— Wiggins și Fromme nu erau frați, cum suntem noi.

— Tot o ții una și bună! Steve nu e fratele tău. Orice crezi că-i datorezi lui Panata, ți-ai plătit datoria cu vârf și îndesat. Mai degrabă el îți e dator ție. Fratele tău – a rostit cuvintele cu dispreț – ți-a furat victoria. Mai rău, a împiedicat întreaga Franță să-și recucerească gloria.

Voiam să-l contrazic din nou, dar m-am gândit că n-avea niciun rost. Când colonelul vorbea cu *La Marseillaise* răsunându-i în cap, nu mai ținea cont

de niciun argument. Am preferat să schimb subiectul.

— Ia spuneți-mi, domnule colonel: de unde l-a scos Bimeo pe grăsanul ăsta de afară?

A durat ceva până când Lombard a reacționat la întrebarea mea. Nu părea să înțeleagă cum am sărit de pe Olimpul apoteotic al patriei-mamă la omulețul ridicol care stătea de pază în hol.

— Robalo? a spus, încercând să-și dea seama despre cine vorbeam. A fost bucătar-șef la o pușcărie pe care o conducea Bimeo. Dar nu te lăsa păcălit de aparențe, până și traficanților de droguri le era teamă de el. Umblă vorba că a ajuns să-l otrăvească pe unul care s-a pus cu el. Pe altul l-a desfigurat când l-a băgat cu fața în cazanul de supă. Prizonierii au aflat de asta numai după ce au mâncat din ea.

A povestit întâmplarea râzând cu poftă. I-am urmat exemplu, dar râdeam mai degrabă isteric. Acum nu știam de care dintre cei doi paznici să-mi fie mai frică.

— Mulțumesc că mi-ați verificat camera, domnule colonel. O să dorm mai liniștit, am spus, încercând să-i dau de înțeles că vizita trebuia să ia sfârșit.

N-a înțeles mesajul decât când m-am ridicat în picioare.

— Nu, eu îți mulțumesc ție, Hannibal, a răspuns emoționat.

— De ce?

— Pentru că duminica asta mă vei face cel mai fericit om din lume. După asta o să mor împăcat.

— Nu mai spuneți prostii, amândoi mai avem mult de trăit! Cele mai bune zile încă ne așteaptă! am spus, luându-l pe după umeri.

Am observat la el o vulnerabilitate pe care nu o văzusem înainte. Colonelul avusese mereu mușchii fermi, chiar și la bătrânețe. Acum vedeam că pieptul îi era puțin mai lăsat și puteam să jur că scăzuse în înălțime câțiva centimetri.

— Trebuie să se întâmple acum. Viitorul nu e în mâinile tale, e în mâinile lor. Tricoul galben, în schimb, depinde numai și numai de tine. Nu mă dezamăgi, Marc, te implor.

Mai mult am ghicit ultimul cuvânt, rostit ca o șoaptă care i se înecase în gâtlej.

N-am răspuns, l-am îmbrățișat scurt și l-am condus la ușă. Cu un pas înainte de ieșire, s-a oprit și s-a întors spre mine.

— Și să n-ai încredere în Friț ăsta. E o ființă cumplită, a spus, arătând spre coridor. Nu lăsa garda jos când e prin preajmă, chiar dacă Robalo e aici să te protejeze.

— Friț? Așa îl cheamă?

— Îl cheamă Snauchhauser, sau așa ceva. Habar n-am, e neamț.

Am adormit cu greu în noaptea aceea. Reacția lui Lombard m-a derutat. Mi-ar fi plăcut să sărbătoresc alături de el vestea bună pe care mi-o dăduse Steve, anume că urma să devin lider, în loc de asta, speranțele lui mă țineau între ciocan și nicovală. M-am întrebat ce părere o să aibă Fiona când o să-i spun și ei. Dar asta trebuia să aștepte până în ziua următoare. Îmi trimisese cu puțin înainte un mesaj în care îmi spunea că-i pare rău, dar e prinsă până târziu în ședințe de comitet.

Am recapitulat din nou clasamentul general, în căutarea efectului de somnifer pe care îl avea asupra mea, dar gândul la Giraud îmi accelera de fiecare dată respirația. Intuisem corect. Toate dovezile îl incriminau pe directorul meu tehnic. Tot intuiția îmi spunea că Matosas nu mințea când mă asigura că nu era vinovat decât de sabotarea bicicletei mele.

Oare ce rol avea Steve în toate astea? Am preferat să cred că Giraud acționa pe la spatele lui ca să-l scoată campion și că tot ce-mi spusese amicul meu în acea zi confirma faptul că nu erau aliați. Prin plecarea la Snatch, Steve urma să-i întoarcă spatele lui Giraud. N-ar fi îndrăznit să

facă o asemenea mișcare dacă ar fi fost complici la crimă.

Mulțumit de această concluzie, am hotărât să-l sun din nou pe Favre. Trebuia să-l avertizez cât mai repede în legătură cu Giraud. Voiam să-i povestesc despre întâlnirea cu Matosas, despre legătura dintre Protex și directorul tehnic de la Fonar și să-i spun la ce concluzii ajunsesem. I-am format numărul de pe telefonul pe care mi-l dăduse, dar nu a răspuns nimeni. Era ora 00:45. I-am lăsat un mesaj: „E Giraud, nu Ferrara".

Asta mi-a permis să mă concentrez în sfârșit pe rezultatele de până acum ale primilor zece concurenți. Mintea mea nu se concentra decât la un număr: 1'31". Cele nouăzeci și una de secunde care mă separau de Steve. Le-am numărat invers de trei ori înainte să mă cuprindă somnul. Visele mele au fost colorate în galben.

Clasament general, etapa 18

1 Steve Panata 74:13:31
„Nu e nimeni pe lume care să-i poată lua tricoul, sau poate că da?"

2 Alessio Matosas +38"
„Cel pe care-l credeam asasin e mai speriat decât mine".

3 Milenko Paniuk +1'00"
„Singurul care reprezintă un pericol. Sper că doar pe șosea…"

4 Marc Moreau +1'31"
„Sunt locotenent, sunt locotenent, sunt locotenent… Totuși…"

5 Pablo Medel +8'41"
„E terminat de câteva zile bune".

6 Óscar Cuadrado +12'59"

7 Luis Durán	+15’22”
8 Serguei Talancón	+15’56”
9 Rol Charpenelle	+19’37”
10 Richard Mueller	+21’16”

ETAPA 19

În vis purtam tricoul galben, dar când m-am trezit eram din nou locotenent. Sunt ceea ce sunt și gata, de ce să mă prefac că aș fi altceva? Fiona și Lombard erau convinși că Steve mă condamnase la ceea ce eram. De fapt, eu nu ajunsesem nimic cu de la mine putere. Niciodată nu fusesem protagonistul, ci mereu un simplu supraviețuitor. Asta sunt și asta voi fi în continuare. Chiar Steve era cel care-mi oferea acum ocazia să fac un salt înainte și să cuceresc puțină glorie personală. Nu trebuia să-l trădez, ci să-i fiu recunoscător, și am vrut să-i demonstrez asta imediat ce l-am văzut la restaurant în dimineața aceea.

— Mănâncă bine, frate, azi îl asigurăm pe al cincilea, da? i-am spus, arătându-i din priviri gamba pe care erau tatuate patru biciclete, chiar dacă acum era acoperită de pantalonii de trening în culoarea echipei.

— Deja am tatuajul ăla, nu-i lipsește decât culoarea, a spus.

Era bucuros că vorbeam despre asta, dar și că mă vedea atât de dispus să-l ajut, și mi-a demonstrat-o.

— Facem în așa fel încât să ieși pe locul doi, ce zici? În felul ăsta o să fii favorit la Turul Italiei de anul viitor, dacă eu nu particip.

Era generos, dar niciodată modest.

— Ce avantaj are Matosas?

— Cincizeci și trei de secunde. Dar Giraud n-o să-mi ușureze viața. Vrea să mergem încet ca să nu te obosim. Matosas n-o să aibă probleme să stea lipit de noi. Așa, n-o să pot să recuperez nici măcar o secundă.

— Eu mă simt foarte bine. Să impui un ritm alert când urcăm pe Croix de Fer, ca să-l obosim, iar în Toussuire îl punem cu adevărat la încercare.

În etapa din ziua aceea, antepenultima din Tur, trebuia să înfruntăm două culmi uriașe. Una dintre ele, aflată puțin după jumătatea traseului, avea o pantă lungă de aproape douăzeci și trei de kilometri, iar cealaltă – una de optsprezece. Un adevărat supliciu pentru bietele noastre corpuri obosite.

— Să vedem dacă Giraud mă mai trimite să împart sticle. Ar fi greu să urc pe podium dacă fac asta iar. Când o să simtă că tu ești în siguranță și nu te mai poate amenința nimeni, o să se descotorosească de mine.

Eram sigur că va face asta, sau poate chiar ceva mai rău dacă afla de mesajul pe care i-l trimisesem comisarului în noaptea dinainte, în care îl asiguram că directorul de la Fonar era asasinul. Dar Steve nu știa nimic despre asta.

— Nici vorbă, îi convine ca Fonar să ocupe primele două locuri. Ar fi apogeul carierei lui de director tehnic. În plus, în punctul ăsta al Turului, ne doare-n cot dacă ce zice Giraud nu se potrivește cu dorințele noastre, nu-i așa?

— Serios? Să-l ignor dacă mă trimite după sticle? am întrebat, încântat de propunere.

Îndelunga mea pregătire de locotenent nu se potrivea prea bine cu o răzmeriță, dar, dacă instigarea venea din partea liderului meu, n-aveam nicio problemă să-i dau ascultare.

— Doar ni s-a mai stricat la un moment dat radioul echipei, nu-i așa? a răspuns cu un zâmbet luminos, apoi a adăugat râzând: Semnalul e tare prost în munții ăștia!

Am râs și eu cu poftă și, fără să vreau, m-am teleportat cu zece ani înainte, în bucătăria casei noastre, când găseam în orice un motiv de joacă, iar viitorul era un paradis plin de fructe minunate, toate la îndemână. Chipul lui Steve s-a întunecat deodată.

— Dar dacă vezi că mă poticnesc încetinești, da?

Mi-a aruncat o privire neîncrezătoare, aproape disprețuitoare. O expresie care îmi amintea și ea de acele vremuri, când îl învingeam la jocurile video.

— Ca să ajungem pe locurile unu și doi, mai întâi trebuie să te punem pe tine pe primul.

Am spus asta cu aceeași atitudine și dicție pe care le folosea Lombard când ne spunea unul dintre teribilele lui proverbe. Am izbucnit din nou în râs, însă după câteva secunde am regretat că mi-am batjocorit din nou bătrânul tutore.

Frivolitatea de care am dat dovadă m-a chinuit și mai mult câteva minute mai târziu, când am urcat în cameră și l-am găsit acolo. Ținea la piept un dosar cu aceeași îndârjire cu care apără mingea un jucător de rugby.

— Bernard și cu mine lucrăm la asta de zile întregi. Am comparat curbele de randament pentru tine și Steve în etapele de munte din ultimele zile – putere, ritm cardiac, cadență. De dimineață, le-am compilat pentru culmea Alpe d'Huez și am descoperit punctul exact în care trebuie să te desprinzi de el.

Pe pat, în jurul unei schițe a legendarei culmi, aranjase șase foi colorate.

— Uite, cu exact patru kilometri și jumătate înainte de finiș, când panta se înclină la nouă grade. Când ajungeți aici, o să rulați cu douăzeci sau douăzeci și patru de kilometri la oră. E suficient să mărești viteza la douăzeci și opt ca să-l lași pe Steve în urmă. Ești absolut capabil să faci asta, dar el nu e. N-o să te poată urma. Vei termina etapa cu un avantaj de 2'22", cu o marjă de eroare de cinci secunde, suficient cât să-i iei tricoul, la mai mult de jumătate de minut distanță. Bernard și cu mine am calculat de nenumărate ori.

A spus totul cu mândrie, radiind de fericire, de parcă aștepta aplauzele unui public aflat în extaz.

Când l-a pomenit pe fiul lui mi-am amintit că nu răspunsesem mesajelor sale insistente. Trebuia să mă întâlnesc cu el în seara aceea.

— Mulțumesc, domnule colonel, totul e foarte clar. Cruciulița roșie e locul în care trebuie să mă desprind, nu-i așa?

Subiectul nu mă interesa deloc, cu atât mai puțin acum, când eram hotărât să-i fiu loial lui Steve, dar nu voiam să mă port necuviincios față de Lombard, nu după ce râsesem de el câteva minute mai înainte.

— Exact, a răspuns. Miercuri am parcurs traseul și am făcut poze. Aici trebuie să ataci, imediat după ce treci de indicatorul ăsta albastru.

Desfășurase patru fotografii mari, făcute de pe șosea, ca să nu existe niciun dubiu asupra locului în care trebuia să-l înjunghii pe Steve pe la spate.

— Lăsați-le aici, le păstrez și vedem ce ne aduce ziua de mâine, am spus pe ton neutru.

Nu aveam deloc chef să încep discuția recurentă a săptămânii.

— Gândește-te așa, Hannibal: pe parcursul a 3.356 de kilometri, timp de douăzeci de zile, ai fost locotenentul lui. Trebuie să renunți la rolul ăsta timp de numai cincisprezece minute – numai patru kilometri. Nu-ți cer prea mult, nu-i așa?

A zâmbit cu satisfacția cuiva care prezintă o brichetă unui trib din peșteră.

— Nu, am spus fără prea mare entuziasm în timp ce strângeam hârtiile.

Totuși, creierul meu nu putea să facă abstracție complet de acele gânduri. Statisticile erau evidente: Fiona și Lombard aveau dreptate când spuneau că în clipa aceea eram un ciclist mai bun decât Steve. Diferența dintre noi doi pe munte era uriașă. Apoi mi-am zis că hotărârea finală nu trebuia să aibă vreo legătură cu graficele și potențiometrele, ci cu onestitatea mea. Nu mi-aș fi trădat fratele.

Sosirea lui Favre a pus capăt ultimelor încercări ale colonelului de a mă convinge. Militarul și-a luat la revedere cu o privire devastată. Nu-l păcălisem, mă cunoștea îndeajuns de bine încât să-

și dea seama că luasem deja o hotărâre. L-am văzut cum se îndepărtează pe hol cu umerii lăsați, târându-și picioarele, fără urmă de bățoșenie militărească. Mi-am amintit ce-mi spusese Fiona despre sănătatea mentorului meu.

— Ăștia de afară sunt de încredere? V-am retras polițiștii ca să nu mai fie atâta agitație, a spus Favre, mai mult amuzat decât îngrijorat, atunci când a intrat în cameră.

— În măsura în care un sarcofag și un biban[5] pot fi de încredere… am spus.

M-a privit curios și mi s-a părut că voia să răspundă ceva, dar apoi a decis să abordeze subiectul pentru care venise. Se grăbea.

— Ce-i asta? a întrebat.

Mi-a arătat ecranul telefonului, pe care era afișat mesajul de la mine: „E Giraud, nu Ferrara". O clipă m-am simțit ca la școală, în biroul directoarei, unde trebuia să dau socoteală pentru un desen obscen din caiet.

I-am povestit despre întâlnirea cu Matosas, cum acesta mi-a mărturisit că-mi sabotase bicicleta ca să se răzbune pentru ceea ce el crezuse că a fost agresiunea echipei Fonar, despre omul de la Protex care încercase să distrugă frânele autocarului Lavezza, despre ipoteza că incidentul cu rezervorul de benzină fusese un atac planificat, despre teama lui Matosas că urma să fie asasinat. Am argumentat că intoxicarea lui Conti și a lui Leandro destrăma teoria conform căreia italienii erau autorii crimelor. N-am spus nimic despre Steve, nici despre raportul pe care-l primea în fiecare seară de la Protex și nici despre faptul că știa de rețeaua de interceptare electronică pe care firma o instalase în întreg circuitul.

Comisarul nu a părut surprins, dar nici convins. Chipul lui nu trăda nicio expresie, mustăcioara nu se mișca deloc, iar pupilele erau ațintite asupra gurii mele. Am terminat de vorbit, iar el și-a păstrat masca impasibilă.

— O cameră de supraveghere a surprins o imagine neclară cu bărbatul care a umblat la autocarul Lavezza în dimineața aceea, a spus în cele din urmă. Un individ înalt, zvelt, dar nu se vede clar dacă e uriașul de afară. Nu excludem posibilitatea să fie el, pentru că imaginea nu e concludentă, dar descrierea i se potrivește și unuia dintre mecanicii italieni, doar că e mai slab.

„Și lui Radek sau Don Quijote li se potrivește", mi-am zis. Erau destui bărbați înalți, cu trăsături nedefinite, în amestecul ăsta de rase și naționalități.

— Prin urmare, nu credeți versiunea italienilor?

— Nu putem elimina ipoteza ca ei înșiși să fi înscenat atacul asupra autocarului, și chiar intoxicarea lui Conti și a lui Leandro, chiar dacă asta din urmă le-a scăpat de sub control. E vorba de niște criminali amatori. Probabil că s-au speriat când l-au asasinat din greșeală pe Fleming și sunt dispuși să se expună oricărui risc ca să scape de bănuieli.

— Matosas nu se prefăcea, e îngrozit, am gândit cu voce tare.

Poate că Favre avea dreptate, dar eu devenisem căpitan de traseu învățând să citesc limbajul corpului afișat de rivalii mei. Liderul de la Lavezza nu mințea.

— Nu pot să-l elimin de pe listă, a spus comisarul, strângând disprețuitor din buze. Virusul de spionaj instalat pe computerele și telefoanele multora dintre dumneavoastră e de ultimă generație, chiar și experții noștri au rămas surprinși. Se pare că toți l-au instalat din greșeală când au descărcat un e-mail fals din partea organizatorilor Turului către toți participanții.

— Se pare că eu nu îl am, a verificat Lombard.

— Știe ceva despre asta?

— Fiul lui e specialist în cibernetică, am spus.

Mi-am regretat pe loc spusele. Favre și-a notat ceva în carnețel. Cum spuneam: tot ce-i oferi unui

ogar devine un os pentru el. Apoi, comisarul a continuat pe un ton didactic:

— Pe de altă parte, anvergura și complexitatea atacurilor, care au început cu săptămâni înainte de Tur, par să depășească posibilitățile unui grup de cicliști și mecanici pe care îi mai solicită și competiția.

— Exact, am spus, gândindu-mă că, în sfârșit, comisarul se îndrepta în direcția cea bună.

— Explicați-mi ceva, totuși.

Aș fi băgat mâna-n foc că savura fiecare clipă.

— Deja mi-ați spus de ce n-ar fi vinovați italienii. Acum spuneți-mi de ce ar fi Giraud.

— Are un motiv: vrea să câștige cu orice preț Turul ca să rămână director tehnic la Fonar. Are și mijloacele, datorită relației cu Protex, și chiar dumneavoastră ați spus că totul pare să fie opera unei organizații profesioniste. În plus, din punctul meu de vedere, el are o trăsătură pe care ceilalți membri ai circuitului nu o au: e complet lipsit de scrupule.

— În profesia mea ajungi să-ți dai seama că scrupulele sunt pentru pasiune același lucru ca o picătură de parfum pentru o grămadă de bălegar, a spus el hotărât.

Am încercat fără succes să pricep ce voia să zică detectivul, care intrase acum într-o fază filosofică. Am preferat să-l ascult mai departe.

— Chiar dacă aveți dreptate în legătură cu Protex, trebuie investigați în amănunt. Cu asta ne și ocupăm. Sper că sunteți conștient, domnule sergent, că, dacă aveți dreptate, Steve devine automat suspect. Protex a fost angajată de sponsorii colegului dumneavoastră, nu de Fonar sau de Giraud, asta ca să nu mai vorbim de faptul că el beneficiază cel mai mult de pe urma crimelor.

— De acord. Dar nu e el de vină că Giraud vrea să-l scoată campion. Și nici nu înseamnă că e la curent cu tot ce fac directorul tehnic și mercenarii ăștia de la Protex pe la spatele lui, nu-i așa?

— Rămâne de dovedit.

— Așa e, o să vedeți, am spus, deși mi-ar fi plăcut să am mai multă convingere în glas.

— Și ne întoarcem la cei doi de-afară, a spus. Dumneavoastră ați fost victima a doua atacuri. E clar că unul dintre ele a fost lansat de italieni când v-au sabotat roata de la bicicletă. E în continuare un mister, însă, cine a aruncat în aer rezervorul de benzină. Dacă ipoteza dumneavoastră e corectă, iar Giraud și Protex sunt vinovații, ce caută Shrader în fața ușii dumneavoastră?

— Așa-l cheamă pe Friț?

— E un individ periculos. A fost soldat în forțele speciale ale armatei germane înainte să lucreze pentru firme private precum Protex.

— Explozibilul folosit în rulotă era militar, nu-i așa?

— Nu-i rău deloc, domnule sergent, mai ales că ați renunțat la anchete acum doisprezece ani.

A spus-o pe un ton condescendent, chiar dacă amândoi știam că niciodată nu participasem la vreo investigație.

— Credeți că ar trebui să-i spun să plece?

— Asta ar însemna să le arătăm că-i bănuim, mai ales acum, că v-am vizitat.

— Se presupune că grasul mă apără de el. E de-al lui Bimeo.

— Îl cunosc. Altă canalie.

— Cine, Bimeo sau Robalo?

— Amândoi sunt sinistri, dar Bimeo e cel care deține puterea, însă n-avem ce-i face, datorită lui securitatea Turului funcționează ca o mașinărie bine unsă, iar asta e tot ce contează. Din fericire, vă consideră un aliat, iar asta e mare lucru. Mă rog, n-au mai rămas decât două nopți. O să pun doi agenți în capul scărilor ca să supravegheze tot ce mișcă. Deja nu mai încape nimeni pe coridor, a comentat el sarcastic. O să fie la doi pași. Să vă încuiați bine ușa.

— Nu vă faceți griji. Dacă se dovedește că Giraud e vinovatul, deja a obținut ce voia. Nu cred că o să mai aibă loc alte incidente. Steve va ieși campion.

Tot ce s-a întâmplat în ziua aceea a părut să-mi confirme teoria. Încă de la alinierea la start mi-am dat seama că Matosas nu mai reprezenta o amenințare. Privirea obosită și starea relaxată cu care aștepta semnalul de plecare erau ale cuiva care pur și simplu așteaptă să se sfârșească totul.

Am avut parte de câteva evadări în prima jumătate a cursei, din partea unor cicliști aflați foarte jos în clasament și care nu voiau să-și ia rămas bun de la Tur fără să apară la televizor. I-am ajuns din urmă în teribila trecătoare Croix de Fer. Nimeni nu mai avea forță să evadeze în timpul unei cățărări.

Am urmat ordinele lui Giraud și am rulat la doar jumătate din potențial, astfel încât să ne conservăm energia. Discret, fără surle și trâmbițe, am imprimat echipei Fonar un ritm puțin mai rapid decât era nevoie. Nu era nimic care să tulbure calmul plutonului, dar suficient cât să-i obosim pe ceilalți, puțin câte puțin. Aveam un urcuș lung, de douăzeci și doi de kilometri, care să mă ajute. Când am cucerit, în sfârșit, prima culme, grupul din frunte abia dacă atingea douăzeci la oră. Fonar avea în continuare șase cicliști și practic întregul *top ten* al clasamentului era prezent acolo. Poate că liderii echipelor erau demolați fizic, cu picioarele aproape paralizate, însă dispoziția lor de a lupta în continuare era incontestabilă. Cel care se afla în poziția a opta încerca din toate puterile să-i ia locul celui din față, dar știa că trebuie să-și apere cu dinții propria poziție ca să nu i-o sufle al nouălea. Cu toții aveam motive să murim sau să ucidem pe ultimii kilometri – voiam să cred că doar la modul figurat.

Paniuk, pe locul trei în clasamentul general, a demonstrat că era dispus să facă orice pentru

tricou. A coborât cu o viteză sinucigașă printre stânci și râpe și a obținut un avantaj de vreo douăzeci și cinci de secunde înaintea noastră. Steve, un ciclist excelent în coborâri, a vrut să-l urmeze, dar eu l-am oprit. Dacă cehul voia să-și rupă gâtul, n-avea decât, dar era o prostie să ne punem și noi titlul în pericol, acum că era în mâinile noastre. Sau, mai degrabă, în palmaresul lui Steve. Ceea ce era același lucru.

În plus, fără să-mi pese de ce făcea Paniuk, știam că-l vom prinde din urmă pe panta de pe Toussuire. Primii doi kilometri erau cei mai cumpliți. N-am putut să nu-l admir pe ceh pentru încercarea sa eroică. O dată la douăzeci de ani, un ciclist urcă singur cei cincisprezece kilometri și câștigă tricoul galben spre surprinderea celorlalți din fruntea clasamentului care, în mod inexplicabil, nu-l pot ajunge din urmă. Pentru fiecare ciclist care duce la bun sfârșit această faptă de vitejie, alți două sute cedează inevitabil, dar dorința de glorie nu face calcule și nici nu ține seama de probabilități. Paniuk a urcat fiecare sută de metri de parcă ar fi fost ultima. La un moment dat și-a mărit avantajul la treizeci și cinci de secunde și am simțit agitația grupului când am aflat asta de pe tabela montată pe motocicleta care mergea în fața noastră.

Plecasem de pe locul patru în acea dimineață, la treizeci și una de secunde în spatele lui Paniuk. După avantajul pe care tocmai îl obținuse, distanța se dublase. După încă un kilometru, era la patruzeci de secunde în fața noastră. Am început să mă întreb dacă urma să asistăm la un moment legendar și am simțit cum îmi zvâcnesc tâmplele, de parcă aș fi mâncat prea repede niște înghețată.

Singura provocare a zilei ar fi trebuit să fie să-i iau lui Matosas locul doi din clasament, dar acum mă vedeam nevoit să mă lupt ca să nu pierd mai mult teren în fața celui de pe locul trei. Încă nu atinsesem ritmul cu care mă gândeam să-l atac pe

italian, dar impusesem o viteză mai mare ca să-l obosesc. Doi dintre locotenenții noștri au cedat după ce au tras de fruntea plutonului, conform instrucțiunilor mele, iar ceilalți doi au abandonat la scurt timp după aceea, din aceleași motive. După numai trei kilometri, de la Fonar nu mai rămăseserăm decât Steve și cu mine. Atunci l-am atacat pe Matosas. Acesta trebuia să fie planul, dar Paniuk îl dădea peste cap.

La câțiva metri mai în față am fost informați că distanța care ne separa de ceh era acum de patruzeci și opt de secunde. Cum naiba reușea Paniuk să-și sporească avantajul, chiar dacă era singur? Am încercat să mă liniștesc, gândindu-mă că încă mai aveam de urcat doisprezece kilometri din cei optsprezece. Mi-am spus că cehul își drămuia prost efortul, că nu putea să reziste în ritmul acela. Nu trebuia să mă pierd cu firea sau să încep o urmărire care sigur n-ar fi dat roade. Nu puteam să plec înainte să cedeze Guido, ultimul dintre locotenenții noștri. Asta ar fi însemnat să risipesc bruma de energie pe care colegul nostru ne ajuta s-o economisim, dar era clar că Paniuk mergea mai repede decât Guido și că poziția lui începea să ne dezavantajeze mai mult decât să ne ajute.

Asta era cea mai mică dintre problemele mele. Dacă m-aș fi lansat în urmărirea cehului, Steve n-ar fi fost în stare să mă urmeze, ceea ce ar fi însemnat că-mi trădez liderul. Adică exact ce-mi ceruse Fiona să fac și eu refuzasem. Însă dacă n-o făceam însemna să pierd definitiv un loc pe podium în favoarea lui Paniuk, care nu părea să aibă probleme în a menține ritmul evadării. Mai târziu, la televizor, am văzut imagini ale chipului său pe parcursul acelor ultimi kilometri. O expresie plină de durere, imobilă, blocată într-un strigăt mut ca al unui cadavru din Pompei. Un cadavru din Pompei care era pe cale să-mi

îngroape mie orice aspirații aș fi avut în cadrul Turului.

I-am cerut lui Guido să plece din frunte arătând către potențiometrul lui. Portughezul deja nu mai putea. Ne mai rămăseseră opt kilometri până la finiș și Paniuk era la cincizeci și unu de secunde în fața tuturor, optzeci și două față de mine în clasamentul general.

— Haide, i-am propus lui Steve.

El a dat din cap în semn că nu. Părea să-și adune ultimele puteri. Nici eu nu eram într-o stare prea bună. De ceva vreme simțeam o durere la ambele șolduri, pe partea laterală a mușchilor, și simțeam că picioarele îmi ieșiseră din articulații, de parcă aș fi fost torturat de Sfânta Inchiziție. Totuși, nu puteam să las să-mi scape primul podium din carieră în favoarea prietenei mele dragi, suferința.

Am început să fac din nou calcule și mi-a fost clar că, în ritmul acela, Paniuk s-ar fi putut distanța prea mult ca să-l mai ajungem a doua zi și ar fi putut chiar să-l detroneze pe Steve. Acest din urmă gând a produs declicul.

— Dacă o ține tot așa, îți ia tricoul! i-am strigat colegului meu cum am putut.

Plămânii mei deveneau din ce în ce mai posesivi cu puținul oxigen pe care-l primeau.

Preț de câteva secunde, Steve n-a reacționat. Apoi a făcut ceva la care nu m-aș fi așteptat niciodată: a schimbat foaia, s-a urcat pe pedale și a început urmărirea. Până și pe mine m-a lăsat mut de uimire. Am privit chipul resemnat și gol al lui Matosas, care arăta ca o oaie în drum spre abator, și am plecat singur după Steve. Mai târziu, l-am întrebat ce-i trecea prin minte în momentele acelea și n-a știut să-mi răspundă. Bănuiesc că pur și simplu detesta înfrângerea. Toți anii în care fusesem obligat să stau mereu în fața liderului nu mi-au permis acum să rămân în spate, privindu-l cum pleacă de unul singur. Nu puteam să fac asta

cât încă îmi rămânea un dram de energie. El și-a urmat firea, eu pe a mea, și am plecat după el.

Abia după jumătate de kilometru am reușit să recuperez avantajul de treizeci de metri pe care Steve îl câștigase în fața mea grație zvâcnirii inițiale. Când m-a văzut lângă el, a părut să iasă din transă și a înțeles unde se afla. M-am plasat în frunte și am permis automatismelor să preia locul impulsurilor eroice. Am devorat următorii kilometri fără să facem ceva ieșit din comun, dar într-un ritm bun, reducând din dezavantaj – sau cel puțin asta credeam că facem. Am reușit să-l prindem pe Paniuk cu un kilometru înainte de linia de sosire. Cehul nu mai avea putere. A cedat când ne-a văzut cum trecem pe lângă el. De data asta l-am lăsat pe Steve să treacă primul linia. Sincer să fiu, trebuia să recunosc că el fusese protagonistul urmăririi, din momentul zvâcnirii sale supraomenești.

Cel mai important era că, aproape fără să ne dăm seama, îl eliminasem pe Matosas de pe podium. Gata să colapseze, mergând în zigzag, a ajuns la aproape cinci minute după noi. În mod neașteptat și cu un avantaj de numai șapte secunde – inclusiv cele bonus –, am ajuns în fața lui Paniuk, pe locul doi în clasament. La doar o zi înainte să intrăm în Paris, Steve și cu mine reușiserăm din nou să fim pe primele două locuri în competiție, iar de data asta aveam impresia că nimic nu mai poate schimba situația. Ne înșelam, dar nu aveam de unde să știm asta atunci când ne-am luat în brațe, un gest pe care reporterii l-au luat drept un semn al exuberanței deși, de fapt, era în principal efectul extenuării.

Pe drumul înapoi spre hotel, în autocar, Giraud a spus câteva cuvinte cu aerul unui lider motivațional. Ne-a felicitat pentru reușită, dar ne-a amintit că trebuia să mai depunem puțin efort și a doua zi dacă voiam să încununăm realizarea de azi cu victoria cea mare. Cu toții l-am ascultat fără

niciun chef: Steve și cu mine pentru că știam ce știam, iar ceilalți pentru că erau mult prea obosiți și nu-și doreau decât să se întoarcă la telefoanele mobile ca să le povestească mai departe iubitelor și prietenilor ce le povesteau înainte de speech.

Abia îl auzeam pe Giraud, dar îl fixam cu privirea. Îi vedeam obrajii umflați, mâinile mari și grele și burdihanul cât America de Sud, întrebându-mă dacă participase în mod direct, într-o măsură cât de mică, la tragediile pe care le suferiseră unii dintre coechipierii și adversarii mei. Oare el îl atacase pe Lampar pe drumul acela pustiu, cu câteva zile înainte să înceapă Turul? Oare banii prostituatelor care i-au stors pe cei de la Baleares de puteri timp de trei zile proveniseră din geanta care-i atârna peste burdihan? Oare degetele acelea groase lăsaseră urme pe gâtul bietului Fleming?

Mi-am dorit din tot sufletul ca investigațiile lui Favre să elucideze cât mai repede misterul și să ducă la arestarea acestui mizerabil. Visam cu ochii deschiși că e arestat chiar în clipa în care Steve și cu mine urcăm pe podium în timpul festivității de premiere din Paris. După aceea, aș fi aruncat buchetul în brațele Fionei, flancată de Lombard și de Ray la baza scenei, ca semn tainic al unei cereri în căsătorie despre care nu vorbiserăm niciodată.

Prezența lui Lombard în această imagine idilică a adus cu ea un sentiment de jenă. Apoi mi-am amintit de ce: nu răspunsesem nici până acum la mesajele insistente ale lui Bernard. Am verificat semnalul și am format direct numărul lui. Credeam că vrea să-mi spună ceva despre graficele pe care tatăl lui le desfășurase pe patul meu, așa că am coborât glasul și am mutat aparatul la urechea pe care o lipisem de geam. Fonar știa că Lombard și fiul lui mă monitorizau personal, dar nu aveau nici cea mai mică bănuială că cei doi intrau clandestin în baza de date a echipei, și cu atât mai puțin că puneau la cale un asalt asupra liderului.

Am vorbit pe scurt despre rezultatul etapei. Mi-a spus că datele lui confirmau că starea mea fizică și nivelul competitiv erau cele mai bune din toată cariera. Spre deosebire de tatăl lui, Bernard spunea asta fără prea mare entuziasm, în ciuda nenumăratelor ore pe care le investise în acele calcule. Am înțeles curând de ce.

— Dar nu de-asta te căutam, a spus în sfârșit, cu vocea tremurând. Îmi fac griji pentru tata.

Mi-am adus aminte de comentariul Fionei și de ceea ce am simțit când i-am atins bicepșii moi. Am simțit un nod în gât, asemănător cu cel pe care l-ar fi simțit un fermier din Evul Mediu când ar fi auzit cum se apropie un călăreț în galop. M-am temut de ce era mai rău.

— Ce se-ntâmplă? E bolnav?

— Are ceva, da, dar nu vrea s-o arate. Și, cum nu se lasă consultat decât de prietenii lui de la spitalul militar, n-am cum să aflu. Dar nu asta mă îngrijorează. Cred că-și pierde mințile.

— E ceva mai distras, dar are șaptezeci și opt de ani, nu-i așa? Mai ciudat ar fi să *nu* fie un pic senil.

— E mult mai mult de-atât. Face niște lucruri absurde, a spus cu nerăbdare, încercând să mă facă să înțeleg. A vândut Ramoneda.

— Când? De ce?

Mă lăsase cu gura căscată. Frumoasa moșie din Jurançon, pe lângă Pau, fusese proprietatea familiei Lombard de câteva generații. Era un conac enorm, aproape un castel, înconjurat de niște podgorii celebre.

— La sfârșitul anului trecut, se pare. Am aflat întâmplător acum câteva zile, când am vorbit cu notarul familiei din alt motiv. Mi-a spus ce s-a întâmplat pentru că a crezut că știam deja.

— Nu înțeleg… Mereu vorbește de Ramoneda ca de o moștenire care trebuie să treacă în familie din tată-n fiu. Mă gândeam că ăsta-i motivul pentru care te tot bate la cap să-i oferi un nepot.

— Și nu-i numai asta. Notarul n-a vrut să-mi spună cu cât a vândut-o când și-a dat seama că habar n-aveam ce se-ntâmplase. Dar am făcut cercetări. Valoarea de piață a genului ăsta de moșie nu coboară sub două milioane de euro, ba uneori e chiar mult mai mare de-atât. Mi-e teamă să nu-l fi înșelat cineva, să-l fi tras pe sfoară cu vreo șmecherie oarecare.

— Cum? În ce sens?

— Mereu vorbește despre cât de minunat ar fi să facă rost de sponsori ca să finanțeze o echipă formată în jurul tău. Mă gândesc că analizele mele în legătură cu randamentul tău i-au dat apă la moară. De câteva luni nu mai vorbește decât de marile competiții pe care le-ai câștiga dacă ai fi lider. Probabil că două sau trei milioane de euro nu sunt de-ajuns nici măcar să înceapă demersurile, dar poate că are senzația că trebuie să pună el piatra de temelie ca să-i îmbie pe alții. Ție nu ți-a zis nimic?

— Absolut nimic. Deocamdată ține neapărat să concurez pentru tricou mâine.

Am spus asta aproape șoptit, privind în jur. Nimeni nu părea să-mi dea vreo atenție.

— Tata nu știe nimic despre afaceri, ar fi pradă ușoară pentru rechinii din interiorul circuitului. Mi-e teamă să nu-și piardă averea în fața unui nerușinat care să-l tragă pe sfoară.

— N-ai vorbit cu el despre asta?

— Am vrut să fac asta față în față, dar n-am putut să plec din Paris. Vinerea asta prezentăm o aplicație nouă pentru Nokia, iar eu sunt vorbitorul principal. O să-l văd în weekend, când ajungeți cu toții aici. Vrei să vorbim cu el împreună? Duminică seară n-o să mai fi ocupat. E mai ușor să aflăm ce se petrece dacă-l înfruntăm amândoi.

Am acceptat, el mi-a urat succes în Alpe d'Huez și a închis. M-am întrebat dacă nu cumva Bernard îmi reproșa ceva. Ar fi avut tot dreptul s-o facă. Tatăl lui era pe punctul să investească toată averea

familiei într-un moft trecător menit să-mi aducă mie o victorie. Nici eu nu mi-aș fi iertat-o vreodată dacă aș fi devenit cauza unui asemenea dezastru pornit de la ideile demente ale unui bătrân al cărui singur păcat era încrederea pe care o avea în mine. Trebuia neapărat să vorbim cu el și să punem capăt nebuniei. Cu puțin noroc, poate reușeam să anulăm operațiunea.

Încă o problemă care să mă îngrijoreze în weekendul acela. Credeam că singurul lucru pe care ar fi trebuit să-l fac duminică seara era să mă cufund în brațele și între picioarele Fionei. Gândul acela m-a distras. M-am pierdut preț de câteva minute în amintirea aromei dulci a sexului ei și a ochilor ei tulburi în momentul în care ajungea pe culmile plăcerii. Am coborât din autocar cuprins încă de brațele ei, când am dat peste Sancho la capătul treptelor. Toată pofta trupească a zburat din mine ca un stol de păsări dintr-un copac scuturat cu forță. Libidoul și Robalo erau două lucruri perfect incompatibile.

L-am urmat până la cameră, minunându-mă de agilitatea neașteptată de care dădea dovadă, o reușită demnă de toată admirația având în vedere greutatea pe care trebuia s-o deplaseze la fiecare pas. Mi s-a părut ciudat că neamțul nu era pe hol. Locul său obișnuit era ocupat acum de silueta de Quijote a colegului lui Sancho Panza. Am închis ușa și i-am lăsat să râdă și să vorbească într-un jargon straniu. M-am întrebat dacă individul înalt venea și el tot de la închisoare și dacă avea nume de pește, la fel ca amicul lui.

Puțin mai târziu mi-a bătut la ușă Favre. Dacă aș fi știut ce venea să-mi spună, nici nu i-aș fi deschis. Entuziasmat, am crezut că-mi aduce vești despre cercetările asupra lui Giraud, vreo dovadă, vreo mărturie surprinzătoare care să-l incrimineze. În loc de asta, comisarul îmi aducea un cadavru.

M-a informat că în dimineața aceea fusese descoperit trupul neînsuflețit al lui Shrader,

sarcofagul german care câteva zile mă urmase ca o umbră. Îl găsiseră cu o pungă de plastic trasă peste cap, într-o mașină înregistrată pe firma Protex, într-o parcare abandonată de la marginea comunei Saint-Jean de Maurienne. Câteva tăieturi și numeroase julituri arătau că neamțul se luptase până în ultimul moment. Amintindu-mi de spatele lui imens și de trunchiurile de copac pe care le avea în loc de picioare, mi-am zis că individul care-l trimisese pe lumea cealaltă trebuie că inspira respect.

— Dacă Giraud și Protex sunt vinovați de crime, așa cum afirmați dumneavoastră, atunci moartea lui Shrader e absurdă, a spus când și-a dat seama că ghicisem ce veste voia să-mi dea.

Ca în multe alte ocazii, am avut impresia că Favre nu venea să discutăm, ci să-mi studieze reacțiile.

— Dacă nu cumva își șterg urmele. Să presupunem că neamțul l-a ucis pe Fleming, conform instrucțiunilor lui Giraud. Dumneavoastră ați spus că acolo a fost vorba de un asasin solitar, nu-i așa? Dacă Giraud s-a panicat când și-a dat seama că poliția începe să-i dea târcoale, poate că a vrut să-l elimine pe făptaș, singurul care ar fi putut cu adevărat să-l incrimineze.

— Se poate, a recunoscut el. Dar raționamentul dumneavoastră are un defect. Ca să-l ucidă pe Shrader, ar fi avut cu certitudine nevoie de cel puțin doi oameni, dacă nu mai mulți. În cazul ăsta, Giraud n-ar avea un singur făptaș, ci doi sau trei care ar putea să-l incrimineze.

— Da, dar noi nu-i cunoaștem, ar fi putut să aducă asasini plătiți din afară. Shrader, în schimb, era deja în vizorul poliției. Italienii l-au identificat drept bărbatul care a încercat să le saboteze frânele de la autocar.

— Și de unde-ar fi știut Giraud asta? a protestat Favre, țintuindu-mă cu privirea, schimbat pe deplin într-un ogar nerăbdător.

— Protex are un informator în cadrul poliției.

— Acum înțeleg multe, a spus comisarul dezamăgit, după o pauză lungă.

Pentru prima oară mi s-a părut că iese din pielea detectivului-erou pe care-și închipuia că-l joacă.

— Steve mi-a spus asta. Îi dau raportul în fiecare noapte, chipurile *numai* lui. Dar dacă Giraud e în cârdășie cu Protex, pe la spatele lui Steve, sunt absolut sigur că și el primește un exemplar.

Nu știu de ce am simțit nevoia să-i povestesc tot. Poate dintr-un impuls de solidaritate, când l-am văzut atât de afectat de trădarea unui funcționar al poliției, care probabil era unul dintre superiorii lui. Sau poate era un gest de răzbunare din partea mea. O mică revanșă după felul în care se jucase cu mine.

— Nu putem să-i excludem nici pe italieni, a spus, încercând să se adune.

Era clar că nu vrea să stea de vorbă cu mine despre o scurgere de informații din cadrul poliției.

— Ferrara era furios în urma atentatului încercat de neamț. Era convins că membrii echipei lui ar fi putut să moară dacă ar fi cedat frânele.

— Ferrara e în arest, iar Matosas, din câte văd, pare că nu vrea decât să se termine totul. Să-l ucidă pe Shrader după ce a spus verzi și uscate despre el la interogatoriu n-ar fi o mișcare prea inteligentă, nu credeți?

Comisarul a făcut încă o pauză lungă. Amândoi rămăseserăm fără argumente. Oboseala și dezamăgirea transformau tăcerea într-o piatră grea de mormânt.

— Sau poate că noi ne-am înșelat în privința asasinului și nu e niciunul dintre cei doi, a spus în sfârșit.

Am simțit cum comisarul îmi vorbea, poate pentru prima dată, ca unui adevărat coleg. M-am străduit să mă ridic la înălțimea momentului.

— Atunci am pus-o. Turul se termină într-o zi și jumătate. Va fi aproape imposibil să găsim vinovatul odată ce se termină tot circul și cei care facem parte din el ne împrăștiem care-ncotro.

— Corect, sergent Moreau.

Ne-am despărțit pe coridor, cu moralul la pământ. Mi-a părut întrucâtva rău pentru comisar: după toate astea, măcar eu aveam un podium pe care să mă urc duminică. El trebuia să se întoarcă la Paris cu coada între picioare. O lovitură grea pentru orgoliul lui. Totuși, când ne-am luat la revedere, mi-a spus cu o scânteie neașteptată în privire că a doua zi toată Franța va urca alături de mine pe Alpe d'Huez. Eu am înghițit pur și simplu în sec, fără să știu ce să-i răspund.

Când am rămas în sfârșit singur, am văzut pe mobil două mesaje de la Steve. L-am sunat imediat. M-a întrebat dacă știam ce se întâmplase și, când am început să-i povestesc despre neamț, m-a rugat să nu-i dau detalii la telefon și că trebuia să vorbim despre asta la cină. A rămas să ne vedem în sala de mese cincisprezece minute mai târziu.

M-am gândit că insistența lui Steve de a fi discreți la telefon era o dovadă clară că și eu eram urmărit, iar el știa asta. Probabil chiar el ceruse să fiu supravegheat. Din cine știe ce motiv, nici nu m-a surprins, nici nu mi-a păsat: puteam s-o iau ca pe o măsură prin care încerca să mă protejeze.

Am primit un mesaj de la Fiona și, preț de o clipă, am uitat de Steve. „Vreau neapărat să te văd". Ca întotdeauna, am înregistrat mesajul în creier, dar l-am simțit între picioare. Am început să scriu un răspuns care să se ridice la înălțimea provocării lansate, dar următorul mesaj m-a răcorit ca o găleată plină cu gheață: „Ray și cu mine urcăm la tine în cameră după cină". Am renunțat să mai scriu ceva și am coborât la restaurant.

Mi-am dat seama în ce stare de spirit era coechipierul meu cu mult înainte să ajung la masă. Am numărat șase bodyguarzi postați la intrarea în

restaurant, însă niciunul înăuntru, probabil din respect pentru celelalte echipe.

— Tocmai am vorbit cu persoana de la Protex care se ocupă de anchetă, frate, mi-a spus neliniștit, imediat ce m-am așezat lângă de el. Au ajuns la concluzia că nu italienii l-au ucis pe Frederick.

„Bineînțeles că n-au fost italienii, au fost ei, chiar ei, Protex", mi-am zis.

— Frederick? Așa-l chema pe Shrader? am spus, numai ca să spun ceva.

— Da. Un tip de treabă, a precizat el, dar fără entuziasm, tulburat. Problema e că asta naște o mulțime de posibilități. Fredy e prima victimă care nu face parte din circuit, până acum toți au fost cicliști.

Am bănuit că Fredy era Sarcofagul, Friț, neamțul, Shrader, Frederick. Un om atât de mare merită atât de multe nume, mi-am zis în gând.

— Nu-mi trece nimic prin cap, am spus. Protex n-are nicio pistă, niciun suspect?

— Nimic, doar o informație ciudată, dar n-are legătură cu Fredy. Au stat de vorbă cu Lampar. El zice că nu obișnuia să meargă pe drumul pe care a fost atacat înainte să înceapă Turul. A făcut-o numai pentru că își dăduse întâlnire cu cineva din organizare la un restaurant de pe drum. Au făcut rezervare prin telefon. Protex crede că a fost momit acolo ca să fie atacat.

— Bine, dar oricine ar fi putut să pretindă că lucrează în comitetul de organizare a Turului.

— Era vorba despre o problemă personală a lui Lampar. Voia să participe îmbrăcat în culorile Australiei, în calitate de campion național, doar că asta ar fi creat controverse din cine știe ce motiv. Problema e că a depus cererea asta într-un mod foarte discret, ca să evite să fie umilit public în caz că era refuzat. Se pare că singurii care știau de asta erau soția lui și organizatorii.

— Ciudat, am spus.

Cu cât întorceam problema pe toate fețele, cu atât părea să aibă mai puțin sens.

— Totuși, dacă vorbim despre asasini plătiți și sabotori, înseamnă că avem de-a face cu o operațiune de amploare, cu foarte multe resurse la dispoziție. Ar fi fost mai simplu să cumpere pe cineva din organizare, nu crezi?

— Da, sigur că da, a răspuns, la fel de distrat. Dar eu deja nu mai rezist. I-am spus lui Giraud că asta e ultima noapte pe care o mai petrecem într-un hotel rezervat de ei. Benny ne-a făcut rost de un zbor privat de la Grenoble la Paris pentru mâine după-amiază, putem pleca imediat ce terminăm în Alpe d'Huez. Adidas mi-a oferit un apartament la Paris, cu tot luxul și toată protecția de care avem nevoie. Îl folosesc pentru vedete. Svetlana mă așteaptă acolo. Avem o cameră și pentru tine… și pentru Fiona, a adăugat, după un moment de ezitare. Important e să nu-i mai dăm nicio șansă criminalului. N-avem nici cea mai mică idee din ce parte vin atacurile.

— Cred că regulamentul nu permite asta, nu? N-avem voie să dormim în altă parte decât în hotelurile Turului, am protestat.

Însă eram deja convins că îi voi accepta invitația. Benny, agentul lui Steve, era un flușturatic insuportabil, dar avea gusturi rafinate. Să stăm măcar o noapte într-un apartament de lux după trei săptămâni de hoteluri rustice, cu căzi ruginite, era o propunere irezistibilă.

— Benny spune să nu ne facem griji în privința asta. Pe Fleming l-au ucis într-un hotel al Turului. La cum stau lucrurile, e clar că organizatorii sunt dispuși să fie flexibili. Și ei vor să se termine toate astea. Imaginează-ți ce scandal ar ieși dacă ar păți ceva tricoul galben. Nu trebuie decât să le spunem celor de la AMA că vom fi în Paris. Pentru testul antidoping, adică.

— Perfect, abia aștept să las în urmă toate astea, am spus.

M-am uitat prin restaurantul plin de ciclişti. De obicei îmi plăcea traiul ăsta în comun, ca la internat sau garnizoană, impus de competiţiile lungi, dar niciodată nu mai avusesem parte de atâtea accidente şi trădări.

— O să-i spun Fionei, am adăugat.

Totuşi, anticipam deja răspunsul ei negativ. Să fie oaspetele familiei „Stevie" era unul dintre coşmarurile ei.

Mulţumit de răspunsul meu, Steve şi-a îndreptat privirea către masă, a lovit un pahar cu lingura şi a declamat:

— Propun un toast pentru victoria de mâine, al cincilea tricou galben pe care-l câştig! Nu voi uita niciodată câte vă datorez! a spus emoţionat, ridicând un pahar cu lapte.

Ceilalţi i-au urmat exemplul cu sucuri, cafele, apă, şi, într-un caz, cu castronul de cereale. Niciunul n-a ridicat braţul cu prea mult entuziasm, chiar dacă toastul era însoţit de garanţia unei prime.

Pe toţi, mai puţin pe Steve, ne stăpânea sentimentul stânjenitor că ne sărbătoream victoria înconjuraţi de colegi pe care încă nu-i învinsesem. Înţelegeam că mulţi dintre ei ar fi interpretat-o ca pe o lipsă de respect, sau chiar ca pe o batjocură. Totuşi, ştiam că fratele meu o făcuse cu bună-credinţă, orb la ce era în jur, captivat de propria generozitate faţă de membrii echipei sale.

Am urcat spre cameră urmat de perechea formată din Quijote şi Sancho, care pălăvrăgeau veseli într-o franceză abia inteligibilă, probabil din cauza jargonului de puşcărie. Ray şi Fiona au sosit câteva minute mai târziu. I-am pus la curent cu moartea lui Shrader şi cu rolul pe care-l jucase cineva din organizare în atacul asupra lui Lampar. Fionei nu-i venea să creadă, dar nu excludea varianta ca făptaşul să se fi infiltrat în comitetul organizator. Ray, în schimb, îşi lua notiţe, dând din cap. Apoi ne-a oferit o informaţie revelatoare.

— Treaba asta cu Lampar pune într-o lumină nouă o informație stranie căreia nu i-am acordat importanță până acum. Vă mai amintiți hotelul în care a murit Fleming?

Am aprobat din cap. Amândoi cunoșteam la perfecție *Galionul Albastru,* în care se cazase echipa Batesman. Fonar fusese cazată acolo cu doi sau trei ani înainte.

Bătrânul a scos la iveală harta traseului, caietul gros pe care-l primesc toți membrii presei la începutul Turului. A căutat capitolul despre etapa a șasea și s-a oprit la pagina unde erau enumerate hotelurile rezervate de către cei din organizare și echipele care le ocupau, în funcție de tragerea la sorți care avusese loc cu câteva săptămâni înainte. *Galionul Albastru* nu figura pe listă. Conform programului, Batesman ar fi trebuit să rămână peste noapte la *Madelaine,* împreună cu alte patru echipe.

— Nu pricep. Cei de la *Brexit* n-ar fi avut voie să se cazeze acolo dacă hotelul nu era pe lista oficială, am spus, surprins.

— Asta mi-am zis și eu, așa că m-am dus să-i întreb pe englezi. Purtătorul lor de cuvânt mi-a spus că cineva din organizare i-a anunțat cu câteva zile înainte că *Madelaine* avea probleme la instalația electrică dintr-o aripă a clădirii, așa că s-au văzut obligați să se mute la *Galionul Albastru* în ultimul moment. Batesman era cea mai mare echipă datorită numărului de asistenți, iar cei din organizare au considerat că era mai eficient să-i mute pe ei. Nimeni nu s-a opus.

— Dacă cineva voia să-l atace pe Fleming, *Galionul Albastru* era locul perfect s-o facă. Mic, modest și izolat – practic lipsit de personal noaptea, a intervenit Fiona.

— Ați întrebat cine era funcționarul care a schimbat hotelul? Știți dacă e adevărat că *Madelaine* avea probleme electrice?

— N-am insistat cu întrebările. Explicația mi s-a părut rezonabilă până acum, când mi-ați spus despre Lampar.

— E absurd! Jitrik sau comitetul organizator n-ar atenta niciodată împotriva Turului, a spus Fiona derutată.

— Nu, dar cei care au pus la cale dezastrul ăsta au demonstrat deja că dispun de resurse prin care pot cumpăra pe oricine, chiar și pe un funcționar cu un post mediu din cadrul comitetului. N-au nevoie de mai mult.

— Asta nu-l scoate pe Giraud de pe listă, deși încep să cred că e mult peste puterile lui, a spus Fiona.

— Comisarul știe ceva despre asta? a întrebat Ray.

— Despre Lampar, și acum despre treaba cu hotelul? Nu, nu cred. Ne-am despărțit nu de mult, am simțit că eram într-un punct mort. Trebuie să-i spun imediat. Dacă poliția descoperă cine e acest funcționar, am putea să dăm de urma celor care l-au mituit. E prima pistă concretă pe care o avem de când au început toate astea.

Mi-am dat seama că probabil spusesem deja același lucru și despre Giraud și italieni, dar o mică minciună n-a făcut rău nimănui.

— Nu-l sunați pe Favre, nu încă, a spus Ray. M-am cazat de mai multe ori la *Galionul Albastru* în cei treizeci de ani de când scriu despre Tur. Îmi place din aceleași motive pentru care l-a ales asasinul: e liniștit și departe de tot. Proprietarul e un bătrân suspicios și morocănos căruia am reușit să-i câștig încrederea, pot să-l sun chiar acum. Sunt sigur că o să scot de la el mai multe decât ar putea un polițist.

S-a uitat la ceas, apoi a adăugat:

— Dați-mi răgaz până la zece dimineața înainte să-l informați pe prietenul dumneavoastră, comisarul.

„Prietenul meu?” m-am gândit. Aș fi vrut să-i spun că pe toată durata Turului Favre îmi fusese la fel de prieten ca o bășică pe fesă, dar nu voiam să-l rețin pe ziarist, care părea gata să se retragă. Trebuia să vorbesc cu Fiona, voiam să-i comunic hotărârea mea finală între patru ochi și știam că n-o să-i placă.

Când am rămas în sfârșit singuri, i-am vorbit în amănunt despre planul lui Steve de a forma o echipă cu Snatch și propunerea lui de a mă face lider în toate competițiile în afară de Turul Franței. Aveam, în sfârșit, o șansă de a lăsa în urmă rolul de locotenent și de a explora potențialul pe care ea îl vedea în mine. Mă sprijineam de tăblia patului în timp ce vorbeam, înconjurat de perne, iar ea asculta în tăcere pe marginea lui. La un moment dat, s-a ridicat în picioare, a stins lumina și s-a întins lângă mine.

Am vorbit mult, fără grabă, mai încrezător și mai sigur pe mine acum că era întuneric. În cele din urmă i-am spus că a doua zi aveam de gând să-l protejez pe Steve cu orice preț și să mă asigur că obține al cincilea tricou galben al său. Fără să vreau, am pronunțat ultimele cuvinte ca pe o sfidare.

Tonul vorbelor mele a rămas să plutească în tăcerea camerei până când a căpătat o greutate fizică, sinistră. Capul Fionei se sprijinea ușor pe partea stângă a pieptului meu, dar toate simțurile mi se îngrămădeau însetate în porțiunea de piele pe care era răsfirat părul ei. Așteptam un răspuns de parcă întreaga mea existență ar fi depins de el.

După câteva minute lungi, Fiona a început să vorbească.

— Nu mi-o amintesc prea bine pe mama, în afară de faptul că-mi citea povești noaptea. S-a dus la spital când aveam patru ani și nu s-a mai întors niciodată. Favorita mea era cea despre Sfântul Gheorghe, care salvează prințesa de balaur. Spre deosebire de ce credea mama, mie-mi era milă de

bietul animal. Coperta cărții era îngrozitoare. Avea pe ea chipul feroce al Sfântului Gheorghe în timp ce împungea cu lancea burta balaurului, care nu mai putea de durere. Pe tata îl chema George. Pun pariu că nu știai asta, toată lumea îi spunea Koky. Era dur, irascibil, și câteodată mi se părea că, atunci când era supărat, fața lui arăta ca în desen, iar eu tremuram de frică.

O ascultam fără nicio mișcare, murmurând din când în când câte un sunet ca s-o îndemn să continue.

— Probabil că nu-ți aduci aminte, dar în primul tău an de profesionism ai intrat într-o zi în autocarul pe care tata îl folosea drept atelier. Era anul în care se hotărâse să o ia pe cont propriu și să devină *freelancer.* Credea că mecanicii și cicliștii o să-l caute după renume, de parcă ar fi fost oracolul din Delfi. Chiar dacă experiența a fost un eșec, măcar tu i-ai cerut niște sfaturi în ziua aia. I-ai explicat că încercaseși tot felul de șei, dar niciuna nu era suficient de comodă pentru tine, la sfârșitul zilei simțeai că parcă-ți dislocase cineva picioarele, că erai rupt în două. Apoi, deodată, ai roșit când ți-ai dat seama că vorbeai despre fundul tău în fața unei fete de douăzeci-douășunu de ani. Ai lăsat capul în piept și atunci am observat micul dragon de pe ceafa ta, acolo unde începe părul.

Eu am râs încet, chiar dacă nu aveam nici mai mică idee ce voia să spună.

— Tata a zis că problema nu era șaua, ci colanții, și că trebuia să găsești unii comozi. Eu tocmai terminasem un curs de anatomie sportivă și fizioterapie, așa că am îndrăznit să zic că e posibil să ai un picior puțin mai lung decât celălalt. El m-a insultat cumplit. Tu ai roșit din nou și, din politețe, ai spus că e foarte posibil să fie vorba despre asta. Două săptămâni mai târziu, te-ai întors cu rezultatele testului anatomic: piciorul tău stâng era cu cinci milimetri mai scurt decât dreptul. I-ai spus asta tatei în față, cu un zâmbet inocent. Eu am

simțit că, în sfârșit, dragonul inversase rolurile. Că-l pusese la locul lui pe Sfântul Gheorghe cel cumplit și salvase el prințesa.

— De-asta îmi spui Dragon, mi-am dat seama în cele din urmă.

Îmi aduceam vag aminte de scena pe care o descrisese.

— N-am știut, nu mi-am dat seama. Credeam că faci asta doar din cauza tatuajului. De ce-mi spui abia acum?

— Nu știu, a spus reticentă. Zilele astea m-am tot gândit la noi doi. Mi-e dor de Dragonul acela…

— Dacă spui asta din cauza lui Steve și a tricoului… am început eu.

Ea mi-a pus un deget pe buze. După câteva secunde, a început să mă mângâie.

Am făcut dragoste îndelung, lăsându-ne conduși de trăirile ei, uneori în extaz, alteori relaxându-ne, scurte momente de respiro în care ea îmi lua fața în palme și o studia cu atenție, de parcă ar fi privit-o pentru prima oară sau de parcă ar fi încercat să n-o uite niciodată. De vreo două ori i-am simțit lacrimile pe gâtul meu.

Într-o anumită porțiune a creierului meu suna o alarmă pe care o ignoram. Era o nebunie să facem dragoste în ajunul celei mai importante dintre etape, teribila cățărare pe Alpe d'Huez. Încălcăm toate codurile profesionale pentru care trăiam, *datorită cărora* trăiam. Știam că în acel pat se petrece ceva foarte important, fără să știu foarte bine de ce.

După aceea, ea s-a întins și s-a cufundat din nou în tăcere. Nu mi s-a părut că adormise, dar am preferat să n-o deranjez, indiferent ce făcea. După un timp, am încercat să momesc somnul cu recapitularea clasamentului general, dar de data aceea, pentru prima oară în mulți ani, m-am gândit că n-avea niciun rost.

Clasament general, etapa 19

1 Steve Panata 78:37:34

„Nicio putere omenească nu mai poate să-i sufle tricoul”.

2 Marc Moreau +1’33”

„Locul doi! Și eu de ce să nu sărbătoresc?”.

3 Milenko Paniuk +1’40”

„Nu pot să-l las să evadeze mâine”.

4 Alessio Matosas +5’42”

„Până la urmă, îmi pare puțin rău pentru el”

5 Pablo Medel +14’26”

6 Óscar Cuadrado +17’59”

7 Luis Durán +20’31”

8 Serguei Talancón +21’12”

9 Rol Charpenelle +27’59”

10 Richard Mueller +32’43”

ETAPA 20

Când m-am trezit, Fiona nu mai era lângă mine, conform obiceiului. Totuși, chiar dacă nu mă dezmeticisem de tot, mi-am dat seama că plecarea ei avea ceva diferit de data asta. Tăcerea grea ca urmare a dezvăluirilor noastre, felul în care ea se agățase de trupul meu în ultimele câteva ore, absența sărutului de pe umăr înainte să iasă din cameră… Un bilețel pe tastatură și câteva paragrafe pe ecranul aprins al laptopului meu îmi confirmau că plecarea ei din ziua aceea era diferită. Am început cu mesajul scris de mână.

Iubitul meu Dragon, în după-amiaza asta, când tu vei urca pe Alpi, eu voi zbura spre Dublin. Deja am vorbit cu cei din organizare și i-am spus lui Ray tot ce știu. Trebuie să rezolv niște lucruri și am multe la care să mă gândesc. Pur și simplu n-aș rezista să te văd cum ajungi din nou în urma lui Steve doar pentru că așa vrei tu. Mi se frânge inima când îmi imaginez scena din Paris, unde va trebui să-i ridici brațul pe podium. Dragonul la care am ținut atâția ani se face praf și pulbere. Am crezut că pot să trăiesc cu asta, dar m-am înșelat. Acum am nevoie să fiu singură.

Lombard e bolnav în stadiu terminal, mai are câteva săptămâni de trăit, poate chiar câteva zile. Nu fi rău cu el. Voiam să-ți spunem la sfârșitul Turului ca să nu-ți distragem concentrarea, dar se poate întâmpla în orice moment. Eu mi-am luat deja rămas-bun. Asta a vrut el, să-și ia adio de la mine cât încă stă pe picioare.

Sunt sigură că n-ai văzut niciodată e-mail-urile pe care mi le-a trimis Steve când încerca din răsputeri să mă smulgă din brațele tale. Iar dacă le-ai văzut, nu ești bărbatul de care credeam că sunt îndrăgostită. Niciodată nu ți le-am arătat, din

respect, ca să nu te fac să suferi. Acum nu mai are sens să le țin ascunse.

Te iubesc,
FIONA

Lumea s-a întunecat în jur, conținutul stomacului meu a încercat să-și croiască drum spre gât, iar camera a început să se învârtă în jurul măsuței. Lombard cu un picior în groapă, Fiona luându-și rămas-bun – era oare un adio? –, Steve implicat în cine știe ce infamie de neiertat, cel puțin în ochii iubitei mele. Primele două vești erau devastatoare. Pierzându-mi bătrânul mentor și văzând-o pe ea cum dispare, eram condamnat din nou la o viață de orfan, de singurătate. Ca în multe alte rânduri, prietenia lui Steve era unicul meu colac de salvare.

M-am gândit dacă n-ar fi mai bine să șterg tot ce scrisese Fiona pe ecran fără să citesc. Steve nu era perfect, nimeni nu e, dar îmi fusese un frate și la bine, și la rău. Chiar țineam morțiș să văd încă o dovadă a vreunei fapte nerușinate de-a lui? Știam că ar face orice să câștige o bătălie, iar lupta pentru mâna Fionei fusese, fără îndoială, un conflict important pentru el.

Nu izbuteam să mă gândesc la ceva ireversibil, ceva care să mă facă să-mi pierd și fratele. Ce mi-ar mai fi rămas atunci? Apoi, încetul cu încetul, ca într-un film de groază, mi-am ignorat rațiunea și ochii mi s-au îndreptat către ecran. Am început să citesc.

3 decembrie 2012

Marc,

Am mers de multe ori la spital în lunile astea. Acum câteva săptămâni, doctorii mi-au spus că am un cancer invaziv și că nu se mai poate face nimic. Sunt asistentă medicală, știu ce mă așteaptă. Familia pe care credeam că o am m-a trântit într-un pat și m-a abandonat. Știu că o merit, pentru că

am fost o mamă rea. Niciodată n-o să-mi pot ierta ce ți-am făcut. Nu mă aștept nici ca tu să mă ierți, doar m-am gândit că trebuia să-ți spun că mama ta e pe moarte. Voiam să-ți spun asta de multă vreme, dar mi-era rușine după ce te-am ignorat atâta timp. Îți trimit asta pe adresa lui Steve, pentru că numai pe a lui o am.

BEATRIZ RESTREPO

9 decembrie 2012

Marc, fiul meu iubit,

Am dureri cumplite, deja nu mai vor să-mi dea morfină, dar prietenele mele reușesc uneori să-mi facă rost de câte puțină. Vreau să mor, dar nu până nu-mi spui ceva, până nu mă ierți. Am petrecut toate zilele astea torturându-mă cu amintirea zilelor nenumărate în care te-am făcut să plângi, a mângâierilor pe care nu ți le-am oferit niciodată. L-am urât pe tatăl tău pentru că mi-a distrus tinerețea și știu că m-am răzbunat pe tine. Nu-ți cer să înțelegi, ci doar să te gândești că ești sânge din sângele meu și să mă lași să mă sting împăcată.

BEATRIZ RESTREPO

13 decembrie 2012

De două nopți încoace nu mai dorm și simt că se apropie sfârșitul. Ar fi o mare ușurare să mă duc dar, dacă nu mă ierți, mă simt murdară. Steve spune că ți-a transmis mesajele mele și că tu nu vrei să-mi vorbești. Nu mă ierta, doar spune-mi ceva, două cuvinte. Nu mă lăsa să mă duc așa, te implor.

MAMA TA

14 decembrie 2012

Marc, copilul meu, te rog.

Fiona,

Mai târziu am aflat că doamna Beatriz a murit în noaptea de 14 decembrie, la scurtă vreme după ce a trimis acest ultim e-mail. Hannibal n-a vrut să-i răspundă. Când i-am spus că mama lui a murit, a dat din umeri. Te întreb pe tine, îl preferi pe omul ăsta, acum că știi cine e? Sau pe cel care te adoră?

STEVE

Când am terminat de citit, lacrimile îmi curgeau șiroaie. Am plâns pentru Beatriz, agonizând în chinuri groaznice în patul de spital, pentru Steve și răutatea lui inimaginabilă, pentru Fiona și loialitatea ei care o făcuse capabilă să ascundă mârșăvia aceea ca să mă protejeze. Am plâns și pentru mine și neputința de a da timpul înapoi ca să fug la spitalul din Medellín, să-mi îmbrățișez mama și să-i spun că nu încetasem niciodată să o iubesc.

Mi-am zis că trebuia să-l caut pe bătrânul colonel, să aflu cum se simte, să-i reproșez că nu mi-a spus nimic, să fiu alături de el. Dacă n-am avut șansa să-mi iau la revedere de la mama, trebuia să o fac măcar față de omul care-mi fusese ca un tată.

Dar nu puteam să mă mișc. Mă simțeam secătuit, paralizat de ce aflasem. Trebuia s-o opresc pe Fiona, să-i spun că nimic din viața mea nu era mai important decât ea și că dacă trebuia să câștig tricoul galben ca s-o conving, nicio putere de pe pământ nu mă putea opri. Apoi m-am gândit că ar trebui să-l rup în bătaie pe Steve chiar în clipa aia, acolo, în restaurant, în fața tuturor, și să-i dezvălui păcatele în gura mare, pentru oricine avea urechi să audă. Dacă era în stare să-i facă asta propriului frate, ce l-ar fi oprit să asasineze, să atace, să-și otrăvească adversarii ca să obțină al cincilea tricou și să ajungă printre nemuritori?

Trebuia să vorbesc cu comisarul. Toate indiciile arătau că nu Giraud, ci Steve însuși se aflase în

spatele atentatelor în tot acest timp. El era cel care-l pusese pe Shrader să mă țină sub supraveghere, el îl intimidase pe Lombard ca să-l țină departe de mine și tot el îmi interceptase telefonul și e-mail-urile. Protex lucra pentru Steve, nu pentru Giraud.

A durat mult până să-mi revin. Puțin câte puțin, mi-am dat seama că singura lovitură pe care aș fi putut să i-o dau era să-i iau tricoul, cea mai puternică și mai teribilă răzbunare, dar am înțeles că, dacă voiam să-l învinge pe Steve, nu puteam să spun nimic nimănui. Favre era și el supravegheat de Protex. Toate căile mele de comunicare fuseseră interceptate. Dacă hotărârea mea ar fi ajuns la urechile lui Steve, cu siguranță ar fi pus în aplicare un plan de rezervă ca să mă neutralizeze sau chiar să mă lichideze.

Nu o făcuse deja, așa cum se întâmplase cu toți ceilalți rivali, doar pentru că avea nevoie de mine pe munte și pentru că era convins de supunerea mea după ce-mi promisese atâtea recompense după ce înființa echipa Snatch. Așa cum spusese Fiona la un moment dat: îmi cumpăra loialitatea.

În ziua aceea trebuia să aplic în afara șoselei aceeași mentalitate pe care o aveam în timpul cursei. Pe bicicletă eram un strateg desăvârșit, un jucător de șah care anticipa mișcările rivalilor chiar înainte ca ei să le conceapă, un artist care sesiza momentul propice pentru un atac, o scamatorie sau un efort final. Când nu eram pe traseu, în schimb, lăsam viața să mă poarte unde voia ea, fără calcule sau strategii, adaptându-mă pur și simplu la orice s-ar fi întâmplat. Mi-am zis că din acel moment totul trebuia să se schimbe.

Am tras de timp înainte să cobor la micul dejun. Voiam să petrec cât mai puțin timp în compania lui Steve, de teamă să nu trădez demonii care se agitau înăuntrul meu. În plus, în starea în care eram, n-aș fi putut să pun nimic în gură, chiar dacă știam că în ziua aceea, mai mult decât în oricare alta din viața mea de ciclist, aveam nevoie de toată

energia posibilă ca să duc la bun sfârșit sacrilegiul pe care urma să-l comit.

Am coborât în sala de mese flancat de Robalo și de colegul lui. Respectând instrucțiunile lui Lombard, se țineau după mine ca niște umbre în orice moment în care nu eram pe șosea, iar Bimeo, șeful lor, trimisese două motociclete suplimentare pe traseu, menite, de fapt, să aibă grijă de mine și să-mi deschidă drumul, odată ajunși pe culme. Urma să fiu cel mai vulnerabil la un atac pe ultimii kilometri de pe coastă, când publicul începe să intre pe șosea ca să-i încurajeze și să-i atingă pe cicliști, chiar dacă, de fapt, masa de oameni nu face decât să ne înghesuie și să ne devoreze ca un boa constrictor.

Ca mulți alți campioni, Steve e perfect capabil să plutească deasupra oricărui lucru care nu-l afectează direct, dar în ceea ce privește interesele proprii are un ochi critic mai aprig decât cel al unui designer aflat la parada modei. A fost suficient să mă privească preț de câteva secunde ca să-și dea seama că se petrecea ceva cu mine. M-a salutat grijuliu, a curățat de firimituri scaunul pe care urma să mă așez și m-a bătut ușor cu palma pe spate, întrebându-mă cum mă simt. Nu era o întrebare retorică: chiar voia să afle în ce stare de spirit mă aflam, și, mai ales, să-și dea seama dacă mai eram dispus să respect pactul de a-l conduce la linia de sosire în calitate de lider al Turului.

— Lombard e pe moarte, tocmai am aflat, am mormăit întristat.

Nu era o minciună, cel puțin nu în întregime, însă o parte din mine a regretat faptul că folosisem cea mai dureroasă dintre știri ca să elimin bănuielile lui Steve.

— Poftim? Unde e? Ce-a pățit? a întrebat, cu adevărat surprins și îngrijorat.

Chiar dacă nu-l simpatiza deloc pe colonel, știa cât de mult însemna pentru mine. Șocul i se citea limpede pe chip. O clipă, gestul de solidaritate m-a

înduioșat, iar resentimentele adunate în ultima oră au început să se risipească. Apoi mi-am adus aminte câtă durere afișase Steve când a aflat că mama a murit și furia mi-a revenit în forță. Acum știam că „fratele" meu plângea atunci știind bine că el, mai mult decât oricine altcineva, transformase ultimele zile din viața lui Beatriz Restrepo într-un infern.

Cu toate astea, povestea cu Lombard a salvat momentul acela stânjenitor. Închis în tristețea mea, n-a mai trebuit să spun prea multe. Cursa începea devreme în acea zi și nu era timp de stat la taclale după masă.

Ajuns în cameră, în timp ce mă îmbrăcam cu echipamentul mulat de cursă, am încercat fără succes să o sun pe Fiona. I-am lăsat un mesaj lui Lombard, cerându-i să ne vedem urgent, iar el mi-a răspuns că o să mă caute în timpul sesiunii de autografe de la punctul de plecare din Modane. În schimb, de la Ray am primit un mesaj care mi-a dat fiori: „Am vorbit cu cei de la *Galionul Albastru,* cu cei de la *Madelaine* și cu femeia care a cerut schimbarea hotelului din partea organizatorilor. Cred că știu cine e vinovatul. Dacă mi se-ntâmplă ceva, deschideți plicul pe care l-am trimis la Dublin. Nu vorbiți sub nicio formă cu Favre. Repet, sub nicio formă". Mesajul ziaristului m-a lăsat cu mai multe întrebări decât răspunsuri. De fapt, nu-mi oferea niciun răspuns. Avea vreo dovadă certă că cineva dintre organizatorii Turului lucra pentru Protex? Plănuiau un atac împotriva lui Ray? Oare interceptaseră mesajul acesta? Era Fiona în pericol, acum, de vreme ce un plic cu toate răspunsurile plecase spre Dublin?

Înainte să apuc să-mi pun și mai multe întrebări, pe ecran a apărut un alt mesaj din partea ziaristului: „Câștigați nenorocitul ăsta de Tur, Hannibal, numai așa va fi descoperit vinovatul".

N-am știut cum să interpretez al doilea mesaj. Până acum câteva zile, să-l învingă pe Steve mi se

părea cea mai mare mârșăvie pe care aș fi putut-o comite împotriva unui frate. Astăzi, era modul în care puteam să păstrez dragostea Fionei, un act de patriotism pe altarul glorios al Franței și, conform ziaristului, cheia prin care puteam dezlega misterul asasinului de pe Tourmalet, cum îl numea presa.

Mi-am examinat picioarele pline de zgârieturi, mușchii epuizați, chipul îmbătrânit de griji, și m-am întrebat dacă eram în stare să mă ridic la înălțimea tuturor acelor responsabilități. În plus, împotriva mea mai lucrau și demonii ranchiunei, care mă mistuiau și-mi începețoșau mintea, împiedicându-mă să-mi concep o strategie. Mă temeam de automatismele de locotenent și, în același timp, de mașinăria bine unsă a echipei Fonar, care ar fi neutralizat orice sfidare venită din partea mea.

Am scos din geamantan graficele lui Lombard și le-am desfășurat încă o dată pe pat. Traseul stabilit de organizatori era de-a dreptul barbar: o trecătoare de categoria întâi pe parcursul primilor douăzeci de kilometri, apoi una în afara oricărei categorii – legendara Galibier – la jumătatea rutei. După aceea urmau patruzeci și cinci de kilometri de coborâre vertiginoasă, specialitatea lui Steve, până să ajungem la poalele culmii Alpe d'Huez, un perete vertical de cincisprezece kilometri lungime, mai potrivit pentru capre decât pentru biciclete. Aici urma să se decidă soarta Turului, asta dacă ajungeam vii până acolo. În total, un traseu de nicio sută zece kilometri, unul dintre cele mai scurte din toată competiția, dar cel mai lung ca timp: aproape cinci ore și jumătate, ceea ce spunea multe.

Am observat cruciulița de la kilometrul o sută șase, cu patru mii de metri înainte de finiș. Locul unde urma să mă despart de Steve și în care viețile noastre aveau să se schimbe pentru totdeauna. Am vizualizat imaginea pe care o vor surprinde televiziunile: eu urcat pe pedale, chipul liderului

meu schimonosit de furie, urletele comentatorilor, frenezia publicului în fața unei victorii de neînchipuit. M-am întrebat dacă Protex avea un plan de rezervă să mă lichideze în cazul unei evadări. Am ales să presupun că Bimeo luase în calcul varianta aceea și trimisese câțiva agenți printre fani. Întotdeauna făcea asta, mai ales în etapele decisive cum era aceea, însă, în plus, datorită presiunilor lui Lombard puteam să mă aștept chiar la o protecție suplimentară.

M-am gândit din nou la colonel și m-am bucurat că aveam șansa să-l îmbrățișez pe bătrân înainte să pornesc la drum. Mi-am amintit ce-mi spusese cu câteva zile înainte: „o să mor împăcat când o să te văd îmbrăcat cu tricoul galben”. Acum înțelegeam că nu fusese un acces sentimental și senil, așa cum crezusem: era ultima lui dorință pe acest pământ.

Am continuat să încerc, fără succes, să dau de Fiona, aproape până în momentul în care am fost nevoit să mă duc la sesiunea de autografe. Deși am ajuns împreună cu toți membrii echipei, am reușit să-l evit pe Steve pretextând că trebuia să vorbesc cu niște reporteri. Pe urmă am izbutit, în sfârșit, să-l văd pe Lombard și l-am târât în spatele autocarului echipei ca să ne bucurăm de puțină intimitate.

— Domnule colonel, ce mai faceți? Cum vă simțiți?

— Foarte bine, a spus cu un rictus pe care a încercat să-l mascheze într-un zâmbet.

Acum, că-l priveam cu alți ochi, puteam să observ culoarea galbenă, ca de mort, pe care o avea pielea lui.

— N-aș putea să mă simt mai bine, acum că urmează să fii campion.

Mi-am amintit că purtasem deja discuția aceea cu bătrânul militar, așa că am hotărât să nu mă mai ascund după deget.

— Fiona mi-a spus tot. N-ar trebui să fiți aici, ar trebui să vă duceți la spital! De ce nu mi-ați zis

până acum? Nici măcar Bernard nu știe! i-am reproșat.

— Sunt unde trebuie să fiu. Pentru nimic în lume n-aș pierde ce va avea loc azi. Asta face cât o viață întreagă, cât mai multe vieți! Tu, cu tricoul galben, a spus încântat.

Preț de o clipă, ochii i-au devenit doi tăciuni aprinși în focul mistuitor care i-a străbătut chipul.

— Dar nu pricep de ce ați vândut Ramoneda. Dacă aveați nevoie de bani pentru tratament, trebuia să ne spuneți, domnule colonel, cu toții v-am fi ajutat! Nu era nevoie să pierdeți casă, l-am mustrat cu blândețe.

— Marc, când o să ai și tu copii, o să înțelegi ce e dispus un părinte să facă pentru ei, a răspuns el categoric, pe același ton cu care-și rostea de obicei proverbele.

Aș fi vrut să-l întreb ce voia să spună cu asta. Faptul că se descotorosise de moșia familiei nu era chiar cea mai bună metodă de a-și ajuta fiul. În plus, dat fiind stadiul terminal al bolii, nu credeam că voia să folosească banii ca să înființeze o echipă profesionistă căreia să-i fiu eu lider. Era absurd, din moment ce-i mai rămăseseră de trăit doar câteva zile. Sau nu era? Fiona mă prevenise în legătură cu izbucnirile lui senile.

N-am mai apucat să rezolv acea enigmă. Axel ne-a întrerupt discuția și m-a luat de braț, spunându-mi că Giraud voia să stea de vorbă cu noi și că ceilalți mă așteptau. Mi-am luat la revedere de la colonel cum am putut și am urcat în autocar, unde se afla directorul tehnic, înconjurat de ceilalți coechipieri.

— Cina e gata, trebuie doar să știm când să luăm oala de pe foc și să începem să servim ciorba, ne-a spus tuturor, dar numai pe mine mă țintuia cu privirea.

Metaforele culinare erau preferatele lui, fie că se potriveau situației, fie că nu. Giraud era hulpav chiar și când vorbea.

Cu toții am dat aprobator din cap. De fapt, nici nu erau foarte multe de zis, doar că el era convins că rolul lui de comandant însemna să-și mobilizeze trupele înainte de cea mai importantă bătălie. Dacă ar fi fost după el, și-ar fi pictat fața în albastru ca Mel Gibson și ne-ar fi trimis să tăiem capetele inamicilor. Din nou mi-am zis că paiața aceea n-ar fi putut fi creierul din spatele sofisticatei campanii de crime îndreptate împotriva plutonului. Dar Steve? El ar fi putut să fie?

M-am uitat cu coada ochiului la piciorul lung al prietenului meu, întins pe culoarul autocarului. Pe gamba lui rulau patru biciclete mici una după alta. Azi trebuia să mă asigur că șirul nu se prelungea.

— La fel ca ieri, conservați-vă cât mai mult energia. Un ritm ferm, dar fără să-l epuizăm pe Steve… sau pe Hannibal, a spus Giraud după o pauză. Hai să încercăm să luăm primele două locuri. În afară de Paniuk și de Matosas, îl lăsați pe oricare să evadeze. Nu ne interesează să câștigăm etapa. Dacă se desprinde un grup mare, doișpe sau cinșpe, mergeți doi dintre voi după ei. De preferat Guido și Tessier, așa Steve o să aibă cățărători în față dacă e nevoit să urce. Toți ceilalți stați în spatele lui, îl protejați de căzături și îl separați de pluton. Azi nu vreau fapte eroice, vreau tricoul și atât. E clar?

Mi-am zis că era un plan care nu-mi convenea foarte tare. Dacă Steve ajungea la punctul marcat de Lombard însoțit de doi sau trei locotenenți, mi-ar fi fost greu să recuperez minutul și jumătate de care aveam nevoie ca să-i înșfac coroana. Într-o zi bună, Guido, celălalt cățărător al nostru, ar fi fost capabil să-l remorcheze până la finiș. Cazul cel mai rău ar fi fost să mă lansez într-un atac care să fie interpretat drept trădare și să recuperez cu jumătate de minut mai puțin față de cât aș fi avut nevoie.

Când am ajuns la jumătatea urcușului pe teribila Galibier, mi-a fost clar că majoritatea echipelor

puneau în aplicare aceeași strategie ca a lui Giraud. Nu mai aveau loc decât bătălii personale între anumiți cicliști și vecinii lor din clasamentul general. Erau mai atenți la rivali decât la propriile pedale. Ritmul era îngrijorător de lent. Două sau trei grupuri mai mici, aflate jos în clasament, evadaseră deja, iar cei doi cicliști de la Fonar numiți de Giraud se numărau printre ei. Cu siguranță i-am fi prins din urmă pe ultimul munte, dar nici măcar asta nu conta atât de mult. Dacă o țineam tot așa, urma să ajungem pe Alpe d'Huez în pluton aproape complet, un scenariu fatal pentru planurile mele.

Am decis să arunc în joc tot ce aveam. În plină urcare, am dus Fonar în fruntea plutonului, de parcă aș fi vrut numai să-l protejez pe Steve separându-l de ceilalți cicliști. Când Alanis, unul dintre locotenenții noștri, a trecut în frunte, i-am făcut semn să accelereze. Chiar dacă m-a ascultat, schimbarea a fost aproape imperceptibilă. Am început să gesticulez din nou ca să mărească viteza și, chiar dacă m-a privit nedumerit, a crescut puțin ritmul, încercam să nu folosesc frecvența internă, pentru ca Giraud să nu-mi ghicească intențiile. În orice caz, strategia mea nu dădea roade, pentru că la viteza aceea nu ne-am fi putut desprinde de nimeni.

După cinci sute de metri, cu doi kilometri înainte să cucerim prima culme, mi-am pierdut răbdarea și am trecut în frunte. Deși e adevărat că, în rolul meu de locotenent principal, mă păstrez de obicei pentru ultima culme, nu e neobișnuit să înlocuiesc pe cineva și în alte puncte intermediare. Totuși, în acest caz, având în vedere poziția mea de pe locul doi în clasamentul general, era o ciudățenie care n-a fost trecută cu vederea. Am profitat de acele câteva secunde ca să măresc viteza, ceea ce a atras atenția câtorva concurenți importanți, care nu voiau să rămână pe dinafară. A urmat o frenezie de moment, când mai mulți au

încercat să urce în fruntea plutonului, temându-se că echipa Fonar juca murdar.

Strategia mea a dat roade, cel puțin pe moment. Plutonul a mărit ritmul și forma lui compactă a început să se destrame. Faimosul șarpe colorat urca sinuos printre stânci.

— Ce faci, Hannibal? Întoarce-te lângă Alanis, scădeți ritmul, ce naiba! a țipat Giraud în căști.

— Poftim? Da, sigur, am spus, de parcă nu mi-aș fi dat seama ce făcusem.

Am pedalat viguros pe ultimii douăzeci de metri, apoi m-am dat la o parte ca să mă așez lângă Steve. N-ar fi trebuit să fac asta. Fratele meu m-a examinat din cap până-n picioare și mi-a citit intențiile de parcă ar fi putut să-mi intercepteze neuronii la fel cum făcuse cu telefonul. Privirea pe care mi-a aruncat-o, plină de indignare și furie, era aceeași ca atunci când îl băteam la FIFA pe Playstation în urmă cu zece ani.

Am continuat să urcăm de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, într-un ritm exasperant de lent. După câte se părea, lucrurile urmau să se petreacă exact cum plănuise Giraud. Dar n-a fost așa. S-au petrecut exact cum a vrut Steve.

Cu optzeci de metri înainte de culmea Galibier, am auzit de la el un „Acum!” pe care n-am știut cum să-l interpretez. Alanis s-a pus în fața mea și alți doi colegi de la Fonar m-au înghesuit pe marginea exterioară, blocându-mă. Am ghicit ce urma. Steve a mărit viteza și ne-a lăsat în urmă, ca să ajungă în vârf și să înceapă lunga coborâre. Era o manevră de maestru. Eu aveam nevoie de câteva secunde prețioase ca să scap din încercuire și, până să reușesc, Steve s-ar fi pierdut deja pe drumul în pantă, undeva de-a lungul celor aproape cincizeci de kilometri care ne conduceau către ultima culme. Cu dexteritatea lui la coborâre, putea să mai obțină încă două minute de avantaj în fața mea și, odată ajuns la Alpe d’Huez, ar fi avut sprijinul cicliștilor de la Fonar care plecaseră după primii evadați.

Fusesem un imbecil. Pierdusem atâta timp plănuind unde și cum să-l trădez, încât nu luasem nicio clipă în calcul posibilitatea ca eu însumi să ajung victima unei trădări. Steve mă jucase ca pe-un prost, probabil fără ca Giraud să știe. Încercând să măresc ritmul pe Galibier, îmi dădusem cărțile pe față mult prea devreme, iar el n-a trebuit decât să-și pună în aplicare planul de rezervă. Diabolic de eficace.

Paniuk și încă un ciclist au plecat în urmărirea lui Steve. Și pe ei îi luase prin surprindere. Când am putut, în sfârșit, să ies din capcana propriilor mei colegi și am ajuns în vârf, deja nu mai vedeam pe nimeni. Însă, spre surprinderea mea, am auzit cum cineva pedala lângă mine: Radek și Matosas îmi urmaseră roata. Italianul m-a ajuns din urmă și mi-a spus că nu puteam să-i lăsăm pe asasinii aceia să câștige. Radek m-a depășit, psalmodiind ceva de neînțeles.

M-am gândit că n-aveam șanse prea mari, dar că lucrurile ar fi putut sta mult mai rău. Matosas rămânea un bun cățărător, iar Radek cobora ca un zeu, măcar în sensul că se credea nemuritor. A trecut în fruntea trioului și a început să ia curbele ca la cursele de motocicletă, cu corpul înclinat neverosimil de mult și cu genunchiul pe șosea, cu mișcări aproape perfecte. Chiar sub ochii mei, roțile lui au mușcat de câteva ori din pietrișul din fața prăpastiei, iar o mânecă de la tricou i s-a rupt la contactul cu muntele, în timpul curbelor pe care le lua spre interior.

Eu am încercat doar să pedalez în spatele lui, imitându-l la perfecție, călcându-i pe urme cu precizie milimetrică, de parcă am fi mers în șir indian pe un teren minat. Matosas a făcut la fel în spatele meu. Așa am parcurs un tobogan interminabil, de mai mult de patruzeci de kilometri, la viteze imposibile. Am depășit câțiva cicliști care evadaseră primii și i-am găsit și pe ceilalți în mica porțiune plată dinaintea urcușului

pe Alpe d'Huez. Nici urmă de Paniuk, Steve sau cei doi locotenenți ai lui. Nu era deloc semn bun. Nu numai că ratasem tricoul galben, dar pierdusem și locul doi în clasamentul general în favoarea cehului.

După câțiva metri, Matosas mi-a spus că Steve și gașca lui erau la cincizeci de secunde în fața noastră și că între noi și ei nu mai era nimeni. În casca mea era liniște de ceva vreme. Mi-am zis că găsiseră o modalitate să mă izoleze. Fără să avem vreun plan comun, toți trei am început să facem cu schimbul în fruntea grupului, punându-ne toți plămânii la dispoziție. După un kilometru l-am depășit pe Tessier, Piosul, primul dintre cei doi locotenenți de la Fonar, care cedase. Nu mai rămăseseră decât Steve și Paniuk, pe lângă Guido, care cu siguranță îi remorca. Distanța se redusese la patruzeci și șase de secunde, o consolare tristă având în vedere avantajul real de 2'19" pe care liderul îl avea în fața mea. Acum, nu doar timpul era inamicul pe care trebuia să-l învingă, ci și distanța. Parcurseserăm cinci din cei 13,8 kilometri de pe Alpe d'Huez: nu mai rămâneau decât patru până la punctul pe care mi-l semnalase Lombard. Colonelul alesese acel indicator cu gândul că Steve și cu mine vom trece de el împreună. Nu prevăzuse niciun scenariu în care eu mă aflam la trei sute de metri în spatele lui.

De parcă n-ar fi fost de-ajuns, Steve mai avea parte de un avantaj. În vreme ce noi trei oboseam în egală măsură, schimbând întruna locurile, acolo sus Guido ducea tot greul, rămânând în frunte ca să-i conserve energia liderului. M-am gândit că totul era pierdut. Dacă-mi rupeam spatele și plecam singur, poate că aș fi reușit să-l prind din urmă pe Steve înainte de finiș, dar mi-ar fi fost imposibil să obțin un avantaj de un minut și treizeci și patru de secunde ca să depășesc handicapul cu care pornisem la drum în acea dimineață.

Parcă auzindu-mi gândurile, Radek a urlat o înjurătură ininteligibilă, m-a depășit și mi-a făcut semn să-l urmez.

— Zice că-ți dă doi kilometri, a tradus Matosas, și amândoi ne-am lipit de roata lui.

Polonezul e un ciclist imprevizibil. Cicliștii ca el sunt de temut pentru că participă la cursă numai ca să câștige etape. Își alocă trei zile în care rulează fără efort în coada plutonului, ajungând la finiș cu cincisprezece minute după câștigătorul etapei, dar în ziua următoare explodează cu toată forța, conștienți că după un astfel de efort vor fi nevoiți să se odihnească din nou în zilele următoare. În zilele în care explodează, pot să meargă la fel de tare sau chiar mai tare decât campionul Turului.

Faptul că îmi dădea doi kilometri însemna că era gata să-i urce de parcă ar fi fost ultimii din Tur, cam cum făcea Guido pentru Steve, diferența fiind că Radek era mai odihnit. A luat-o în față cu atâta elan încât mi-am zis că doi kilometri fuseseră o promisiune optimistă. La o asemenea cadență, eram sigur că urma să cedeze la jumătatea distanței. A trebuit să-i cer să se stăpânească puțin ca să nu ne lase în urmă. Am intrat în sfârșit în ritmul lui și am uitat de mine, concentrându-mă cu toată ființa să mă mențin la o palmă de bicicleta polonezului, ceva ce uneori mi se părea imposibil.

Nu știu dacă au fost într-adevăr doi kilometri, dar când Radek s-a dat la o parte și nu mi-a mai blocat câmpul vizual am văzut tricoul galben al lui Steve pierzându-se după o curbă la vreo sută de metri, poate o sută treizeci. Mai aveam un kilometru până să ajungem la semnul lui Lombard și nu-l mai aveam alături de mine decât pe Matosas, sau ce mai rămăsese din el. Italianul suferise și el de pe urma ritmului extrem de dur impus de Radek. Am privit în urmă și l-am văzut pe polonez stând pe loc, cu bicicleta între picioare, încercând să-și recapete suflarea. Îmi dăduse ultimii lui doi kilometri, la propriu.

— Deja nu mai pot, a spus Matosas gâfâind. N-o să-l ajung niciodată pe Paniuk pentru locul trei, dar îți dau ce mi-a rămas. Prinde-l din urmă pe nenorocitul de american!

Matosas s-a urcat pe pedale, m-a depășit și m-a tractat câteva sute de metri. Într-adevăr, n-avea cum să-i ia locul trei cehului, care era cu patru minute în fața lui în clasamentul general. Pe de altă parte, locul patru pe care-l ocupa nu era în pericol. Medel, care era al cincilea, cedase cu mulți kilometri în urmă. Prin urmare, liderul de la Lavezza, pe care-l bănuisem mai bine de jumătate din Tur că ar fi un criminal, a ales să-mi ofere ultima lui rezervă de energie pentru ca adevărații asasini să nu scape nepedepsiți. M-a târât după el câteva sute de metri – nu mulți, dar valoroși.

A cedat cu puțin înainte de fatidicul semn, iar eu l-am lăsat în urmă. Am recunoscut piatra cu o dungă de vopsea albastră pe care o fotografiase Lombard. M-am întrebat dacă o pictase chiar el sau dacă profitase de un semn deja existent. Apoi mi-am adus aminte că albastrul era culoarea de pe fundalul stemei cu dragon a regimentului. Dacă mai aveam vreun dubiu, zece metri mai în față mă aștepta chiar colonelul, cu o pălărie de pai pe cap.

— Douăzeci și cinci de secunde, Hannibal, e doar la douăzeci și cinci de secunde în față, a spus.

Mi-a înmânat cum a putut o mică stație radio cu căști, pe care am agățat-o mecanic de ghidonul bicicletei. Îmi aruncasem radioul vechi de multă vreme. Lombard a făcut un efort să mă urmeze, dar abia a putut face doi pași. În momentele acelea, jumătate din public îmi striga numele. Eram, în sfârșit, un francez printre francezi.

Conform calculelor mele, eram exact la pragul marjei de cinci secunde. Asta însemna că trebuia să-l ajung din urmă pe Steve în următorul kilometru, apoi să-l întrec cu câte treizeci de secunde pe parcursul celor trei rămași. M-am gândit că era imposibil, dar m-am urcat pe pedale,

conștient că o făceam pentru mulțimea care se adunase pe drum. Dacă era să pierd, voiam să le demonstrez că eram gata să dau și pielea de pe mine în încercarea de a câștiga.

Când am ieșit dintr-o curbă, dintr-o mare de brațe și chipuri, aproape că m-am împiedicat de Guido. Abia mai pedala. Era absolut epuizat. Asta a venit ca o încurajare neașteptată. Însemna că Steve era singur. Am avut confirmarea câteva momente mai târziu, într-o porțiune deschisă. L-am văzut la douăzeci sau treizeci de metri mai în față. Paniuk, un cățărător mai bun decât el, se îndepărtase, în căutarea unui victorii de etapă și, de ce nu, poate chiar a Turului.

În sfârșit, îl aveam pe Steve unde-l voiam, fără protecție sau locotenenți, în plină urcare. Singur-singurel. Din nefericire, nu mai erau decât doi kilometri până la sfârșitul cursei și încă trebuia să recuperez minutul și jumătate de avantaj pe care-l avea în clasamentul general, plus să-l ajung din urmă pe Paniuk. Aveam nevoie de un munte mai mare. Am scurtat distanța care mă separa de bicicleta lui și, când l-am ajuns din urmă, am schimbat foaia bicicletei ca să-mi iau un avânt cât mai puternic. Voiam să-l fac să se simtă slab și neputincios, voiam ca dragonul pe care Fiona îl vedea în mine să-l ardă în pârjolul trecerii sale. Nici mie nu-mi mai rămânea foarte multă energie, dar fluxul de adrenalină pe care l-am simțit când l-am depășit și l-am lăsat în urmă m-ar fi trezit și din comă. „Beatriz zice să te duci dracu', dobitocule", i-am zis când am trecut pe lângă el, iar la un metru mai în față am strigat: „Și Fleming la fel!", dar n-am fost sigur că mă aude.

Am continuat să pedalez viguros, încă urcat pe pedale, de parcă tocmai începusem cursa, până când, după o curbă, mi-am zis că nu mă mai vedea și puteam să mă așez din nou în șa ca să iau puțin aer. Pulsul îmi crescuse cu mult peste limita acceptabilă și arsesem energia de care aș fi avut

nevoie mai târziu, dar meritase să profit de ocazie ca să-l insult.

Paniuk era la șaptezeci sau optzeci de metri mai în față, dar știam că trebuie să-mi revin înainte să încerc să-l ajung din urmă. Mulțimea care se înghesuia în jurul meu și mă încuraja avea efectul exact opus: aveam senzația că rămân fără aer în tunelurile acelea de piepturi dezgolite și mirosuri asfixiante, cremă de soare și transpirație. M-am uitat la fanii care țipau din toți rărunchii, majoritatea francezi, și m-am gândit că, dacă Steve mai avea un as un mâncă, acela era momentul să-l arunce-n joc. Oricare dintre cei care încercau să mă bată pe spate sau să urle la picioarele mele, cerându-le să-mi dea mai multă putere, ar fi putut să mă doboare ca apoi să invoce un simplu accident. Aș fi vrut să-i cer motociclistului care-mi deschidea drumul să facă ceva în privința asta.

Știam că mai era puțin până se sfârșea muntele. Trebuia să mă arunc pe urmele lui Paniuk. Dacă nu reușeam să câștig Turul, voiam măcar să termin primul etapa-regină și să răsplătesc fervoarea miilor de fani care-mi sărbătoreau trecerea. Nu aveam cum să aflu care era diferența reală dintre mine și Steve. Nu puteam decât să pedalez cât de repede mă țineau picioarele și să prind din urmă ultimul tricou care mă mai despărțea de finiș.

Abia atunci mi-am adus aminte de căștile pe care mi le oferise Lombard lângă indicatorul albastru. Le-am luat de pe ghidon și mi le-am pus în urechi cum am putut. Am auzit vocea lui Bernard și nu m-am mai simțit atât de singur. Mai mult de atât, el a început să-mi raporteze progresul meu față de lider. Am crezut că mă vedea la televizor, pentru că primul lucru pe care mi l-a spus a fost: „În sfârșit ți le-ai pus în urechi, omule! Ești cu patruzeci de secunde în fața lui Steve, mai ai nevoie de încă optzeci. Mai ai un kilometru și jumătate”.

Am dat din cap resemnat când am auzit informațiile. Erau niște cifre imposibile pentru starea în care mă aflam. Plămânii mei căutau oxigenul care nu exista în norii aceia de căldură umană și mirosuri pătrunzătoare de carne friptă și bere vărsată. Un cârcel îmi amenința piciorul stâng, cel scurt. M-am gândit cu groază că era posibil să sufăr primele simptome ale unui colaps. Aș fi fost pierdut. Steve însuși m-ar fi putut depăși în orice clipă. Mi-am imaginat expresia lui plină de batjocură și dispreț, apoi umilința suferită de locotenentul care a încercat să devină rege.

— Steve se simte mai rău decât tine, a spus Bernard. Ritmul lui cardiac e la limită și abia dacă merge cu nouăsprezece kilometri la oră. Tu mergi cu douăzeci și unu, n-are cum să te ajungă. Ar trebui să urce la cel puțin douăzeci și patru. Haide, Hannibal, încă ești în marjă, văd asta în parametrii tăi.

Se părea că fiul colonelului avea în față datele transmise în timp real de potențiometrele montate pe bicicletele noastre.

Informația aceea a fost ca o doză de adrenalină. Deja nu mai era vorba doar de faptul că eu puteam să câștig, ci și că Steve putea să piardă. Am cochetat cu gândul că ar putea el să sufere temutul colaps. M-am imaginat din nou îmbrăcat în galben și m-am urcat pe pedale ca să-l prind din urmă pe Paniuk. Mulțimea urla de entuziasm.

— Asta e, Hannibal! Trebuie să-l depășești pe ceh ca să ajungi primul la finiș! Avem nevoie de bonusul de zece secunde! Încă suntem la patruzeci și nouă de secunde distanță de Steve, mai sunt o mie două sute de metri până la finiș!

Există cicliști care pedalează cu ochii la potențiometru, hotărâți să atingă obiectivul pe care și l-au fixat. Eu trebuia să ating cei douăzeci și patru de kilometri la oră pe care mi-i cerea Bernard. Conform calculelor lui, doar așa cronometrul m-ar fi declarat campion. Dar încă din

munții din Medellín eu mă obișnuisem să urmăresc spinarea altcuiva și aveam instinctul unui ogar care aleargă după un iepure. Mi-am fixat privirea asupra unui punct aflat între omoplații lui Paniuk și l-am urmărit de parcă ar fi încercat să fugă cu zestrea copiilor mei. L-am depășit cu opt sute de metri înainte de linia de sosire. Reușisem, aveam să devin campion.

Publicul a părut și el să înțeleagă asta pentru că drumul, protejat acum de garduri, devenise un fluviu de steaguri albastre, de parcă apa ieșise curajoasă din matca unui râu și curgea acum pe margini.

Mi s-a părut ciudat că n-am mai auzit nimic de la Bernard în timpul ultimelor minute și mi-am zis că avea probleme tehnice. Ultimul lucru pe care-l auzisem de la el era „Nouăsprezece secunde", avantajul pe care Steve încă-l avea față de mine în clasamentul general, dar asta fusese cu trei sute de metri în urmă. Probabil că diferența nu era mai mare de zece secunde în clipa aceea și încă mai aveam de străbătut cinci sute de metri. Urma să obțin zece secunde bonus pentru primul loc, iar el patru pentru al treilea. Asta-mi oferea încă șase. M-am gândit că n-aș fi avut probleme să recuperez diferența și m-am aruncat către linia de sosire cu toată forța pe care o mai aveam.

Când am trecut de linia de la patru sute de metri am auzit în sfârșit vocea lui Bernard. I-am simțit frica atunci când a pronunțat sentința: „Treisprezece secunde". Târziu mi-am dat seama ce însemna asta. Steve își revenise întrucâtva, în orice caz destul cât să reducă distanța și să-și apere avantajul cu dinții.

— A mărit viteza la douăzeci și trei de kilometri, o să se rupă în două, a spus Bernard și, pe lângă surprindere, am simțit o urmă de admirație în glasul lui.

Ar fi trebuit să-mi dau seama. În spatele meu era adolescentul posedat, capabil să nu doarmă nopți

întregi ca să nu mai piardă jocul de pe Playstation. Furia imensă pe care i-o provoca umilința de a fi depășit de locotenentul lui îi insuflase energie în rezervoarele goale.

— N-o să fie de-ajuns ce faci, Hannibal, ai nevoie de douăzeci și opt pe distanța rămasă, și de bunăvoința tuturor zeilor, a spus Bernard, făcându-și calculele pe computer.

Preț de o clipă, mi-a trecut prin minte că Bernard mă mințea numai ca să-mi asigure o marjă mai mare. Se întâmplă adesea ca directorii tehnici să distorsioneze datele ca să obțină un efort suplimentar din partea cicliștilor lor pe ultimii metri. Totuși, am ajuns la concluzia că teama din vocea lui Bernard era adevărată.

Chiar dacă dădeam absolut tot ce mai aveam, blestematul de indicator nu voia să urce mai sus de douăzeci și șase. Mi-am adus aminte de Carmen și m-am gândit la Fiona, încercând să găsesc energia pe care nu o mai aveam. Chiar dacă mă rupeam în două, la fel ca Steve, nu reușeam să recuperez secundele de care aveam nevoie.

— Treisprezece, douăsprezece, unsprezece, pronunța Bernard, regretabil de lent.

Când am ajuns la linia de o sută de metri, Steve era în continuare la unsprezece secunde în fața mea în bătălia pentru tricou. Mi l-am imaginat pe Lombard suferind și mi-am amintit de mama, torturată până la moarte de indiferența mea.

Am luat ultima curbă și m-am îndreptat spre scurta bucată de drum drept care ducea la finiș. Am închis ochii pe jumătate și am mers înainte, simțind cum mi se rup mușchii și tendoanele. Nici măcar n-am fost în stare să ridic brațele triumfător când am trecut de finiș. Când am coborât privirea, am văzut că ecranul arăta treizeci și patru de kilometri la oră. M-am oprit cum am putut, chiar dacă singurul membru al echipei Fonar care m-a sprijinit a fost Axel.

Publicul căzuse pradă propriului delir, captivat de sfârșitul blestemului: în sfârșit, un francez urma să fie îmbrăcat în galben la Paris. Cu toate astea, eu știam că abia acum începea a doua parte a bătăliei. Bernard mi-a confirmat asta.

— Bravo, Hannibal, un efort enorm.

Tonul pe care a spus-o trăda mai degrabă resemnare decât entuziasm. Axel mi-a oferit telefonul lui, iar eu am format imediat numărul.

— Cum stăm? am reușit să îngaim printre gâfâieli, încă aplecat, deși nu-mi luam ochii de la ecranul enorm care afișa trecerea lui Steve prin curbele pe care tocmai navigasem. Un cronometru număra secundele care trecuseră de când traversasem linia de sosire.

— Ne lipsesc câteva secunde, a spus, folosind generos pluralul. Acum, totul depinde de Steve. Dar nemernicul urcă foarte rapid.

— Și bonusul? am zis, încercând să păstrez o brumă de speranță.

Abia dacă am observat când Paniuk a trecut linia și nici televiziunile nu l-au băgat în seamă. Ochii tuturor erau ațintiți către Steve și era evident că el știa asta în timp ce urca. Se hrănea cu admirația și poate chiar cu ostilitatea publicului, trecând printre oameni ca un cuțit prin unt.

— L-am luat în calcul. La ritmul în care vine, o să aibă în continuare nouă sau zece secunde avantaj în clasament, minus cele șase secunde de diferență dintre bonusurile pentru locul întâi și locul trei. O să câștige Turul la o diferență de trei sau cinci secunde.

La startul etapei, Steve avea un avantaj de 1’36”. Ar fi fost de-ajuns să treacă de finiș la 1’26” după mine ca să compenseze pentru bonus și să mă învingă. Priveam cum cronometrul de pe ecran avansa extrem de lent, în timp ce el devora metri întregi: 59”, 1’01”, 1’02”. Era deja gata să iasă din ultima curbă și să intre pe ultima bucată de drum drept. Trebuie să fi auzit ceva în căști, pentru că un

zâmbet enorm i-a apărut pe chip. Fără îndoială Giraud îi dăduse vestea că tricoul era al lui, știa că va fi învingător.

L-am văzut cum se îndreaptă spre linia de sosire și am hotărât să mă retrag. Nu voiam să-i văd privirea sfidătoare, batjocoritoare. O cunoșteam prea bine. Dacă aș fi avut destulă putere, i-aș fi tras nemernicului un pumn chiar în fața camerei care-mi filma chipul dezamăgit și îl proiecta într-un pătrat de pe ecranul enorm, sub imaginea triumfătoare a lui Steve.

Solidar, Axel mi-a trecut un braț peste umeri ca să mă conducă spre ieșire. Norul de reporteri care făcuse cerc în jurul meu urmărea acum ca în transă apariția lui Steve și sosirea lui iminentă.

Mâna maseurului mi-a strâns umărul și m-a oprit din mers. A rămas nemișcat o secundă, de parcă adulmeca vântul. Abia apoi am sesizat și eu. Un strigăt, un urlet aproape, urca din adâncul muntelui până sus, pe culme, ca o avalanșă întoarsă pe dos. Amândoi ne-am întors înspre linia de sosire și ne-am dat seama ce se-ntâmpla. Matosas apăruse din curbă, încurajat de un public exuberant, la doar cinci sau șase metri în spatele lui Steve.

Acesta nu părea să-și fi dat seama de ce se petrecea, probabil imaginându-și că gălăgia se datora uralelor mulțimii care-i erau adresate. N-am înțeles de ce Giraud nu-l avertiza, dar apoi mi-am amintit că, în marile victorii, coechipierul meu obișnuia să-și dea jos căștile înainte să treacă linia de sosire ca să nu apară cu ele în fotografiile în care ridica brațele spre cer, de parcă faptul că asculta instrucțiunile altcuiva ar fi însemnat că triumful lui era mai puțin merituos.

Nu știu unde și-a găsit Matosas a doua rezervă de energie, nici ce a fost nevoit să facă pentru a recupera avantajul. Acum părea un cal sălbatic, corpul și bicicleta i se clătinau ca unui veritabil sprinter, cum stătea urcat pe pedale. Steve a bănuit

ceva, sau poate pur și simplu a observat că privirile fanilor nu mai erau ațintite asupra lui, ci se îndreptau către ceva ce se întâmpla în spatele lui. S-a întors când italianul era la doi metri de el, cu încă zece rămași până la finiș. Fața lui Matosas era înspăimântătoare, întruchiparea furiei și disperării.

Steve a imitat și el mișcările unui sprinter și și-a împins corpul către finiș, ca un alergător. Chiar dacă își pierduse avântul, au trecut linia împreună. Cronometrul s-a oprit la 1:25.

Timp de câteva secunde, întreaga lume a stat pe loc, de parcă o explozie ar fi distrus timpanele tuturor și ar fi așternut o stranie liniște. Aș putea să jur că, timp de câteva secunde, totul s-a mișcat cu încetinitorul. Apoi, imaginea *photo-finish*-ului a înghețat pe enormul ecran. De lângă mine am auzit un strigăt.

Era Axel.

Roata lui Matosas trecuse prima.

Un murmur a început să cuprindă treptat miile de oameni care inundau muntele, pe măsură ce începeau să înțeleagă ce însemna fotografia. Matosas își adjudeca cele patru secunde corespunzătoare locului trei, iar eu obțineam zece secunde de avantaj în fața lui Steve, nu doar șase. Italianul făcuse toată diferența cu performanța lui incredibilă. Handicapul de 1’33” cu care începusem în acea dimineață devenea 1’23”. „Fratele” meu trecuse cu două secunde mai târziu.

Îi luasem tricoul galben.

De ora care a urmat îmi aduc aminte printre picături. Un test antidoping, o conferință de presă improvizată, tumultuoasă, în timpul căreia nici nu știu ce-am bolborosit, o festivitate de premiere în timpul căreia degetele mele n-au fost în stare să deschidă sticla de șampanie cu care sunt stropiți cei care urcă pe podium.

Apoi, încercând să scap de asediul reporterilor, m-am îndreptat către autocarul echipei, urmat în tot acest timp de bunul Axel și escortat de Robalo

și de zveltul lui coleg. Nici urmă de Giraud sau de ceilalți coechipieri. M-am oprit brusc când am ajuns la vehicul. Nici măcar nu eram sigur că Fonar mai era echipa mea, cel puțin nu sufletește. Numai gândul de a mă așeza lângă Steve, printre așa-zișii coechipieri care încercaseră să mă blocheze în urmă cu o oră, mi se părea de neconceput. O femeie îmbrăcată în burka pe o plajă din Saint Tropez ar fi fost mai puțin discordantă decât prezența mea în autocar.

— Nici să nu te gândești, mi-a spus Lombard luându-mă de braț și arătând spre autocar. Ray o să te ducă la aeroportul din Grenoble ca să zbori la Paris.

— Bătrâne! Unde erați? V-am căutat la festivitatea de premiere. Am reușit! Dumneavoastră ați reușit! am rectificat. Tricoul ăsta e al amândurora, știți, nu-i așa?

Nu mi-a spus nimic. M-a îmbrățișat cu putere, iar eu l-am cuprins cu tot corpul. Nu-l mai simțisem niciodată atât de fragil. A plâns cu sughițuri vreo două minute. În jurul nostru roiau zeci de camere și auzeam sunetele caracteristice ale blițurilor. Am avut senzația că aceea era adevărata festivitate de premiere. În sfârșit, claxonul de la mașina lui Ray a întrerupt îmbrățișarea.

— A meritat tot ce am făcut împreună, Hannibal! A meritat! Haide, du-te cu Ray.

— N-are rost, am spus resemnat. Oricum trebuie să zbor cu Fonar. Sigur nu mai sunt bilete de avion, tot circul merge într-acolo.

— Nici n-ai idee, Hannibal! Toată Franța vorbește numai despre tricoul tău galben! Bernard a încercat să-ți cumpere un bilet la orice preț, ca să nu fii nevoit să călătorești alături de Giraud și gașca lui. Cei de la compania aeriană i-au zis că n-o să-ți accepte banii sub nicio formă și că ar fi o onoare să te ducă, chiar dacă e nevoie să-l dea jos pe copilot! a spus cu mândrie. Hai, du-te!

— Și dumneavoastră?

— Trebuie să mă odihnesc puțin. Ne vedem mâine la Paris.

Am dat din cap și mi-am luat la revedere salutând militărește.

A fost ultima oară când l-am văzut.

Câteva minute mai târziu, în mașina lui Ray, mi-am spus că era foarte posibil să nu mai văd pe nimeni niciodată. Blestematul de ziarist lua curbele cu ranchiună, de parcă și-ar fi disprețuit existența. Aveam de mers puțin peste o sută de kilometri până la aeroportul din Grenoble, dintre care jumătate erau pe drumuri înguste și sinuoase. Pe durata lungii coborâri, în timp ce mă agățam de tot ce puteam și cu mâinile, și cu picioarele, m-am gândit cât de ironic ar fi să-i înapoiez tricoul galben lui Steve din cauza unui accident care m-ar împiedica să mă prezint la plimbarea finală din Paris în ultima etapă. Pentru că *urma* să fie numai o plimbare. Sau nu? Am simțit accesul de panică asemenea unui junghi în piept…

— Ray, când a fost ultima oară când cineva a încercat să-i ia tricoul galben liderului în Paris? Crezi că Steve o să încerce figura?

— În 1989, Greg Lemond i l-a luat lui Fignon în ultima etapă, un contratimp între Versailles și Paris.

— La dracu'! Un american unui francez, semn rău, am spus, pe jumătate în glumă.

— Dar era vorba de un contratimp la care trebuia să participi chiar dacă nu voiai. Nu vă faceți griji, în epoca modernă nu există antecedente în care cineva să încerce să recupereze secunde în Paris, e o plimbare concepută ca plutonul să ajungă întreg la linia de sosire și sprinterii să se bată pe ultimii metri. Singurul lucru pe care trebuie să-l faceți e să evitați un accident.

După o pauză, a adăugat:

— Sau o ambuscadă pe traseu.

După ce a derapat din nou într-o curbă, mi-am zis că singurul accident pe care trebuia să-l evit era căderea în prăpastie odată cu rabla jurnalistului. Poate că avea dreptate, dar dacă Steve și Protex merseseră atât de departe în încercarea lor de a-și elimina rivali, nu exista nicio garanție că nu aveau să încerce o ultimă lovitură, poate chiar înainte să începem etapa la Sèvres, la periferia Parisului.

— Sau în afara traseului, am răspuns îngrijorat. Steve deja a demonstrat că preferă să-și atace rivalii în timpul nopții. Va trebui să dorm cu un scaun sub clanța ușii de la hotel.

— Am înțeles că fiul lui Lombard a rezervat deja o cameră la Chantelly în Paris, cred că vă așteaptă în apartamentul prezidențial. În plus, sunteți în afara oricărui pericol. Nu Steve e asasinul.

— Poftim? Explicați-mi, vă rog, ați aflat ceva?

Abia atunci mi-am adus aminte de mesajul pe care mi-l lăsase Ray, în care îmi cerea să nu comunic cu comisarul. Uitasem de toate, în frenezia cursei și a premierii.

— Când am vorbit la telefon cu managerul hotelului *Madelaine,* cel în care trebuia să se cazeze echipa Batesman în noaptea aceea fatidică, mi-a spus că cineva din echipa de securitate a Turului i-a zis că englezii nu se vor mai caza acolo. A invocat tocmai motivele de securitate.

— Nu era adevărată treaba cu defecțiunile la instalația electrică.

— Deloc. Prietenul meu, proprietarul *Galionului Albastru,* mi-a spus numele femeii care a sunat să rezerve camerele pentru Fleming și colegii lui. E vorba despre o secretară tehnică din echipa de organizare. Am vorbit cu ea și mi-a spus că pur și simplu urma niște instrucțiuni.

— Venite de la cine?

— De la individul înalt și slab care se ține după noi în mașina din spate, însoțit de grăsan. Sunt cu ochii pe noi de când am plecat la drum.

— Robalo! Mă rog, colegul lui Robalo, m-am corectat.

— Sau poate Bimeo. Probabil că tot ei i-au dat întâlnire lui Lampar pe drumul acela pustiu ca să-l atace.

— Și s-au ocupat și de rulota Fionei, obligând-o să parcheze într-un loc izolat, am îndrăznit eu.

M-am gândit din nou la ea. Într-un fel, într-o parte a creierului meu, nu încetasem să mă gândesc la ea din clipa în care m-am văzut îmbrăcat cu tricoul galben. Încercasem să o sun în timpul testului antidoping, când am terminat cursa. Părea să aibă telefonul închis. A trebuit să mă consolez trimițându-i mesaje. M-am uitat la telefon, căutând un răspuns din partea ei, dar acum eu nu aveam semnal, ceea ce era de așteptat în munții aceia infernali.

— În cele din urmă, ea a fost cea care a deslușit totul, a început Ray.

— Când ați vorbit cu ea? Știți unde e? l-am întrerupt.

— Ne-am văzut în dimineața asta, la punctul de start din Modane. Mi-a spus că se duce la Dublin în noaptea asta, cu escală la Paris. Poate că așa e mai bine, după ce a descoperit.

— Și ce a descoperit?

— Lombard, a spus el.

— Poftim?

Am simțit cum ceva îmi sfredelește abdomenul.

— E o bănuială, dar totul are sens. De ieri noapte mi-am dat seama că e evident că Bimeo e cheia mai multor atentate, dacă nu cumva a tuturor.

— Ce interes ar avea Bimeo să saboteze Turul? El e responsabilul cu securitatea.

— Două milioane de euro. Fiona a pus totul cap la cap imediat ce i-am confirmat rolul lui Bimeo. Mi-a spus de stadiul terminal al bolii colonelului, de vânzarea casei, de obsesia lui bolnăvicioasă de a vă vedea campion înainte să moară, de excentricitățile lui de la bătrânețe.

— Lombard n-ar fi fost niciodată de acord cu moartea unui ciclist!

— Presupun că asta nu era în plan, cu siguranță situația i-a scăpat de sub control unuia dintre cei doi din spatele nostru. Probabil că până și Bimeo a căzut în capcana propriei sale ambiții. Probabil a crezut că nu trebuia decât să scoată din joc trei sau patru cicliști în cadrul unor incidente izolate, un sacrificiu acceptabil în schimbul a două milioane de euro.

— Dacă scopul era să mă facă să câștig, sabotarea bicicletei mele nu se potrivește deloc.

Încercam să găsesc o fisură care să-mi permită să-l salvez pe colonel, dar știam deja replica înainte s-o aud.

— Treaba cu roata a fost vina italienilor. Matosas nu mințea, chiar credeau că atacurile erau provocate de Fonar și au vrut să răspundă cu aceeași monedă.

— De-asta a venit Lombard la mine în cameră atât de îngrijorat că o să mi se întâmple ceva… Se temea de represalii din partea italienilor.

— Acum că-mi spuneți asta, pun pariu că individul înalt care a încercat să saboteze frânele de la autocarul echipei Lavezza nu era neamțul, ci însoțitorul lui Robalo. Cum naiba l-o chema pe nemernic?

— Habar n-am, dar pe cel mort îl chema Shrader. Oare de ce l-au lichidat?

— Grăsanul a petrecut mai multe nopți alături de el, în fața ușii dumneavoastră. Nu știu, poate au avut vreo neînțelegere, dumneavoastră îi știți mai bine.

— Da, nu prea se plăceau, am spus.

Mi-am amintit de disprețul și repulsia pe care le simțea Sarcofagul față de Robalo și pe care nu încerca să le ascundă.

— Așa e, grăsanul ar fi putut s-o facă numai pentru că avea el chef, am adăugat.

I-am spus povestea sumbră a fostului bucătar de pușcărie, pe care mi-o relatase Favre.

— Mă întreb ce mai vor acum, de ce ne urmăresc, a spus Ray cu voce temătoare și privirea fixată în oglinda retrovizoare.

Eu aș fi preferat să se uite mai degrabă în față. Într-o curbă, numai o frână pusă în ultimul moment ne-a împiedicat să ne izbim de parapet. Singurul aspect pozitiv în legătură cu stilul sinucigaș de a conduce al ziaristului era că mașina oamenilor lui Bimeo rămăsese în urmă.

— Probabil își apără banii. Mă îndoiesc că domnul colonel le-a dat toată suma. Probabil o să primească tot după ce o să fiu premiat în Paris.

Abia atunci, când am spus asta, mi-am dat seama de importanța acelei afirmații și de postura în care mă aflam. Din cauza mea muriseră mai mulți oameni și mulți alți colegi fuseseră răniți. Chiar destinul Turului fusese modificat. Mi-am spus că nu puteam să devin campion așa.

— Trebuie să vorbim cu Favre, cu Jitrik. Turul nu poate să valideze un asemenea rezultat. Nu pot să-l accept, am concluzionat devastat.

— Dumneavoastră nu aveți nicio vină și l-ați învins pe Steve în mod cinstit. Să fim serioși, chiar și fără să luăm în calcul tot ce s-a întâmplat, echipa Fonar chiar era cea mai puternică din acest an. Cu sau fără asasini, voi erați favoriții la casele de pariuri. Iar dumneavoastră ați câștigat în fața favoritului numărul unu. Să nu credeți că a fost o victorie lipsită de merit.

— Asta ar trebui să decidă autoritățile, nu credeți?

— Chiar vreți ca Steve să rămână cu tricoul galben? Avocații echipei Fonar ar sări pe dumneavoastră ca lupii imediat ce s-ar aduce vorba de Lombard.

— Nu, nu vreau ca nenorocitul ăla să rămână cu titlul, am spus, amintindu-mi de e-mail-urile pe care le citisem în acea dimineață.

M-am gândit la modul chinuit, dar onest în care-l învinsesem pe Steve cu câteva ore înainte, în ciuda coechipierilor care încercaseră că mă blocheze. Îl prinsesem și-l lăsasem în urmă în timpul etapei decisive. Aici Ray avea dreptate: în ziua aceea am fost mai bun ca el și, dacă mă gândeam bine, fusesem pe toată durata Turului, mai puțin la contratimp. Apoi m-am gândit la Fleming.

— Dar aici nu mai e vorba doar de ciclism. A avut loc cel puțin un asasinat. Poliția trebuie să-i pedepsească pe nemernicii ăia pentru ce au făcut, am spus, cu un gest înspre cei care ne urmăreau.

— Permiteți-mi să vorbesc cu Lombard înainte. Vă implor să nu-l sunați pe Favre. Dați-mi numai două ore. Am stabilit să ne vedem într-un hotel din Grenoble după ce vă las la aeroport. Până nu vorbesc cu el, toate astea sunt doar niște enorme supoziții.

Eram pe punctul să-i răspund, când deodată am primit mai multe mesaje de *WhatsApp* unul după altul. În sfârșit, aveam din nou semnal.

„Dragon, am văzut că ai reușit. E minunat! Te iubesc!” spunea primul mesaj, trimis la 17:05, la jumătate de oră după victoria mea.

„Mi-am anulat călătoria, încercam să confirm o ipoteză, n-o să ajung la festivitate, îmi pare rău. Vorbește cu Ray. Nu mai am semnal.”, îmi scria la 18:15, la scurt timp după ce mă urcasem în mașina ziaristului. Stilul îmi amintea vag de al lui Favre, cu toate că n-aș fi putut să-mi imaginez două personalități mai diferite.

„Sunt cu Lombard, am grijă de el. Tu odihnește-te, mâine e ziua cea mare. Abia am ieșit din Grenoble, conduc rulota colonelului, apoi o să iau un tren, o să încerc să ajung la Paris la miezul nopții.”, spunea următorul mesaj, trimis la 18:45, cu doar zece minute înainte.

„Dragon, te iubesc. Vreau să-ți aduc copiii pe lume. Nu, mai întâi vreau să câștigi tricouri de

toate culorile. Sunt a ta.”, a adăugat un minut mai târziu.

Am început să-i scriu un răspuns, apoi mi-am dat seama că eram din nou deconectat de la rețea. În curând urma să ieșim din munți și puteam să-i scriu în liniște. Acum, la fiecare curbă, mâinile mi se agățau de orice ar fi putut să mă țină ancorat în scaun.

— Credeți că ea e în pericol? am întrebat, după ce i-am spus că Fiona era cu Lombard.

— Din câte știu eu, o iubește ca pe o fiică. Dumneavoastră știți mai bine. Singurul pericol ar fi dacă Bimeo află că ea – sau noi – l-am descoperit, dar nu văd cum s-ar putea întâmpla asta. Stați liniștit. Urcați-vă în avion, eu îi aștept pe Fiona și pe Lombard în Grenoble.

Restul drumului am mers aproape în tăcere, fiecare rămas pradă grijilor sale. Când am intrat pe autostradă, i-am scris mai multe mesaje Fionei, unul după altul. Apoi, am oprit telefonul ca să economisesc bateria. Reporteri și prieteni din cadrul circuitului îmi bombardau aparatul cu mesaje și apeluri.

Mi-am luat la revedere de la Ray îmbrățișându-l pe trotuarul din fața aeroportului. El a prelungit strânsoarea mai mult decât mă așteptam de la un bărbat atât de stăpân pe sine, chiar ursuz câteodată.

— Vă mulțumesc, Hannibal. Ciclismul vă datorează multe acum. Revolta unui locotenent e o lecție de viitor. Ați reușit să învingeți această mașinărie rece, împărțită de nenumărate rețele de interese, înarmat numai cu talent și efort. A fost o onoare să vă cunosc.

Aș fi vrut să-i spun că n-aș fi reușit niciodată fără Radek, Matosas, Bernard, Fiona și Lombard. N-am apucat, pentru că zeci de persoane au început să mă înconjoare. Abia atunci mi-am dat seama că purtam în continuare tricoul galben cu care mă îmbrăcaseră în timpul festivității, că nu aveam bagaje și nici măcar un act de identitate. N-

am avut nevoie de ele: mulțimea mi-a aplaudat trecerea până la poarta de îmbarcare, unde eram așteptat.

Mai târziu, i-am trimis un mesaj lui Axel, rugându-l să-mi trimită valiza la hotelul din Paris. La aeroportul Charles de Gaulle n-am avut nevoie de bani de taxi. Mă aștepta o limuzină de la Chantelly. Am intrat în cameră la ora 21: 30 și am făcut o baie, știind prea bine că aveam multe lucruri la care să mă gândesc, dar oboseala nu m-a lăsat să-mi închipui altceva în afară de ideea de a mă arunca pe pat. Am închis ochii și așa s-a încheiat cea mai lungă zi din viața mea.

O ultimă imagine a clasamentului general s-a străduit să apară în mintea mea înainte să adorm. Abia dacă am reușit să trec de a doua poziție. Am zâmbit și am adormit, îmbrăcat într-o pijama strâmtă și galbenă.

Clasament general, etapa 20

1 Marc Moreau 81:56:36
„Na de-aici, frate!”

2 Steve Panata +02”

3 Milenko Paniuk +37”

4 Alessio Matosas +5’38”

5 Pablo Medel +15’46”

6 Óscar Cuadrado +21’54”

7 Luis Durán +29’34”
8 Serguei Talancón +37’51”

9 Rol Charpenelle +40’12”

10 Richard Mueller +46’18”

ETAPA 21

EPILOG

Razele soarelui abia se întrezăreau prin perdelele greoaie, dar galbenul de pe pieptul meu parcă lumina camera luxoasă. Am zâmbit. Nu era un vis. Un braț al Fionei, care încă dormea, se odihnea pe șoldul meu, deasupra tricoului, de parcă și ea încercase să se convingă că e aievea, că nu se va evapora cât încă dormeam. Am rămas nemișcat multă vreme, prețuind clipa, ca un om prudent care-și apără comorile știind că la un moment dat va trebui să se întoarcă la ele ca să înfrunte infamiile pe care le aduce viitorul. Fiona și tricoul galben, o combinație imbatabilă.

Apoi mi-am amintit de Lombard și Bimeo, iar imaginea s-a făcut praf și pulbere. M-am agățat câteva minute de gândul că totul nu era decât o gravă neînțelegere, cel puțin în ceea ce-l privea pe colonel. Nu puteam să concep că bătrânul meu prieten era răspunzător în vreun fel de moartea lui Fleming. Mi-am spus că identitatea suspectului principal se schimbase de atâtea ori, de la Radek la Steve, de la Matosas la Giraud, încât ar fi putut foarte bine să se întâmple din nou.

Fiona ajunsese cândva în zorii zilei, probabil, dar eu nu-mi dădusem seama. Acum trebuia să aștept să se trezească. Ea se bucura de o trecere uriașă la Lombard și vorbise cu el în noaptea precedentă. Dacă bătrânul avea vreo legătură cu crimele, iubita mea ar fi știut cum să-l facă să mărturisească.

Când a deschis, în sfârșit, ochii, la doi centimetri de râvnita culoare galbenă, un zâmbet enorm i-a apărut pe chip, chiar dacă ceea ce a început să mângâie nu era tocmai tricoul. În oricare altă situație, ar fi fost un moment memorabil, dar anxietatea a învins dorința.

— Fiona, ce ți-a spus Lombard? I-ai vorbit despre Bimeo? am întrebat.

Uram faptul că o întrerupeam din ce începuse. Spre surprinderea mea, a continuat.

— Dragonul meu, a murmurat, și dintr-odată nu știam exact cu cine vorbea. Ești campionul Turului!

Vocea ei era ca un tors de pisică care mă îmbia la tandrețe și plăcere. Ea părea să plutească încă într-un limb, între un vis nocturn și un vis devenit realitate.

— Ray mi-a povestit tot, am spus, încercând să duc discuția pe alt făgaș. Ce-o să se întâmple cu Lombard? Trebuie să-i spunem lui Favre, să-i arătăm lui Jitrik ce au fost în stare să facă oamenii lui!

— Șșș, m-a oprit ea și și-a întins mâna spre fața mea, punându-mi un deget pe buze. Nu te gândi la asta, măcar nu în următoarele ore. Steve o să încerce ceva, sunt sigură de asta, n-o să vrea să piardă Turul la două secunde. La asta trebuie să te concentrezi, dragostea mea.

— Dar trebuie să-l oprim pe Bimeo, ar putea comite altă mârșăvie!

— Bimeo n-o să mai facă nimic, consideră că deja și-a încheiat partea din înțelegere.

— Și Lombard? Cu Lombard ce facem? am insistat.

— Mojito, mi-a spus în timp ce-mi întorcea fața spre ea, ca să mă oblige să mă uit în ochii ei. Ai încredere în mine?

Îmi vorbea pe un ton serios, cu solemnitatea cuiva care cere pe altcineva în căsătorie.

— Da, am răspuns, cu aceeași seriozitate a persoanei care spune „accept”.

— Atunci nu-ți cer decât să te asiguri că tricoul ăsta galben o să fie tot al tău la noapte. Gândește-te, Dragon, e momentul decisiv al carierei tale, poate chiar al vieții tale. Lasă treaba asta pe seama

mea și a lui Ray, niciunul dintre noi nu se duce nicăieri în următoarele ore.

N-am știut ce să-i răspund. Spusese ceva care începuse să se dezvolte ca o tumoare în creierul meu: Steve n-o să vrea să piardă Turul la două secunde. Prioritatea mea trebuia să fie să înfrunt provocarea aceea pe toată durata zilei.

— De acord. Doar promite-mi că o să-mi povestești totul după aceea și o să hotărâm împreună ce-i de făcut. Bine?

— Bine, a spus.

M-a sărutat și s-a dus spre baie, la fel de zâmbitoare pe cât era de dezbrăcată.

Am cerut un mic dejun somptuos în cameră, pe care l-am dat gata îmbrăcați în halat, ea cu părul umed, aruncând cu bucățele de pâine unul în celălalt și îmbiindu-ne la fructe. Ne-am afundat preț de câteva ore bune în sentimentul exaltant pe care-l aduce succesul, excitați la gândul partidei de amor care avea să vină.

Începutul etapei era programat pentru ora 16:00, așa că am petrecut restul dimineții citind revista presei și uitându-ne la filme vechi la televizor. Chiar și așa, niciunul dintre noi nu putea să-l păcălească pe celălalt. Expresia plină de îngrijorare care-i umbrea fruntea Fionei n-avea nicio legătură cu pericolele pe care le înfrunta un Harrison Ford îmbătrânit în timp ce făcea salturi neverosimile în rolul de Indiana Jones. La fiecare câteva minute își deschidea telefonul, verifica mesajele și-l închidea din nou. Am observat cum starea de tensiune creștea odată cu trecerea orelor, ceea ce era foarte neobișnuit pentru ea.

Cât despre mine, m-am forțat să respect pactul. Mi-am alungat din minte tot ce nu avea legătură cu etapa, dar nu aveam mare lucru la care să mă concentrez în acel sens. O sută zece kilometri pe teren plat, pe care urma să-i parcurgem în aproximativ două ore. Mai ușor decât un antrenament. Chiar dacă ar fi încercat cineva să

evadeze la Paris, știam că plutonul nu i-ar fi permis niciodată să mărească distanța. Tradiția făcea din acea etapă o defilare însoțită de ovațiile publicului, care-i saluta pe supraviețuitorii celor trei mii cinci sute de kilometri de traseu. Toți supraviețuitorii își doreau să ajungă cu viață la linia de sosire.

Asta era teoria, doar că nu se întâmplase niciodată ca locul doi să ajungă la această etapă cu doar două secunde în urma locului întâi. Și, desigur, era vorba de Steve Panata. Eram convins că n-o să stea cu mâinile-n sân și n-o să-și accepte dinainte înfrângerea.

Totuși, chiar dacă făceam mari eforturi să gândesc ca el, nu-mi venea în minte ce altceva ar fi putut face. La cât de bun era la contratimp, probabil urma să încerce o evadare solitară încă de la start. Din nefericire pentru el, nimeni nu merge mai repede decât plutonul, dacă așa decide acesta din urmă. Din același motiv, orice încercare din partea echipei Fonar ar fi fost neutralizată.

Am ajuns la concluzia că singura resursă pe care o avea la dispoziție era o nouă măgărie. Poate că unul dintre colegii lui să încerce să-mi pună piedică sau să-și provoace singur o căzătură ca să mă agațe. Mi-am zis că trebuia să mă asigur că stau departe de orice membru al echipei Fonar.

— Auzi, și dacă-mi umblă iar la bicicletă? Dacă o să am vreo problemă, niciun coleg n-o să mi-o împrumute pe a lui, i-am zis Fionei la un moment dat.

— Nu-ți face griji în privința asta, unul dintre inspectorii mei o să-ți verifice cu atenție tot echipamentul. Avem posibilitatea și obligația să facem asta, mai ales că e vorba de primul loc.

— Și dacă Giraud mă dă afară din echipă înainte să-nceapă etapa? am întrebat, jumătate de oră mai târziu.

— Nu văd cum ar putea, a răspuns, după ce s-a gândit câteva momente. Sponsorii de la Fonar

sigur sunt încântați să mai aibă un campion, și încă francez în cele din urmă, care să facă cinste echipei. În plus, Giraud nu e nici el atât de prost, ar risca să fie linșat de fani.

La un moment dat, am deschis telefonul și am aruncat o privire la lunga listă de apeluri și mesaje. Nu mi-au atras atenția decât două, care se repetau cu o frecvență obsesivă. Unele erau de la Favre, și nu le-am deschis. Celelalte erau de la Steve. „De ce mi-ai făcut asta, frate?", spunea primul. N-am continuat. Am preferat să închid aparatul.

„Câtă nerușinare pe individul ăsta. Încă vrea să mă scoată vinovat pe mine". Apoi m-am gândit că aceea putea fi o strategie la care să mă aștept din partea lui. Voia să mă facă să mă simt vinovat, în speranța că-i voi înapoia tricoul de bunăvoie, ca un locotenent disciplinat ce trebuia să fiu.

Cu cinci minute înainte să ies din hotel, când ea s-a dus la baie, n-am mai rezistat impulsului, am aprins laptopul și i-am trimis un e-mail lui Steve. „Mă-ntrebi de ce ți-am făcut asta, nemernicule? Uite, de-asta!", am scris și am introdus cu *copy-paste* textul pe care mi-l transmisese Fiona despre mama.

Când am ajuns la start, am fost întâmpinat de un nou val de salutări și felicitări, care începuseră încă din seara precedentă. Nu m-am oprit în fața niciunui reporter, dar mi-am dat seama că oricum nici ei nu puteau să se apropie foarte mult. Pe lângă Robalo și tipul înalt, cel puțin alți patru oameni – ai lui Bimeo, am presupus – m-au înconjurat imediat ce m-am dat jos din mașină. Am participat la sesiunea de autografe în zgomotul aparatelor foto și al întrebărilor venite de departe, am luat bicicleta pe care mi-a oferit-o Axel și m-am grăbit să ocup un loc în centrul plutonului.

M-a luat prin surprindere felul în care am fost întâmpinat de ceilalți cicliști. Am primit sute de palme pe spate și am auzit felicitări în toate limbile. Voiam să cred că, pentru cea mai mare

parte dintre ei, tricoul meu însemna că-i răzbunasem pe cei de jos, pe toți cei care participam în fiecare an fiind condamnați să pierdem, sacrificându-ne pentru cei destinați să fie în frunte.

Înainte să înceapă cursa, organizatorii mi-au cerut să trec în față, în linie cu ceilalți lideri de la sprint, cățărare și tineri. Când am făcut asta, am trecut la doi metri de Steve și privirile ni s-au întâlnit. Din expresia lui întrebătoare, jignită și confuză deopotrivă, mi-am dat seama că nu-mi citise e-mail-ul. Era întruchiparea demnă de milă a prietenului trădat.

Imediat ce-a început cursa, echipa Fonar a demonstrat că Steve nu se dăduse bătut. S-au așezat în frunte, în partea dreaptă, și au impus un ritm de fugă. Plutonul a mărit pur și simplu viteza. În ritmul acela, urma să devină cea mai rapidă etapă pariziană din istorie. Totuși, era limpede că nimeni din pluton n-ar fi cedat pe o distanță atât de scurtă, fără nicio pantă.

Cu toate astea, Fonar a continuat să încerce mai bine de o oră. Nu știu ce le promisese Steve coechipierilor lui, pentru că, la zece kilometri de finiș, a lansat o violentă ofensivă prin partea dreaptă, într-un ritm mai potrivit pentru un sprinter decât pentru un ciclist obișnuit. În acel moment, mi-a fost teamă că plutonul nu va mai putea să-i reziste. Nu mi-a rămas decât să mă arunc în față pe partea opusă. Deja nu mai aveam echipă, așa că m-am gândit că trebuia să mă apăr singur, dar Matosas și Radek mi s-au pus imediat în față ca să mă protejeze. Presupun că, văzuți din elicopter, păream un cărăbuș grăbit. O antenă era formată din Fonar, cealaltă din echipa mea improvizată și eterogenă. Alți doi sau trei concurenți importanți mi s-au alăturat.

Am ținut-o așa trei sau patru kilometri, fără ca vreuna dintre antene să piardă vreun segment, iar restul cărăbușului cu atât mai puțin. Apoi a avut

loc un incident neașteptat care a pus capăt încercării de revoltă. Guido, portughezul, s-a urcat pe pedale, s-a desprins de echipa Fonar și a traversat spațiul dintre cele două formații. Preț de o secundă, am crezut că urma o agresiune și am încercat să mă apăr printre ai mei. În schimb, el a trecut lângă Matosas, văzând că avea nevoie să fie înlocuit.

N-am putut să nu-i observ fața lui Steve. A mai avut câteva tentative furibunde preț de câteva minute, dar era evident că restul membrilor echipei Fonar începuseră să-și saboteze propriul lider. Gestul lui Guido îi lăsa expuși în fața celorlalți cicliști. Majoritatea foștilor mei coechipieri mergeau acum cu privirea în ghidon, într-un ritm vizibil inferior.

Plutonul a avansat pe flancul drept și Steve a fost înghițit de mulțime. Din clipa aceea nu a mai ridicat capul. Probabil prefera să nu fie imortalizat de camere în timpul celui mai umilitor moment din cariera lui.

Atunci, în sfârșit, am înțeles că tricoul galben urma să fie negreșit al meu. Pentru prima oară în acea zi am început să mă bucur de frumosul spectacol al trotuarelor pe care se înghesuiau mii de compatrioți, încântați să sărbătorească victoria alături de mine. Mai târziu aveam să aflu că aproape jumătate de milion de oameni ieșiseră în stradă. Îmi părea că sărbătoresc o a doua eliberare a Parisului. În orice caz, era eliberarea mea.

Plutonul a scăzut viteza și mi-a permis să merg în frunte pe tot restul traseului, cel puțin până în ultimii cinci sute de metri, când sprinterii au țâșnit în față ca să-și dispute ultima etapă.

După ce am trecut de linia de sosire, am fost prins într-un potop de îmbrățișări, autografe și întrebări ale reporterilor. Nu-mi aduc aminte decât de momentul în care am urcat pe treapta cea mai de sus a podiumului, deasupra lui Steve, cu care n-am schimbat nici priviri, nici vorbe. Am aruncat

buchetul de flori pe care mi-l oferiseră în brațele Fionei și m-am întrebat dacă asta însemna o cerere în căsătorie în vreo tradiție irlandeză. Spre surprinderea mea, ea l-a primit cu mai puțin entuziasm decât mă așteptam. Atunci mi-am dat seama că atitudinea ei pe toată durata festivității de premiere fusese una rezervată, aproape rece. Câteva minute mai târziu, mi-am dat seama de ce.

Conferința de presă a fost plină de întrebări previzibile și repetitive, deși au existat și unele morbide despre relația fratricidă dintre mine și Steve. Mi-am dat seama că presa voia să transforme bătălia sălbatică dintre cei doi foști colegi într-o melodramă.

Nu mă așteptam niciodată la întrebarea pe care mi-a pus-o un reporter de la *Jurnalul Cataloniei.*

— Aveți vreo declarație în legătură cu accidentul suferit de prietenul și mentorul dumneavoastră, colonelul Lombard? Vă pare rău că nu e aici să sărbătorească victoria împreună cu dumneavoastră?

Fără îndoială, reporterul pusese întrebarea cu bună-credință, convins că eram la curent cu cele întâmplate. M-am ridicat imediat de la masă, derutat, întrebându-i pe cei din jurul meu, inclusiv pe Giraud, ce se întâmplase. Mi-am dat seama după expresia de pe fețele lor că eu eram singurul care nu aflase.

Am ieșit din cameră în căutarea Fionei. Ea m-a îmbrățișat și m-a dus la o cabină de transmisie neocupată.

— S-a întâmplat cu puțin înainte să înceapă cursa. El și Ray au căzut în gol pe drumul înapoi din Grenoble. Mașina a căzut într-o prăpastie, niciunul n-a supraviețuit.

M-am gândit la felul în care conducea Ray și am înțeles că șoseaua îi pedepsise în cele din urmă imprudența. Cu toate astea, nu-mi venea să cred că nu mai erau printre noi. Apoi m-a lovit o nedumerire.

— Nu pricep ce căutau pe drum la ora aia. N-ar fi pierdut startul ultimei etape pentru nimic în lume, cu atât mai puțin acum. Lombard și-ar fi dat viața să mă vadă pe podium.

— Asta a și făcut, a răspuns ea resemnată.

Răspunsul ei m-a derutat. Apoi mi-am adus aminte de suferința care apărea pe chipul ei în dimineața aceea de fiecare dată când se uita la telefon.

— Tu știai ceva? am întrebat temător.

— A fost ideea lui Ray, singura soluție posibilă. Ieri noapte, Lombard ne-a confirmat ceea ce bănuiam deja. El l-a angajat pe Bimeo. Tot el a acceptat să arunce în aer rulota, știind că rezervorul era gol, ca să înlăture orice bănuială asupra ta sau asupra echipei Fonar. Și da, moartea lui Fleming a fost o exagerare din partea lui La Sierra, tipul înalt care stă lipit de grăsan.

— Dar ce dracu' era-n mintea lui Lombard? Să-i elimine pe toți ca să mă ajute să câștig? Unde-i gloria în toată treaba asta?

— A spus că-l respecta pe Steve pentru că era cel mai bun dintre toți liderii de echipă și că, odată ce ați fi rămas în fruntea clasamentului, avea încredere că putea să te convingă să te lupți pentru tricou. Toată operațiunea, după cum spunea el, avea scopul să elimine din tine rolul de locotenent. Ți-am spus de ideile lui nebunești, dar niciodată n-am crezut că o să se ajungă la asta. Bimeo doar a profitat de ocazie.

— Bimeo! Nu putem să-l lăsăm să scape nepedepsit.

— Ți-am mai zis și să ai încredere în mine.

Atunci mi-a explicat planul ei. Am acceptat și l-am pus în aplicare.

M-am dus la hotel ca să mă pregătesc de întâlnirea cu Favre, după ce i-am trimis un mesaj în care îl chemam la mine în cameră. Ea s-a dus să vorbească cu Jitrik. Fiona a avut o sarcină mai ușoară. Mai târziu mi-a povestit că i-a arătat

șefului Turului mărturia semnată de Lombard, în care era precizat și rolul lui Bimeo. Jitrik a simțit că-i cade cerul în cap. Scandalul care s-ar fi iscat ar fi putut îngenunchea lumea ciclismului profesionist de șosea în general, ca să nu mai vorbim de Tur în sine.

Când a simțit că era pregătit, ea i-a propus să-l concedieze imediat pe Bimeo și să ofere toate dovezile necesare poliției, ca să-l ancheteze pentru acte de corupție și alte abuzuri. Toată lumea știa de mitele și extorcările pe care șeful de securitate le punea în aplicare cu primari care voiau să fie incluși în agenda Turului, sau de modul nerușinat în care exploata bugetul și-și punea rudele în poziții-cheie, abateri pe care cei din organizare le ignorau ca semn de recunoștință pentru eficiența lui în materie de securitate. Fiona i-a oferit la schimb să îngroape mărturia lui Lombard, pentru ca adevărul să nu ajungă niciodată în atenția publicului. Jitrik i-a acceptat oferta cu ambele mâini.

Comisarul a fost mult mai greu de convins. La un moment dat, m-am gândit să folosesc aceleași arme ca Fiona și să apelez la devotamentul polițistului față de ciclism ca să lase lucrurile așa cum erau. Totuși, știam că orgoliul de detectiv s-ar fi impus în fața oricărei alte pasiuni. Îl cunoșteam îndeajuns de bine încât să știu că nu i-ar fi plăcut deloc ca altcineva să dezvăluie întreaga nedreptate.

I-am răspuns la întrebări cu mare băgare de seamă.

— Până la urmă, dumneavoastră ați ieșit învingător, domnule sergent, mi-a spus.

— O ziceți ca pe un reproș, domnule comisar. Credeam că vă face plăcere.

— Dar îmi face plăcere. Faptul că e vorba de un francez și de un coleg mă umple de mândrie, a spus.

Totuși, privirea lui bănuitoare spunea altceva. Ne aflam într-un fel de mic coridor al

apartamentului pe care-l ocupasem în noaptea precedentă. Pe fereastră se vedea o parte din Bulevardul Champs-Elysées, pe care îl străbătusem cu câteva ore înainte.

— Numai că e puțin tulburător faptul că toate aceste incidente și moartea lui Fleming au condus la acest rezultat, a adăugat, aruncând o privire înspre tricoul galben pe care-l pusesem pe spătarul unui scaun.

— Am câștigat la diferență de două secunde, domnule comisar, în fața lumii întregi. Nu puteți să-mi spuneți că am plănuit asta.

— Și mai e și accidentul ăsta tragic al ziaristului și al colonelului, prietenul dumneavoastră. Știu că Ray investiga incidentele dinainte, mi-a spus managerul hotelului *Madelaine.* Era foarte interesat de rolul biroului lui Bimeo.

— Bimeo? am spus, de parcă auzeam acel nume pentru prima dată în viață.

— Bimeo, omul care zile întregi v-a protejat cu bodyguarzii lui, a spus, cu un ton care părea să mă avertizeze: „nu-ncerca să mă tragi pe sfoară”.

— Știu cine e Bimeo, dar nu înțeleg ce legătură are cu toate astea. Acum că mă gândesc, probabil că are, totuși, din moment ce e șeful securității Turului.

Comisarul voia să-mi ofere alt argument, dar s-a răzgândit. Mi-a aruncat o privire feroce și a început să-și dea cărțile pe față.

— De la început mi s-a părut că totul se învârte în jurul dumneavoastră, iar acum sunt mai convins ca niciodată. Nu italienii sunt de vină, și cred că nici cei de la Fonar. Victoria dumneavoastră, moartea lui Lombard și a lui Ray, cu care vă tot întâlneați noaptea – prea multe semne ca să le putem ignora, nu credeți, domnule sergent?

Am dat aprobator din cap, de parcă aș fi luat în calcul acea posibilitate, dar apoi am negat și am zis:

— Nu pot să vă spun decât că aceasta a fost cea mai competitivă etapă finală din istoria Turului, iar astea au fost picioarele care au decis cine ia tricoul galben, în fața întregii lumi. Dacă dumneavoastră aveți altă explicație, domnule comisar, vă rog să-mi prezentați dovada.

Favre ar fi vrut să spună ceva, dar atunci s-a auzit o bătaie în ușă. Când aceasta s-a deschis, am văzut-o pe Fiona ținând o cheie în mână. Jitrik era în spatele ei.

— Ne scuzați, nu știam că erați aici, domnule comisar, a mințit ea.

— Domnule locotenent Favre, am venit să-l felicit pe Hannibal între patru ochi, dar mă bucur că v-am găsit aici. Tocmai am vorbit cu superiorul dumneavoastră, i-am cerut să oprească ancheta pe care chiar noi am cerut s-o începeți. Până la urmă, totul s-a sfârșit fără prea mari probleme.

— A avut loc cel puțin un asasinat, cel al lui Fleming, a spus Favre deloc în largul lui.

— Ah, da, așa e. Regretabil, a răspuns Jitrik tulburat. Inspectorul-șef mi-a spus ceva despre asta, că vor să dea ancheta pe mâna poliției din Rennes, acolo unde a avut loc incidentul, a adăugat cu dezinvoltură.

— Deja am avansat destul de mult, nu văd niciun motiv să abandonăm investigația, a protestat polițistul.

— Mă rog, asta a hotărât șeful dumneavoastră, nu știu ce să vă spun mai mult. Dumneavoastră știți mai bine. E adevărat că mi-a mai spus și că biroul central va procesa plângerea pe care o s-o depunem împotriva lui Bimeo mâine la prima oră. Îl aveam în vizor de multă vreme, știți?

Favre s-a uitat la Fiona, apoi la mine, și în cele din urmă la Jitrik. A înțeles că era victima unei înscenări. Șeful Turului nu făcea niciun efort să ascundă asta. Probabil se gândea că, din moment ce vorbise cu cei de sus, nu mai era nevoie să

investească prea mult timp și efort ca să se prefacă în fața unui polițist de teren, fie el și comisar.

— Domnilor, doamnă, a salutat polițistul zâmbind ironic.

A înclinat capul în fața mea și, înainte de a ieși din cameră, a adăugat:

— Noapte bună vă doresc.

Nu l-am mai văzut multă vreme după aceea.

Ne-am descotorosit de Jitrik cât de repede am putut și ne-am aruncat unul în brațele celuilalt. Fiona m-a învăluit cu tricoul galben și apoi m-a cufundat în ea. Am făcut dragoste cu abandonul celor care cred că nu mai există ziua de mâine, apoi am făcut-o din nou, cu tandrețea celor care știu că-i așteaptă multe astfel de zile.

Am dormitat ore bune, apoi m-am dus la baie. Când m-am întors, am observat ecranul laptopului de pe birou. Un semnal mă anunța că primisem un mail de la Steve. L-am deschis.

„Mama ta n-a scris niciodată mesajele alea. Cineva te-a dus de nas”.

Am citit din nou cele două rânduri, am mutat cursorul deasupra coșului de gunoi și am șters mesajul. Am închis ecranul și m-am întors în pat. Am luat-o în brațe pe Fiona și am adormit.

virtual-project.eu

violin

[1] Un ciclist a cărui sarcină este să își ajute echipa și liderul, nu să câștige cursa. (n. trad.)

[2] Gen muzical tradițional din Columbia. (n. trad.)

[3] „Mai mult”. (n. trad.)

[4] Pierdut în traducere (en.) (n. trad.).

[5] „Robalo”, numele de familie al pazniculuі, înseamnă „biban” în limba spaniolă. (n. trad.)

Table of Contents

PROLOG
2006
TURUL, ETAPELE 1 - 6
ETAPA 7
ETAPA 8
2005 - 2016
ETAPA 9
ETAPA 10
ETAPA 11
2010
ETAPA 12
ETAPA 13
2014
ETAPA 14
ETAPA 15
ETAPA 16
ODIHNĂ
ETAPA 17
ETAPA 18
ETAPA 19
ETAPA 20
ETAPA 21

Table of Contents

PROLOG	3
2006	4
TURUL, ETAPELE 1 - 6	19
ETAPA 7	26
ETAPA 8	39
2005 - 2016	58
ETAPA 9	65
ETAPA 10	83
ETAPA 11	100
2010	117
ETAPA 12	122
ETAPA 13	148
2014	173
ETAPA 14	179
ETAPA 15	213
ETAPA 16	234
ODIHNĂ	242
ETAPA 17	248
ETAPA 18	276
ETAPA 19	301
ETAPA 20	330
ETAPA 21	364